

Unutulanların yerinde
buluş benimle

Yarın Beni Unutma

A.L. JACKSON

YARIN BENİ UNUTMA
A.L. JACKSON

GİRİŞ

Odanın diğer tarafından ona BAKTIM .

Duvarların üzerime kapandığını ve hayatım boyunca ona olan ihtiyacımın her zamankinden daha da güçlendiğini hissedebiliyordum. Sanki ikimiz de bu ana bağlıydık.

"Bana çok geç kalmadığımı söyle. Beni hala sevdiğini söyle.".

Acı ve çaresizlik ifadesine yansıdı. "Seni sevmeyi bırakabileceğimi mi sanıyorsun?"

Bunu söylediği an, bağırdım ve odanın karşı tarafına geçtim.

Açgözlülüğün heyelanıyla ona sarıldım.

Bir elim saçlarının arasına daldı ve diğer elim boynunun yanında kıvrılırken ağzımı onunkine bastırdım.

Onu ilk kez gerçekten öpüyordum.

Hiçbir şey Dakota Cooper'ı öpmek gibi hissettirmemişti.

Alevler, sıcaklık ve saf bir rahatlamaydı.

Ağzını yerken o duyguyu içime çekerek onu içime çektim.

Göğsüm neredeyse onun gücüyle patlayacaktı. Kalbim kaburgalarımı şiddetle çarparken. Her zaman onun için olan kutsal yerden yükselen bağlılıkla.

Ama ona neden dokunamadığımı her zaman biliyordum. Aramıza duvar örmemin nedenleri.

Neden onun sadece en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi olması gerekiyordu?

Geçmemem gereken bir çizgiyi aşmıştım.

Ve cezasını ödemek zorunda kalacağımı bilmeliydim...

BİR

RYDER

Onun burada NE İŞİ VARDI?

Yolun kenarında duran küçük beyaz bir Volvo SUV ile karşılaştığımda motosikletimi yavaşlattım; yaz günü griye dönerken tehlikeleri loş ışıktaki parlardı.

İçim bir endişe düğümüne karıştı.

Kasabanın yirmi mil dışındaydık ve iki şeritli yol, yanımızdan geçen rastgele bir araba dışında neredeyse ıssızdı.

O arabaya şüphe yoktu. Arka pencere, taşra pazarının ve Dakota Cooper'ın sahip olduğu kafenin reklam panosuydu. Reklam yapmak istediği için onu suçluyor değildim ama bu kasabadaki herkesin onun adını bilmesini de sevmiyordum.

Nerede çalıştı ve nerede yaşadı?

Time Nehri büyüklüğündeki küçük bir kasabada pek fazla mahremiyet yoktu.

Herkes herkesi tanıyordu.

Kalabalık bir şehrin ortasında yaşasa bile, zaten adından söz ettireceğinden oldukça emindim.

Lanet olsun, ne zaman bir şey bilmeyen bir aptala gülümsese, kendini onların hafızasına kazındığını düşündüm.

Ona damgasını vurdu.

Unutulmaz.

Koruyuculuk içimi çelik bir levhayla kapladı.

Hava kararmak üzereydi ve o burada, hiçliğin ortasındaydı.

Kendi başına.

Herhangi bir canavar habersizce ortaya çıkıp onu yakalayabilir.

Aynı benim gibi.

Bisikletim onun üç metre gerisinde gürleyerek durdu, ben de motoru durdurdum, destek çubuğunu fırlattım ve durumu değerlendirirken hızla uzaklaştım.

Dakota fazlasıyla yetenekliydi ama yine de arka yolcu tarafındaki lastiğin önünde dizlerinin üzerinde durup arabasının arka kısmını kaldırmak için krikodaki kolu çevirmesi beni kaşındırdı.

Batan güneşin ışınlarının altında kahrolası bir görüntüye benziyor.

Sikimi harekete geçiren şehvet şimşeklerini bastırdım, yıllar içinde bunda çok iyi olduğum bir şeydi ve ona doğru ilerledim, çizmelerim gevşek çakılların üzerinde çıtırdıyordu.

Yaklaşımımınla birlikte farkındalık alacakaranlıkta dalgalandı.

Tanıdık ve doğru bir şeye dönüşmeden önce bir anlık gerilim.

"Komik, senden bir arama ya da mesaj görmedim," dedim, sert sözler ve büyük bir kamyonun üzerinden geçip giden ve havaya bir enkaz bulutu saçan.

Dakota bana doğru baktı. Dolgun dudaklarının kapladığı parlak parlaklıkta bir gülümsemenin izi beliriyordu.

"Çünkü seni aramadım." Kolu çevirmeye devam ederken sesi alaycıydı, ancak Volvo'sunun arka kısmı yavaşça kalkarken gösterdiği çabadan dolayı nefesleri zorlaşıyordu.

Her zaman giymeyi seçtiği yazlıklardan birini giydiği için en azından çıplak dizlerini korumak için yere bir battaniye sermişti. Vücudunun her kıvrımını saran pembe çiçeklerle noktalı siyah kumaş.

Ona sadece beni aklımdan çıkarmak amacıyla özel bir kıyafet verilmiş olabileceğini düşündüm.

"Sahip olmalıdır."

"Ne yani patlak bir lastiği tamir edemeyeceğimi mi sanıyorsun?" Tarçın ve ateş rengindeki gözler yeniden parıldadı. "Bu arabayı satın aldığımda kriko ve yedek parçanın nerede olduğunu bildiğimden emin olmak konusunda ısrar eden birini hatırlıyor gibiyim."

Kaşını kaldırdı. Yanakları dolgun ve yüksekti ve çenesinin sol tarafındaki o küçük gamzenin tehdidi baştan çıkarıcı bir şekilde titriyor ve dans ediyordu.

"Evet, ben ortalıkta olmadığım zamanlarda bunu nasıl yapacağını bilmen içindi ve işte buradayım." Dövmeli kollarımı yanlara doğru kaldırdım.

Bir saat önce aramış olsaydı cevap vermezdim. Beni aşağıya çeken saçmalıklara kendimi fazlasıyla kaptırmış olurdum. Boynumda bir değirmen taşı.

Bir gün boğulmamın nedeni bu olacaktı.

Bana bakarken gözlerindeki kahverenginin binlerce tonu dans etti ve tenimi titreten kısık, gırtlaktan bir ses çıkardı. "Tabiki öylesin. Beni takip etmediğini söyle?"

Ellerimi ceplerime sokarken yüzümde bir gülümsemenin oluşmasına izin verdim. "Biliyorsun. Her zaman nerede olduğunu bilmek benim işim."

"Böylece?" İfadesi şakacı bir inançsızlıkla çarpıktı.

"Arkadaşlar bunun için değil mi?"

"Arkadaşlar? Zorlu. Bana öyle geliyor ki sen daha çok benim zorba kardeşim gibi davranıyorsun. Yemin ederim, eğer ikinize kalsaydı asla tek başıma dışarı adım atmazdım.

Sağlam bir plan gibi görünüyordu.

"Bu arada burada ne yapıyorsun?" Diye sordum.

"Kafeye bir şeyler almak için Poplar'daki Costco'ya uğramam gerekti. Burada ne *yapıyorsun* ?" Sanki hiçbir işe yaramadığımı anlamış gibi onu bana geri fırlattı.

Öyleydim ama onun düşündüğü şeyin bu olduğundan şüpheliydim.

Utanc boğazımı düğümledi. Dakota'ya ne kadar yakın olursam olayım her zaman bir duvar olurdu. Görmesine izin veremeyeceğim bir yer. Benim hakkımda bilmesini isteyeceğim son şey buydu.

Yalanı söylemeye çalışırken çenem kasıldı. "Rüzgarı yüzümde hissediyormuşum gibi hissettim. Bisikletim beni çağırıyordu."

"Bunun için biraz sıcak, değil mi?"

"Benim için asla çok sıcak değil." Gülümsemesi tüm gücüyle geri döndü.

Etrafımızdaki tarih göz önüne alındığında, bu yere geldiğimiz için minnettardım.

Birlikte kolay olabileceğimiz bir yer.

Arkadaşlar, çoğu zaman ona bu kadar yakın olmak çok acı verici olsa da.

Ama ona sahip olabildiğim her şekilde onu alırdım.

Alay etti ve dikkatini tekrar krikoya çevirdi, benim yardım edemediğim ancak konuşmaya dahil olduğum imaları açıkça anladı. Beynimin ahlaksızlığa sürüklenmesine izin vermeden önce, yolun geri kalanını ona doğru yürüdüm.

Onun üzerinde yükseldiğim yerde onu gölgeme düşürdü.

"Dizlerinin üstünden kalkıp sana yardım etmeme izin mi vereceksin, yoksa beni burada durup tembel bir pislik gibi sana bakarken mi bırakacaksın?"

Arkasına yaslanıp saç çizgisinden süzülen ter damlasını çıplak omzuyla sildi.

Uzanıp o noktayı takip etme dürtüsüyle parmaklarım kaşındı. Ama ona dokunmak yapabileceğim son şeydi. Kendi hastalığımla onun iyiliğini lekeleyemezdim.

"Süvariler gibi at sürmene gerek olmadığını henüz öğrenmedin mi Ryder?"

"Ben zaten içeri girdim Cookie, o yüzden bana izin versen iyi olur."

Onu yıllar önce bu şekilde aramaya başlamıştım.

Artık durmamın imkanı yoktu.

Ayağa kalkmaya çalışarak patlak lastiğe el salladı. "Tamam, eğer bu seni daha çok erkek gibi hissettirecekse, o zaman devam et."

Ona başımı salladım. "Taşaklarımı patlatmaya mı çalışıyorsun?"

"Birinin buna ihtiyacı var." Bana sırtıttı.

Ben onun yerini almak için harekete geçtim ama o, elbisesinin eteğini düzeltmek için eğildi.

Beni olay yerine yönlendirdi.

Göğüsleri ağırdı ve geniş yakasından dışarı taşıyordu.

Kalçaları dolgun ve genişti ve kumaş tarafından mükemmel bir şekilde sarılmıştı.

Saçları bal çizgileri olan sıcak kahverengiydi ve çoğu gün yaptığı gibi yüksek bir at kuyruğu yapmıştı, gür bukleleri dalgalıydı ve bir omzunun üzerine dökülüyordu.

Elimi ona doladığımı, başını geriye çektiğimi ve o gür ağzını yediğimi hayal etmeden duramadım.

En yakın arkadaşımın kız kardeşine dik dik bakmamak için elimden geleni yaparak zorlukla yutkundum.

Eğer onun hakkındaki düşüncelerim hakkında en ufak bir fikri olsaydı dostum içimi boşaltırdı.

Ne yazık ki o benim endişelerimin en küçüğüydü.

Bir ayağını kenara çekti ve ben de onun yerini alarak bu saçmalığı dizginledim.

Ben daha iyisini biliyordum.

Dakota bir arkadaştı. Benim için bir kız kardeş gibi. Ve bunu hatırlasam iyi olur. Çünkü onu asla hayatımın karmaşasına sürüklemezdim.

Bijon cıvatalarını söktüm, lastiği çıkardım ve hemen yedek parçayla değiştirdim.

Bütün bu süre boyunca dikkatinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Gözler takip ediyor.

"Eğleniyor musun, Cookie?" Ona bir bakış attım. Işığın sonuncusu onu puslu ışınlarıyla yakaladı.

Kahverengi saçları ve büyüleyici gözleri.

O kadar güzel ki midem bulandı.

Dişlerini alt dudağına sürterek kahkahasını tutmaya çalıştı. "Sanırım benim için diz çökmeni seviyorum."

Burnumdan bir homurtu çıktı. Yıllardır oradaydım ama onun hiçbir fikri yoktu.

Sıkı olduklarından emin olmak için bijon somunlarını son kez çekiştirdikten sonra başımı kaldırıp ona tamamen baktım. "Bu araçla uzun süre yolculuk yapmadığınızdan emin olmalı ve orijinal lastiği tamir ettirmek veya değiştirmek için onu götürmelisiniz."

Kafasının horozu baş döndürücü bir meydan okumadan başka bir şey değildi. "Ben yetenekli bir yetişkinim Ryder. Hatta kendi işimin sahibiyim."

"Bunu bil Dakota." Kelimeler azdı.

"O zaman bana küçük bir kızmışım gibi davranmayı bırakabilirsin." İfadesinde hafif bir rahatsızlık ifadesi belirdi.

Keşke onu böyle görseydim.

"Hazır hazırken kardeşime de söyle," diye devam etti, her ne kadar içinde sevgi olsa da gözlerini devirerek. "İkiniz de çok komiksiniz."

"Ben sadece seni önemsiyorum Dakota. Kayden hakkında." Kabul çok sert geldi ve aniden cildimi yalayan terin yaz sıcağıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Dakota'nın oğlunu düşünmek beni hep böyle etkilemiştir. O iki yaşındaydı ve şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şeydi.

Beni en çok etkileyen şeyin sadakat mi yoksa kıskançlık mı olduğunu bilmiyordum, sonuncuya hakkım olduğundan değil.

Bana baktığında yumuşaklık yayılıyordu, her zaman yüzeyin altında kalan o tatlılık dilinden çıkıyordu. "Hayatımda küçük bir şeyler ters gittiğinde seni arayamayacağımı ve senin koşarak gelmeni bekleyemeyeceğimi biliyorsun, Ryder. Zaten benim için yeterince şey yaptın. Çok fazla."

Ses tonuna huzursuzlukla karışık bir minnettarlık hakim oldu, gözleri bir anlığına yere düştü. Aklının nereye gittiğini tam olarak biliyordum.

İşini kurmasına yardımcı olması için ona verdiğim para.

Krikoyu bıraktım ve ayağa kalktım. Onu çenesinden tutmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. Olması gerekenden daha hassas. Onun

üzerine dikildim ve sanki anlamasını sağlamanın bir yolu varmış gibi yüzüne baktım.

"İşte burada yanılıyorsun Dakota. Yapabilirsiniz. Beni aramanı bekliyorum. Neye ihtiyacın varsa. Ve söz konusu olduğunda *çok fazla* diye bir şey yoktur . Anlıyor musunuz?" Sözler beni bir taş yığını gibi bıraktı. Bir rica ve bir talep.

Çünkü ona sahip olduğum her şeyi vermek istemiştım ama yapabildiğim tek şey ona verebileceğim tek hediyeıi vermektı.

Bunu bir borç olarak görüyordu. Sanki borcunu ödemesi gereken bir şeymiş gibi.

Ona verdiğim şeyin kalbim olduğunu asla anlayamadı.

O pembe dudaklar aralandı ve kahretsin, açgözlölük bir kasırğa gibi içimi sardı, sanki asla sahip olamayacağım tek kadına sahip olabilirmişim gibi horoz kot pantolonumu itiyordu.

"Vaktini benimle harcamanı istemiyorum," diye fısıldadı. "Senin kendi hayatın olduğunu biliyorum. Dikkat etmeniz gereken şeyler."

Dudaklarımın arasından bir inanamama nefesi kaçtı. "Asla israf olamazsın, Dakota Cooper."

Hava yoğunlaştı. Yoğunlaşıyor ve içeri giriyor. Ağır ve sıcak. Aramızda sürükleyici bir çekişme.

Cebimde telefonum çaldı ve sanki geçemeyeceğimiz bir çizgiyi geçmek üzere olduğumuzu bildiren bir uyarı veriyormuş gibi ikimiz de geriye sıçradık.

Sakin bir iç çekiş vererek cebimi karıştırdım ve sanki dünyadaki en önemli şeymiş gibi telefonumu karıştırdım, sonra göğsüm Dakota'ya neden hiçbir zaman fazla yaklaşmadığımın hatırlatıcısıyla kavrandı.

Bilseydi neden benden nefret ederdi?

Hangi cehennemdesin? Geç kaldın.

Boğazımdaki dikenleri yutarken, bir metre ötede durup ayakları üzerinde hareket eden kadına baktım.

Masum, doğru ve bu hayattaki her iyi şey.

Bir elimi ensemden geçirdim, dikkatim çizmelerimdeydi ve "Gitmem lazım" dedim.

Başını sallamasının ağırlığını hissettim. "Evet, onlar endişelenmeden annemin yanına gidip Kayden'ı almam gerekiyor."

Patlak lastiğini kaldırdım, bagajını açtım ve içeri fırlattım. Dakota yanıma geldi, yere koyduğu battaniyeyi üzerine koyarken varlığı neredeyse bunaltıcıydı.

Bir an birbirimizin alanında durduk. Çok yakın ama asla ait olamayacağımız bir yer.

Açgözlülük yüzünden kayboldum.

Asla teslim olamayacağım türden.

Kapağı kapatmak için düğmeye bastım ve bisikletime doğru bir adım attım. "Güvende ol Dakota."

Tarçın gözleri sanki günahlarımın içini görebilirmiş gibi beni izliyordu. "Sen de."

İKi

DAKOTA

RYDER UZUN ADIMLARLA motosikletine doğru yürüdü.

İzledim.

Güneş ışığının kör edici ışınları gökyüzüne doğru eğimli olarak ufkun kenarından güneşin eriyip gittiği yere doğru ilerlerken bakışlarımı kaçıramadım.

Adam canlı pembeler, morlar ve mavilerden oluşan bir fonda aydınlatılmıştı.

Gece yarısının ortasındaydı.

Gümüş rengi oniks gibi parlayan siyah saçları, ön tarafta öne doğru uzanan uzun, dalgalı parçalara dönüşmeden önce yanları tamamen tıraşlanmıştı.

Dışarısı bin dereceye yakın olmasına rağmen siyah kot pantolon, yıpranmış bir deri ceket ve botlar giymişti.

Omuzları geniş, göğsü sert ve dolgundu, geri kalan kısmı adaleli ve zayıftı, o kadar uzundu ki gittiği her yere gölge düşürüyordu.

Adam keskin bir güce ve kısıtlı bir tehlikeye sahipti.

İşlemeyi hayal ettiğim tüm günahlardan daha sıcak.

Gidip tüm bunları muhteşem yüzündeki sinsî bir sırıtışla yapmak zorundaydı; o kadar havalı ve rahat ki, dünya umurunda değilmiş gibi gelirdi.

Onun bıkkın dış görünüşünün altında kıvranan düzensizliği fark eden tek kişinin ben olup olmadığımı merak ettim.

Eğer iyilik akıntısının yolsuzlukla örülmüş olduğunu hissetmişlerse.

Eğer ben her zaman çok yakından bakan, o dünyadaki son adamken içine gömülmek ve ortadan kaybolmak isteyen bir aptal olsaydım bunu isterdim.

On dokuz yaşımdan beri Ryder Nash'e aşığım, kendime karşı dürüst olmam gerekirse muhtemelen daha önce de.

Yine de bunu aşmaya çalışıyordum.

Hareketli.

Çünkü aramızdaki dostluğa değer verdim. Kimseyle paylaşmadığım bu yakınlığım.

Bir parçamın, benim ona baktığım gibi onun da bana baktığı fantezilerine tutunmayacağı bir gün olacağını hayal bile edemezdim. Az önce yaptığı gibi bana yaklaştığında takılan kısım.

Havanın ışıkla parıldadığı ve bilincimin kenarlarının onun karanlığına doğru çekildiği zaman.

İhtiyacın şişmesi gibi bir şeye takılıp kaldığımda.

Beni iliklerime kadar yakabilecek bir şeyin alevi.

Benim de yardım edemeyen ama onun da bunu hissedip hissetmediğini merak eden yanım.

Ama onu arkadaşım olarak kabul eden daha büyük bir parçam vardı. Her zaman orada olan, kara şövalye gibi gelen adam. Ona baktığımda artık acı çekmek istemeyen yanım.

Sevmeye ve beni sevecek kişiye bulmaya hazır olan kısım.

Yine de dönüp bir bacağını bisikletinin üzerine atıp metalin üzerinde dururken bakışlarımı başka yere çeviremedim.

Dövmeli eller gidonun etrafında kıvrılmıştı. Rüzgârda uçuşan siyah saç dalgaları.

Ama solan ışıkta bana bakan metal gözler, omurgamdan aşağıya ürperti saçıyordu.

Gece yarısı dümendeki adam .

Eski bisikletini tekmeledi ve homurdanarak canlandı.

Orada öylece oturmuş beni bekliyordu.

Sağ.

Arabama binmem gerekiyordu.

Kendimi onun yarattığı sisten kurtardım ve kendimi harekete geçmeye zorladım. Sürücü kapısına koşup binmeden önce her iki yönü de kontrol ettim.

Arabamı çalıştırdım, yanımdaki şeridi tekrar kontrol ettim, sonra hızımı normalde gideceğimden çok daha düşük tutarak yavaşça yola çıktım.

Mesajı aldığında Ryder'ın yüzündeki ifadeyle etrafımda alevler yaratacağını ve Time Nehri'ne giden bir yolu yakacağını düşünmüştüm.

Birisi onu bekliyordu.

Biliyordum.

Sorun şu ki, her zaman Ryder'ı bekleyen biri vardı. Telefonu, emrinde olduğu ve aradığı bir sürü kadınla birlikte çalışıyordu.

Artık beni rahatsız etmesine izin vermedim.

Ama beklediğim gibi etrafımda uçmadı.

HAYIR.

Takip etti.

Beni otoyolun sonuna ve sevdiğim küçük kasabaya kadar takip ettim.

Colorado'daki Time Nehri, içinden bir nehir geçen muhteşem bir dağ sırtının dibinde gizlenmişti.

Şehrin ortasından geçen ana cadde Manchester boyunca rahat kulübeler ve rengarenk tenteli iki katlı binalar uzanıyordu. Kaldırımlar çiçeklerle dolup taşan fidanlıklarla süslenmişti ve eski tarz lambalar güneşin batmasıyla birlikte titreşerek yanıyor ve şimdi sararmış bir ışık saçıyordu.

Mağazaların, restoranların ve butiklerin önünden geçtim.

Birkaç kuaför ve yeni bir gündüz spa'sının yanı sıra eski bir hırdavat mağazası ve yenilenmiş bir otel.

Seyahat ettiğim süre boyunca Ryder'ın bisikletinin tek farının ağırlığının beni bir tür kalkanla kapladığını hissedebiliyordum.

Restoranım ve kır mağazam olan Time River Market & Café'nin önünden geçerken içimi tatmin duygusu kapladı. Bunu bugünkü haline getirdiğime hala inanmadığım bazı günler vardı.

Yerli halkın ve turistlerin buluşmak için akın ettiği topluluğumuzun odak noktası. Bu işi yürütmeme yardım edecek güvenebileceğim insanları bulduğum için minnettardım ve bu gece otopark akşam yemeği misafirlerimizle tıka basa doluydu.

Ryder olmasaydı bunların hiçbiri mümkün olmazdı ve bazen hâlâ anlayamıyordum. Neden bana bu kadar harika bir şey teklif ettiğini ve karşılığında hiçbir şey beklemediğini anlayamıyordum.

Yakınlarda kalan Ryder.

Birkaç blok ötede annemin sokağına doğru sağa dönmek için yavaşladığımda nihayet silahını ateşledi ve etrafıma dolandı, metal çizgisi caddeden aşağı uçarken motor kükreyerek.

Kendime onun nereye gittiğinin ya da daha da önemlisi kime koştuğunun beni ilgilendirdiğini hatırlattım.

Ryder benim *arkadaşımdı* . Ve bu arkadaşlık her zaman acı-tatlı olsa da, bu beni tatmin edebilirdi.

“Anne, seni görüyorum!”

Annemin verandasına doğru yürüyüş yolundan aceleyle çıktığımda kalbim neredeyse patlayacaktı; Kayden'in tel kapının önünde bulunduğu

yere giden iki basamağı tırmanırken ruhum da ayaklarım kadar heyecanlıydı.

Küçük yüzü ağın içine gömülmüştü, çarpık bir gülümseme bana sırıtiyordu.

Karşılığında, "Seni görüyorum," diye şarkı söyledim ve ekranın içinden yanağını okşamak için uzandım.

Annemin yumuşak kahkahası duyuldu ve annem onun arkasında belirdi ve kilidi açmak için uzandı. "Son otuz dakikadır burada durup seni bekliyor."

Sevgi arttı. Tel kapıyı açtığında Kayden kolları havaya fırlayarak dışarı fırladığında o kadar yoğundu ki. Onu kaldırdım ve sevimli yüzünü binlerce öpücükle boğmak için aşağı indirmeden önce onu yukarı kaldırırken ciyakladı ve tekmeledi.

Ekstra etki için bir sürü öpüşme sesi eklediğimden emin oldum.

Küçük eller beni yanaklarımdan yakaladı, çocuk deli gibi kıkırdadı.

Bu.

Bu benim anlamımdı.

Ne kadar beklenmedik olursa olsun, en büyük mutluluğu bulduğum yer.

"Hey anne. Üzgünüm geciktim," dedim ona.

"Özür dilemene gerek yok." dedi girmem için kapıyı açarken. "Tam zamanında geldin. Akşam yemeği neredeyse hazır."

"Bugün nasıldı?" diye sordum, kıvranan yürümeye başlayan çocuğumu kalçama yerleştirip onu eve kadar takip ederken.

Biraz kargaşam yüzünden tam bir felaket olan oturma odasından mutfığa doğru yürürken, "Tazmanya Canavarı, şu," diye omzunun üzerinden attı.

Onu yarattığı karışıklığın ortasına bıraktım. "Yapman gereken bir temizlik işi varmış gibi görünüyor." Önünde diz çöküp oyuncakların bulunduğu sepeti sürüklerken sesim yumuşaktı.

"Acıktım ." İki eliyle karnını tuttu.

Yumuşak bir kıkırdama duyuldu ve her zaman gözlerinin üzerine düşen o asi kahverengi saç tutamını geriye doğru ittim. "Yemek yemeden önce ortalığı temizlemelisin."

"Zorunda mıyım Gammy?" büyükannesi onu kurtarmaya gelecekmiş gibi bağırdı.

Geniş mutfak girişinin pervazına yaslanmak için hareket etti, yüzünde alaycı bir dansla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hımm, evet, *yapmalısın* . Gammy'nin evini mahvettin. Sanki Büyük Kötü Kurtmuşsun gibi havaya uçurdun. Şimdi onu tekrar bir araya getirmeniz gerekiyor."

Kahkahalarla uludu ve olduğu yerde koşmaya, yanaklarını şişirmeye, sevimli dolgun dudaklarının arasından üflerken tükürükler saçmaya başladı. " *İndiriyorum* onu! Onu *havaya* uçuruyorum !

Anneme baktım.

Yüzünde yeni ortaya çıkmaya başlayan çizgiler, ifadesine şefkatle dokunmuştu. Gözleri, sizi her zaman yumuşak bir teşvikle karşılayan sıcak bir kahverengiydi.

Aşk beni en derin yerinden sıktı.

"Bu işi halletsen iyi olur, ben de senin karının akşam yemeğini bitirmesine yardım edebilirim. Görünüşe göre onu yıpratmışsın," dedim oğluma tekrar anneme bakarak.

Kıvrıkcık kahverengi saçları kıvrıkcıktı, beyaz tişörtü lekelerle doluydu. Ama yine de yüzünü her zaman gülümsetmeyi başardı.

"Tamam Gammy, acele edip sana yardım edeceğim." Kayden oyuncaklarını kapıp sepete atarak harekete geçti ama bunu o kadar hızlı yapıyordu ki oyuncaklarının yarısı diğer tarafa yuvarlandı. Annem girişte beklerken ben bunları alıp içeri koydum.

"Poplar'a yolculuğun nasıldı?" diye sordu.

Bir iç çektim. "Geri dönerken bir çiviye ya da başka bir şeye çarpana kadar sorun yok. Yaklaşık yirmi mil uzakta bir dairem var.

Yüz hatlarına endişe hakimdi. "Neden aramadın?"

Görünüşe göre herkes bana bunu soruyordu.

"Ben hallettim. Ayrıca Ryder gezmeye çıkmıştı, o yüzden durup işi bitirdi."

Şaşırmış bir inanamama sesi çıkardı. "Bu çocuk her zaman başının dertte olduğunu biliyor gibi görünüyor, değil mi?"

Gözlerimi devirmeden duramadım. "Başımın belada olduğunu bilmiyordu. Sadece aynı anda aynı yerdeydik."

Benim hakkımda altıncı hissi varmış gibi değildi.

"Siz ikiniz her zaman öyle görünüyorsunuz." Davranışlarında tuhaf bir şeyler dolaşıyordu, kafası tahminde bulunur gibi yana doğru eğilmişti.

"Çünkü ayakkabı kutusu büyüklüğünde bir kasabada yaşıyoruz. Çoğu zaman pek çok insanla aynı yerdeyim."

Tamam iyi. *O kadar da küçük* değildi . Burada daha önce tanışmadığım pek çok insan vardı, özellikle de Time River'da bir patlama yaşandığından beri.

Benim naçizane fikrime göre burası ülkenin en güzel kasabası olduğundan hiç de şaşırtıcı değil. Açıkçası başka bir yerde yaşamayı hayal edemiyordum.

"Ne olursa olsun orada olması iyi oldu. Arabalarda çalışmak için tam olarak giyinmemişsin. Yine de çok güzel görünüyorsun."

Restoranın sahibi olduğumdan beri her zaman biraz şık giyinmeye çalışırdım.

Yıllardır görünüşümle ilgili savaşılar vermiştim ama bunu uzun zaman önce aşmıştım.

Karşılaştırma oyunu.

Daha az olduğumu düşünüyordum.

Elbette, bazen küçükken yaptığım sataşmalardan kalan yaralar beni alt ediyordu ve bu güvensizlikler hâlâ ara sıra üzerime sinsice yaklaşıyordu, ama bugün değil. Çünkü kendimi çok güzel hissettim ve bu elbiseyi çok sevdim. "Teşekkürler Anne."

"Gerçekten öyle," diye mırıldandı mutfığa geri dönerken. "Şimdi yemek mi yiyeceğiz yoksa ne yapacağız? Kardeşini ve kız kardeşini davet ettim ama ikisinin de bu akşam planları var, o yüzden sadece biz varız."

Kanepedeki yastıkları düzeltmeyi bitirdikten sonra, "Bu akşam kafede özel olan rosto kadar iyi olduğu sürece," diye alay ettim ve onu takip etmek için Kayden'in elini tuttum.

Ocakta nefis kokan bir şeyi karıştırırken bana kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Peki bu tarifi oluşturmanıza yardım eden kimdi? Şimdi sevimli kıcını yere koy ve bırak da annen küçük kızıyla ilgilensin."

Yanına giderek kolumu beline doladım ve başımı omzuna koydum. "Teşekkür ederim. Umarım seni gerçekten ne kadar takdir ettiğimi biliyorsundur."

Yanağını benimkine bastırdı. "Bunu biliyorum Dakota. Umarım seni ne kadar sevdiğimi ve senin için en iyisini istediğimi biliyorsundur. Karşılığında senden istediğim tek şey, mutluluğun peşinden koşmaya devam etmen ve asla durmaya cesaret etmen. Ve yolun her adımında burada, yanında olacağım."

Aniden boğazımın dibinde ağırlaşan düğümü yutkundum. "Yapmayacağım."

ÜÇ

RYDER

Bisikletimi dükkanımın otoparkına PARK ETTİM . Gece bastırmıştı, gökyüzü yıldızlarla doluydu, ay ufuktan zar zor yükseliyor ve dünyanın üzerine hafif bir parıltı saçıyordu.

Endüstriyel bina yoldan uzaktaydı; arkasında mülk sınırının ötesine uzanan ağaçlarla desteklenen büyük bir metal kutudan başka bir şey yoktu.

Önünde siyah pencereler vardı ve ön ofise açılan çift kapının üzerinde büyük bir tabela asılıydı.

Nash Metal İşleri Tasarımları.

Tiksinti kaburgalarımın öyle sert bir şekilde çarptı ki, parçalanmamam şaşırtıcıydı.

İnşa ettiğim şeyden o kadar gurur duyuyordum ki.

Ellerimle yarattığım güzelliklerden.

Ama beni hasta eden onun alt tarafıydı.

Beni rehin tutan zincirler.

Göğsüm çökecekmiş gibi hissederek bisikletimi binanın sağ tarafına doladım. Homurdanan motor, yoğun havaya yapışan sessizliği yardı; şehrin imalathane ve depoların bulunduğu bu tarafı gece boyunca neredeyse kapalıydı.

Bu tarafta üç büyük garaj kapısı sıralanmıştı ve kaldırım uzanıyordu, böylece römorklar bölmelere geri çekilebiliyordu, böylece ben teslim etmezsem müşteriler sipariş ettikleri özel parçaları alabiliyorlardı.

Metal olan her şey benim uzmanlık alanımdı.

Çoğunlukla yerel işletmeler için özel kapılar, geçitler ve çitlerin yanı sıra farklı türde vitrinler, raflar ve tezgahlar yaptım. Arada bir, arabalar ve motosikletler için özel parçalar tasarlıyordum ve at römorkları ve benzerleri üzerinde çalıştığım, at satıcıları ve rodeo yıldızlarının değerli eşyalarını etrafta taşıyabilecekleri, dikkatleri üzerine çekecek bir şeyler tasarladığım nadir değildi. .

Bu gece, yan arsanın sonundaki uzak kapının yanında bir kamyonet ve römork bekliyordu.

Bisikletimi yanında durdurduğumda kan damarlarımda hızla akıyordu. Farımın spreysi, kapının yanındaki binaya yaslanmış olan adamın üzerine kasvetli bir ışık saçı.

Sanki iş yapmak için buraya gelmiş yasal bir müşteriymiş gibi koyu renk bir kot pantolon ve tişört giymişti.

Ellerini kayıtsızca ceplerine soktu ve başını metale yasladı.

Ama onun hakkında meşru olan hiçbir şey yoktu.

Yüzü nefretle kaplıydı ve açgözlülük gözlerinin kahverengisinin derinliklerine yerleşmişti.

Düşmanlık kan dolaşıma yayıldı. Kickstand'ı itip bisikletimin motorunu durdurduğumda adrenalın hızla yükseldi ve hızla yükseldi.

Arkasından ürkütücü ve yoğun bir sessizlik hakim oldu; ikimiz de bahçenin her tarafında oynayan gölgelerin arasından birbirimize baktık; düşen karanlık, kapının yanından sarkan soluk ışık tarafından zorlukla kesilebiliyordu.

Dare'in yüzünün bir tarafı aydınlandı, kötü bir anı gibi duvara yaslandığı dudagının kenarını çiğnerken çenesi gıcırdıyordu.

Göt deliği çok büyüktü ve iri yarı bir gözdağı havası saçıyordu. Hiç şüphe yok ki pek çok insanda işe yaradı. Dostum ölümcül görünüyordu ve bunu destekleyecek bir geçmişi vardı.

Ama umursamaya devam etmekte zorlanıyordum.

"Geç kaldın," dedi, sinirle titreyerek.

Kendimi bisikletimden aşağı salladım ve sanki onu görmek beni düşmanlıktan titretmiyormuş gibi ona gülümsedim. "Yapmam gereken bir şey vardı."

Sanki Dakota'yı yol kenarında mahsur bırakacakmışım gibi.

Boğazından bir alay yükseldi. "Böylece?"

Yavaş adımlarla ilerledim, ona doğru eğildiğimde sesimden acı damlıyordu. "Oturup mesajlarını beklediğimi mi sanıyorsun?"

Çenesini kaldırdı, gözleri bir uyarıyla parlıyordu. "Sanırım önemli olanın sadece onlar olduğunu biliyorsun."

Ona defolup gitmesini söylemek istedim.

Geri itmek.

Ama bu piç beni zincirlemişken bunu nasıl yaptım? Eğer itaat etmezsem ne yapacağını bildiğimde.

Görüntüler parladı.

Soğuk. Topal. Dudaklar mavi.

Öfkemi içime çekerek kendimi hareket etmeye zorladım ve kapının yanındaki kodu girmek için onun yanından geçtim.

İçeri adım attığımda en uzaktaki garaj kapısını açmak için düğmeye bastım. Devasa metal kapı açılırken motor homurdandı.

Dare kamyonuna atladı ve römorku içeri soktu, ben de o dışarı çıkmadan önce mandalı çözüp bagaj kapısını açmıştım.

Bu herifi buradan daha hızlı çıkarmak için ne gerekiyorsa yapıldı.

Yine de önemli miydi? O gittiğinde, elleri boğazıma dolanmış, canımı sıkıyor, hala önümde duruyor olabilir.

Yavaş yavaş kanımı kurut.

Römorka bindi ve içeride oturan arabayı dikkatlice geri geri çekti.

Onu değiştirmek, güvenli eve yüklemek ve bırakma noktasına götürmek bana düşüyordu.

Rampadan aşağı inerken onu izledim. Onu dükkanımın ortasına, dışarı bakacak şekilde bıraktı ve dışarı çıkıp anahtarları bana attı. "Ty seninle Salı günü onda güvenli evde buluşacak. Hazırla ve sakın geç kalma."

Eski öfke fırtına gibi esiyordu, acı ve nefretin şok dalgaları. Yüzüne baktım. Beni taşaklardan da öte tutan adama, çünkü hayatım onun ellerindeydi.

Utancım, zincirlerim ve benden her güzel şeyi çalan bu borç.

Kahretsin, onu geri istiyordum ve eğer bunu yapacaksam bunun için savaşmak zorunda kalacaktım.

Çenemi kaldırarak, "Bunu bitirmek üzereyim," dedim.

Bagaj kapısını kapatıp kilitlerken karanlık bir sesle kıkırdadı, ardından kamyonunun sürücü tarafına geçti. Bana baktı, yüzünde bir uyarı vardı. "En son böyle saçmalıklar söylemeye başladığında ne olduğunu bildiğini sanıyorum."

Başka bir şey söylemeden içeri girdi ve kapıyı çarptı.

Dışarı çıkmasını izledim.

Bir öfke dalgası içimi yaktı.

Bir kin ateşi.

O gittiği anda avuçlarımı yanımdaki masaya bastırdım, içimi harap eden kargaşanın etrafında nefes almaya çabaladım.

Çünkü söylediklerimde ciddiydim.

Bu saçmalığı bitirmek üzereydim.

Ve kendimi nasıl özgür kılacağımı bulmak da bana düşüyordu.

DÖRT

DAKOTA

SIKIŞTIRDIM ve parmak uçlarıma basarak odasından çıktım. Çocuk bayılıncaya kadar gitti ve gitti. Bu gece, oturma odamızın zemininin ortasında, tren setinin her parçasıyla çevrili, yüzüstü, kartal gibi açılmış halde kalmıştı.

Onu yukarı taşıdığımda yerinden kıpırdamamıştı.

Memnun ama bitkin bir iç çekiş üfleyerek aşağı evimin birinci katına indim. Time River Market & Café'nin arkasına bağlıydı ve kafenin geleneksel bir lokanta olduğu dönemden beri bir depo olarak kullanılmıştı.

Üst kattaki depo odaları iki yatak odasına ve aşağıdaki büyük açık alana bakan küçük bir çatı katına dönüştürülmüştü.

Kafem kadar ilginç ve rahattı.

Duvarlarda badanaladığım tuğlalar vardı, zeminlerde ise orijinal ahşap ve beton vardı ve gri ile kremin farklı tonlarına boyanmıştı.

Kumaşlar yumuşak ve gösterişli, mobilyalar rahat ve benzersizdi.

En iyi arkadaşım Paisley buna taşra lüksü adını vermişti.

Aslında çok büyük değildi ama benimdi ve her santimetrekaresini seviyordum.

Mutfağa gitmeden önce Kayden'in eşyalarını aldım. Odanın uzak duvarının yanında duruyordu ve yıpranmış beyaz dolapları kendim boyamıştım ve tezgahların üzeri kasap bloklarıyla kaplıydı.

Dolaptan bir şarap bardağı almak için ayak parmaklarımın üzerine kalktım ve onu ağzına kadar merlotla doldurdum.

Kosher değildi ama yalnız içtiğim için kuralları ben koydum.

Her gece rahatlamak için kendime birkaç dakika ayırdım.

Oturma odasına geri dönerek koyu gri renkli konforlu kanepeye çöktüm. Aniden telefonum çaldığında neredeyse kendimi dışarı atıp şarabı ağzına döküyordum.

Ekranda Paisley'nin adının parladığını gördüğümde yüzümde kocaman bir sırıtiş oluştu ve o fırsat bulamadan hemen konuşarak cevap verdim.

"Ah, sonuçta beni hatırladın. Birisi, en yakın arkadaşının var olduğunu bile hatırlayamayacak kadar kendisini erkeğine sevdirmekle meşgul." Surat astım.

Hattın diğer ucundan kahkahalar yükseldi. "Sanki seni unutacakmışım gibi ama bana bir daha sevmeye başladığımda seni asla aramamam konusunda açık talimat verdiğin için, buna uyum sağlamak zor oldu."

En iyi arkadaşım yeni adamı Caleb'e aşık olmuştu. Caleb, Ryder'ın Seattle'da yaşayan kuzeniydi ve Time Nehri'nin eteklerinde dev bir çiftlik satın almıştı. Çılgınca zengindi ve Paisley, küçük kızına ata binmeyi öğretmek için tutulmuştu.

İlk başta dinmeyen nefretin ateşli oklarıyla karıştırılsalar da, birbirleriyle tanıştıkları anda kıvılcımlar uçuşmuştu.

Sanırım bazen en iyi sevgililerin düşmanlardan çıktığı doğrudur.

Bundan çok daha fazlasına dönüşmesi çok uzun sürmedi.

Seni ve Caleb'i birlikte sevebilirim ama seks eğlencelerinde orada olmama gerek yok. Sözlerime alaycı havanın girmesine izin verdim.

O gün, aradığımda cevap vererek, zar zor konuşabiliyormuş gibi davranarak ve dışarıda atlarla çalıştığı için kızgın bir kedi gibi miyavlayarak bu durumu atlatmaya çalışmıştı ama ben daha iyisini biliyordum.

İkisi doyumsuzdu.

Paisley tekrar güldü, gırtlaktan ve kısık olmasına rağmen, yaz başında çiftlikte yaşananlardan dolayı aldığı yaralardan sonra şimdi daha da derindi. "Caleb biraz maceracı tarafta ama sana söz verebilirim ki oraya gitmiyoruz. Ben erkeğimi paylaşmam."

"Eww," dedim ona, şarabımdan bir yudum alırken sırtarak. "Zavallı beynimin oraya gitmesine bile izin verme."

"Zavallı beyninin bir yere gitmesi ve kendine biraz hareket bulması gerekiyor. Orada karanlıkta tek başına oturup dev bir kadeh şarap içtiğini biliyorum."

Bardağı dudaklarımdan çektim ve odanın birbirini vuran gölgeleri arasında ona kaşlarımı çatarak baktım.

Lanet olsun, beni kesinlikle sabitlemişti.

"Bir sürü eylemim var" diye savundum. Elimle ve vibratörümle ama bazen bir kızın tek ihtiyacı olan şey budur. "Ve burada karanlıkta şarabımla oturmaya *rahatlamak* denir . Bir ara denemelisin."

"Seni gerçekten neyin rahatlattığını söyleyebilirim sana..." imalı bir şekilde uzun uzun konuştu.

"Kapa çeneni," dedim, dışarı taşmak isteyen eğlenceye karşı koyarak.

"Tamam, tamam, seni rahatsız etmeyi bırakacağım. *Şimdilik* . Ama çok yakında pislik avına çıkacağız.

Az önce aldığım yudumda neredeyse boğuluyordum. "Sik avlamak mı?"

"Bu doğru. Dick avı. Biri flört denilen vahşi ormana girdiğinde.

"Eyvah" dedim tekrar. "Görsel, Paisley."

"Eğer cevabınız eww ise, açıkça yanlış olanlara bakıyorsunuz demektir. Caleb'inki saçmalamaya değer."

"Orada dur," dedim, gelmekten vazgeçmeyen kıkırdamaların arasından.

Ne zaman onunla konuşsam, bana kıkırdayan bir karmaşa bıraktı.

"Ah, Dakota, çok şey kaçırdığını biliyoruz zavallı, sevgili dostum. Seni sevecek birini bulmamızın zamanı geldi. Arizona'dan döndüğümünden beri bir erkekle bile çıkmadığını fark etmediğimi sanma.

Gergin bir nefes verdim. "Biliyorum. Ben sadece... *meşguldüm*."

Birini bulmak istemediğimden değildi ama nasıl başlayacağımı bilmediğimi tahmin ediyordum. Gerçekten yapmaya çalıştığım yolda nasıl ilerleyeceğimi.

Beni istediğim gibi seven birini bulacağıma nasıl güvenebilirim?

Beni seçecek birini nasıl bulabilirim ?

"Geceleri kanepende tek başına mı oturuyorsun?" İnançsızlıkla dolup taştı. Şakacılığın ötesinde bir dürtükleme.

Ayıklık devraldı. "Sanırım neredeyse hazırım."

Onun savaştan düşüncelerini duyabiliyordum. Kayden'in babasını onun bile haberi yoktu ve bir kez sorduğunda, ona bu konu hakkında konuşmak istemediğimi açıkça söylemiştim. Çoğu insanın kalbimin kırıldığını düşündüğünü düşündüm ama gerçek şu ki, onun adını bile zar zor duymuştum.

Beni buna iten, hâlâ eski yaralar gibi kalıcı olan koşullardı.

"İstediğim tek şeyin mutlu olman olduğunu biliyorsun ve eğer seni gerçekten iyi tanımıyor olsaydım bu konuda seni yalnız bırakırdım. Bir şeyleri kaçırdığını da biliyorum."

Ben cevap veremedim, "Bazı iyi D'ler gibi" dedi.

"Gerçekten bir şey istediğin için mi aradın?" Sanki gerçekten delirmiş gibi soruyu bir kenara fırlattım.

Kıkırdadı. "Ah, evet evet."

Sözlerini gizli tutmak için sesini alçalttı. Caleb için çiftlikte büyük bir sürpriz doğum günü partisi planlamak istiyorum. Bana o kadar büyük bir sevgi ve ilgi gösteriyor ki onun da kendisinin ne kadar sevildiğini bildiğinden emin olmak istiyorum."

"Senin yiyecek ve içecek vereceğini umuyordum?" diye sormadan önce tereddüt etti.

İçime bir sıcaklık yayıldı. "Sanki sorman gerekiyormuş gibi. Elbette yapacağım. Bu bir onur olurdu."

"Bu ülkedeki en iyi kankaya nasıl sahip olabilirim? Doodle-Boo'm her zaman arkamı kollar."

"Paisley-Cakes'imi asılı bırakacakmışım gibi mi?"

İkinci sınıftayken o saçma lakaplarla başlamıştık ve sonsuza kadar takılıp kalmıştık, ikimiz de onun eyalet dışında yaşaması nedeniyle ayrı kaldığımız dönemde bile onları aşamamıştık.

Sesi yumuşadı. "Cidden, çok teşekkür ederim. Onun için gerçekten özel olmasını istiyorum."

"Öyle olduğundan emin olacağız. Ne zaman düşünüyorsun?"

"Önümüzdeki ayın üçüncü cumartesi mi?"

Sanki kontrol etmem gereken bir takvimim varmış gibi etrafıma baktım. "Sanırım özgürüm. Servis ve diğer konularda yardımcı olacak birkaç personeli görevlendireceğim."

Paisley ciyakladı. "Cidden en iyisi. Sabırsızlanıyorum. Birazdan uğrayacağım, böylece ayrıntıları gözden geçirebiliriz, eğer sakıncası yoksa?"

"Kesinlikle. İstedğin zaman."

"Sen A sınıfı harikasin, Dakota. Bunu asla unutma."

"Bana izin vermezken bunu nasıl yapabilirim?" dalga geçtim.

"Kahretsin, Caleb diğer odadan yatmaya çağırıyor. O şüphelenmeden gitsem iyi olur. Tekrar teşekkürler."

"Devam et ve kendine bu lezzetten biraz al."

"Öyle yaparsam kusura bakmayın." Aniden ciyakladı ve Caleb'in ona gizlice arkadan saldırdığından oldukça emindim. "Güle güle Doodle-Boo. Ve sakın o gerçek suç podcast'lerinden birini istediğin gibi yayınlamaya cesaret etme. Kabus görmeni istemiyorum."

Hat kesilmeden zar zor ulaşabildi ve ben orada oturdum, sanki gerçekten en iyi arkadaşıma bakıyormuşum gibi telefonuma sırtıttım.

Vahşiydi, pervasızdı ve eğlenceliydi ve onun hakkındaki her çılgın şeyi seviyordum.

Arkasından sessizlik çöktü.

Girintilere sızan bir yalnızlık hissi.

Bana yalnız olduğumu hatırlatan sessiz bir uğultu.

Telefonumla uğraşırken şarabımı yudumladım, kalbim biraz ağırlaşmıştı, sonra bir mesaj geldiğinde kısa bir nefes verdim.

Kim olduğunu gördüğümde göğsümdeki çarpıntıyla savaştım.

Devam ediyorum. Devam ediyorum. Devam ediyorum.

Endişeli davranmaya başladığında bunu kendime hatırlatmak zorunda kaldım, ki bu da çok sık oluyordu. Ama küçüklüğümünden beri hep endişelenmişti. Bunun bana sonsuza dek bir kız kardeş gibi bakacağı için olduğunu hatırlamam gerekiyordu.

RYDER

Ne haber, Cookie? Eve sağ salım varabildin mi?

Garipleştirmeyi reddederek hızlı bir yanıt verdim. Bu adam hayatımın değişmez bir parçasıydı ve artık bana acı vermesini istemiyordum.

BEN

Senin sayende bunu çok daha önceden yaptım.

Başka bir metnin gelmesi uzun sürmedi.

RYDER

Sonuçta süvariler gibi ilerlememi istedin. Kabul et.

Yüzündeki gülümsemeyi neredeyse görebiliyordum.

BEN

Pssh. Seni tembel bir pislik gibi hissettirmek istemedim. Sen olmasaydın gayet iyi yapardım.

RYDER

Ah. Bir erkeğin egosunu bıçaklamanın yolu.

BEN

Beyaz şövalye oynamana izin vererek egonu beslediğimi sanıyordum? Ayrıca egonuzun oldukça büyük olduğunu düşünüyorum. Seni çalışırken gördüm.

Cevap vermesi bir saniye sürdü.

RYDER

Beni mi izliyorsun?

Midem kasıldı. Bazen benimle flört ettiğine yemin ediyordum.

BEN

Sadece kendini aptal yerine koymadığından emin olmak için sana göz kulak olmak için.

Yanıtı neredeyse anında geldi.

RYDER

Lanet olsun Dakota. Bu gece gerçekten çok gerginsin. Seni sinirlendiren bir şey mi var?

Ah. Bana kaç kez tam olarak bu şekilde sahip olduğunu bir bilseydi.

BEN

Burada üstünlük yok. Sadece sana olduğu gibi söylüyorum. Sen bana dikkat et, ben de sana dikkat ediyorum ;)

RYDER

Bu doğru. Yaptığımız bu.

Sonuncunun arkasında başka bir metin belirdi.

RYDER

Şu küçük adam nasıl?

BEN

Kaya gibi uyuyorum. Tabii tek başına hem benim hem de annemin evini yıktıktan sonra.

RYDER

Minik Kasırga.

Sevgi nabız gibi atıyordu. Ryder oğluma karşı her zaman çok tatlı olmuştu. Kayden de ona hayrandı ve onun amcası olduğunu iddia ediyordu.

RYDER

Dinle, arasam iyi olur. Sadece giriş yapmak istedim. İyi uykular Cookie.

İşten çıkarılmamla birlikte telefonumun kucağıma düşmesine izin verdim; neredeyse daha fazlasını söylemek istiyordum ama yapamayacağımı biliyordum.

Ama kesin olan bir şey vardı.

Hayatım boyunca onun peşinden koşmaya devam edemezdim.

Bırakmanın zamanı gelmişti.

BEŞ

DAKOTA

Kafemde HER ZAMAN BELLİ BİR ENERJİ VARDI .

İnsanların gelip gitmesi, kapının üzerinde çalan zil, tabakların şakırtısı, hafif sesler ve kahkahalar.

Havada baştan çıkarıcı bir şekilde süzülen kokular yaralanmıştı; unlu mamullerin tatlı kokusu, gurme kahve ve kremanın zengin aroması ve sıcak servis edilen iştah açıcı yemekler.

Bazen kendimi çimdikleme dürtüsüyle gözlerimi sımsıkı kapatıyordum, bunun meyvesini verdiğine inanamıyordum.

Yirmi altı yaşındaydım ve şehirdeki en işlek restoranın sahibiydim, bunun amacı rekabeti ortadan kaldırmak değildi. Bu sadece insanların benim teklif ettiğim şeyi istediklerinin doğrulanmasıydı.

Time River Market & Café iki bölüme ayrıldı. Ön tarafta bir kır mağazası vardı ve onun hemen ötesinde yemek odası, fırın ve kahve dükkanı vardı.

Şu anda mağazadaydım ve öğle yemeği spesiyallerini beyaz bir şövale üzerinde duran kara tahtaya yazıyordum. Bunu, yemek alanına açılan büyük çift kapının yan tarafında tuttum, böylece insanlar masalarına götürülürken neler sunduğumuzu görebilirlerdi.

Her zaman bir sürü farklı renkte tebeşir kullandım ve elim siyah yüzey üzerinde dönerek kelimeleri ayrıntılı bir tasarımla dokudum.

Kapının üzerindeki zil, bugün binlerce kez yaptığı gibi çınladı, ama onunla birlikte, ruhumu sonsuza kadar çekecek olan bir değişiklik de beraberinde geldi.

Farkındalığın yetersiz bir şekilde daralması.

Etime sürtünürken fısıldayan ve fısıldayan yoğun bir his.

Omzumun üzerinden bakmak için kıpırdadığımda yüzümde zaten parlak bir gülümseme vardı. İlk olarak Ryder'ın haftada en az bir kez öğle yemeği için buluşan kuzenleri Caleb ve Ezra geldi.

Ama zemini bir santim kadar eğen kişi arkalarından içeri giren adamdı.

Beni dengesiz hale getiriyorsun.

Çok az.

Ama her zaman dünyanın sallandığını hissettim.

Tunç metali gözler beni bir anda bulmuş gibiydi, sanki orada olduğumu zaten biliyormuş gibi. Sessiz bir merhaba için çenesini bana doğru kaldırırken ağzının kenarında o seksi sırıtişlardan biri belirdi,

ardından etrafı incelerken dövme eli abanoz saçlarının arasında geçirdi.

Gece yarısı günün ortasında.

Şerif üniformasını giymiş Ezra ilk önce yoluma çıktı. Adam bir yığın kas ve kas kütlesine sahipti. Kum sarısı saçları kısa kesilmişti ve sakalı saat beş gölgesini ancak aşırıyordu.

Korkutucu görünüyordu ama olabildiğince nazikti.

Ryder'ın kuzeni olduğu ve yıllar boyunca Ryder ve ağabeyim Cody ile takıldığı için onu uzun zamandır tanıyordum.

"Merhaba Dakota. Bugün bizim için özel bir şeyler mi hazırlıyorsun?"

"Sanki başka bir şey yapıyormuşum gibi," dedim ona, sanki bir ödül sunuyormuşum gibi tabelaya elimi sallarken çekingen bir reverans yaptım.

Bakışları özel ürünler üzerinde gezinirken ondan hafif bir inilti yükseldi. "Bir Monte Cristo. Nasıl oluyor da her zaman tam olarak neyi arzuladığımı biliyorsun?"

Ona sırıtarak, "Yemek benim aşk dilimdir," dedim.

"Bu yüzden her zaman koşarak geliyoruz." Kaslı kollarını sıcak bir şekilde bana doladı. "Seni görmek güzel. Görüşmeyeli nasılsın?"

Harika, dedim ona, Caleb'e sarılmadan önce onu sıkıştırarak.

"En iyi arkadaşım mı ilgileniyorsun?" Bunu toplayabildiğim kadar alaycı suçlamalarla doldurdum.

Kibirli tatmin yüzünün her satırına sızdı. "Olmayacağımı düşünmüyorsun değil mi? En iyi yaptığım şey onunla ilgilenmek."

"Yapsan iyi olur, seni incitmek zorunda kalmak istemem."

Caleb gülümsedi, gözleri yanlardan kırışırken yüzünün tüm keskin açılırları yumuşadı. Adam kasabaya ilk geldiğinde çok sert ve katıydı.

Birini sevmek ona çok yakışıyordu.

"Sana asla bir sebep vermeyeceğim," diye söz verdi.

Tüm bu süre boyunca Ryder'ın arkalarında dolaştığını hissedebiliyordum; bakışları mağazanın etrafındaki raflarda gezinirken o kadar rahattı ki. Takı, sabun ve el yapımı eşyaların farklı sergileri. Elimden geldiğince yerel sanatçıları sergilemeye çalıştım. Birbirimize destek olsaydık topluluğumuz her zaman daha iyi olurdu.

Sonunda rahatladı ve dişlerini alt dudağını gezdirdiğinde içimi sarsan titremeyle savaştım, aurası bana tüm gücüyle çarpıyordu.

Sıcak deri ve derin, yozlaşmış baharat.

"Bugün neler oluyor Dakota?" O sordu.

"Olağan. İnsanları doyurmak."

Dikkati spesiyallere yöneldi ve hemen günün tatlısına ulaştı.

Erimiş Gece Yarısı Çikolatalı Kek.

Ağzının seğirmesini hayal ettim mi?

Biliyor muydu?

Boğazımı temizledim. "Umarım açsındır."

"Açlıktan ölüyorum" dedi.

Komik, onun yerinde bu şekilde dururken guruldayan midemdi.

Aramıza biraz mesafe koyabilirmiş gibi topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. "O halde doğru yere geldiniz."

"En iyi yere geldim." Huysuz ve alçaktı.

Kalbim tekme attı.

Sen yoluna devam ediyorsun Dakota. Artık her gelişinde baygınlık ve ter dökmek yok.

Menüleri alırken başımı açık kapıya doğru çevirdim. "O zaman seni oturtalım."

Beni yemek odasına kadar takip ettiler.

Sol tarafta, üç duvarın her birinde kabinler sıralanmıştı. Her biri yüksek arkalıklıydı ve gri ahşaptan yapılmıştı. Mavi ve krem renkli kareli minderler onları daha da rahat hale getirmişti ve ben de metal kapların içindeki krem renkli çiçeklerle masaları süslemiştim.

Orta bölüm, her iki yanında bir grup sandalye bulunan, topluluk tarzında yapılmış uzun masalardan oluşuyordu.

Onları karışıklığın içinden Manchester'a bakan açık bir standı doğru yönlendirdim.

Caleb soldaki kabine, Ezra da sağdaki kabine girdi ve Ryder'ın yanına oturabilmesi için pencereye doğru ilerledi.

Uzun vücudunu kabine geri sallarken, uzun, kalın parmaklarını büyüleyici bir ritimle masaya vuran Ryder.

Fark ettiğimden değil.

Boğazımı temizleyerek bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Başlaman için sana ne içmemi sağlayabilirim?"

"Şu çilekli buzlu çaylardan bir tane alacağım." Ryder bunu tereddüt etmeden söyledi.

"Sana sormuyordum bile." diye alay ettim. "Aynı şeye sahip olmaktan hiç sıkılmıyor musun?"

Tunç gözleri parlıyordu. "Asla."

Caleb'in kahvesi ve Ezra'nın her zamanki buzlu çayının siparişini aldım ve mutfağa doğru ilerledim.

Bu tarafta, kabinlerle aynı gri ahşaptan yapılmış, yarısında müşterilerin oturabileceği altı yüksek taburenin bulunduğu bir bar vardı ve onun solunda da fırın vitrini ve kahve barı vardı. Arkasında tezgahlar ve mutfağa açılan sallanan kapı vardı.

Barın arkasına geçtim ve içecekleri üzerinde çalışmaya başladım, bugünkü personel müdürüm ve aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biri olan Beth'e hızlıca bir göz attım. Vitrine yaslanmış, fırından yeni çıkmış çikolatalı kurabiyeleri yeniden dolduruyordu.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Çalışırken ona sordum.

"Hayır" dedi. "Her şeyi hallettiğimizi düşünüyorum. Yemekler hızla çıkıyor, müşteriler mutlu ve bu kurabiyeler cennet gibi kokuyor. Bundan daha iyisi olamaz. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama fırından çıkan şey saf bir sihir."

"Kendim için bir şeyler yapmaya ihtiyacım var," diye alay ettim.

"Ah, senin için bir şeyler olacak, tamam mı? Ve her geçen gün daha da iyiye gidiyorlar. Restoranın yarısının kokudan hipnotize olduğunu düşünün. Sen iyi işi yapmaya devam et, gerisini ben halledeceğim. Oradaki adamın dışında. Sen git onunla ilgilen çünkü bunu yapabilecek başka birinin olduğunu düşünmüyorum."

Kaşlarını alaycı bir şekilde Ryder'ın masasına doğru kaldırdı, kara gözleri parıldadı ve kırmızı dudakları kocaman bir sırıtmaya büründü.

Ona inledim. "Sakın başlamayın bile."

Beth bana Ryder hakkında saçmalamayı asla ihmal etmedi.

"Başlama . O çocuk iki günde bir burada, yavru bir köpek gibi ortalıkta dolaşiyor, yemek için yalvaran bir köpekten başka bir şey değil ."

"Hımm, evet, yemek yemeye geliyor," diye konuştum.

"Bana öyle geliyor ki ona yanlış şeyi besliyorsun."

Onun görüş alanını takip ettim ve Ryder'ın bize baktığını gördüm, sonra kafasını Caleb'in söylediği bir şeye çevirdi.

"Zorlu." İçeceklerini bir tepsi üzerinde düzenlemeye odaklanırken bununla alay ettim çünkü onun ima ettiği şey tamamen saçmaydı, bu arada odanın her tarafına yayılan karıncalanma hissiyle mücadele ettim.

Tepsiyi alıp tezgahın etrafından dolaşmaya başladım ve o da arkamdan bağırdı: "O sevimli kıcının tadına bakmak için ağzının akmadığına kendini inandırmaya çalışıyorsun."

ürktüm.

Mükemmel.

Bunu restoranın yarısına duyurmuştu.

Hiç şüphe yok ki birisi şu anda kimin salya akıttığını tahmin etmek için annemi arıyordu.

sevimli denilebileceğinden emin değildim . Bagajımda bir sürü ıvır zıvır vardı ama bu elbiseyle oldukça güzel görüldüğünü itiraf etmem gerekiyordu. Kırmızı kumaş kalçalarımın etrafında hareket ediyor ve yakanın v kısmı göğüslerimin arasına doğru iniyor.

Bakışlarım yaklaştığım masaya takıldı. Üçü hayatımda bana en yakın insanlardan bazılarıydı. Yine de Ryder'ın yakınına her adım attığımda sanki bir fırtınayı kovalıyormuşum gibi hissettim.

Adam orada oturduğu yerde hem ham hem de pürüzsüz görünüyordu.

Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama o bunu kolaylaştırdı.

Masalarına çıkıp içeceklerini dağıttım. "İşte başlıyoruz."

Bir teşekkür turu yükseldi ve ben de Ryder'dan sonsuza dek titreşen enerjiyi görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yaparak geri çekildim.

Yoğun, şiddetli ve bir şekilde zahmetsiz.

Gizemli.

Büyüleyici.

Boğazımı temizledim. "Bugün ne yemek istediğini biliyor musun?"

Ryder tüm dikkatini bana çevirerek, "Bana şu Monte Cristo hakkında daha fazla bilgi ver," dedi.

At kuyruğumun ucuyla oynadım. "Eh, oldukça geleneksel olduğu için bu tarifi hakını alamam - iki parça Fransız usulü tost arasına jambon ve İsviçre peyniri dolduruluyor, hamura batırılıyor ve derin yağda kızartılıyor, ardından pudra şekeriyle kaplanıyor ve yanında ev yapımı ahududu reçeli ile servis ediliyor." "

Yine de inanılmaz lezzetliydi. Kendi özel yöntemimi yaptım çünkü asla vasat veya sıradan bir şeye hizmet etmem.

Görünüşe göre Ryder bu felsefeye katılıyordu çünkü inledi ve mürekkepli avucunu yüzünün üzerine sürdü. "Siktir beni. Kulağa çok hoş geliyor Dakota."

Kaçmakla tehdit eden sızlanmayı bastırmak zorunda kaldım.

Neden her zaman dudaklarından seks gibi çıkmak zorundaydı?

"Sanki seni beslememi istiyorsun."

Belki de bu fantezilerden bazılarını devam ettirecektim ve Beth'in söylediklerine kulak vermekten kendimi alamadım, sanki başka hiçbir yere bakmak istemiyormuşçasına o gözlerin beni içine çekmesini seviyordum.

Sert bir kahkaha attı. "Tam olarak istediğim şeyin bu olduğunu düşünüyorum."

Karıncalanmalar yayıldı, etimi öpen karıncalanmalar.

Bazen beni düşündürüyordu...

Aniden masaya bir menü düştü ve irkildiğinde Ezra'nın bana doğru sırttığını gördüm. "Evet, bana da bunlardan bir tane ver. Bunu atlamayacağım."

Caleb, "İyi bir şeyi değiştirmeye gerek yok," diye onayladı.

Menülerini topladım ve başımı eğdim. "Pekala o zaman, üç Monte Cristo yolda."

"Teşekkür ederim Dakota."

"Her zaman," dedim siparişlerini vermek için mutfağa dönerken.

Ne olduğundan tam olarak emin değildim ama beni şaşırtan bir şey vardı.

Beni oyaladı.

Binanın uzak tarafındaki pencerelerin en ucunda gözümün ucuyla bir şey yakaladım.

Bir gölge, bir şekil veya bir şekil.

İçimden huzursuzluk geçti.

Beni yapışkan bir korku tabakasıyla kaplayan ve omurgamdan aşağıya doğru soğuk bir ürperti gönderen bu nüfuz edici farkındalık.

Bir göz kırpmışından sonra gitmişti.

Daha çok gözlerimi kırptırdım, ağaçlarla kaplı çimenlik bir alana bakan pencereden dışarı bakarken içimi belirsizlik kapladı.

Orada hiçbir şey yoktu.

Bir şeyler görüyor olmam, uyduruyor olmam gerektiğini fark ederek kendimi bu durumdan kurtardım ve masaların arasından geçerek mutfak kapısından diğer taraftaki koşuşturmacaya doğru ilerledim.

Paisley haklıydı; o gerçek suç podcastlerinin beni en iyi şekilde ele geçirmesine gerçekten izin veriyordum.

ALTI

RYDER

Dakota'nın yemek odasında yürüyüşünü, masaların arasında mekik dokumasını, yürürken tanıdığı müşterilere gülümsemesini izlemeden edemedim .

Kırmızı kumaş kalçalarının etrafından akıyor ve dolgun kalçalarının etrafında dönüyordu; bu kadından uzak durulması zor bir güç vardı.

Ama havadaki değişimi kaçırmamıştım. Nasıl tökezlediğini ve donup kaldığını.

Ama arkama baktığımda yanlış bir şey bulamadım.

Bu kadar endişelenmemeliyim ama ona göz kulak olmam gerektiğini düşünerek bu rolde o kadar çok zaman harcadığımı ve bunun ikinci doğam haline geldiğini tahmin ettim.

Ama fazlasıyla büyümüştü. Güçlüydü, sertti ve başarılıydı ve ben olmadan çok daha iyisini yapabileceğini hatırlamaya ihtiyacım vardı.

"Peki, işler nasıl gidiyor?" Caleb'in sesi beni transtan çıkardı ve buzlu çayımın bir yudum alırken dikkatimi tekrar masaya verdim. Yemin ederim, ağzım tadıyla neredeyse patlayacaktı, taze çilek parçaları samanın içinden çıkıyordu, tatlı ve ekşinin mükemmel karışımıydı.

Bunun Dakota'ya mükemmel bir benzetme olduğunu düşündüm. O sırada utangaç bir şekilde kızaran kadın arkasını dönüp sizi o tarçın rengi gözlerindeki alaycı ışıltıyla yere serebilirdi.

"Güzel" dedim ona. "İşyerinde işler harika gidiyor."

Doğruydı.

Son zamanlarda bir sürü meşru sözleşme almıştım. Yaratmaktan gurur duyduğum özel parçalar.

Tüm odağımı buna çevirmek için içimde yakıcı bir ihtiyaç parladı.

Bu cümleyi bitirmek için.

Bu ceza.

Zihnim bağları nasıl kıracağıma dair olasılıklarla dönüyordu.

Ama bunun nelere mal olacağını biliyordum.

Bu benim hayatımın kavgası olacaktı.

Her şeyi riske atacağımı.

Her şeyi riske atmak.

Muhtemelen kendi ölüm belgemi imzalıyorum.

Ama bu şekilde devam edemezdim.

Ezra yanımdaki kabinde kıpırdandı, geniş gövdesiyle yastık gıcırdadı. "Meşgul olduğunu duymak güzel kardeşim."

"Evet."

"İyi bir şey. Seni beladan uzak tutar." Çayından bir yudum alırken kaşlarını kaldırdı.

Keşke bilseydi.

Şerif bir kuzenimin olması ve benim yaşadığım hayatı yaşamak hiç de kolay değildi. Ona bu şekilde yalan söylediğimde kendimi her zaman pislik gibi hissettim.

Saklanıyorum.

Rol yapmak.

Yıllarca başka seçeneğim olmadığına inandım ve yapabileceğim tek şey onu karanlıkta bırakmaktı.

Bu yüzden bu rolü elimden gelen en iyi şekilde oynadım.

Numara yapmayı bırakmaya o kadar hazırdım ki.

Dikkati üzerimden çekmek için çenemi Caleb'e doğru uzattım. "Peki ya sen?"

Caleb sırtıttı; artık Paisley hayatına girdiğinden ve farklı bir adam olduğundan o kadar mutluydu ki. Dude yıllardır zengin bir pislik gibi görünerek, takım elbise giyerek ve omzunda bir çiple ortalıkta dolaşmıştı.

Şimdi üzerinde bir Henley ve bir kot pantolon vardı; her zaman giydiği kenar, her şeyi değiştiren kadın tarafından silinmişti.

"Öğle yemeği masasında tartışmak daha akıllıca olur." Öneri sesini doldurdu.

Ezra yüzündeki gülümsemeyi korumayı başarmasına rağmen inledi. Ezra hâlâ karısını kaybetmenin acısını çekiyordu ama sonunda şakalaşabileceğimiz bir noktaya gelmişti; artık eskisi gibi parmaklarımızın ucunda kilitlenip endişelenmemize gerek kalmayacaktı.

"Ovala, pislik," dedi, yüzünde alaycı bir keyif belirmişti.

Caleb sahte bir masumiyetle ellerini kaldırdı. "Hiçbir şey söylemedim."

"Evet ama kendini beğenmiş yüzünün her tarafında yazılı." Onu işaret ettim.

Gülümsemesi daha da büyüdü ve omuz silkti. "Yapamam."

Sonra kaşlarını kaldırıp bana doğru eğildi ve sesini alçalttı: "Ayrıca haftanın her gecesi sikini emdirmeye gitmiyorsun."

"Dün geceyi atladığımı bilmeni isterim." Ona gülümsedim, dün gece olup bitenlerin tiksintisi midemi asit gibi yakıyordu.

Hiç uyumamıştım.

Bakış açımı anlamaya çalışıyorum.

Kendimi nasıl özgür bırakacaktım.

Her senaryoda boğuşurken ayaklarım yerde yürüyordu.

Gidip biraz stres atmalıyım. İstekli bir vücut buldum. Onu sistemimden çıkardım. Ama bunun yerine yatakta uzanıp Dakota'ya mesaj atmıştım çünkü o aklımdan çıkaramadığım tek kadındı.

Sonra onu yol kenarında bulduğumda göğüslerinin elbisenin içinden döküldüğü anı aklıma geldi.

Açıkçası iradem berbattı.

Caleb, "Bu rezillik," diye alay etti.

"Evde çocuklarımla birlikte yüz bininci kez *Minyonları izlerken*." Ezra kendini küçümseyen bir kıkırdamayı bıraktı.

Üç sevimli çocuğu vardı.

İkizleri Owen ve Oliver dört yaşındaydı ve Olivia adında altı yaşında küçük bir kızı vardı.

"Hey dostum, bu çok güzel bir film," dedim ona. "Neden şikayet ettiğini bilmiyorum."

Ezra inanamaz bir sesle güldü ve eliyle kısa saçlarını okşayarak arkasına yaslanıp meydan okudu, "Ve gördün mü?"

Elbette görmüştüm.

"Kayden'in favorilerinden biri."

"Sağ." Caleb, Ezra'ya baktı.

"Bunun anlamı mı bu?" Bir uyarıyla birlikte alaycı bir alt kesim ortaya çıktı.

Bunu nereye götüreceklerini tam olarak biliyorlardı.

Ne yazık ki aklım zaten oradaydı ya da belki bilinçaltım sıçramıştı.

Başka bir masa siparişi vererek mutfaktan döner kapıdan çıktığı anda hızla dışarı fırladı.

Hemen ona doğru baktım.

Mekanın sahibi olabilirdi ama restoranının her yerinin ortasına atlayıp ellerini kirletmekten asla çekinmedi.

Dikkatim oraya takıldı; dünyayı sarsan gülümsemelerinden biriyle aydınlanan yüzüne, bir müşterinin söylediği bir şeye gülerken parlak, parlak bir pembeyle kaplanan dolgun dudaklarına.

Pembe yanaklarına vuruyor.

Hiç şüphe yok ki, ondan hem alçakgönüllülük hem de gurur yayıldığı için bir iltifat alıyordu.

Yüzü bana dönük olduğundan bu sefer kırmızı elbisenin ön kısmını görebiliyordum. Göğüsleri yukarıya doğru bastırılmıştı, dekoltesi aşağıya doğru uzanan yaka kısmında zar zor görünüyordu. Bana eziyet etmeyi sevdiği yüksek at kuyruğu saçlarından biriydi.

Midem burkuldu ve kendimi başka tarafa bakmaya zorlamak zorunda kaldım.

Bunu yaptığında bakışlarımın Caleb'inkilere dolanması çok kötü.

Sırıttı. "Dediğin gibi..."

Başım salladı, sesim alçaktı. "Dakota ve ben sadece arkadaşız. Lanet olsun, o benim için lanet bir kız kardeş gibidir.

"O zaman bu senin sahip olduğun berbat bir *kardeşlik* ilişkisi." Ezra'nın ağzından saf bir ima çıktı.

Ona bir bakış gönderdim. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

İfadesi inançsızlıkla doldu. "Dostum, o kapıdan çıktığı anda kalbinin hızla attığını duyabiliyordum." Sesi dürtüklemeye büküldü. "Bana onu sadece döndürmeyi, tezgâhın üzerine bastırmayı ve alttaki tatlılığa ulaşabilmek için o elbiseyi beline dolamayı düşünmediğini söyle."

Dişlerim gıcırıyor, bunun görüntüleri zihnime saldırıyor. "Dakota hakkında böyle konuşmanı takdir etmiyorum."

Sözler taş gibiydi.

Ezra'nın ağzı zaferle yarıldı. "Tam olarak benim fikrim."

"Onu koruyor olmam onu istediğim anlamına gelmiyor."

"Yani onun peşinden gitmemin bir sakıncası olmaz mı?" İtti.

Rahatsızlık duyularıma yayıldı. Tam olarak istemem gereken şey buydu. İyi biriyle birlikte olması için.

İyi bir adam.

İstikrarlı, dürüst ve sunabileceği bir geleceği olan biri.

Benim gibi birinin olmayı umut edebileceği bir adam.

Ne yazık ki onun onunla olduğu düşüncesine bile dayanamıyordum.

"Onu istiyorsun?" Sanki bu düşünce bende kusma isteği uyandırmıyormuş gibi omuz silktim. "Göreyim seni."

Gülerek omzuma vurdu, iyice sıktı ve beni sarstı. "Çok saçmalıyorsun, Ryder. Kelimenin tam anlamıyla koltuğunuzdan havaya uçmak üzeresiniz, başınız dönüyor. Şeytanın elinde. Aslında korkuyorum."

Caleb kıkırdamayı bıraktı. "Korkmuş olmalısın Ezra. Arkanı dön, bu gece kaybolman kaçınılmaz. Piç herif, kızının peşine düşmeyi düşündüğün için bile seni sığ bir mezara gömecek."

Ezra, "Ve biz de kanlıyız," dedi, çıldırma işi tamamen bana aitti. "Beni yaraladın, Ryder."

Hayal kırıklığına mı uğrasam yoksa eğlensem mi bilemediğim bir sırtışla mücadele ederek başımı salladım. "Sadece onunla ilgilen, tamam mı? Ve o Cody'nin küçük kız kardeşi, o yüzden biraz saygı duyalım, olur mu? Endişelenmen gereken kişi o. Kız kardeşine yanlış bakarsan, durum hiç de hoş olmayacak."

Caleb ve Ezra tekrar bakışıyorlardı, benim attığım saçmalığa bir an olsun inanmadılar.

Pislikler.

Ama onun geldiğini hissettiğim için daha fazla dikkatimi buna veremedim.

Bu sefer yemeğimizle birlikte geri döndüğünde, odayı kasıp kavuran bir fırtına ciğerlerimin nefesini çalıyordu.

"En sevdiğim müşterilerime üç Monte Cristo." Her birimizin önüne birer tabak koydu ve midemin neden böyle bir düğüme bulaştığından tam olarak emin değildim.

Eğer masanın altından uzanıp ona dokunma isteğim olsaydı, eteğin altına girmek için elimi bacağının kenarından yukarıya doğru kaydırırdım.

Ya da ağız sulandıran kokuyla yüzüme yumruk yemiş olduğum için miydi?

Sıcak şeker ve saf tatlılık.

Ancak tek kişi ben değildim çünkü hem Ezra hem de Caleb inliyordu. "Aman Tanrım, kadın, bana ne yapmaya çalışıyorsun?" Ezra, derin yağda kızartılmış lezzete çatal sürerken şunları söyledi. Dumanı tüten, eritilmiş peynir ve yapışkan reçel geldi.

Ben de bir ısırık aldım, neredeyse dilimi yakacak kadar sıcak olmasını umursamadım bile.

"İyi?" diye sordu, bu alçakgönüllülüğün daha fazlası serbest kalıyordu.

"Şimdiye kadar tattığım en iyi şey." Bu Ezra'dandı.

Ağzından bir kıkırdama kaçtı ve başını salladı. "Buraya her geldiğinde bunu söylüyorsun."

"Çünkü bu doğru, her seferinde bir öncekinden daha iyi."

"Baskı," diye donuklaştı.

Gözlerimi ona çevirdim. "Endişelenecek bir şey yok Dakota. Tek bir lanet şey bile yok."

Yirmi dakika sonra ağzıma bir peçete sürüp kabine geri yığılıyordum.

Dakota Cooper olan her şeyi nakavt ettim.

Midem fazlasıyla doluydu ama gerçekten aç olduğum şeyden bir lokma bile alamayacağım göz önüne alındığında, beni neyle beslediyse onu yemeden edemedim.

Cebinden parayı çıkarmadan önce tabaklarımızı temizleyip tek elinde üst üste koydu. Parmaklarını omzuma hafifçe sürmeden önce onu yüzüstü önüme koydu.

Kıvılcımlar yandı.

Hafif bir parıltı.

Asla olamayacak olanın parıltısı.

"Harika bir gün geçirmenizi dilerim," dedi, tarçın rengi gözleri etrafta gezinip her birimizin üzerine dikildi.

"Güle güle Dakota. Yakında görüşürüz," dedi Caleb ve Ezra.

Kağıdı ters çevirdim, diğer tarafta yazanları okuduğumda nabzım hızlandı, onun girdaplı el yazısı kağıdın derinliklerine işlemişti.

Şaşırmamalıyım. Olmayan bir şeymiş gibi almamak lazım.

Ama beni asla bağırsaklarımdan bıçaklamayı başaramadı.

Aşk evdedir.

YEDİ

DAKOTA

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Arkamdan gelen sert ses karşısında ne döndüm ne de nefesim kesildi. Neden, orada olduğunu zaten bildiğim halde? O karanlık yoğunluk havayı süzülüyor ve üzerime bir battaniye gibi kıvrılıyor.

Hem rahatlık hem de o kadar rahatsız edici bir şeydi ki, bunu bir an bile anlayabileceğimden emin değildim.

Her zaman yaptığı gibi geleceğini zaten biliyordum, bu yüzden masamın önüne eğildiğimde omzumun üzerinden ona şımarık bir sırtış attım, kontrol etmek için bir satış siparişine bakabilmek için dizüstü bilgisayarımı kaydardım. teslimatın planlandığı tarih için.

"Çalışıyorum" dedim ona ve omzunu ofisimin kapısının pervazına dayamışken, her kasını elektrik çarpacakmış gibi rahat bir kayıtsızlıkla kaldırmışken takılıp kalmamaya çalıştım. eğer çok yaklaşırsan.

Kenarları bir bakışta kesilebilecek kadar keskindi.

Öyle değil ya da bakışlarının arka tarafıma kilitlendiği yerden fırlama şekli değil. Elbisemin iç çamaşırımı gösterecek kadar yüksekte kalmamasını umuyordum.

Dövmeli ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak alay etti. "Bunu yapmayı bırakmalısın." O peluş dudaklardan gıcırdadı.

"Ve bu ne olurdu?" diye sordum, arkamı dönüp masamın ahşabına yaslanarak.

İterek yaklaştı, yer o titreyen hareketi yaparak bana doğru bir adım attı, sonra bir adım daha attı, ta ki tam önüme gelinceye kadar.

Çok yüksek.

Tatlı ciddiyet etinin her santiminden damlıyordu.

"Neden bahsettiğimi tam olarak biliyorsun," diye homurdandı, yine de bunda bir yumuşaklık vardı. "Her geldiğimde yemeğimi telafi etmen gerektiğini düşünüyorum."

Başım zar zor salladı. "Neden yapmayayım?"

O silah metali bakışında bir şey parladı.

Çok keskin bir şey.

Güçlü.

Gerçekten vermek istediğim otomatik cevabı geri çekerek, "Biz bir aile gibiyiz," diye açıklama yapmak için acele ettim.

O olmadan bu restoranın var olamayacağı gerçeği.

Ama parayı her getirdiğimde sinirleniyor ve benim olduğu konusunda ısrar ediyordu.

Bir hediye.

Ama ona borcumu ödemem mümkün değildi. Bu pek doğru gelmiyordu. Bunu başarmaya yaklaşıyordum.

Kısa bir nefes verdi ve daha da yaklaştı, fısıldadığı sözler yüzüme çarpıyordu. "Evet öyleyiz. Ancak bu, ücretsiz olarak sunduğunuz şeyleri bir kenara atmanız gerektiği anlamına gelmez. Burası için çok çalıştınız ve ben de onu desteklemek istiyorum." "Seni desteklemek istiyorum" diye mırıldanmadan önce bir an tereddüt etti.

Bunu zaten ne kadar yaptığına dair bir fikri var mıydı?

Ondan daha fazlasını asla isteyemeyeceğimi mi?

"Belki de seni beslemeyi seviyorumdur." Her nasılsa, aramızda bir santim mesafe kalacak şekilde masama yapışık olduğum yerde sesim dalgalı, o bana bakarken ona bakarken sığılaştı.

Bakışları masamın üzerinde tuttuğum metal kutuya kaydı. Takma adım kapağın üzerine kazınmıştı ve onun en değerli varlığım olmasının, yarattığım her tarifi bir hazine gibi içine saklanmasının beni acınası hale getirip getirmediğini merak ettim.

"Beni beslemek her zaman hoşuna gitti, değil mi? Benimle ilgileniyor musun?"

"Bunun birbirimiz için yaptığımız şey olduğunu sanıyordum." Bir hışırtı çıktı.

Nefes.

Karıştırılan ve dans eden hava.

İçine çekildiğim büyüleyici bir buhar.

Birdenbire başka bir ses geldiğinde çığlık attım.

"Hey."

Hazırlıksız yakalandım, tökezledim ve nefesim kesildi, Ryder'ın altından çıkmaya çalışırken telaşlandım ve onun çevresinden yeterince uzaklaşıp kardeşimin ofisimin kapısında durduğunu gördüm.

Ryder hiç etkilenmeden kendini geri çekti, o kadar soğukkanlılıkla kardeşime doğru döndü ki ben sanki müstehcen bir şey yaparken yakalanmışım gibi kıpırdandım.

müstehcen versiyonlarının tamamen farklı olduğundan oldukça emindim .

Cody iki elini de kapı aralığının her iki yanına bastırmış ve içeri doğru eğilmişti. Kardeşim 1,82 boyundaydı, geniş ve kalındı, aşınmış bir kot pantolon, iş botları ve düğmeli ince bir fanila giyiyordu. Saçları kısa ve benimkiyle aynı renkteydi, yüzünde dolgun bir sakal vardı.

"Hey dostum. Naber?" Ben masamın kenarına tutunurken Ryder kollarını göğsünün üzerinde çaprazlayarak sordu; eğer bırakırsam dizlerimin beni dik tutacak kadar güçlü olamayacağından endişeleniyordum.

Özellikle kardeşimin bakışları aramızda dolaşırken, daraldı ve spekülasyonlarla doluydu.

Ne için endişelenmesi gerektiğini düşündüğünü bilmiyordum.

Aklımın sürekli bunu hayal etmesi aramızda bir şeyler olduğu anlamına gelmiyordu.

Cody de bunu fark etmiş olmalı çünkü Ryder'a sırtıttı. "Bir paket sipariş alıyordum ve kız kardeşime merhaba demek istedim. Burada olduğunu bilmiyordum."

Ryder, "Evet, kuzenlerle öğle yemeği yedim" dedi. "Dışarı çıkmadan önce Dakota'ya veda ediyordum."

Sonunda kendimi masadan kaldıracabilecek kadar topladım. "Merhaba Cody. Nasıl gidiyor?"

Ağzına dolu bir gülümseme tırmandı. "Nasıl gittiğini biliyorsun. Bugünün Monte Cristo Günü olduğu söylendi, ki hepimiz bunun aslında Şimdiye Kadarki En İyi Gün anlamına geldiğini biliyoruz ve ben de koşarak geldim.

Sevgi dolu kahkahayı durduramadım. "Senin için bu kadar önemli, değil mi?"

Omuz silkti, adam iri yarı bir vahşiden başka bir şey değildi. "Tabii ki yapar. Çünkü küçük kız kardeşim beni seviyor ve Monte Cristo'larının kelimenin tam anlamıyla hayatın devamı olduğunu biliyor. Ölmek üzereydim, böyle bir şeye sahip olmayalı o kadar uzun zaman oldu ki."

Yani evet, ailemin favorilerini yapma konusunda bir fikrim vardı.

Onlar hakkında gerçekte ne hissettiğimi bu şekilde ifade ettim.

Onlara sevgimi gösterme şeklim.

Havadaki vızıltıyı görmezden gelerek Ryder'ın etrafından dolaştım; kardeşime doğru ilerlerken onun yakınlığının izleri hâlâ tenimde titriyordu.

Parmak uçlarımda yükselerek yanağına bir öpücük kondurdum.
"Onları yalnızca senin için getirdiğimi biliyorsun."

"Bu doğru."

"Affedersiniz, ben de güzel bir Monte Cristo severim." Ryder'ın şakacı sesi arkamdan bana çarptı.

Cody'nin sırtması kendini beğenmiş bir ifadeye dönüştü. "Çünkü sayılmazsın dostum. Lanet olsun, ben olmasaydım bu yer bile olmazdı. Dakota'nın küçük bir kızken sürekli olarak kimin için yemek pişirip tariflerini denediği kişi kimdi? Onu dışarı çıkıp bu şansı denemeye ve büyüdüğünde bunu gerçekleştirmeye kim teşvik etti? Kim ona her gün, şimdiye kadar yaşamış en iyi fırıncı olduğunu söylüyor?"

Dudağımı ısırdım.

Ryder, Cody. Her zaman Ryder olmuştu.

Çünkü Cody beni her zaman desteklemiş olabilirdi ama bana hayallerimin peşinden gitme cesaretini veren kişi Ryder'dı.

SEKİZ

DAKOTA

ALTI YAŞINDA

DAKOTA mutfak tezgâhında annesinin yanında bir taburede duruyordu. Önlerinde büyük gümüş bir karıştırma kabı vardı ve Dakota'nın annesi, ölçüm kabına dökebilmesi için büyük un torbasını kaldırmasına yardım etti.

Ağırlıktan kolları gerildi ama Dakota onun büyük ve güçlü olduğunu ve bunu kesinlikle yapabileceğini biliyordu. Konsantre olurken dili ağzının kenarından dışarı çıktı. "İkisine kadar, değil mi?"

"Bu doğru."

Çizgiye ulaştığında Dakota sırttı ve çantayı bıraktı. "Orada."

Annesinden yumuşak bir kahkaha yükseldi.

Dakota bu sesi seviyordu.

Sıcaktı ve yatağına sokulduğu zamanki kadar yumuşak ve rahat hissetmesini sağlıyordu.

Annesi, kendisini yakmaması için sürekli dikkatli olmasını söylemesine rağmen, altı yaşından beri nihayet yemek pişirebilecek yaşa geldiğini söyledi.

Dakota bunu yalnızca bir kez yapmıştı ve dersini aldığını ve bir daha yapmayacağını düşünüyordu.

"Tamam, şimdi kaseye boşaltalım ve üstüne iki yumurta kıralım."

Dakota ölçüm kabını iki eliyle aldı ve unu, içinde bir miktar şeker bulunan kaseye boşalttı. Beyaz bir tüy havayı tozladığında kıkırdadı. "Bir bulut yapıyoruz."

Daha yumuşak bir kahkaha kulaklarına dokundu. "Pişirme genellikle dünyadaki en temiz aktivite değildir ancak en lezzetlisi olduğundan emin olabilirsiniz."

"Ve nefis en iyisidir."

"Bu doğru."

Annesi ona bir yumurta verdi ve o da elini Dakota'nın elinin etrafına dolayarak yumurtayı metal kaseyin kenarına hafifçe vurması için ona yol gösterdi. "Tamam, gerçekten nazik ol, şimdi."

Açıldı ve sarı sarısı ve yapışkan berrak madde unun üzerine sızdı. İkincisinde de aynısını yaptılar, ardından çikolata parçaları, tereyağı ve sıvı yağ eklediler.

"Şimdi karıştırayım mı?" Miksaj onun en sevdiği kısımdı. Tabii ki sonunda yemek dışında.

"Evet. Mikseri yerleştirin ve çok yavaş çalıştırın.

Konsantre olan Dakota parmağını düğmeye koydu ve annesinin ona öğrettiği gibi dikkatlice doğru hıza getirdi. Vızıldayarak canlandı ve metal kollar metal kaseye çarptı.

"Tamam, şimdi sesini daha hızlı açabilirsin."

Dakota kendisine söyleneni yaptı ve malzemelerin bir araya gelerek kahverengi bir hamur haline gelmesini izledi.

Küçük toplar yapmak için bir kaşık kullandılar ve bunları çarşafın üzerine üç sıra halinde dizdiler. Daha sonra Dakota'nın bu kısmı yapmasına henüz izin verilmediğinden annesi onu fırına taşıdı. "Gidiyorlar. On dakika sonra mükemmel bir şekilde pişecekler."

Daha sonra annesi kapıyı kapattı ve zamanlayıcıyı saate kurdu.

"İyi bir iş çıkardığımı mı düşünüyorsunuz?" Dakota ellerinin tozunu alarak sordu.

Annesi işaret parmağıyla Dakota'nın çenesini dürterek ona gülümsedi. "İyi iş çıkardığını düşünüyorum."

Heyecan Dakota'nın gözlerini genişletti. "Sanki dünyadaki en iyi fırıncı benmişim gibi mi?"

Annesinden sessiz bir kıkırdama yükseldi ve şefkatli elini Dakota'nın saçlarının arasından geçirdi. "Eh, oldukça yakın olduğunuzu söyleyebilirim. Sadece bunu her zaman sevgiyle yapmayı unutmayın, yanlış gidemezsiniz. Her zaman lezzetli olacak."

Zamanlayıcı çaldığında annesi eldiveni kullanarak kurabiyeleri çıkardı ve soğumaları için tezgahın üzerine koydu. Bir kez hazır olduklarında Dakota'nın onları bir tabağa koymak için spatula kullanmasına izin verdi.

O kadar güzel kokuyorlardı ki, Dakota'nın karnının guruldamasına neden oluyordu.

Bir dakika sonra, arka bahçeye açılan sürgülü cam kapı hızla açıldı ve Cody ile Ryder, imlerin üzerinde futbol topuna vurdukları yerden koşarak içeri girdiler. Ayakkabıları yere vuruyor, kolları ve bacakları sallanıyor, birinci olmak için birbirleriyle savaşıyorlar.

Ryder, Cody'nin en iyi arkadaşıydı ve pek çok şeyi aşmıştı.

Annesi, "Vahşi ocuklar," diye tısladı, sanki bu sözler çılgınca gelebilirmiş gibi ama sesi bunun için fazla yumuşaktı. "Siz ikiniz evdeyken yerleşin. Her şeyi yerle bir etmek durumundasın ve biliyorsun ki benim bunlarla uğraşacak zamanım yok."

Cody ve Ryder doğruldular ama Cody arkadaşını yandan iterken Ryder "Üzgünüm Bayan Cooper" diyordu.

Sonra Cody'nin arkadaşı derin bir nefes aldı ve göğsü şişti. "Birisi çikolatalı kurabiye mi yaptı?"

Dağınık siyah saçlarını gözlerinin önünden çekti. Geceyle aynı renk olan gözleri tabağı görünce fal taşı gibi açıldı.

"Biraz alabilir miyim?" annelerine sordu.

"Dakota'ya sorman gerekecek. Bunları pişiren oydu." Dakota'nın annesinin gülümsemesi çarpıktı.

"Bir tane alabilir miyim Dakota? Daha önce kokladığım her şeyden daha güzel kokuyorlar."

Dakota'nın göğsü gururla doldu; tüylere benzer bir şey kalbini gıdıklıyor ve karnında uçuşuyordu. Omuzları kulaklarına kadar çıktı. "Onları senin için yaptım." Sen en çok çikolatayı seversin."

Daha da büyük gülümsedi.

"Peki, devam et o zaman" dedi annesi. "Yıkamak için biraz süte ne dersin?"

Evet, lütfen, dedi Ryder hemen.

O ve Cody ikiye kurabiye aldılar.

Cody tek lokmada midesini silip süpürdü.

Ryder kendininkini masaya götürdü ve oturdu, sanki tatlarının sonsuza dek sürmesini istiyormuş gibi her birini yavaşça yedi.

Dakota izlemekten kendini alamadı.

"İyi miydi?" sonunda sordu çünkü dünyanın en iyi fırıncısı olacaksa öyle olmaları gerekiyordu.

Ryder büyük kırmızı dudaklarıyla sırıttı. "Bu şimdiye kadar yediğim en sevdiğim şeydi."

DOKUZ

DAKOTA

Odamın kaplayan karanlığına GÖZLERİMİ KIRPIŞTIRDIM. Huzurlu olabilirdi ama anında kulaklarım beni uykudan çeken şeye uyum sağladı. Sessizlikte bir şeylerin yolunda olmadığı hissi.

İlk düşüncem, gecenin ortasında uyanan küçük adamım olduğuydu.

Onu kendi odasında uyutmak için çok çalışıyorduk ama bazen benim için sızlanıp ağlayarak uyanıyordu.

Ama bu gece, kocaman bir sessizlik çiti yankılandı.

O kadar kalın ki tadına baktım.

Ekşi bir korku yığını.

Sanki kendi varlığıymış gibi karanlığa tutunmuş, duvarlardan damlayıp yerde sürünüyordu.

Cildim terden kayganlaştı ve izlendiğinde tüylerim diken diken oldu.

Ne olduğunu bilmiyordum. Bazen bir şeylerin yolunda gitmediğini içgüdülerinizin devreye girdiğini nasıl da anlarsınız.

Enerji kapalı ve kötü niyetli bir şeyin sinyalini veriyor.

Yatağımdan kalkarken elimden geldiğince sessiz kalarak dinlemeye çalışırken, duyularımda huzursuzluk oluştu. Komodinin üzerinde şarjda olan telefonumu alıp parmak uçlarımda odanın öbür ucuna doğru yürüdüm.

Kulağımı bir santim açık bıraktığım yatak odamın kapısına dayadım.

Duyduğum tek şey ağaçların arasından hışırdayan rüzgardı, uzun bir dal penceresinin dışındaki camı sıyırıyordu. Bu ve atmosfere fısıldayan gecenin dingin boşluğu. Uzaklardan bir yerden gelen cırcır böceklerinin cıvıltısı ve bir köpeğin rastgele havlaması.

Yine de, buzun erimesi gibi omurgamdan aşağı yavaş bir ürperti süzülüp kemiğe kadar iniyordu.

Ama onun içinde donup kalamazdım.

Odamdan dışarı çıktım ve kısa koridorda parmak uçlarımda yükselerek sağdaki Kayden'in evine doğru koştum.

Tek endişem çocuğumdu.

Kapısındaki aralıktan içeri girdim. Karanlık, beşiğinden parlayan gece lambası ayısıyla kesildi ve ben de her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için hızla odasını taradım.

Kayden yüzüstü yatıyordu ve kolu parlayan ayıya dolanmış derin bir uykuya dalmıştı; kafasındaki güzel rüyayı hayal ederken her nefeste küçük dudakları büzülüyordu.

İçim rahatladı ve hızla kapısını kapatıp kilitlemek için döndüm. Tahtaya yaslandım ve ne yapacağımı düşünmek için birkaç nefes aldım.

Hiçbir şey olmadığı için savaş halindeydi ama aynı zamanda orada bir şeyin olduğu hissini de sarsamadı.

Ayrıca gecenin bir yarısında kendinizi öcüye ikna etmenin ne kadar kolay olduğunun tamamen farkındaydım.

Gidip olayları kendim araştırabilirdim ama Kayden'in yanından ayrılmak istemiyordum ve bir tehlike ihtimali olsaydı kesinlikle onu aşağıya indirmezdim.

Muhtemelen yoktu. Büyük ihtimalle yanlış alarmdı. Zihnim bir sürü korkunç senaryoyu canlandırıyor, bunların gerçekleşme şansı çok azdı.

Ama yine de riske girmezdim.

Seçenekleri kafamda evirip çevirerek düşündüm.

Kardeşimi arayabilirim ama o şehirden yirmi dakika uzakta yaşıyordu.

Ve eğer Ezra'yı ararsam bir veya iki kruvazör gönderebilir.

Kesinlikle gerekli değil.

Çözüm doğrudan Ryder'a ulaştı.

Çok yakın yaşayan Ryder.

Evi sadece bir mil uzaktaydı.

İçimde tereddüt eden bir kısım olmasına rağmen o bariz seçimdi. Yapmak istediğim son şey onu gecenin bir yarısı sebepsiz yere uyandırmaktı.

Ya da daha kötüsü, kesinlikle bölmek istemediğimden emin olduğum bir şeyi yarıda kesmek.

Ama endişelerimi bir kenara bıraktım çünkü asıl önemli olan Kayden'in güvende olduğundan, yerel kolluk kuvvetlerini vahşi bir kaz avına göndermeden evimizin güvende olduğundan emin olmaktı.

Aramayı yaptım ve onun cevap vermesini beklerken midem alt üst oldu.

Bu onu ikinci çalışma götürdü; sesi uykudan sersemlemiş olmasına rağmen, bu sertliğin içindeki endişeyi gözden kaçırmıyordu. "Dakota mı?"

"Selam, Ryder," diye fısıldadım. "Seni uyandırdığım için çok üzgünüm."

"Bu iyi." Hattın diğer ucundan seslerin geldiğini duyabiliyordum ve onun dik oturduğunu ve ellerinden birini kesinlikle dağınık olan saçlarının arasından geçirdiğini hayal ettim. "Neler oluyor?"

Tüm varlığım donduğunda kelimeler dilimde oluşmaya başladı.

Aşağıdan gelen patlamanın içinde kaldı.

Kapıya doğru hızla döndüm, kalbim göğsümde küt küt atıyordu, o kadar yüksek sesle Ryder'ın duyabileceğinden emindim.

"Dakota, bana neler olduğunu anlat."

Onun talebi artan endişeyi bastırdı, cevabım o kadar azaldı ki ne söylediğimi anlayabileceğinden emin değildim. "Ne olduğunu bilmiyorum ama bir şey beni uyandırdı ve her ne ise onu yeniden duydum. Muhtemelen önemli bir şey değil ama bu riski göze almak istemedim."

"Nereden geliyor?"

"Alt kat. Tahta sesi falan. Muhtemelen hiçbir şey değildir ama içimde tuhaf bir his var."

Sert bir ses onu orada bıraktı. "Şu anda neredesin?"

"Kayden'in odasında kilitli."

"İyi. Burada kal. Yoldayım."

Burnumdan çıkan hava, rahatlama ve gitmeme izin vermeyen bu endişe. "Dikkatli ol, tamam mı?"

Onu tehlikeye sürüklersem kendimi asla affetmezdim.

"Bana aklından bile geçme, Cookie."

Sanki çoğuna sahip değilmiş gibi.

Hat kesildi ve ben adımlamaya, herhangi bir şey beklemeye başlamadan önce bir iç çekiş duyuldu. Başka bir patlama ya da bir sürüngenın kasap bıçağıyla kapının tahtasını kesmesi.

Ve gerçekten de sonuncusunun sadece bir uydurma olmasını umuyordum. Taşan şarabım eşliğinde uyumadan önce, tek başına kendi çiftliğini kurmak için ıssız bir yere taşınan zavallı bir kadının özellikle korkunç bir hikayesini dinlemiştim. dengesiz komşusu bıçağı ona götürmeden önce tam da bunu yapmıştı.

Ama bu hiçliğin ortasıındaydı.

Ve burası...burasıydı.

Benim sevimli evimde.

Güvenli olan Time Nehri'nde.

Ve bu kasabanın içerebileceğı her türlü çılgınlığın, Paisley, Caleb ve Evelyn'in yaz başında yaşadıkları yüzünden çoktan tüketildiğinden oldukça emindim.

Yine de titredim, sakinleşemedim, Kayden'in penceresinde farlar parladığında sadece biraz rahatlardım ve evin önüne yaklaşan bir motorun homurtusunu duydum. Belirgin sestten Ryder'ın arabasıyla buraya geldiğini anlayabiliyordum.

Ya da belki onunla ilgili her şeyi fark ettim.
Onu tanıdım.
Onun ruhuma yerleşmiş olan parçaları.
Varlığı yoğun.
Atmosferde kıvrıldığı için güçlüydü.
Farlar sönünce pencereye doğru koştum, perdeyi kaldırdım ve onun kapıdan içeri girdiğini gördüm.
Yıldızlarla dolu gökyüzünün altında bir silüet. Vücudu kıvrak ve pürüzsüzdü, avlanan bir yırtıcı gibi sinsice yaklaşıyordu.
Karanlığın içinden ilerleyen bir gece yarısı kayması.
O kaldırımda yavaş yavaş yürürken kalbim kaburgalarımda atıyordu.
Yüz hatlarını seçemedim ama yavaş hareket etti.
Dikkatlice.
Amacıyla.
Bir süre sonra verandamın tentesinin altında kayboldu.
O gittiği anda kapıya geri döndüm, kulağımı tahtaya dayadım ve dinlemek için uzandım.
O zaman onun daha güçlü olduğunu hissettim, alt katta yürürken ayak sesleri ağırlaştı ve onların sabit olması, hiçbir kargaşa ya da birdenbire gelen ani bir saldırı olmaması beni bir ölçüde rahatlattı.
Merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri yankılanırken nabzım biraz daha hızlı atmaya başladı ve bir saniye sonra kapıya hafif bir vuruş duyuldu. "Dakota, benim. Açıl."
Derin bir nefes alarak kilidi çevirdim ve kapıyı açtım.
Nefesimin beni duyulabilir bir hızla bırakmasından nefret ediyordum.
Büyük bir rahatlama.
Adam dar siyah kot pantolon ve siyah bir fanilayla orada duruyordu. Siyah saçlar vahşi bir karmaşa. Buna zaman ayırmadığı için ayağında ayakkabı yoktu.
Ruhumun gerçek karşısında çırpınması yanlış mıydı? Bizim için koşarak geldiğini mi?
Ama midemin çukuruna bir korku tuğlası yerleştiren şey, tam olarak sindiremediğim bir endişeyle dolu metal gözleriydi.
"Bir şey buldun mu?" Fısıldadım.
Ryder omzumun üzerinden baktı ve sanki güvende olduğundan emin olmak istermiş gibi oğlumu kontrol etti. Sonra dolgun dudaklarının arasından bir iç çekerek Kayden'ı rahatsız etmemek için sesini alçak tutarak

dikkatini tekrar bana verdi. "Duyduğunuz ses ön kapının iç duvara çarparak açılmasıydı."

Kaşlarımı çattım. "Yukarı çıkmadan önce kilitlediğime eminim."

Yani, içeri girdiğim anda onu kilitlemiştim ve uyumaya gitmeden önce tekrar kontrol etmiştim.

Pozitifim, pozitifim.

İfadesinde huzursuzluk vardı. "Bana sanki biri kilitte sikişmiş gibi geldi."

Alarm nabız gibi atıyordu ve kafa karışıklığı ve inanamamayla kaşlarını çatması daha da derinleşiyordu. "Emin misin?"

"Evet Dakota eminim. Böyle bir şey tesadüfen olmaz. Ama her kimse, çoktan gitti."

Korku duyularımdan hızla geçti ve Kayden'a baktım, boğazımda o kadar kalın bir düğüm vardı ki nefes almakta zorlanıyordum. "Buna inanamıyorum."

Ryder'ın sözleri beni ona geri çekti. "Ezra'yı arayıp durumu kontrol etmesi için birini çağıracağım ama ikinizi buradan çıkarana kadar değil."

O zaman karıklarım o kadar derine inmişti ki, çift gördüğümünden neredeyse emindim. "Affedersin?"

"Seni buradan çıkarmak... benim evime götürmek."

"Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum Ryder."

Karanlık bir fırtına gibi üzerimde yükselerek ileri doğru bir adım attı; yüzeyin altında titreştiğini her zaman hissedebildiğim o kargaşa, odanın içinden geçip duvarlardan sekiyordu. "Bu çok gerekli, Dakota. Bir pisliğin senin evine girmeye çalıştığını bile bile seni burada bırakacağımı mı sanıyorsun? Böyle bir şey olmayacak."

"Biz senin sorumluluğunda değiliz."

"Yine de burada olan benim." Sözleri hırıltıya yakındı ve beni sarsarken keskindi.

Üşüdüm ve telefonumla sanki 8-Ball'mış gibi oynadım ve bununla nasıl başa çıkacağıma dair doğru cevabı tükürdüm.

"Biraz fazla tepki vermiyor muyuz? Yani bu yanlış bir alarm olmalı, değil mi? Muhtemelen yandaki Bay Chainfeld, evinde kilitli kaldığını ve içeri girmesi gerektiğini düşünüyordur."

Zavallı yaşlı adamın son zamanlarda kafası karışmaya başlamıştı ve geçen gün, Beth'in ödeme yapmak için kredi kartını istemesinin ardından

faturası yüzünden canı sıkıldığında restorandan karısını aramak zorunda kalmıştım. Onu soymaya çalıştığını bağırmaya başlamıştı.

Çünkü alternatifi kaldıramadım.

Burada kalmanın aslında tehlikeli olabileceğini.

Sinirlerim sarsıldı ve titrek bir nefes aldım.

"Bu şansı göze almıyorsun Dakota. Seninle değil, oğlunla da değil. Tabii eğer istersen seni her zaman kardeşinin yanına götürebilirim."

Buna alaycı bir şey sızdı.

"HAYIR." Bir dehşet dalgasıyla dışarı fırladı. Yani kardeşimi sevmediğimden değil ama bu işe yaramayacaktı. Cody'nin niyeti iyi olabilir ama zorba tavırlarıyla beni deli etti. En ufak bir şeyde bile kışıma o kadar girerdi ki delirirdim.

Onun bu durumdan haberdar olmasını kesinlikle istemedim.

Kesin olarak öğrenene kadar hayır.

Ama Ryder'la kalmak mı? Daha iyi bir çözüm bulunması gerekiyordu.

Bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Onun alanında olmak.

Yakın kesimlerde.

Onun işini yapmasını izlemek.

Biz dışarıdayken buna tanık olmak yeterince kötüydü ama önümde sergilendiğinde çok daha zor olurdu.

"O zaman eşyalarını alalım." Sanki bitmiş bir anlaşmaymış gibi homurdandı, bir yanıt beklemeden etrafıma döndü ve Kayden'in tuvalet masasına giderek bebek bezi çantasına bir sürü şey atmaya başladı.

Başımı etrafına sarmam bir saniyemi aldı ve ona doğru ilerledim, onu durdurmak için koluna dokunmak için uzandım. "Bu kötü bir fikir Ryder."

Etrafında hızla döndü ve beni aniden çenemden yakaladığında şok hissettim; parmakları yumuşak ama emindi, eli yanağıma doğru kaymadan önce.

Sıcak avucu tenimi yaktı.

Midem yere devrildi.

Ne yapıyordu o?

Bana baktığında ayaklarım macun kıvamına gelmişti. "Nasıl istersen öyle adlandır Dakota ama ben buradan sen ve oğlun olmadan ayrılmayacağım." Başparmağının ucu gözümün çukurunda geziniyordu. "Bu riski almayacağım."

Ona gözlerimi kırptırdım, soruyu zar zor sorabildim. "Gerçekten tehlikede olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Eli yüzümü sıktı, bakışı koyulaşıp derinleşiyor, sert ve sert bir ifadeyle şışıyordu. "Emin değilim Dakota, ama eğer öyleysen? Seninle ilgileneceğime söz veriyorum. Seni korumak."

"Neden?"

"Çünkü seni korumak benim yapmak için yaratıldığım bir şey."

Boğazımı dolduran sivri uçlu kayaların etrafında yutkundum. Soruları ve endişeleri bir kenara bırakmam gerekiyordu. Bu tür şeyleri iddia ederken ne demek istediğini ona sorma ihtiyacını bir kenara bırakın.

O an bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Sonuçta oğlumla da bu riski alamazdım.

Ve bu sonsuza kadar sürecek bir şey değildi. Sadece bu gece içindi. Ezra her şeyi kontrol eder ve her şeyin yolunda olduğunu görür, endişelenecek bir şey olmadığını söyler ve hemen eve dönerdim.

Bir gece.

Daha önce geceyi Ryder'la aynı çatı altında geçirmemiş değildim.

Ama bu çok çok uzun zaman önceydi ve sanki duvarlar üzerime kapanmış gibi bana nefes alamıyormuşum gibi hissettiren o aşkla ilgiliydi.

Beni fırlattı, uyandırdı ama asla tam olarak canlı olmadı.

Asla karşılanamayacak bir ihtiyaçla istemek.

Yüzüme kocaman bir gülümsemeyi zorla yerleştirdim. "İyi. Ama şunu bil ki Kayden evini yok edecek."

Ryder kıkırdadı. Alçak, derin ve karanlık ama adam bir şekilde her şeyin kolay ve hafif görünmesini sağlıyordu. "İki yaşındaki bir çocuktan korktuğumu mu sanıyorsun?"

Bakışlarında yumuşaklık vardı ama daha derin bir şeyler de vardı. Derinlerde dolaşan gizli bir korkuyu anlatan bir şey.

"Rahatsız edici olmadığından emin misin?" Diye sordum.

"Dediğim gibi, yapmam gereken şey seninle ilgilenmektir Dakota."

Kafam karıştı ve beni izleyen gözlerin tuzağından kurtulamadım.

Reddetmek zorunda kaldım. Kafamın hayali şeylere takılıp kalmasına izin vermem.

Ryder'ın beni asla sevmeyeceğini öğrendiğimde çok acı çekerdim. Onun yapmasını istediğim şekilde değil.

Böylece o zaman bulacağım iradeyi, gücü buldum ve Ryder'ın asla bir arkadaştan başka bir şey olamayacağını hatırlayarak bazen kayma tehlikesi oluşturan duvarlardan bazılarını kaldırdım.

Bir arkadaşım, "Şimdi ben bunu senin için yapmadan önce eşyalarını topla" diye homurdandı.

ON

DAKOTA

YİRMİ DAKİKA SONRA, kafenin otoparkına açılan yan tarafından kıvrılan garaj yolundan çıkıyordum. Gecenin köründe ana yola doğru yavaş yavaş ilerlerken, Ryder da arkamızdan takip ediyordu; farları bizi koruyordu.

Onu aşağıya taşımak için kucağıma aldığımda ve arabamın arkasındaki araba koltuğuna oturttuğumda Kayden neredeyse hiç kıpırdamamıştı.

Esra yoldaydı. Görevdeki diğer milletvekillerinden biriyle birlikte kendisinin gelmesi konusunda ısrar etmişti.

Bir şeylerden emin olana kadar kardeşime ya da ailemin geri kalanına söylememeleri için ikisine de yemin ettirdim.

Hiçbir sebepten dolayı çıldırmalarını istemedim.

Dikiz aynasına baktım.

Takdir beni sardı.

Paniğin azalmasına izin verdiğimde, ihtiyacım olduğunda etrafımda inanılmaz bir grup insan olduğu için ne kadar şanslı olduğumu fark ettim.

Destekleyenler.

Soru veya çekince olmadan.

Gerçekten önemseyen ve her şeyi bırakıp koşarak gelen insanlar.

Herkeste bu yoktu.

Ailenin bütün amacı buydu, değil mi?

Sanırım bunun Ryder'ın kendi kişisel gücünü sunduğunu kabul etmem gerekiyordu.

Kendine has bir adanmışlık türü.

İçeri giriyorum. Sonsuza kadar koruyucu. Sevdiğini yoldan çekmek için kontrolden çıkan bir arabanın önüne adım atan kişi.

İş bu noktaya geldiğinde savaşıacak olan kişi.

Oh, Ryder kesinlikle dövüştü.

Uysal biri gibi görünebilir ama bir iki kez aklını kaçırdığını görmüştüm.

Birisi yanlış bir şey söylediğinde ya da yanlış bir şekilde davrandığında kendisinin ve Cody'nin karıştığı kavgalar.

Bir yıl önce, bir salağın barda benimle fazla arkadaşça davranması ve ona ellerini kendine saklamasını söylediğimde beni dinlememesiyle ortaya çıkan saldırganlık.

On dokuz yaşımdayken yaptıklarını düşündüğümde midem kasıldı. Saldırısının çalkantısı ve geride bıraktıklarının sonuçları.

Hayır, Ryder'la oynanmamalıydı ki sanırım onu aramamın sebeplerinden biri de buydu.

Zor olan işin geri kalanıydı, evine varmak için gereken iki hızlı dönüşü yapmak ve garaj yoluna girmek.

Yasak bölgeye doğru seyahat ettiğim hissinden kurtulamıyordum.

Kayalık, dengesiz zemin.

Gecenin bu saatinde mahalle tamamen sessizdi. Pencereleler karardı. O kadar yoğun bir sakinlik ki neredeyse çatıların üzerinde uçtuğunu görebiliyordunuz.

Onun mahallesi Time River'ın eski bir bölgesindeydi. Her biri iki dönümlük arazi üzerinde olmasına rağmen bazı evler büyük mülklerdi, diğerleri ise daha küçüktü.

Çoğu yenilenmişti, değerleri hızla yükselmişti, ancak hâlâ özellikle sabahın ikisinde köhne ve ürkütücü bir hava yayan bir çift vardı.

Ryder'ınki daha küçüktü ama tamamen yenilenmişti, olabildiğince tuhaf ve muhteşemdi. Beyaz ve iki katlı, ön tarafta büyük, yükseltilmiş bir verandası var.

Burası onun çocukluk eviydi, büyüdüğü yerdı, sadece kendisi ve annesi.

İmkânı olduğunda onu geri alabildiğini görmek yüreğimi hoplattı.

Bunun onun için ne anlama geldiğini biliyordu.

Tadilatı yaptıran, bir zamanlar ölümle çalan bir şeyi hayata döndüren oydu.

Ryder tam arkama gelip beni sıkıştırdı ve titrek bir nefes verdim.

Bunu halledebilirim.

Onunla Mack'te, kardeşimin ya da annemin evinde takılmaktan hiçbir farkı yoktu. Ya da bazı konularda yardım etmek için evime geldiği zamanlarda ya da benim yaptığım özel bir tarifi bırakmak için buraya geldiğimde.

Tamamen ama tamamen aynıydı.

Neden bu konuyu bu kadar büyüttüğümü bilmiyordum.

Arabamdan inerken kendimi buna ikna etmeye çalıştım. Ryder çoktan oradaydı, arka yolcu kapısına doğru ilerleyip kapıyı açmıştı.

Bir vuruşun küçük bir kısmı için oyalandım.

Havayı karıştıran ve onu tenime saçan bu karanlık, gündelik kargaşa.

Gece yarısı.

İçeri daldı, Kayden'ı çözdü ve onu dövmeli kollarının arasına çekti.

Tanrım, neden bebeğini kucaklayan bir adam bu kadar güzel görünmek zorundaydı?

Ama bunu düşünmek bile tehlikeliydi, bu yüzden bagaj kapısına doğru eşyalarımızı almaya başladım. Ben geçmeye başladığımda sadece Ryder beni bileğimden yakaladı. "Bırak. Seni içeriye yerleştirdikten sonra her şeyi alacağım."

"Birkaç çantayı yanımda taşıyamam, Ryder."

İçimde dans eden o sırtışlardan birini sırttı.

"Açıkça. Ama ben bunu yapmak için buradayken neden gidip bunu yapasın ki? Beni kullan Dakota."

Göz kırpacak cesareti vardı.

"Bunu sen istiyorsun." Kendimi onun elinden kurtarmak için biraz çekerken sesime hafiflik kattım. Bağlantı çok fazlaydı. "Bu şımartılmaya alışacağım ve sen benden asla kurtulamayacaksın. O çocuğun yanında dolaşmak zorlaşıyor. O çok ağır."

Evin önünden kıvrılarak verandaya giden beş basamağa doğru uzanan yürüyüş yolundan dönerken başıboş dolaştım.

Ryder da hemen arkasından onu takip etti.

Bu enerji titreşti.

Büyüleyici.

Hipnotik.

Ayak seslerimiz tahtaların üzerinde yavaşça yankılanıyordu.

Kapıya vardığımızda Ryder yanıma geldi ve bir koluyla Kayden'i tutarken diğer eliyle anahtarı kilide soktu. Tüm bunlarla boğuşurken yine de yüzündeki o sinsi ifadeyle bana bakmayı başardı. "Senden kurtulmak istediğimi kim söyledi?"

Sözlerinde boğulmamak için elimden geleni yaparak, içeri girmem için kapıyı açık tutarken, içinde kaybolmuş gibi görünen şakacılığa teslim olarak alayla alay ettim.

"Bizi evime geri götürmen ve kapının eşiğine bırakman için sana yarın sabaha kadar süre veriyorum. Artık zararsız görünüyor..." diye konuştum.

Yanlarından geçerken adamın güvenli kollarında tutulan Kayden'a yumuşak bir bakış attım.

Sevgi göğsümü şişirdi.

Ryder kıkırdayarak eliyle oğlumun sırtını ovuşturdu. "Bu küçük kasırga hakkında hiçbir şey bilmiyormuşum gibi davranıyorsun. Sanırım bunu halledebilirim."

"Bela için yalvarıyorsun."

Tamam, bela için gerçekten yalvaran kişi bendim.

"Sanırım öyleyim, değil mi?" Mırıltı o kadar sessizdi ki hayal edip etmediğimden emin olamadım ve Ryder etrafımdan dönüp merdivenlere yöneldi. "Hadi. Hadi ikinizi bir yere yerleştirelim, böylece biraz dinlenebilirsiniz."

O üst kata çıktı, ben de onu takip ettim. Onun odası soldaydı ve koridorun sonunda sağda iki yatak odası daha vardı. İlkine girip ışığı yaktı. "Neden ikinizi de bu gece buraya yerleştirmiyoruz, yarın da Kayden'ı yandaki odaya yerleştiririz. Alışılmadık bir yerde uyandığında korkmasını istemiyorum."

Midem çok fazla şeyin hücumuyla buruştu.

Her zaman çok düşünceli olduğu gerçeği. Yani bunu hangi adam düşünebilir ki?

Ryder'ın bir süre burada olacaktı gibi konuşmasıyla her şey düğümlendi.

"Bir geceden fazla kalmayacağız Ryder, bu harika, teşekkürler."

Kayden'ı odanın yarısını kaplayan devasa yatağın ortasına yatırdı. Kapaklar satenimsi siyah renkteydi. Evinin büyük bir kısmı bu şekilde dekore edilmiş olduğundan bu şaşırtıcı değil.

Sonra aramızdaki boşluğu silerken uzun ve karanlık bir şekilde arkasını döndüğünde yer sarsıldı ve beni duvara yasladı. Aşağı doğru eğilirken gözleri parladı, sözleri sert ve pürüzlüydü. "Gerektiği kadar burada kalacaksın Dakota. Senin güvende olduğunu öğrenene kadar ve bundan bir saniye önce bile gitmene izin vermeyeceğim."

Uyandığımda muhtemelen sadece bir saattir uyuyordum, işemeye ihtiyacım vardı. Oda hâlâ karanlıkla çevriliydi, tek ışık pencereyi kapatan perdelerin arasındaki aralıktan sızıyordu. Örtüleri üzerimden fırlattım ve yıpranmış, ahşap zemine adım attım.

Kayden getirdiğimiz portatif oyun parkında uyuyordu ve ben de onu kontrol etmek için üzerine eğildim. Uyumayı sevdiği gibi yüzüstü yatıyordu, parlayan ayısı kolunun altına sıkıştırılmıştı, her düzenli nefesle sırtı yükselip alçalıyordu.

Rahatlama beni derin bir iç çekti; daha önce evde hissettiğim korkunun kalıntıları daha da hafifledi.

O rahat ve güvende olduğu sürece Şikayet edemezdim.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek, odanın geri kalanını çıplak ayakla parmak uçlarıma basarak dışarı çıktım ve Ryder'ın odasıyla misafir odaları arasında bulunan banyoya doğru ilerledim.

Evin kaç yaşında olduğunu göz önünde bulundurarak Ryder'ın üst katta bir banyosu olduğu için bile Şanslı olduğunu tahmin ettim.

Ona doğru sürünürken adımlarımı sessiz tuttum, sonra kapı aniden açılınca bağırdım.

Açıklıktan parlak, k r edici bir ışık parladı ve orada zincirlenmiŐ durduğum yerdeki alacakaranlığı kesti.

Ya da belki de bu görüntü karşısında Şaşkına dönmüŐtüm.

Ryder dışarı çıkmak üzereydi ve kapı eşiğinde durdu; üzerinde yalnızca gri bir eşofman altı, siyah saçları dağılmış ve göğü çıplaktı.

O kadar uzun, heybetli ve mükemmel ki nefesi ciğerlerimden   up gitti.

G ğ m  boş ve ağrılı hissettiriyordu.

Yapabileceğim hiçbir Şey yoktu. Gözlerim gezindi. Her santimini içiyor.

Onu daha önce hiç gömleksiz görmemiŐtim.

 nemli değildi.

Her seferinde başımı döndürüyordu.

Beni aptal durumuna düşürdü.

Ağzım sulanıyor ve inatçı kalbim binlerce hatalı atış yapıyor.

Onun huysuz "Dakota" sözünü bile zar zor fark ettim.

Önümdeki mantrap'a bakmakla meşguldüm.

Kelimenin tam anlamıyla bakışlarımı ka ıramadım.

Cildi gergin ve altın rengine bronzlaŐmıŐtı, tüm damarlı kasları serin dış görünüşünün altında titreşen o g  le diken diken olmuştu.

Gerçi bu gece onun hakkında hiç hoş bir Şey yoktu.

O sıcaktı.

Alevler.

Beni bir anda yok edecek korkunç bir ateş.

Kapı eşiğinde beliren karanlık bir kule.

Göğü ve omuzları güçlü, geniş, kaba ve kalın. Göğüs kasları sert ve karnı ciddi bir çizgi halinde kesilmiş. Belinin  st kısmından kalça kemiklerinin bir kısmı ortaya çıkıyordu ve Tanrım, eŐofmanının kumaşının altına baskı yapan siluete bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

Ama günlerce bakabildiğim şey onun neredeyse her santimini kaplayan desenlerdi.

Tasarımları sanki geçmişinin bir albümü gibi kullanmış gibi yıllar boyunca edinmişti bunları.

Simgesel.

Grafik.

Açık.

Sağ omzunda bir ağaç büyüdü, cılız dalları sağ göğüs kafesini kaplayacak kadar uzanıyordu. Dallardan birinin üzerinde uçmaya hazır bir karga oturuyordu, ancak bacağının etrafında uymasını engelleyen bir zincir vardı.

Karşı omzunda annesinin yüzü vardı. Bir acı damgası. On altı yaşındayken annesi vefat ettiğinde aldığı ilk hediye.

Etrafını çok fazla acı sarmıştı. Ölümü çok korkunç. Asla iyileşmeyecek bir yara.

Gözlerim anlamsız şeylerle iç içe geçmiş karmaşık tasarımları takip etti ve araştırdı.

Sarmaşıklarda saklı kalpler ve kafatasları.

Sol kaburga kemiğinden yukarı doğru bir parşömen yükseldi.

Unutulanların yerinde buluşalım benimle.

Ve onun da böyle mi hissettiğini defalarca merak ettim. Sanki unutulmuş gibi. Sol arka.

Sağ kalçasının hemen üstüne çikolatalı kurabiye dövmesi yaptırmayı beni çok utandırdı.

Ama bana her zaman yerimi hatırlatan şey göğsünün ortasında duran şeydi.

Bozuk bir saatti.

Çarpık ve çarpık.

Tabanı ufalanmıştı ve delikten kanayan bir insan kalbi düşmüştü. Bir el onu kaldırdı ve yenmeye çabalarken onu ezdi.

Kırık ellerinin sonsuza dek beşte dörtte sıkışıp kaldığı yere bakarken boğazım neredeyse kapanacaktı.

Ona damgasını vuran bir an.

Onu yaraladı.

Onu yok ettim.

Beni de mahveden bir dönemdi ama bunun ne kadar derin olduğunu gerçekten bildiğinden şüpheliydim.

İşte o zaman sadece bir fantezinin peşinde koşan aptal bir kız olduğumu fark ettim.

Utanç göğsüme baskı yaptı.

Benim hakkımda kayıp yaşaması ne kadar da bencilce.

Kendimi bu sersemlikten çıkmaya zorlayarak boğazımı temizledim ve çıplak ayaklarımın üzerinde kıpırdandım, Tanrı bilir ne kadar zamandır ona hayranlıkla baktığımı fark ettim.

"Hey," diye bağırdım sonunda.

"Seni uyandırdım mı?" Sanki buraya yarı uykuda gelmiş gibi kaba, sersem bir homurtuydu.

"HAYIR. Sadece işemeye ihtiyacım vardı.

"Üzgünüm burada iki banyo yok."

Seslerimiz tutuldu, koridorda yankılanan uğultuyla aynı yükseklikte fısıldandı ve onun tereddüt ettiğini, ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi orada durduğunu hissettim.

"Problem değil. Bize evini açan sensin."

İfadesi yoğun bir şekilde parladı. Gözleri o kadar hızlı üzerimde gezindi ki bunu hayal etmiş olmalıyım.

"Evim sana her zaman açık Dakota."

Her şey sıkılaştı, parladı, bastırıldı ve yandı.

Geceyi suçladım.

Her şey sıkıştırılmış gibi görünüyordu.

Yoğun ve kalın.

Dudaklarıma bir alay zorladım. "Ah, bunun bana *her zaman açık* olmadığından oldukça eminim Ryder. Sen *eğlenirken* burada vals yapmamı istemezsin , değil mi?"

Elimden geldiğince çok şaşırtıcı öneri kattım.

Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi.

Sanki ben oyuncu olduğum için ona pislik yapan adamlardan biriydim.

"Şimdi çekil önümden, bu kızın işemesi lazım." Onu göğsünden dürttüm.

Parmak uçlarımla kıvılcım çıkardığına yemin edebilirim.

Sanki onunla kapı pervazının arasında kalan küçük noktadan sığacaktım gibi yana doğru bir santim eğildi.

Zorlu.

"Ryder." Alçak sesle tısladığımda ses tonum bıkkınlıkla doldu: "Pantolonuma işemeden yolumdan çekil."

Daha da sola doğru bir adım attı, ancak yanına gittiğimde beni dirseğimden tuttu ve beni kapıya doğru bastırdı. Hazırlıksız yakalandım, sırtım tahtaya yaslandı, ağzım onun yaptığını sandığı şeye açıldı.

Işıklarla aydınlanmış ama gece yarısı kadar karanlık bir şekilde üzerimde belirdi.

Nefeslerim kısaldı. Titrek ve kafası karışık. Hissetmemem gereken arzunun, aramızdaki mesafenin çok küçük bir kısmında hissedilebilir olması gerekiyordu.

Gözleri parlıyordu, başı yana eğilmişti ve sanki aniden ortadan kaybolacakmışım gibi dirseğimi tutmaya devam etti. "Bu kadınlardan herhangi birinin senden daha önemli olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Bunu yaparak beni incittiği zamanlar yüzünden göğsüm neredeyse çöküyordu.

Ne zaman bir bara gitsek ve o başka biriyle birlikte dışarı çıksa, keskin bir bıçak bedenimin üzerinden geçiyordu.

"Dahası, onlardan birini buraya getirdiğimi mi düşünüyorsun?"

Bir alaycı serbest titredi. "Zamanını *nerede* geçirdiğini bilmiyorum olabilirim Ryder, ama onu nasıl harcadığını biliyorum."

Acıyı bundan uzak tutmak mümkün değildi.

Sahtelik yok.

İfadesinde bir fırtına bulutu belirdi.

Utanç ve pişmanlık.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını acıttı ve başımı çevirerek utançla çenemi eğdim.

Tanrım, isteyeceğim son şey onun benim için üzülmesi idi.

Serbest eliyle uzanıp beni ona bakmaya zorladı. "Ama o zamanın önemi yok Dakota. Boşa gitti. İsraf edildi. Daha önce de söyledim, bana ihtiyacın olursa oradayım. *Ne* yaptığım önemli değil . Ben seni hiç bir zaman unutmam. Anlıyor musunuz?"

Unutulanların yerinde buluşalım benimle.

Yutkundum ve zar zor başımı sallayabildim.

"İyi." Dönmeden hemen önce homurdandı ve başka bir şey söylemeden dışarı çıktı.

Beni yarı kapıya yapışık halde ve dizlerimin üzerine düşmemeye çalışarak orada bıraktı.

Az önce ne olduğunu merak ediyordum.

ON BİR

DAKOTA

SEKİZ YAŞINDA

, otobüste kalan birkaç çocuğun kıkırdamalarını duymuyormuş gibi davranarak dar koridorda İLERLEDİ . Attığı her adımda sırt çantası hışırdayarak koltuğun kenarlarına çarpıyor ve çocukların daha da kıs kıs gülmesine neden oluyordu.

Gözyaşları yanıyordu ve boğazı karıncalanıyordu ve onları ne kadar tutmak için çabalasa da, otobüs şoförünün yanına vardığında biri çoktan kurtulmuştu.

Bayan Sally, yüzünde biraz kaşlarını çatmasına rağmen ona gülümsedi. "İyi misin?"

Dakota hızla başını salladı, bu çirkin duyguyu yutmaya, patlamak için savaşıyor kadar büyük ve iğrenç bir his verirken bunu saklamaya çalıştı.

Bayan Sally'nin endişesi daha da derinleşti, ancak o sadece başını eğdi ve şöyle dedi: "Pekala. Sen kendine iyi bak Dakota. Annene selam söyle."

Merdivenlerden olabildiğince hızlı inerken Dakota bir daha başını sallayamadı. Tenis ayakkabılarının tabanları çakıllı kaldırıma çarptı ve tam olarak koşmadan evine doğru hızla ilerlerken ayakkabılarının altında sert bir gümbürtü sesi duyuldu.

Eğer onu koşarken görseler, nedenini anarlardı.

Otobüsün gürültülü motoru çalkalandı ve yolda yuvarlanmaya başladığında akslar gıcırdamaya başladı. İlerideki tümseğin üzerinden kaybolduğu anda koşmaya başladı.

Bu tam da gözyaşlarının tüm etkisinin düşmeye başladığı zamandı.

Evinin kapısına baktı ve içerisinin güvende olacağını, annesinin onu kollarına alıp sımsıkı sarılacağını biliyordu ama bunu yapmasına izin vermeyen bir şey vardı. Annesinin ona bu şekilde bakmasını istemiyordu.

Gözlerinde yüzen o üzüntü ve söz verdiğinde sesinin her zaman titreyişiyle, Her şey yoluna girecek. Okuldaki çocuklar gerçekten kaba olabiliyor. Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorlar ve onların size ulaşmasına izin veremezsiniz. Sen bu kadar harikayken değil.

Belki de gerçekten aptal ve aptallardı ama bu, Dakota'nın fısıltıları her duyduğunda midesinin bulanmayacağı anlamına gelmiyordu.

Bunlar yeterince kötüydü.

Ama en çok acı verenler gürültülü olanlardı.

Birisi Mason'un yaptığına benzer bir şey söylediğinde herkes güldü, yarısı onun yüzüne karşıydı, diğerleri ise yapmamış gibi davranmaya çalışıyordu.

Eve giden patikayı kullanmak yerine evin kenarından dolanarak arka çit boyunca uzanan ve mülklerinin arkasındaki ormandaki küçük dereye giden patikayı takip etti.

Dalları yere yakın sarkan büyük bir ağaç vardı, o kadar alçaktı ki sürünerek çıkıp üzerine oturabildi.

Sırt çantasının askılarını omuzlarından çözdü ve çimenlerin üzerine düşürdü, sonra eğimli dala dikkatlice tırmanmaya başladı ve kendini bir kuytu köşeye sıkıştırıp orayı oturma yeri olarak kullanabileceği bir yer buldu.

Gözlerini sımsıkı kapattı ve suyun ve ağaçlardaki kuşların gevezeliklerini dinledi. Sıcak, ateşli teninin üzerinde süzülen yumuşak esintiye odaklanırken kendine sıkıca sarıldı.

Ortadan kaybolacakmış gibi davranabileceği yer burasıydı.

Ancak arkasında bir dalın çıtırdadığını duyunca irkildi ve şok içinde döndü, bunu yaptığında boğazından gelen bir ses duyuldu.

Sonra tüm yüzünün sümük ve gözyaşlarıyla dolu olduğunu hatırlayınca hızla geri döndü. Onu bu halde görmesine izin veremezdi.

Yine de çekip gitmedi.

Onun yanına tırmandı.

Burnunu çekerek gömleğinin kolunu yüzünün üzerinde gezdirdi, sanki tüm kanıtları temizleyebilmiş gibi.

"Sorun nedir?" diye sordu Ryder, yüzüne bakmak için etrafına bakınmaya çalışarak.

Daha da yana kaydı ve "Hiçbir şey" diye mırıldandı.

"Eğer ağlıyorsan bunun hiçbir önemi olduğunu sanmıyorum."

Tekrar burnunu çekti, onun kalmasını dilerken bir yandan da gitmesini diliyordu. Onun etrafında olmaktan hem nefret ediyordu hem de hoşlanıyordu. Ona baktığında karnında uçuşan keleklerden nefret ediyordu ve hoşlanıyordu. Göğsünde hissettiği ağır, tuhaf his.

Bu onu utandırıyor ama aynı zamanda sanki başka hiçbir yerde olmak istemiyormuş gibi.

Kadın cevap vermeyince, "Hey," dedi ve elini onun koluna koyup onu kendisine doğru çevirmeye çalıştı. Sonunda pes etti ve geceyle aynı renk olan gözlerine baktı. Sanki içlerinde yıldızlar varmış gibi parlıyordu ama o

kadar karanlıktı ki ne kadar derine gittiklerini anlayamıyordu. "Bana neyin yanlış olduğunu söyle. Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun. Birisi sana kötü mü davranıyor?"

Dişleri dudağına yapıştı ve bunu itiraf etmemek için kendini ısırды.

"Sorun değil" dedi.

"Hayır, birinin sana kötü davranması hoş değil Dakota." Sesi sertleşti.

Arkasını döndü ve bacaklarını yukarı çekerek dizlerini göğsüne doğru çekti. "Pek çok insan kötü niyetlidir." Bunu kirli bir sır gibi mırıldandı.

"DSÖ?" diye sordu.

"Çoğunlukla sınıftaki bu aptal çocuk." Bunun üzerine boğuldu ve gözyaşları yeniden daha da sertleşmeye başladı.

"Sana ne söylüyor?"

Nefes almanın acı vermesinden nefret ederek yüzünü dizlerine gömdü. "Paisley'nin doğum gününü paylaşmak için sınıfa kurabiyeler getirdim."

"Çok havalı."

O, başını salladı. "Öğle yemeğinde Mason benim şişman bir Betty Crocker olduğumu söyledi."

Öfke onun içinden geçti. Bunu hissedebiliyordu. "O bir pislikten başka bir şey değil, Dakota. Herkesin kendi ölçüsü var. Kardeşine bak. O benim iki katım kadar büyük. Böyle insanları dinlemezsin. Ayrıca annem senin şimdiye kadar gördüğü en güzel kız olduğunu söylüyor."

"Gerçekten mi?"

O da öyle mi düşündü?

"Evet. Muhtemelen yaptığın harika şeylere sahip olmadığı için seni kıskanıyor. Peki Betty Crocker da kim?"

Neredeyse gülüyordu ama hâlâ tüm gücüyle ağlıyordu ve bu onun yerine hıçkırmasına neden oldu. "O bir fırıncı. Benim favorim. Annem bana eski yemek kitabını verdi."

İçerideki tariflerin her birini öğrenmişti ve onları biraz değiştirerek kendine ait hale getirmeye başlamıştı.

Annesi onun özel bir yeteneği olduğunu söyledi.

Dünyayla paylaşılacak bir hediye.

O zamanlar bundan pek emin değildi.

"Pekala, bu Betty Crocker her kimse, eminim senin yarısı kadar bile havalı değildir."

Onun kendisini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalıştığını biliyordu ama anlamadı. Herkes nasıl da gülmüştü. Hatta bazı arkadaşları.

Ama Paisley değil.

Paisley, Mason'un burnuna yumruk atmakla tehdit etmişti. Dakota bir nevi onun bunu yapmasını istemişti.

Dizlerini daha sıkı kucakladı ve fısıldadı: "Sanırım herkes benim ortadan kaybolmamı istiyor. Çekip gitmek. Benim hakkımda her şeyi unut.

"Evet, bu olmayacak Dakota. Seni asla unutamadım.

Kalbi sanki basınçtan patlayacakmış gibi zonkluyordu.

"Bunu söylemek zorundasın çünkü sen benim ailem gibisin."

"Mümkün değil. Bunu söylüyorum çünkü sen muhtemelen dünyadaki en sevdiğim kişisin."

Yalanını yakalamaya çalışarak ona baktı. "Senin Cody'yi sevdiğinden daha iyi değil," diye meydan okudu.

"Ha. Seni Cody'den on kat daha çok seviyorum." Büyük kırmızı dudaklarıyla ona gülümsedi.

Kelebeklerin en çok kanat çırttığı dönemler oldu. Peki, o ve onun yaptığı bir şeyi yerken.

"Neden seni aramaya geldim ve onu içeride Xbox oynarken bıraktım sanıyorsun?" Omzunu onunkine vurdu. "O salak Mason'u unut. Burada tek başına ağlamayacak kadar muhteşemsin."

Kokladı ve kolunu tekrar yüzüne sürdü.

Aşağıya inmeden daldan atladı ve hemen ayaklarının üzerine düştü. Ona elini uzattı ve siyah, siyah saçları rüzgârda uçtu. "Hadi ama seni yakaladım, Cookie."

Ve orada yalnız kalmak istemediğini biliyordu. Onunla birlikte olmak istiyordu.

Bu yüzden uzanıp onu aldı.

ON İKİ

DAKOTA

GÜNEŞ IŞIĞI PENCEREYİ AYDINLATARAK beni derin, dinlendirici bir uykudan uyandırdı.

Bir inlemeyle sırtüstü yuvarlandım ve kendimi bu sersemlikten kurtarmak için gözlerimi kırıştırdım. Bırakın bir kaya gibi denizin dibine batmayı, uyuyakaldığıma bile gerçekten şaşmışım.

Hem ağır, hem ağırlıksız.

Ama sanırım burada kendimi güvende hissettim, sanki evimde olup bitenler beni etkileyemezmiş gibi, sabahın berraklığıyla her şeyin aşırı bir tepki olduğundan oldukça emindim.

Doğruldu, parmaklarımı uzun saçlarıma kadar uzanan düğümlerin arasında gezdirdim ve yataktan aşağı kaydım.

Kayden'in hâlâ dışarıda olması yüzümde hafif bir gülümsemeye neden oldu, kalbimde bir çekişme yarattı; o kadar rahattı ki henüz herhangi bir tersliğin farkına bile varmamıştı.

Ben sürünerek dışarı çıkıp banyoya doğru ilerlerken evin geri kalanı sessiz ve hareketsizdi. Boş bulduğumda Ryder'dan kaçmayı başardığım için minnettardım.

Gecenin bir yarısında beni bu şekilde görmesi onun için önemli bir şeydi. Beni gün ışığında görmek onun için bambaşka bir hikayeydi.

Tuvaleti kullandım, sonra ellerimi yıkadım ve yüzüme su çarptım, eve gidip duş almaya ve işe hazırlanmaya karar verdim. Yine de dişlerimi fırçalamak için Ryder'ın tezgahta bıraktığı tuvalet çantasını karıştırdım.

Parmak uçlarıma basarak dışarı çıktım ama bu sefer ev hareketsiz değildi.

Bu enerji mırıldandı.

Canlı.

Onu uyuduğum yatak odasının kapısına kadar takip ettim.

Ryder odadaydı, dün gece giydiği gri eşofman altının aynısını giyiyordu ama bir tişört giymişti. Bu travesti için yas mı tuttuğumu yoksa rahat bir nefes mi aldığımı anlayamadım.

Onu görünce midem bulandı; o kadar sert ve tehditkar derecede güzeldi ki.

Yüzünün açıları keskin ve sertti.

Dudakları çok kırmızı.

Havalı, karanlık bir kral.

Ama oğlumu oyun parkından kaldırışının görüntüsü, göğsümün o kadar yoğun bir ihtiyaçla kasılmasına neden oldu ki, sanki eziliyormuşum gibi hissettim.

Gece yarısı gözleri odanın hemen dışında durduğum yerde bana kaydı.

Yemin ettim, onları vücudumun üzerinde sürükledi, yüzümden ayaklarıma kadar sürdü ve tekrar yukarı çıktı.

Geçtikleri her noktayı yakıp yakıyorlar.

Tenim titredi ve bana o şekilde baktığında alevlenen eski güvensizlik hissini durduramayarak ayaklarımın üzerinde kaydım.

Üzerimde uyku şortu ve uzun kollu uyumlu bir tişört vardı. Siyah kumaş bol ve omuzları örtüyordu ama hiçbir şeyi gizleyemiyordu.

Uzun zaman önce bedenimi kabullenmişim.

Artık bunu bir kusur ya da kusur olarak görmüyordum.

Onu sevmeye gelmişim.

Ama bu dünyada farklı görünmeyi dilediğim tek kişi Ryder'dı.

Onun bir tipi vardı ve ben kesinlikle o değildim.

Büyüdüğümde beni desteklemiş olabilir ama bunun nedeni bana gerçekten değer vermesiydi. İçerideki her şeyi sevdiniz... ama dışarısı?

Rahatsızlık dalgalandı.

Bir zamanlar bunun üstesinden gelebileceğini düşünmüştüm. Sözlerinin her zaman ifade ettiği gibi, benim için beni görün.

Ama her zaman bir duvar vardı.

Bir engel.

Onu yıkmayı denemiştım ve bu şansı değerlendirip kendimi onun ayaklarının dibine bırakmışım.

Beni reddetmişti.

Onun sözlerini asla unutamayacaktım.

Tatlı, hassas ve o kadar korkunç derecede acı verici ki onları hâlâ bir yara izi gibi taşıyordum.

Seni seviyorum Dakota. O kadar çok ki. Ama öyle değil.

Bu yüzden artık yoluma devam etmemin zamanı gelmişti ama Tanrım, oğlumu kendisine yaklaştırıp bana içimi titreten bu gülümsemeyi gönderirken ifadesi yumuşadığında çok zorlandım.

"Günaydın, Cookie."

Boğazımdan pürüzlü taşlar gibi görünen anıları temizledim.
"Günaydın."

Kayden küçük işaret parmağını bana doğrulttu. "Anne, seni görüyorum!"

Sevgi o kadar şiddetliydi ki her hücrede nabız gibi atıyordu. "Ben de seni görüyorum tatlı çocuk."

Ryder, Kayden'ı kalçasına bağladı. "Bil bakalım sen banyodayken seni kimin aradığını duydum?"

"Ben!" Kayden tombul elini göğsüne vurdu. "Rye-Rye Amca'nın evine mi gideceğiz?"

O sevimli selamlardan biriyle başını salladı.

Kesinlikle onayladı.

"Yaptık."

Oğlum Ryder'a daha da sokuldu ve kafasını göğüs kaslarından birine bastırdı. "Ben burada kalacağım . "

Oğlumun Ryder'a takıntılı olduğunu söyleyebilirsin. Bu acıdan dolayı onu suçlamadım.

Dikkati bende olmasına rağmen Ryder ona sarılmaya devam etti. "Ben onu yiyecek bir şeyler almak için aşağıya götürürken neden sen giyinmiyorsun?"

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Küçük K-Ayımla vakit geçirmenin beni sinirlendirdiğini söylüyorsun."

"İşe gitmen gerekmiyor mu?"

Korkunç bir şey onun ifadesini ayılttı. "Sabah izin alacağım. Senin de aynısını yapacağını umuyordum."

Ani huzursuzluğun içinden kıpırdandım. "Bir şey duydun mu?"

Yutkunurken Ryder'ın kalın boğazı sallanıyordu. "Hadi şu adamı doyuralım, sonra konuşuruz. Ezra aradı ve uğrayıp bize daha ayrıntılı bilgi vereceğini söyledi."

"Ah." Hırıltılı bir şekilde dışarı çıktı. Sürpriz bir korku dalgasıyla dolu. İma ettiği şeyin hissiyatından hoşlanmadım.

Bana doğru geldi ve durduğum yerde durdu, parmak uçlarını elimin kenarı boyunca gezdirirken yaklaştı. "Her şey düzelecek Dakota."

Sonra etrafıma dolandı ve koridora doğru ilerlerken onları izlemek için yerimi değiştirdim.

Kayden omzunun üzerinden bana baktı, küçük elini salladı, kahverengi saçları darmadağınktı, tombul yanakları kırmızıydı ve çok tatlıydı. "Çavdar-Çavdar'ıma gidiyorum. Hoşça kal anne!"

Odaya koşmadan önce ben de el sallayarak kaba bir kahkaha attım. Sinirlerim duyularımda sarsıldı ve komodinin üzerindeki telefonumu almaya gittim. Beth'e mesaj göndermeden önce bir saniye kadar ona baktım.

BEN

Hey, bu sabah bir olay çıktı ve birkaç saat gecikeceğim. Sabah telaşını kaldırabilir misin?

Aşçıları ve fırıncıları açılış için her şeyi hazırlamak için bu sabah çok erken gelirdi ve ben her zaman menüyü planladım ve ertesi günün tatlılarını bir önceki öğleden sonra elimden geldiğince en iyi şekilde hazırladım, böylece ilk iş olarak fırına girebileceklerdi. Bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

Müşterilerle işler çığırından çıktığında çalışanlarımı ortada bırakıyormuşum gibi hissettiriyordu.

Beth'in yanıt vermesi bir dakika sürdü.

BETH

Benimle tanıştın mı hiç?

Eğlence başımı salladı ve hemen arkasından başka bir mesaj geldi.

BETH

Lütfen bana, bütün gece seni ayakta tutan lezzetli bir adamın bu sabah ortaya çıktığını ve bu sabah yataktan çıkamayacak kadar ağrılı olduğunu söyle.

Gözlerimi devirerek sözlerini ona geri fırlattım.

BEN

Benimle tanıştın mı hiç?

BETH

Ah, çok sıkıcı. Burada kalbimi kırıyorsun. Peki sonra ne oldu?

BEN

İçeri girdiğimde açıklayacağım.

Orada olacağımı söylediğimde gelmemek bana yakışmadığı için yapacağını bilmeme rağmen onu endişelendirmekten nefret ediyordum, ama aynı zamanda neler olup bittiğini ve ne olacağını kesin olarak öğrenene kadar hiçbir şey söylemek de istemiyordum. plan şuydu.

BETH

Tamam aşkım. Buradaki şeyler için endişelenmeyin. Ben hallettim.

BEN

BETH

Her zaman.

Dün gece çantama tıktığım iki kıyafetten birini kot pantolon ve kısa bir tişört giydim, sonra saçımı at kuyruğu yaptım ve aşağı inmeden önce birkaç sakın nefes aldım.

Ryder'ın evi deri, çelik ve taşla dekore edilmişti. Duvarlar gri, düz beyaz renkteydi ve orijinal ahşap zeminler en koyu siyaha boyanmıştı. Dolapları abanozdan, tezgahları ise paslanmaz çeliktendi.

Bunları kendisi üretmişti ve göz kamaştırıcı bir sanat eseri olarak göze çarpıyordu.

Evin tamamı eşsiz ve erkeksiydi ve onun aurasını o kadar yoğun bir şekilde sızdırıyordu ki, oturma odasından mutfığa doğru parmak uçlarımda yürürken sanki onun akıntısının içinden geçiyormuşum gibi hissettim.

Ryder, Kayden'ı tezgahın üzerine dayamıştı; bir eli onu güvende tutmak için yanındayken, diğer eliyle bir kaşık tutuyordu, çırpılmış yumurtaları Kayden'in ağzına götürürken kaşığı etrafta uçuşturuyor ve yakınlaştırma sesleri çıkarıyordu.

Kayden, Ryder'ın kaşığı ağzına atabilmesi için ağzını sonuna kadar açmadan önce kahkahalarla uludu. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük ısırtıktı, K-Bear."

"Çok *parlıyorum* ," dedi ve sırtışı o kadar genişti ki.

"Doğru, öylesin."

Aşk hızla ilerledi ve birdenbire kendimi yıllardır olmadığım kadar ham hissettim.

Bunun sarsıldığım için olduğunu biliyordum. Dün gecenin heyecanı ve Ryder'la bu kadar yakın çevrede kalmak beni tedirgin etmişti.

Ama Ryder orada durduğumu hissettiğinde bana yandan bir bakış atmak için yer değiştirdiğinde daha da arttı. "Sen de yumurta ister misin?"

"Hayır, sanırım biraz kahve içeceğim."

Kaşlarını çattı. "Yemek yemelisin, Cookie."

"İyiym," dedim ona, içime sindirmem ve onun yanında kıkırdamayı bırakmam gerektiğine karar vererek, her sabah yaptığım gibi uzun adımlarla mutfığına girdim. Cezvenin yanında duran siyah kupa rafına gittim ve kendime bir tane doldurdum, içine bir doz tarçınlı krema döktüm. "Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok Dakota. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum."

"Ben!" Kayden iki eliyle Ryder'in yanaklarına vurdu ve o minik burnunu çok sevimli bir şekilde kıvrırken onu sıkı sıkı tuttu.

"Nasıl bildin?" Ryder derin sesiyle yavaşladı.

"Ben akıllı bir çocuğum." Kayden başını o derin eğilmelerinden bir kez daha yaptı.

Ryder uzanıp dövme eli Kayden'in saçlarının arasından geçirdi; sevgi fışkırıyordu. "Bu doğru. Sen akıllı ve tatlı bir çocuksun."

Kapı zili çaldı.

Ryder, "Bu Ezra olacak" dedi.

"Neden sen almıyorsun, ben de burayı devralacağım?" Kayden'a yardım edebilmek için yaklaştım.

Beni onun atmosferine soktu.

Onun kokusu beni çarpıyor.

Deri ve çökmekte olan baharat.

Kendisi de orada sıkışıp kalmış gibi bir süre orada kaldı, sonra sanki kendini çekip çıkardı ve ancak o aralıktan kaybolana kadar tam bir nefes alabildim. Kıkırdayan oğlumu kollarıma aldım ve onu lavaboya taşıdım ve yüzündeki yumurtayı temizleyebilmek için onu kaydardım.

Yüzüne temiz bir el havlusu sürdüğümde tekrar kıkırdamadan önce sanki tam bir işkenceymiş gibi tekmeledi, kıvrandı ve uludu.

"Hepimi temizliyorum." Gamzeli yanaklarıyla bana gülümsedi.

"Bu doğru. Ve tok bir karınla," dedim onu ayağa kaldırırken, sonra da parmağımla karnını dürttüm.

Vahşi bir kahkaha onu bıraktı ve karnını yakalayıp sıktı. "Anne, beni anla!"

Kalbim küt küt atıyordu ve ehlileştirilmiş düzensizliğin havada dalgalandığını hissettiğimde yavaşça dönmeden önce ona hafifçe gülümsedim.

Ezra, Ryder'in peşinden içeri girdi.

Davranışlarındaki ciddiyet hoşuma gitmedi.

"Merhaba Ezra."

"Günaydın Dakota." Sesi normalde olduğundan daha alçaktı ve kötü haberleri verirken bu sesi kullandığını tecrübelerimden biliyordum.

"Kayden'in yerini hemen tespit edeyim."

"Elbette."

Kayden'in en sevdiği programı cep telefonumdan açtım. "Annen amcalarınla bir dakikalığına konuşurken neden sen programını izlemiyorsun? Sen şuraya otur."

Etrafından dolanıp oturma odasına, şezlonga geçtim. "Atla şuraya, tatlı çocuk."

Kayden yukarı tırmandı ve ona telefonumu verdim. "Bir gösteri hakkınız var."

Sevimli dudaklarını büzerek ciyakladı, ben de uzanıp yanağını okşadım.

"Aşk evdedir." Kelimeleri geveleyerek söyledi ve göğsüm o kadar sıkıştı ki çökeceğini düşündüm ve eğilip başının üstüne bir öpücük kondurdum.

"Bu doğru. Aşk evdedir. Özgür ve sonsuza kadar."

Çünkü asla bunu istemek zorunda kalmayacaktı.

O yerini aldığı anda, Ezra ve Ryder'in birbirlerine doğru eğildiği mutfığa geri döndüm, konuşmaları sessizdi.

Boğazımı temizledim. "Siz ikiniz orada ne hakkında fısıldaşıyorsanız bana da söylemek ister misiniz?"

Ryder öfkeden kuduracakmış gibi görünürken Ezra elini kısa saçlarının arasından geçirdi.

Tezgahın üzerine bıraktığım kahve kupasını almak için elimden geldiğince rahat bir şekilde içeri girdim. Tezgaha yaslanmak için döndüm ve Ezra'ya boş boş bakarak bir yudum aldım. Parmaklarımın ucunda durmaya niyetim yoktu. "Ne buldun?"

Bir nefes vermeden önce bir an tereddüt etti. "Biri kesinlikle senin evine girmeye çalışmış. Kilit açılmıştı. Ahşabın hasar görmesine bakılırsa büyük bir tornavida kullanılmış gibi görünüyor."

Endişe, bir yaz fırtınasının habercisi olan esen bir fırtına gibi doğudan yükselerek şiddetli bir şekilde yükseldi.

O odadaki her birimiz böyle bir şeyin tesadüfen gelmediğini biliyorduk.

Zihnim farklı olasılıklar ve senaryolar arasında dolaşırken huzursuzluğumdan kurtuldum.

Çünkü soru şuydu: Neden?

Birisi neden içeri girmeye çalışıyor?

"Peki onun kim olabileceğine dair hiçbir fikriniz yok mu?" Diye sordum.

Ezra tereddüt etti ve nihayet konuşmadan önce sözlerini düşündü. "Son zamanlarda birkaç hırsızlık olayı yaşandı. Clifton'daki yeni binalarda bazı

hırsızlıklar olmuş, ayrıca birkaç gece önce birisi kulübesine girip bazı pahalı aletleri çaldırmış. Plight St.'de satılık olan bir başka boş ev de içindeki her şeyden tamamen arındırılmıştı. Bununla ilgili olabileceğini düşünüyorum... Birisi söküp satabileceği değerli bir şey arıyor. O gece yerinizin restoranın bir parçası olduğunu ve boş olduğunu düşünmüş olabilirim."

Birkaç tane zorla girme olayını duymuştum ama bu kadar şiddetli olduklarını bilmiyordum.

Sahip olduklarım için bu kadar çok çalıştıgımda birinin benden çalmak isteyebileceği fikrinden ne kadar nefret etsem de, bu, beynimde gezinen alternatif niyetlerden çok daha iyiydi.

Başımı salladım. "Sanırım bu iyi bir haber o zaman."

Ryder'dan bir hırıltı sesi yükseldi. "İyi haberler?"

"Alternatifinden daha iyi" dedim ona.

Söylenmeyenlerin imaları odada nabız gibi atıyor, üçümüzün arasında gidip geliyordu. Kimsenin bize zarar verme niyetiyle orada olmadığını bilerek rahatlayabilirdim.

Durum berbat mıydı?

Elbette.

Ama halledebilirdim.

"Yine de bu dikkatli olmaman gerektiği anlamına gelmiyor. Dikkatli olun," diye ekledi Ezra. "Geceleri orada para saklayabileceğinizi düşünerek restoranı koklayarak geri gelmeleri beni endişelendiriyor. Bu süre zarfında şehir merkezinde devriye gezmesi için başka bir yardımcıyı ekleyeceğim. Sonra bana o sıkı gülümsemelerinden birini gönderdi. "Merak etme. Bu adamı bulacağız. Bu o kadar sık oluyor ki, sorumlu olanın kayması kaçınılmazdır."

"Tetikte kalacağıma eminim," diye söz verdim.

Ryder tekrar homurdandı ve ben onu görmezden gelerek dikkatimi Ezra'ya çevirdim.

"Raporu dosyalamam gerekecek, bu da kardeşinin muhtemelen öğreneceği anlamına geliyor." Ezra benim adıma sindi.

Küçük bir kahkaha attım. "Bu iyi. Dedikodu başlamadan önce durumla ilgili bazı gerçek bilgiler istedim. Onun nasıl olduğunu biliyorsun."

"Ben de öyle yapıyorum. Ve kapını sağlamlaştırması için zaten birini gönderdim."

"Bunu takdir ediyorum."

"Elbette. Ben de bunun için buradayım." Benimle Ryder'ın arasına baktı. "Ben istasyona geri döneceğim. Bir şey görür veya duyarsanız bana haber verin."

"Yapacağım." Ryder ve ben onu kapıya kadar takip ettik.

"Teşekkür ederim Esra." Ona hızlıca sarıldım.

"Ben her zaman buradayım."

Başını Ryder'a doğru eğdi. "Sonra görüşürüz kardeşim."

Ryder'ın tek söylediği "Evet" oldu ve Ezra ayrılırken kapıyı tıklattı.

Gerginlik aniden arkamdan üzerime hücum etti.

Yapışkan ve sıkı.

Hava seyrelti.

Odanın diğer ucundan gelen tek ses, Kayden'in gösterisinin sessiz sesi ve kulaklarımda çarpan kalbimin sesiydi.

Yavaşça hareket ederken zorlukla hareket edebileceğimi hissettim. Ryder bir buçuk metre uzakta duruyordu; tehditkâr bakışlarla bakıyor ve bir boğa gibi ofluyordu.

"Bundan hoşlanmıyorum Dakota."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum. Bazı insanlar berbat ama bu konuda Ezra'nın işini yapmasına izin vermekten başka yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Ryder öne çıktı. "Bu konuda yapabileceğim çok şey var."

Dilinden zorlukla bastırılan öfke döküldü.

Başımı salladım. "Aptal olma Ryder. Ezra bu işi halletti ve ihtiyacım olan son şey seni ilgilendirmeyen bir şeye bulaşman."

Yavaşça yaklaştı ve aramızda boşluk kalmayana kadar mesafeyi kapattı. "Beni ilgilendirmiyor mu? İnan bana, Cookie..." Sözleri sert, alçak ve sertti. Bir ustura ile kenarları kesilmiş. "Bu kesinlikle beni ilgilendiriyor."

Çenesi kaskatıydı ve ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi; ağzından çıkan kelimeler o kadar keskindi ki, tenimi tırmaladığını hissettim.

"Bu pislik yakalanıncaya kadar evine dönmeni istemiyorum."

Yönümü bulmakta zorlandım. "Ve hayatımı ortalıkta dolaşıp bir şeyler çalan bir pislik yüzünden korkarak yaşamayacağım. Uzun zamandır tek başıma yaşıyorum Ryder ve eğer Ezra'nın evime dönmemde bir sorunu yoksa benim de yok."

"Evet? Neyse, bir sorunum var."

Burnumdan hava çıktı. Yemin ederim, bazen kardeşimden daha kötü olabiliyordu.

"Ben büyük bir kızım ve bu seçimi yapmalıyım."

Beni o kadar hızlı bir şekilde duvara yasladı ki oraya nasıl geldiğimi anlayamadım.

Sabitlendi.

Tunç gözleri daha önce hiç görmediğim bir şekilde alevlendi. Ama sesi acı doluydu. "Bu riski seninle alamam Dakota, Kayden'la da değil. Lütfen. Benimle kal."

"Hepimizin kendi hayatı var Ryder." Kargaşanın etrafından dışarı çıkmaya zorladım.

Dişleri gıcırdadı. "Sen benim hayatımsın Dakota."

Kaos kamçılandı.

Karmaşık bir kafa karışıklığı.

Kaşlarım gerginleşti, belirsizlik dizisi ve kalbimin ortasını acıtan eski yaralar yüzünden birbirine doğru çekildi. Aniden küfredip kendini geri çektiğinde, dikkatini yere verip iki adım geri attığında bunun tam olarak ne anlama geldiğini ona sormak dilimin ucundaydı.

Avucunu yüzünü ovuşturarak sanki aradığı her cevabı barındırıyormuş gibi ağaç tanelerine baktı.

Sonra bana bakacak kadar kendini toparlamış görünüyordu. İfadesinin her satırında bir rica vardı. "Sadece kal Dakota. Lütfen."

ONÜÇ

RYDER

"BU GERÇEKTEN GEREKLİ Mİ?"

Dakota, kutuları taşıyan kişi olmasa da merdivenlerden yukarı çıkana kadar homurdandı. Umurumda değildi. Sadece bunun zaman kaybı olduğunu ya da beni dışarı çıkardığını düşünmesini önemsedim. Bir an bile onun yük olduğunu düşündüğün için.

En üst katın sahanlığına ulaştığımda, ne kadar güzel olduğundan göğsümdeki yırtılmayı, yanımda taşıdığım birkaç çantayı taşıyarak beni takip ederken sürekli somurtan dolgun dudaklarını görmezden gelerek ona baktım. satın almakta da ısrar etti.

"Evet Dakota, bu gerekli. Kayden buradayken uyuyabileceği rahat bir yerim olmayacağını mı sanıyorsun?"

Onun için rahat bir yer mi?

Ne yazık ki yatağında değildi.

Ama zihnimin bu tür düşüncelere dalmasına izin veremezdim, bu yüzden devasa kutuyu kaydırdım ve ona sııttım. "Ayrıca, bütün yeğenlerim ve yeğenlerim için bir çocuk odası hazırlamak istiyordum ve Caleb ile Paisley'nin bu konuda ne kadar uğraştığını da biliyorsun, ortalıkta mutlaka küçük bir Caleb ya da Paisley dolaşıyor olacak. yakında burda."

Tamam, onların böyle bir planı yoktu ama benim bir bahaneye ihtiyacım vardı.

O gırtlaktan kahkaha havada uçtu.

Bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldım.

Sikim bu sesi ne kadar seviyordu.

"O zaman başımız büyük dertte olurdu. Time River'ın bunun gibi şeyleri kaldırabileceğinden emin değilim.

Kıkırdadım. "Çocuk o kadar kibirli olurdu ki ne yapacağımızı bilemezdik."

"Ama çok tatlı, değil mi?"

"Ah evet." Koridorda ve kapıdan içeri girebilmek için kutunun yerini değiştirdim. Kayden zaten her şeyi içeri getirirken güvende olması için onu oyun parkında bıraktığımız odadaydı. İçeri girdiğimizi görünce yanlardan tutunarak zıplamaya başladı. "Çavdar-Çavdar! Anne! Seni görüyorum!"

Dakota o hassas kahkahaya güldü. Oğluna ayrılmış olan. Onu kutunun arkasından görebilmek için etrafına bakınarak, "Ben de seni görüyorum," diye şarkı söyledi.

"Yeni yatak mı alacağım?"

"Doğru K-Bear, yeni bir yatak alıyorsun, böylece evime geldiğinde her zaman uyuyacak bir yerin olur."

"Benim evim." Kayden küçük göğsüne vurdu ve sert bir kıkırdama serbest kaldı; sevgi o kadar şiddetliydi ki neredeyse acı vericiydi.

Ama aşk çoğu zaman böyleydi, değil mi?

Acı verici.

Gerçekleşmedi.

Karşılıksız.

Ya da onu bir kez ele geçirdiğinde kaybedeceğinden korkuyordun.

Kutuyu duvara yasladım ve elimi saçlarının arasından geçirmek için hareket ettim. "Burayı beğendin mi, dostum?"

"Çok hoşuma gitti , " diye onayladı, tombul yanakları o gamzelerle çökmüştü, küçük burnu kırıkmıştı.

Dakota çantaları yere koymak için eğilirken arkadan gırtlaktan bir ses geldi. "Fazla rahat olma tatlı çocuk. Yakında evimize geri dönmek zorunda kalacağız."

İçim bunun düşüncesiyle sıkıştı. Onun orada tek başına olması fikrine dayanamadım. Birisinin onun evinde gizlenmesinden nefret ediyordu. Beni rahatsız eden düşünceler. Eğer orada olmasaydım ne olurdu diye merak ediyorum. Eğer çok geç kalsaydım.

O pisliği korkutup kaçırmış mıydım? Yoksa Ezra'nın şüphelendiği gibi, buranın aslında bir ev olduğunu anladığında çoktan gitmiş miydi?

Ama bu lanet riski göze alamadım ve Dakota'ya doğru yaklaşıyordum. " Yakında evine dönmene gerek yok Dakota. Sen istediğin sürece benim yerim senindir."

Gerekirse sonsuza kadar.

Eğer buna sahip olsaydım şanslı bir piç olurdu. Ama şanslı değildim, değil mi?

Yüksek, dolgun yanakları kızardı ve sanki çocukluğumuzda yaptığım gibi onunla uğraştığımı düşünüyormuş gibi gözlerini devirmekle mücadele etti.

Ama ona küçük bir kız gibi bakmayı uzun zaman önce bırakmıştım. İşletme okumak için üniversiteye gittiği Boulder'dan döndüğü gün. O gün bildiğim her şey yıkılmış gibiydi. Geçmişimizin her anı bir araya gelerek o saniyeyi oluşturuyor.

Birlikte geçirdiğimiz her dakika aklımdan hem bulanık hem de canlı renklerle geçmişti. Ben onunla her ilgilendiğimde ve o da benimle ilgilendiğinde. Birbirimizin ihtiyacı olduğunda birbirimizi bulmamız gibi.

Her etkileşim bir amaca yöneliktir. Her an bir yapı taşıdır.

O bir saniyede, döndükten sonra onu gördüğüm anda, bu şeylerin her biri bana hücum etti ve ruhum bunu biliyordu.

Ama ben bir aptaldım. Oyuna girmeyeceğimi düşünerek şeytanla bir anlaşma yaptım.

Artık ona karşı hissettiklerim yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum.

"Burada sonsuza kadar kalamayacağımı biliyorsun." Sözleri soluklaştı ve ben uzanıp yüzündeki bir tutam yumuşak, kahverengi saç geriye doğru ittim.

"İstediğin her şeyi yapabilirsin Dakota."

Bir kahkaha attı ve sanki çok yaklaşmışız gibi biraz geri çekildiğini hissedebiliyordum.

"Herhangi bir şey var, değil mi?" Alayların önüne geçti.

Yüzüme bir sırtış yayıldı ve ağzının kenarına, çenesinin sol tarafındaki beni aklımdan çıkaran o küçük boşluğa dokundum. Pek gamze sayılmaz ama şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey.

Eğilip yalamak istedim.

"Doğru, Dakota. Herhangi bir şey."

Bana yapmacık bir şekilde kaşlarını çattı. "Her şeyi yapabileceğimi söylerken kesinlikle bana patronluk taslama tarzın var."

Sert bir kıkırdama serbest kaldı. "Sana zarar vermediği sürece her şey. O nasıl?"

O listede bir numaraydım.

"Bana öyle geliyor ki işin eğlencesini çıkarmaya çalışıyorsun." Onun tatlı küstahlığı vardı ve göğsümde gürleyen bir ses titreşiyordu ve pişman olacağım bir şey yapmadan önce oradan çıkmam gerektiğini biliyordum.

"Aşağıya koşup yatağı almam lazım. Hemen döneceğim. Ben yokken kaleyi elinizde tutabilir misiniz?" Kapı eşiğinde ona bakmak için durakladığımda gülümsedim.

Hafif bir kahkaha atarak başını salladı. "Beş dakika boyunca sensiz hayatta kalmak için elimden geleni yapacağım."

"Zor olacak," dedim ona, ne zaman bu şekilde dalga geçsek kızarma şeklini seviyordum.

Sonra sıcaklıkla parıldamasına rağmen o tarçın rengi gözlerini devirdi. "Temiz bir nefes olacak, öyle olacak. Defol buradan, artık senden bıktım."

Benden hafif bir kahkaha yükseldi ve ona kendini beğenmiş bir gülümseme gönderdim. "Ne dersen de, Cookie."

Başladım, sadece sesi beni dondurdu, uzayın öbür ucundan bana bakarken tüm alayları gitti. "Teşekkür ederim Ryder. Sana borcumu tam olarak nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

Neyden bahsettiğini biliyordum. İhtiyaç içindeyken burada kalmasının nedeni sadece onun değildi. Ona verdiğim para. Bu benim en büyük zevkim ve en büyük çöküşümdü.

Ama o an orada durup ona bakarken bunu binlerce kez yapacağımı biliyordum.

"Her zaman söylediğin şey nedir? Aşk evdedir." Daha sonra dışarı çıkmadan önce yumruğumun ucuyla kapı çerçevesine vurdum.

ON DÖRT

DAKOTA

CUMARTESİ SABAHİ Ryder'ın oturma odasının yarısını kaplayan devasa halının üzerinde Kayden'la dinozor oynuyordum.

Hafta sonları çalışmadığım kafeye sonunda kavuşmuştum.

Onu sevdim.

Oğlumla geçireceğim zamanlar.

Nefes alma zamanı.

Restoranın bugünkü durumuna gelmesi için kendim için feda etmek zorunda kaldığım zaman.

Buna değdi ama kesinlikle bunun ödülünden keyif alıyordum.

Kayden kükreyerek iki dinozoru birbirine düşürdü. "Seni anlıyorum" diye bağırdı, onları tekrar birbirine vurarak.

"Dinozorların iyi geçinip arkadaş olmaları gerektiğini düşünmüyor musun?"

"HAYIR! Kavga!"

Yumuşak kahkaha yuvarlandı. Anlaşılan Kayden benim işbirliği ve birlik dersime pek aldırış etmemiş.

Dün, günün geri kalanında izin almıştım ve Ryder, Kayden'in geçici odası için bir sürü eşya almak üzere Wal-Mart'a gitmemiz konusunda ısrar etmeden önce, daha fazla eşyamızı toplamak için benimle gelmişti.

Kararlarım aykırı olsun ya da olmasın, bir süre burada kalmaya karar vermiştim.

Mesele şu ki, evime geldiğimde ve marangoz yenisini takarken eski kapının çıkarılıp duvara yaslandığını gördüğümde, biraz daha zaman geçirmeyi kabul ettiğim için hiç pişmanlık duymamıştım. Burada.

Beni Ryder'ın ekibine sağlam bir şekilde dahil etmek için gereken tek şey ahşabın kenarlarından nasıl yırtıldığını, içine metal bir nesnenin itildiği yerde derin oyuklar açıldığını ve asıl kilidin kaldırıldığını görmektir.

O kişinin yolun geri kalanında içeri girebileceğini, oğlumun orada olduğunu, savunmasız olduğumuzu fark ettim ve doğru seçimi yaptığımı biliyordum.

Ezra sorumluyu bulacak ve her şey normale dönecekti.

Ayrıca dün gece Kayden'ı uyuttuktan sonra Ryder benimle mutfak masasına oturmuş ve kendisi üretilen takacağı metal bir güvenlik kapısı tasarlamıştı.

Ekstra güvenliği sağladıktan sonra eve gidecektik.

Oğlumu korumak için ekstra önlem almak beni zayıflatmadı.

Beni akıllı yaptı.

Aniden ön kapıdan gürültülü bir vuruş sesi geldiğinde gülümsedim. Bu kadar çılgın bir heyecan yaratabilecek tanıdığım tek kişi vardı.

Paisley dün bana mesaj atarak Perşembe gecesi Caleb'in bu sabahki partisini planlamaya başlamasına karar vermeden önce neler olduğunu sordu.

Sadece on dakika gecikmişti.

Madalyayı hak etti.

Ryder'ın ön kapısına doğru yürümeden önce ayağa kalkmak için kendimi zorlayarak Kayden'a, "Hemen döneceğim," dedim.

Pencereden dışarı, ön verandaya baktım.

Paisley çılgınca bana salak gibi el salladı.

Kilidi açıp onu içeri soktum ve uçarak bana doğru geldi; uzun saçları o kadar sarıydı ki neredeyse beyazdı, üzerinde kırmızı bir atlet, kesik şort ve kendine özgü kovboy çizimleri vardı.

Kollarını etrafıma doladı ve beni ileri geri salladı, beni ezdi ve sanki beni bir daha asla göremeyeceğini düşünüyormuş gibi bana sarılırken beni güldürdü. "Doodle-Boo."

Sonra beni o kadar çabuk serbest bıraktı ki kollarımın dış kısmından tuttu ve kırbaç darbesi alacağımı sandım. Beni hafifçe salladı. "Neden beni aramadın? Şu an sana o kadar kızgınım ki."

Kaşlarım gökyüzüne kalktı. "Ve gecenin bir yarısı, hiçliğin ortasında seni aramamı mı istedin?"

"Hım, evet, ben bunun için değil miyim? Bana ihtiyacın olduğunda koşarak gelmeni mi? Ama tamam, tamam, Ryder'ın daha yakında olduğunu biliyorum ve bu gerçekten akıllıca bir seçimdi ama yine de kızgınım." Bu bir surat asma ve sataşmaydı.

Daha sonra yüzümü incelerken ifadesi derinleşti. "İyi misin? Bunun olduğuna inanamıyorum."

"Ben iyiyim. Yani, işin ortasında korkutucuydu ama Ezra'nın o her kimse onu bulacağını biliyorum."

"Ryder'ın orada olmasına sevindim."

Midem alt üst oldu ve ayak seslerinin yukarıdaki odasından yankılandığını duyabildiğim gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım. Onu sürekli hissetme şeklim, hareketleri ve nefesleri.

O kadar sert ve sertti ki.

Altında o kadar şefkatli ve tatlıydı ki.

"Ben de."

" *Paisey Teyze* ." Kayden ayağa kalktı ve tüm sevimliliğiyle zıpladı.

"Benim K-Ayım." Onu kollarına alırken şarkıyı söyledi. Onu kalçasına asmadan önce onu bir daire şeklinde döndürerek ciyaklamasına neden oldu.

"Evie?" diye sordu, Paisley'den küçük kızını kendisine getirmesini açıkça talep ederek göğsüne vurarak.

Paisley derin, gırtlaktan kahkahasıyla güldü. "Bugün değil, K-Ayı. Babasıyla özel bir yolculuğa çıktı, sadece ikisi."

"Ah, bu gerçekten çok tatlı" dedim.

"Biliyorum." Yemin ederim bayıldı. "Birlikte o kadar değerliler ki buna dayanamıyorum."

"Bu beni çok mutlu eder."

Sevinç ondan yayılıyordu. Neredeyse uzanıp dokunabileceğiniz hakiki, gerçek tür.

"Bunun için çok müteşekkirim" diye itiraf etti.

Sanki kendini bu duygudan kurtarıp Kayden'ı yeniden ayağa kaldıracakmış gibi hissetti ve ardından omzuna astığı çantanın askısını kaldırdı. "Menü üzerinde çalışmaya hazır olduğunuzdan emin misiniz?"

"Caleb'in özel gününün yemeklerini başkasının yapmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?" Ve dürüst olmak gerekirse, dikkatimin dağılmasına sevindim.

Kıkırdadı. "Doğru. Üstelik kimse kıyaslayamazdı ve başka birini aramaya başlayacak kadar iyileşebilmem için önümüzdeki iki haftayı yatakta ağlayarak geçirmek zorunda kalacaktım.

Göğsüne dokundum. "Vahşet. Bunun en iyi arkadaşımın başına gelmesine asla izin vermem.

"Yapmasan iyi olur."

Hafif bir kahkaha attım. "Neden mutfak masasına hazırlanmıyoruz?"

Kayden'ı kucağıma aldım ve onu meşgul etmek için bir sürü oyuncakıyla birlikte oyun parkına koyduğum mutfaka taşıdım.

Neden yukarıda değil de burada olduğunu düşündüğümde her yanımda kasıldı. Ryder'ın o beşiği satın almakta ısrar etmesi ve ardından onu bir araya getirmek için iki saat harcaması.

O odanın ne kadar sıcak olduğunu hatırlayarak dudağımı ısırdım. Çalışırken derisinin nasıl nemlendiğini, siyah tişörtünün terden nasıl yapıştığını.

Onun beşiği toparlamasını izlemek kendi kişisel pornomu izlemek gibiydi.

Paisley dizüstü bilgisayarını çantasından çıkarıp açtı ve ayrıca bir defter ve bir sürü farklı renkte kalem çıkardı.

"İçecek bir şeyler ister misin?" Ona sordum.

"Buzlu çay?"

"Geliyorum." Bakışlarıyla beni takip ederken gözlerinde hissettiğim merakı görmezden gelerek, her birimize sürahidenden birer bardak koyabilmek için buzdolabına gittim.

"Peki Ryder nerede?"

Boğazımı temizledim. "Üst katta."

"Hmm..." ağzından çıkan tek şey buydu.

Çayları masaya koydum, sonra yanındaki koltuğa oturdum ve buraya neden geldiğine odaklandım. "Peki, neye hizmet etmek istediğine dair bir fikrin var mı?"

Bilgisayarına girdi ve bu fikirlerin yaklaşık bin kadarını içeren bir Pinterest panosunu açtı.

Güldüm. "Ah-oh, bu konuda ciddiyyiz."

Bana yan gözle baktı ama orada sadece bir sataşma izi kalmıştı. "Bu konuda kesinlikle ciddiyyiz Dakota. Gerçekten ciddi. Onun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum."

"Söz veriyorum o bunu zaten biliyor ama aynı zamanda bunu inanılmaz derecede özel hale getireceğimize de söz veriyorum. Asla unutamayacağı bir gece."

"Bunun asla unutamayacağı bir gece olacağına emin olabilirsin," dedi ağzının kenarından, imaları bırakarak.

İğrenme taklidi yaptım. "Bu planları kendine saklayabilirsin, çok teşekkür ederim. Sadece yemeğe odaklanacağım."

"Bu muhtemelen görmek istemeyeceğin tamamen farklı bir tahta." Kaşlarını salladı.

Kıkırdamalar taşı. "Hımm, evet. Bunu özel olarak ayarlasan iyi olur. Kafamda o görsele ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum."

"Bir şeye ihtiyacın var-"

"Kapa çeneni," dedim, öne sürdüğü fikirlerin bazılarını inceleyebilmek için öne oturmadan önce o baş döndürücü uyarıyı bir kenara bırakarak.

Özenle hazırlanmış bir sürü meze ve güzel tabaklara yerleştirilmiş birkaç doyurucu meze vardı; ayrıca tepsileri ve vitrinleri süslemek için tonlarca farklı fikir üretmişti.

"Bana öyle geliyor ki çoğunlukla ağır mezeler düşünüyorsun."

"Evet, ağzımıza atabileceğimiz bir dizi leziz şeyin olduğu büyük bir büfe masası kurmak isterim. Bütün bu oturma olayını yapmak istemiyorum. Bence Caleb ailesi ve arkadaşlarıyla vakit geçirebilirse daha çok hoşuna gider."

Kendi defterime bazı notlar yazabilmek için pembe kalemini kaptım.

"Hey o benimki." Bir sızlanma taklidi yaptı.

Ona sinsi bir sırıtışla, "Beğendim ve istiyorum, dolayısıyla benimdir," dedim. "Ve bunun gerçekleşmesi için zamanımı, enerjimi ve kaynaklarımı gönüllü olarak kullanmıyor muyum? Kalemini benimle paylaşmanın sorun olmayacağını düşünürsün."

"Bence sen pis bir hırsızsın ve en sevdiğim kalemi bir daha asla göremeyeceğim. İddiaya girerim ki bu izinsiz girişlerin sorumlusu aslında sensin ve her şeyi bir tuzak olarak evine kurdun."

Ona baktım. "Beni yakaladın."

Gülümsemesine bile karşı koymadı ve omzunu benimkine çarptı. "Benim olan her şeyin aynı zamanda senin de olduğunu biliyorsun, Doodle-Boo. Yani, erkeğim hariç."

Bir kıkırdama daha serbest kaldı. Onun yanındayken her zaman on üç yaşına döndüğümü hissettim.

Bazı farklı seçenekleri gözden geçirdik ve country şıklığı temasına karar verdik. Oradan detaylı listeler yaptık.

Mezeler ve tatlılar.

İçecekler ve süslemeler.

Merdivenlerde yankılanan ayak seslerini duyduğumda neredeyse işimiz bitmişti. Bir dakika sonra Ryder kapı eşiğinde belirdi.

Paisley ve ben yukarı baktık ama dünyanın değiştiğini hisseden tek kişinin ben olduğumdan oldukça emindim.

Ne zaman benim alanıma girse içimi titreten o hafif eğilme. Ancak bu sefer, dünyanın daha önce hiç olmadığı kadar yana doğru eğildiğini hissettiğime yemin ettim.

Adam koyu renk bir kot pantolon ve üzerine oturan siyah bir tişörtle orada duruyordu; siyah saçları duştan dolayı parlıyordu ve nemliydi.

Hepimizi mutfağında bulduğunda o silah metali gözleri şefkatli olsa da yüzünün her çizgisi keskin ve sertti.

"Benim Çavdar-Çavdarım" diye seslenen Kayden ayağa kalkmaya çabaladı ve atlarken oyun parkının kenarlarına tutundu.

"Hey, benim küçük K-Ayım." Ryder, Kayden'in yanına gitti ve dövmele ellerinden birini başının üstünde gezdirdi. "Bugün nasılsın?"

Kayden ona, oyun parkının duvarlarının üzerinden hızla geçtiği büyük, kalın bir kamyonu uzatarak, "Oynadım , " dedi. " Kahretsin ."

"Ne? Bu bir canavar kamyon mu? Bu harika. Etrafınızdaki en havalı arabalara sahipsiniz." Tamamen yumuşak bir şekilde gülümsüyordu ve bu görüntü karşısında karnımın takla atması nedeniyle zorlanıyordum.

Belki de burada kalmak gerçekten kötü bir fikirdi. Tanrı sürekli onun alanında olmanın ne kadar zor olduğunu biliyordu. Ama bunu atlatacaktım. O benim ilk arkadaşımdı ve hatırlamam gereken şey de buydu.

Paisley'e doğru ilerledi ve onu sandalyeden kaldırdı, ona sıkıca sarıldı ve onu kendi etrafında döndürdü. "Paisley-Pastalar. Beladan uzak duruyor musun?"

"Kim ben mi?" Onu ayağa kaldırmasının bir suç olduğunu sormasının sanki bir suç olduğunu söyledi.

Yüz hatlarında şakacılık dans ediyordu. "Bana öyle geliyor ki siz ikiniz burada pek iyi işler yapıyorsunuz."

Bana o sırtışlardan birini yaptı.

Seks damlayan türden.

Bunu bildiğinden bile şüpheliydim. Yarattığı etki.

Koltuğa doğru kaydım.

"Asla." Paisley tekrar oturmadan önce göğsüne dokundu.

Ryder cezveye doğru yürürken o hırıltılı seslerden biriyle kıkırdadı. "Eğer herhangi bir sorun gördüysem o da siz ikinizsiniz."

"Ah evet, biz tam bir baş belasıyız. Her hafta sonu bizi hapisten çıkarmak zorunda kaldığın için üzgünüm." Gözlerimi devirdim.

Kahkahası sessizdi, pürüzlü bir ninni gibi havayı tırmalıyordu ve kahvesine krema karıştırırken etrafına baktı. " Siz ne yapıyorsunuz? "

Ona Caleb'in partisine yemek hazırlama konusunu anlatmak için ağzımı açtım ama bu konuda sadece Paisley benden önce davrandı.

Ama ağzından çıkanlar beklediğim şeyler değildi.

"Ah, ben sadece Dakota'nın bir flört uygulaması kurmasına yardım ediyorum." Bana bakmak için döndü. Haylazlık dudaklarının her yerinde geziniyordu. Başını yana eğdi, parmakları tuşların üzerindeydi. "Kendinizi daha baskın mı yoksa itaatkâr biri olarak mı görüyorsunuz?"

Ben? Pek baş belası değil. Peki Paisley? Tencerenin başında durup karıştırmayı seviyordu.

Bunun için onu boğacaktım.

Ancak hırıltılı sözler havayı kesmeden önce bunu yapma şansım olmadı.

"Affedersin?"

Ryder'ın giydiği tüm yumuşaklık buharlaştı.

Puf.

Bir anda gitti.

Onun yerine midemi titreten titreşen bir düşmanlık vardı.

Bize doğru geldi, yaklaşırken başını yana eğdi.

Paisley, "Bu yeni uygulamada Dakota'nın flört profilini ayarlıyorum," diye açıklıyormuş gibi davrandı. "Gerçekten çok detaylı. Görünüşe göre buradaki dostumuz çılgınca bir tuhaflık içindeymiş."

Utanç içimi kapladı.

Onu öldürecektim.

"Paisley," diye çıkıştım. "Cesaret etme..."

Dizüstü bilgisayarının kapağını kapatan Ryder sözcükleri dilime hapsetti.

Kesinlikle hayır, diye hırladı.

Paisley gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Olabildiğince suçluyken tamamen masumdu. "Ve neden olmasın?"

O sert bakış bana yöneldi. "Çünkü hayır dedim."

Sinirlendim mi yoksa tahrik oldum mu bilmiyordum.

İkisi de beni sinirlendirdi.

"Bunu sana söylediğim için üzgünüm Ryder ama senin bu konuda söz hakkın olmadığından oldukça eminim." Paisley hâlâ masanın üzerine eğilmiş, eliyle dizüstü bilgisayarını kapalı tutarken başını ona doğru salladı. "Buradaki Dakota'mız dışarı çıkıp biraz eğlenmeye hazır. O iyi D'nin peşinde. İhtiyacı olan bir kadının yoluna çıkmak istemezsin, değil mi?"

Yüzünde öfkeye benzer bir şey belirdi.

Adam dişlerini o kadar sert gıcırdatıyordu ki dikkatini bana çevirdiğinde çenesi parçalanacakmış gibi görünüyordu. "Gerçekten rastgele bir adamla tanışman için bu evden çıkmana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Ben öyle düşünmüyorum Dakota. Güvenli değil."

"Ryder..."

"Ah, anlıyorum," diye araya girdi Paisley, "çünkü en azından ilk önce çıkmak isteyebileceği birini tanıması gerekir?" Paisley bastı. "Mesela bütün bu zorla girme olayı yüzünden mi?"

İşte bu kadar. En iyi arkadaşım benim için sonsuza kadar ölmüştü.

Saldırganlık Ryder'ı sardı ve tekrar ayağa kalkıp başını yana atarak boynunun çatlamasına neden oldu.

"Eğer Dakota'nın istediği buysa, o zaman evet." Sesinde bir şeyler pişmanlık duyuyordu.

"Ah, doğru, bunu öğrendiğim iyi oldu" dedi.

Ryder bana hayal kırıklığı gibi görünen bir ifadeyle baktı.

Ya da belki acıydı.

Sonra döndü ve dışarı çıktı.

ON BEŞ

RYDER

Lanet aklımı kaybedecektim .

Onunla o evde olmak.

Yan odada olduğunu biliyordu.

O yatakta uyuyorum.

Veya çıplak teninin üzerinden su akarken duşta.

Ya da alt katta o sevimli ayakların üzerinde dolaşmak.

Ya da her yerde lanet olsun.

Her yarığa sızmış ve her çatlağa sızmıştı.

Onun sıcak ruhu, o fedakar kalbi ve o tatlı bedeni, bunun yapabileceğim son şey olduğunu bildiğim halde içinde kaybolmak için can atıyordum.

Onun orada olmasından birkaç gün sonra, onun benim evimde kalmasının muhtemelen berbat bir fikir olduğu açıkça ortaya çıkıyordu. Bunu atlatabileceğimden emin olmadığım bir şeydi ama alternatifi de kaldıramıyordum. Onun yalnız ve savunmasız olmasını kaldıramazdım.

Ama beni neredeyse çılgına çeviren şey, içeri girip Paisley'nin Dakota'ya o flört uygulamasını ayarlamasını bulmamdı. Bunun düşüncesi kafama bir çekiç gibi çarptı.

Bir gün başka birini bulacağı gerçeği.

Olması gerektiği gibi.

Bu beni neredeyse şiddete sürüklemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Ve ilginçlik?

"Kahretsin," diye homurdandım ve görüntülerin aklıma saldırmasını engellemek için elimle yüzümü ovuşturdum. Dükkandaydım, çizim masasının üzerine eğildim ve Dakota'nın evinin güvenlik kapısının tasarımını daha detaylı bir taslağa aktarmaya odaklanmaya çalıştım.

Her şeyin doğru şekilde hizalanmasını sağlamak için boyutlar üzerinde çalışmak.

Bir yandan da acı verici görüntüleri aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Dakota ve Paisley bu saçmalığa devam edemeden ben oradan ayrılmıştım. Geri alamayacağım bir şey yapmadan veya söylemeden önce o evden defolup gitmem gerekiyordu.

Yani kendimi burada buldum.

Dükkanımda.

Aklımı bırakıp gerilimi sanata aktarabileceğim yer. Daha iyi bir şey inşa edebileceğime inanabileceğim yer. Daha iyi bir şey ol. Bunun gerçek olup olamayacağını merak ettim.

Eğer yaptığım şey bir gün ortadan kaldırılabilseydi ya da silinebilseydi.

Arkasındaki amaç yeterli miydi, yoksa sadece başka bir acıklı bahane miydi?

Temiz havanın boşluğa akmasını sağlamak için döner garaj kapılarından birini açtım ve binanın yan tarafında bir motor rüzgarı duyduğumda hareketsiz kaldım. Bisikletimi park ettiğim yerin yanına bir kamyon yanaştı.

Üzülmemek için elimden geleni yaptım. Adamı göreceğim için heyecanlanmam gerekirdi ama bu sabah içeri girdiğimde, kendimi yıpranmış hissettim, Dakota'nın evinde yaşananlardan kaynaklanan kargaşa durumu on kat daha kötü hale getiriyordu.

Yine de en eski arkadaşımın kamyonundan inerken ona baktığımda bir gülümseme buldum.

"N'aber dostum?"

Dakota'ya zorla girildiğini öğrendikten sonra dün Cody ile telefonda konuşmuştum. Koşarak gelmemesine şaşırmıştım ama yandaki kasabada üzerinde çalıştığı büyük bir iş olduğunu biliyordum.

Ona bu işi halledeceğime dair söz vermiştim ve endişelenmesine gerek yoktu ama bu kesinlikle yapmayacağı anlamına gelmiyordu.

"Fazla değil." Şapkasını başından çıkardı ve siperliğini elleri arasında sıktı. Bu onun söylediği idi. Her zaman sinirlendiğinde yaptığı bir şeydi bu. "Evine uğradım ve Dakota'yla konuştum. Bir süreliğine işe gitmen gerektiğini söyledi, ben de bir uğrayayım diye düşündüm."

"Bunu yaptığına sevindim." Kalemı eğimli masaya fırlattım ve yan tarafta duran normal yükseklikteki bir masaya yaslanmak için kıpırdandım. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve dükkanımın içinden geçerken onu izledim.

Dude, planlanmış kargaşanın ortasında bir devdi; benim en iyi çalıştığım yol da buydu.

Ortalıkta çeşitli ilerleme aşamalarındaki projeler vardı, tezgahlara ve masalara metal desteklenmişti, ihtiyaç duyduğumda kullanılmak üzere stantlara yerleştirilmiş ham parçalar vardı. İnsanoğlunun bildiği her tür kaynakçı farklı istasyonlara kurulmuştu ve arka tarafta bir sürü endüstriyel testere ve ayrıntılı bir boya istasyonu vardı.

İşlevsel parçalar ve yalnızca sanat amaçlı olan başka parçalar da vardı; iki metre yüksekliğinde bir heykel ve birisinin oturma odasına asmak istediği büyük bir duvar parçası.

Onu içeri alırken gururum coştı.

Uzak körfezde hâlâ bir alamet gibi duran araba dışında hepsi.

Cody bir çalışma istasyonunun etrafından dolaşıp titreyen elini başının üstünde gezdirdi ve kendisini buraya gerçekten getiren şeyin ne olduğunu dile getirirken derin bir iç çekti. "Bu berbat bir şey, dostum."

Yutmuşum. "Evet. Hiç hoşlanmıyorum."

"Peki Ezra'nın bu pisliğin kim olduğuna dair hiçbir fikri yok mu?" Karşımdaki masaya yaslandı, bir ayak bileğini diğerinin üzerine attı, kaslı vücudu alanı kaplıyordu.

Başım salladı. "Bana ellerindeki tek şeyin yeni yapılardan birinin kısmi çıktısı olduğunu söyledi. Şu ana kadar sistemdeki hiç kimseye karşı bunu başaramadılar ama o bunun bir şeye yol açacağından emin."

Cody'nin öfkesi dalga dalga yayıldı ve alt dudağını kemirdi. "E n'olmuş? Sadece bu kadar? Oturup bunun olmasını mı beklemeliyiz?"

"Sanırım öyle."

Cody'nin içinden açıkça geçen şeyin aynısını yalnızca ben hissediyordum.

Avlanma ihtiyacı.

Bu herifin izini sürün.

Dakota'nın güzelliğini lekeleme şansı bulamadan işini bitirin.

"Bu çok saçma." Sözleri kırık döküktü.

Çirkin bir ses çıkardım. "Hangi yöne bakacağıma dair bir fikrim olsaydı, kesinlikle bakacağıma bahse girerim."

Başını sertçe salladı. "Yapacağını biliyorum. Dakota'nın arkasında olacağın konusunda sana her zaman güvenebilirim. Onun en iyi ilgisi yürektendir."

Geçen gün ofisinde olduğu gibi bana bakmaya geri döndü. Sanki bundan daha derine giden bir şeyler olduğunu düşünüyormuş gibi.

"Bu iş bitene kadar onun senin evinde kalmasına izin vermen çok hoş." Bunu hem minnettarlık hem de tehdit olarak nasıl ortaya çıkardığını bilmiyordum.

"Onun için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Zar zor başını salladı ama bunun arkasında inanmayan bir şeyler vardı. "Sana suyun üzerinde yürüyen lanet bir azizmişsin gibi bakıyor."

İmayı görmezden gelmeye çalıştım. Bunu gerçek olarak kabul etmeyi reddetmek. Ama inkar edersem yalancı olurum. Bana nasıl baktığını. Nasıl hissettiğini. Eğer sorarsam, onun her yerine sürünmeme izin vermesi. Benim almama izin verdiği yol.

Ama ben buna layık değildim ve Cody bunu belirtmekten asla çekinmedi.

Detayları bilmiyordu.

Ama kirli olduğumu biliyordu.

Ve ben asla onun küçük kız kardeşi için yeterince iyi olamayacağım. Onun bana hatırlatmasına gerek kalmadan ben de bunun farkındaydım.

Avucumu yüzümü ovuşturdum. "Adam yok. Biz her zaman yakındık. Bunu biliyorsun."

Burnundan hava çıktı ve kendisini masadan itti. "Böyle devam et, sorun yaşamayız, değil mi?"

Kahretsin.

"Bana söylemene gerek yok Cody."

Hızlıca başını salladı ve derin bir nefes verdi. "Üzgünüm dostum. Ben sadece...bu konuda kafam karıştı. Başına kötü bir şey gelmesi fikrine dayanamıyorum."

"Ben de yapamam."

O zaman başıyla kabul ediyordu. "Her zaman onun yanında olduğun için minnettarım. Her zaman yanımda olduğun için."

"Elbette. Sen benim en iyi dostumsun. Biz bir aileyiz."

En azından ben onu her zaman öyle değerlendirmiştim. Hepsi.

"Tamam, işine dönmene izin vereceğim. Sadece farklı düşünceleriniz olup olmadığını görmem gerekiyordu."

"Farklı bir şey duyarsam sizi bilgilendireceğim."

Öne doğru bir adım attı ve sırtına vurarak hızla bana sarıldı. "Seni seviyorum kardeşim" dedi.

"Ne aşk değil?" Kavgaya girmek zorunda kaldım.

Cody güldü. "Her zaman çok kendini beğenmiş."

Kucaklamasına karşılık vermeden önce ona gülümsedim, sesim alçaldı. "Seni seviyorum kardeşim. Her zaman."

Dönüp dükkânın içinden geçmeden önce sırtına bir kez daha vurdu.

Onun gidişini izlerken boynumun arkasını kaşıdım. İlk defa böyle sözler paylaşmıyorduk.

Ama belki de ilk kez ona defolup gitmesini söylemek istiyordum. Ona, onun için gerçekte ne yapacağıma dair en ufak bir fikrinin olmadığını söyle.

Üçüncü bölmede oturan arabaya baktım.

Hatırlamam gereken şey onun haklı olduğuydu. Ona sahip olamazdım. Zaten her şeyi verdiğim halde değil.

Kalbim düzensiz bir şekilde küt küt atıyordu.

Onu geri alamadığım sürece hayır.

ON ALTI

DAKOTA

"İŞTE BURADASIN, iki Yıldız Işığı Benekli Şekerli Kurabiye ve büyük bir kahve."

Beyaz kağıt torbayı ve tek kullanımlık bardağı fırın tezgahında siparişini bekleyen adama verdim. Günlük fırın spesiyallerini her zaman yemek odasının ön tarafında duran aynı kara tahtanın daha küçük bir versiyonuna eklerdim, ancak bu o kadar küçüktü ki kasanın yanındaki tezgahın üstüne konulacaktı.

Bugünün Kurabiyesi: Starlight Benekli Şekerli Kurabiyeler.

Yazmayı sevdiğim dönen yazı tipiyle yazılmıştı, üzerinde ay asılı olan büyük bir ağaç çizmiştim ve gökyüzünü yıldızlarla noktalamıştım. Sonra içinden geçen bir akışın üç dalgalı çizgisini ekledim.

O geceleri, dünyada beni gerçekten anlayabilen tek kişinin Ryder olduğuna inandığım günleri düşündükçe göğsüm daralıyordu.

Gerçekten görebilen tek kişi.

Belki ben de onun için aynı durumda olabilirim diye düşünmüştüm.

Yaşlı beyefendi, "Teşekkür ederim," dedi.

"İstediğin zaman. Umarım tekrar gelirsin." Siparişini bitirir bitirmez tezgaha doğru ilerledim ve bardaki taburelerde iki yeni müşterimin oturduğunu gördüm.

Paisley olabildiğince kendini beğenmiş bir şekilde bana sırıtıyordu ve Evelyn de yanındaki tabureye dayanmıştı.

"Şimdiye kadar yüzümü özleyeceğini düşündüm. Yani nasıl olmazsın?" Paisley kendine el salladı.

"Tam iki gün oldu ve kesinlikle yüzünü özlemediğimi biliyorsun." Gerçek bir öfkeyle desteklemek zor olsa da, ona en iyi bakışımı gönderdim.

"Yüzümü özledin mi Dakota Teyze?" Evelyn biraz endişeliydi ve bu şakacı düşmanlığı anlamamıştı. Küçük kız tezgahın arkasını görebilmek için dizlerinin üzerine oturdu; kahverengi saçları her zamanki gibi dağınıktı, dağınıktı ve gözlerine düşüyordu. Bana bakarken iki elini de kullanarak onu itmeye çalıştı.

Çocuk bir bakışıyla sizi eritebilir.

Tezgahın üzerinden uzanıp burnuna dokundum. "Bunu yaptığımdan eminim."

Gülümsemesi o kadar büyüktü ki tüm yüzünü kaplamıştı. "Bu gerçekten çok iyi çünkü ben de seni özledim. Aya kadar. Bugün atım Mazzy'yi gezmeye götürmem gerektiğini biliyor muydun? Tam dört mil."

Gözlerim büyüdü. "Mümkün değil."

"Evet öyle." Bana vurgulu bir şekilde başını salladı. "Annemle gittim, o da atına bindi, şimdiye kadarki en eğlendiğimiz zamanı yaşadık, sonra da en sevdiğimiz öğle yemeği olduğu için buraya gelebileceğimizi söyledi."

Aşk en yakın arkadaşımından koştu.

Bir sel.

O kadar yoğundu ki neredeyse ayaklarımdan fırlayacaktı, bu yüzden hissettiği şeyin büyüklüğünü ancak hayal edebiliyordum.

Caleb'in Paisley'e evlenme teklif etmesinden ve Evelyn de Paisley'nin annesi olup olamayacağını sormasından bu yana, Evelyn son birkaç hafta içinde annesini aramaya *yeni* başlamıştı . Paisley ve Caleb bu konuda kayıtsız kalmaya çalışmış, Evelyn'in kendini rahat hissettiği şekilde ilerlemesine izin vermişti.

Hiç şüphe yok ki Evelyn'in bu noktaya gelmesi Paisley'i derinden etkilemişti.

Kalbinin bu parçasını bulduğu için çok mutluydum.

Bu, her zaman kötü işler peşinde koşan arkadaşşıma hâlâ deli gibi kızmadığım anlamına gelmiyordu.

Yine de Evelyn'e "Harika bir güne benziyor" dedim.

Paisley boğazındaki sertliği temizledi ve giymeyi sevdiği o rahatlığa tutunarak neredeyse beyaz saçlarından bir tutamı omzuna attı. "Beni besleyecek misin yoksa?"

Alay ettim. "Seni besleyecek miyim? Ön kapıya restorana girmenin yasaklandığını söyleyen bir fotoğrafını astığımı görmedin mi?"

Bıraktığı nefesi çok komikti. "Beni yasaklamak mı? İsteyebileceğin en iyi arkadaş? Gerekirse cesetlerin gömülmesine yardım edeceğine söz veren kişi mi? Yolculuğun mu yoksa ölmen mi?"

"Beni otobüsün altına atmaya çalışan ya bineceğim ya da öleceğim" diye homurdandım.

arabaya bindirmeye çalışıyorum Dakota. Bana teşekkür etmelisin."

"Sana ne için teşekkür ediyorum? Bildiğiniz bir şeyi ima ediyorsunuz değil mi? Bunu durdurmalısın. Yaptığın tek şey, ben onun çatısı altında kalmak zorundayken Ryder'ın bana karşı ağabey gibi davranmasını sağlamaktı. Hayır çok teşekkür ederim."

"Sadece suları yokluyordum... ve inanın bana, çok *sıcaktı* . Kavurucu, Dakota." Sonuncuyu da sürükledi.

İnanamama duygusu ciğerlerimden taştı ve restoranda kulak misafiri olanlardan uzak durmak için sözlerimi kısık tuttum. Time River'da bunlardan çok sayıda olması kaçınılmazdı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama o sular *dondurucu soğuk* . Bütün bu zorla girme olayından dolayı heyecan içinde. Orada hiçbir şey olmadığını biliyorsun, o yüzden bırak onu, tamam mı?"

Geri taşındığından beri Ryder'la beni biraz fazla yakından izliyordu. Olmayan bir şeyi arıyorum.

Ama en iyi arkadaşım bir hayalperestti.

En üst seviyeden bir romantik.

Beyaz şövalyelere, çarpık kaderlere ve her zaman meyve veren fantezilere inanan biri.

Arkasına yaslandı, yüzünde bir meydan okuma yazılıydı. "Yani bana arabaya binmek istemediğini mi söylüyorsun?"

Tezgahı gereğinden biraz daha agresif bir şekilde silmeye başladım. "Sana söylediğim tek şey, *ona* asla binmeyeceğim , bu yüzden onu iğnelemediğin için minnettar olurum."

"Fuara mı gidiyoruz?" diye sordu Evelyn, bu olasılık karşısında fazlasıyla heyecanlanmıştı.

Ben bir kahkahayla boğuldum ve Paisley kahkahayı bastı, o da uzanıp iki kolunu da ona doladı ve onu sımsıkı sıktı. "Kesinlikle iki ay içinde."

"Yay." Evelyn tabureyi biraz sallayarak dizlerinin üzerinde zıpladı.

"Dikkatli ol. Düşmene ve kafanı kırmana ihtiyacımız yok. Eğer acil bakıma alınırsan baban bütün aklını kaybedebilir." Paisley sanki o da kaybetmeyecekmiş gibi ona göz kırptı.

Evelyn, "En dikkatli olanı ben olacağım," diye söz verdi.

Derin bir nefes vererek bezi tezgahın altındaki kovaya attım. "Pekala, siz ikiniz, ne yemek istersiniz?"

"O hamburgerlerden ve patates kızartmalarından birine ihtiyacım olacak." Paisley beklentiyle inledi. "Bu kadar iyi olmalarını kaldıramıyorum."

Evelyn başını sallayarak, "Samesies," dedi. "Hepimiz aynı favorilere sahibiz."

Paisley'den sevgi fışkırdı.

Acımasız ve sonsuz.

"Yani sanırım benim ünlü çilekli buzlu çaylarımdan ikisine ihtiyacımız olacak?" Diye sordum.

"Bu doğru. Ve bunu duble yap," diye konuştu Evelyn.

Paisley ve ben "İşte" demeden önce eğlenerek baktık.

Sıralarını sıraladım ve buzlu çayları hazırlamak için tezgâhın aşağısına doğru ilerledim, dağıtmadan önce taze demlemenin içine iki katı kadar karışık çilek ekledim.

"Biri Evie-Love için, diğeri Paisley-Cakes için."

Daha sonra sesimi alçalttım. "Hâlâ hedef listemde kim var?"

Arkasına yaslanıp başını eğdiğinde yaramazlık açıkça görülüyordu. "Yani eğer orada Ryder'ı beklemiyorsan, sanırım bu başka biriyle çıkmaya açık olduğun anlamına geliyor."

Endişem arttı ama sanki hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silktim. "Buluşamayacak kadar meşgulüm."

Paisley'nin yeşil gözleri dehşetle büyüdü. "Hiç kimse aşk için fazla meşgul olmamalı."

"Bu doğru. Sevgi gerçekten en önemli şeydir ve bunun için fazla meşgul olamayız," diye onayladı Evelyn.

"Beni seven bir sürü insan var."

"Ama sevilen türden değil." Aşırı abartılı bakışlarında öneri parlıyordu.

"Sevilmek seni sadece perişan eder."

Paisley'nin aklında dönen sorular eksik değildi. Şüphesiz bana tekrar Kayden'in babası hakkında soru sormak için can atıyordu. Ama ona ne söyleyecektim?

Tek gecelik ilişkilerin pek bir önemi yoktu, tek fark tüm hayatımı değiştireceğine güvenmekti.

Pişmanlık boğazıma yapıştı. Kayden'in üzerinden değil. O şimdiye kadar aldığım en büyük sürpriz nimetti. Ama beni buna iten şey hâlâ ortamı kesen acı bir yara izi bırakıyordu.

"Doğru sevilmediğin için böyle söylüyorsun. Ama endişelenme, en iyi arkadaşın iş başında."

Taburesinde döndü, bakışları kafede gezindi, mükemmel hedefi aradı.

Tanrıya şükür ki oradaki herkes ya evliydi ya da benim iki katı yaşımıdaydı, ancak ikincisinin onu durduracağından pek şüpheliydim.

Sonra Brad'in çift kapıdan kafeye doğru geldiğini fark ettiğinde gülümsemesi neşeye dönüştü.

Kuşkusuz iş odaklı, düz kenarlı bir şekilde ateşli olan Brad.

Manchester'ın iki blok ilerisinde bir yatırım şirketi açmıştı ve haftada en az bir kez yemek yemeye geliyordu.

Ayrıca daha önce iki kez bana çıkma teklif etmişti, ben de elbette reddetmişim.

"Cesaret etme," diye tısladım nefesimin altından, tezgahın üzerinden uzanarak onu bileğinden yakalamaya çalıştım.

Ne düşündüğünü tam olarak biliyordum.

Ben sol bileğine asılırken, o da döndü ve onu havaya kaldırdı. "Selam Brad!" o aradı.

Tehdit bana yandan bir gülümseme gönderdi.

Seni öldüreceğim , dedim ama bunun arkasından gelen gücü hissedebildiğinden oldukça emindim.

"Bu kadar dramatik olmayın. Bana sonra teşekkür edeceksin," diye fısıldadı, Brad yolumuza çıktığında ağzının köşesinden çıkan kelimeleri saklamaya çalışıyordu.

Gülümsemesi yakışıklı yüzünün yarısını kaplıyordu; sarı saçları kısa ve kusursuz biçimde ayrılmıştı. "Merhaba Paisley."

Dikkati bana kaydı, bir süre daha oyalandı, kahverengi gözleri yumuşaktı. "Dakota, bugün nasılsın?"

Kendimi doğrulmaya zorladım, gülümsemem o kadar kırılıyordu ki nasıl olup da çatlamadığından emin olamadım.

"İyiyim. Nasılsın?"

"Güzel, güzel," dedi, ancak ifadesi endişeyle renklendi. "Sizin evinize zorla girildiğini duydum. Bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm. Seni kontrol etmek için uğrayacağımı düşündüm."

Omuz silkmek için elimden geleni yaptım. "Teşekkür ederim Brad. Önemli bir şey değildi. Her kimse içeri girmemiş ve muhtemelen evde birinin olduğunu anlayınca korkup kaçmış. Ezra, birinin değerli bulabileceği her şeyi çaldığını düşünüyor ve orada yaşadığımızı fark etmeden tesadüfen benim evime geldiler."

Ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. "Ama senin adına bundan nefret ediyorum."

Gülümsemem gerçek bir şeye dönüştü. Brad gerçekten harika bir adamdı.

"Bu çok hoş bir davranış Brad." Paisley başını eğerek onu çıkardı, *eski kankam* onu kalın bir yere yatırdı.

Kıkırdadı ve sanki neler olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi aramıza baktı. "Eminim kasabadaki herkes Dakota'mız için endişeleniyordur."

Adamın bunu ifade etme şekli heyecandan yüzünü bölmüştü ve ben tezgâhın üzerinden uçup elimi ağzına bastıran çılgın bir insanmışım gibi görünmeden devam etmesini engellemenin hiçbir yolu yoktu. Yine de beni yine otobüsün altına atmak yerine beni yolun ortasına sürükleyip kaldırırma zincirlediğinde dehşete düşmüş bir şaşkınlık içindeydim.

"Belki de aklını başından almak için onu akşam yemeğine çıkarmalısın?"

Brad'in bakışları bana kaydı ama emin olamayarak başını biraz öne eğmişti. "Bunu isterim."

Yorgun bir nefes aldım. Bir köşeye çekildi.

"Kulağa harika geliyor." Daha çıkmadan pişman oldum.

"Çarşamba?" O sordu.

Burnumdan hava çıktı ve neredeyse ona bundan sonraki sonsuzluk boyunca meşgul olduğumu söyleyecektim. Bunun yerine "Tabii ki" dedim.

Zevk ağzının kenarından belli oluyordu, dudakları biraz yukarı kıvrılmıştı. "O zaman seni yedide alırım."

"Harika."

Harika değil.

Harika değildi.

Paisley taburesini tamamen çevirip seslendiğinde uzaklaşmaya başladı: "Onu Ryder'ın evinden almak zorunda kalacaksın. Şimdilik orada kalıyor."

Brad kabul edercesine başını eğmeden önce kaşlarını çatı. "Anladım."

Sonra döndü ve yemek odasından geçerek şehirdeki iki muhasebeciden biri olan Mitch'in karşısında oturduğu uzun masalardan birine gitti.

"Sana inanamıyorum." Duyma menzilinden çıktığı anda tıslama kesildi.

Paisley kendisiyle fazlasıyla gurur duyarak yavaşça arkasına döndü. "Bana inanamıyor musun? Senin çıkmaya başlaman hakkında zaten konuştuğumuzu sanıyordum."

"Hayır, randevuya çıkamayacak kadar meşgul olduğumu söyledim."

"Hiç kimse güzel kıcı tarafından sevilmecek kadar meşgul olmamalı." Fısıldayarak heceleme için öne doğru eğildi. Evelyn anlamasın diye önlemleri iki katına çıkardık.

"Sen bir eşeksin. Bana tuzak kurmana ihtiyacım yok. Tabağımda yeterince şey var." Ona yöneldiğim yerde sesim de aynı derecede alçaktı.

Elbette. Ryder'ı unutmaya çalışıyordum. Ama tam olarak çıkmaya hazır olduğumu düşünmüyordum. Bu... pek doğru gelmiyordu.

Uzanıp elimi tuttu ve vurgulayarak sıktı. Yumuşak bir samimiyet onun yüz hatlarını doldurdu. "Biraz eğlenmenin bir sakıncası yok Dakota. Dışarı çıkıp eğlenmek için. Kendinizi bu olasılığa açın çünkü siz bunu inkar edebilirsiniz ama ikimiz de sizin buna kapalı olduğunuzu biliyoruz. Beni içeri almamandan ve nedenini söylememenden nefret ediyorum ama isteyeceğim son şey kendini kapatman. Sadece seni önemsiyorum ve senin için en iyisini istiyorum."

İstifa derin bir iç çekmeme neden oldu. "Bildiğini biliyorum ama emin değilim..."

Başı salladı. "Brad aşk partneriniz olmayabilir ama denemediğiniz sürece asla bilemezsiniz. Bu sadece bir randevu. Senden tek isteğim bu. Ne acı verebilir ki?"

Sorun şuydu ki, içimde her zaman acıyacağını vaat eden acı veren bir nokta vardı. Bu boşluk yalnızca bir kişinin doldurabileceği bir boşluktu.

Başımı sallayarak "İyi." diye mırıldandım.

Paisley yumruğunu havaya kaldırdı. "İşte benim muhteşem, vahşi, A sınıfı, muhteşem kankam."

Evelyn, yüzünde o tatlı gülümsemeyle pipetten çayını höpürdeterek bana bakarken, "Harikasın, teyze," diye şarkı söyledi.

Paisley bana sanki onları çürütmem için cesaret ediyormuş gibi baktı.

"Manipülatörler, ikiniz." Alay beklediğimden daha hafif çıktı.

Evelyn, Paisley'e bir beşlik çakmak için elini kaldırdı. "Biz gerçekten iyi bir takımız."

"Biz böyleyiz, Evie-Love."

Başımı sallayarak mutfağa gittim, hamburgerlerini aldım ve onlarla birlikte geri döndüm.

Paisley iki eliyle devasa burgeri sararken inledi. "Artık beni sevdiğini inkar etmek mümkün değil. Yemeğin senin aşk dilin olduğunu hepimiz biliyoruz, Doodle-Boo. Ve bunu tam burada hissediyorum... midemin derinliklerinde."

Kocaman bir ısırık aldı.

Gülmeden edemedim. "Sen tam bir salaksın, Paisley Dae."

İşe burnunu sokan, vahşi, harika bir salak.

Bakışlarında şefkat, pişmanlık ve endişe doruğa doğru ilerliyordu. "Ama beni gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Brad'in oturduğu yere baktım. İçeride zonklayan o boş noktaya yeni bir ağırlık çöktü. Ona döndüm. "Yaparım bilirsın. Umarım kapıma bela getirmiyorsundur."

Paisley sırtıttı. "Hiçbir şey, içinde biraz sorun yaşanmadan bu kadar eğlenceli olamaz. Şimdi ateşli AF BFF'imın ne giyeceğinden bahsedelim..."

ONYEDI

DAKOTA

ON ÜÇ YAŞINDA

Fırının üzerindeki ZAMANLAYICI VIZILDADI VE DAKOTA ONU AÇMAK İÇİN MUŞAMBA ZEMİNİN ÜZERİNDE YAVAŞÇA İLERLEDİ. İçeri girmeden önce elini bir eldivenle kapattı ve çikolatalı kurabiye tepsisini çıkardı. Mutfağı aydınlatan tek ışık, sobanın üstündeki davlumbazdan gelen ışıktı; pencerelerden içeri giren ve gecenin karanlığında ağır ağır asılı kalan karanlığı kesiyordu.

Yemek yapmak onu her zaman mutlu etmiştir.

Her kötü düşünceyi kovaladın.

Aklının sürüklendiği ve kalbinin özgürce attığı bir yer. Güvende olduğu yer. Rahatlığı bulunduğu yer.

Onu özel bir şey olduğuna ya da en azından bir gün öyle olacağına inandıran duyguyu bulunduğu yer.

Ancak bu gece tepsiyi soğutma rafına koyduğunda içi hüznle doldu.

Havayı pıhtılaştıracak kadar belirgin bir kederle. Sanki kalın bir bulut her şeyi karartmak için gelmişti.

Kurabiyeleri bir teneke kutuya aktarıp bir kapakla kapatırken etrafı ezildi ve sessizce uyuyan evin içinden geçip ön kapıdan dışarı kayarken adımlarına ağırlık verdi.

Arkasından biraz fazla yüksek bir sesle çarptığında ürktü, sonra içeriden hiçbir hareket duymadığında rahat bir nefes aldı.

Ayaklarını mümkün olduğu kadar sessiz tutarak merdivenlerden indi ve evlerinin önünden yan tarafa doğru sürünürken alçakta kaldı. Çitleri boyunca uzanan patikaya varır varmaz adımlarını artırdı, gecenin karanlığında hızla ilerleyerek arka bahçelerinin arkasında yükselen ormanın kenarına gelince yavaşladı.

Düzleştirilmiş kayaların üzerinden akan derenin damlama sesini, baykuşun ötüşünü ve serin sonbahar havası yaprakların arasından estiğinde dalların hışırtısını duyabiliyordu.

Ama her şeyden çok, gökten sarkan bir battaniye gibi duran hüznün ekşiliğini tadabiliyordu.

Ağaca doğru yavaşça yaklaştı, gözleri arkadan gördüğü silueti takip etti.

O dağınık siyah saçlar yaz boyunca uzamış ve daha da ele avuca sığmaz hale gelmişti. Yazı Washington'a kuzeninin yanında geçirmek için

gittiği o dönemde boyu uzamıştı. Artık onun tanıdığı, her şeye gülen ve sürekli şaka yapan o sıska çocuk değildi.

Pişirdiği her şeyi silip süpüren ve bunun şimdiye kadar yediği en iyi şey olduğunu söylemeyi asla ihmal etmeyen kişi.

Onunla burada pek çok kez karşılaşan ve bir şekilde onun üzgün olduğunu bilen kişi.

Ama bu sefer onun için geliyordu.

Sanki rahatsız etmek istemiyormuş ama nasıl uzak duracağını da bilmiyormuş gibi, adımlarını hafif tutmaya çalışarak öne doğru ilerledi.

Ryder, her zaman yıldızlarla benekli gökyüzünün altında oturdukları dala doğru emeklerken hiçbir şey söylemedi.

Orada sessizlik içinde ne kadar kaldıklarını bilmiyordu, nefesleri kesik kesik ve gergindi, dizleri göğsüne doğru çekiliyordu. Hiçliğe bakarken çenesini onlara dayamıştı ama kadın onun acı sisinin içinden çok uzağı görebileceğinden pek şüpheliydi.

Özür dilemiş gibi aptalca bir şey söylemek istemedi, bu yüzden sonunda kapağı açarken, "Sana bir şey getirdim" diye fısıldadı.

Çikolata, şeker ve baharat kokusu burnuna kadar geldi ve Ryder homurdanan bir ses çıkardı. "Elbette bana bir şey getirdin."

Yüzünü ona doğru kaydırdı. Yüzü kırmızı ve lekeliydi, gözleri yaşlardan neredeyse şişip kapanmıştı.

Annesinin öldüğünü uzun zamandır biliyordu. Yıllardır hastaydı. Ama ona göre bu sonsuza kadar böyleymiş gibi gelmişti ve içinde bir parçanın da bunun böyle kalacağını hayal ettiğini tahmin ediyordu.

Ama iki gün önce ölümün bir şekilde yetişebileceğini öğrenmişti.

Kutuyu ona uzattı, o da uzanıp bir kurabiye aldı ve bir ısırık aldı. Başını yıldızların aydınlattığı gökyüzüne doğru eğdi ve yutkunurken burnunu çekerek yavaşça çiğnedi. Hepsini yiyene kadar bu şekilde devam etti.

Sonra ona döndü.

Kocaman, kırmızı gülümsemesi çarpıktı.

Hepsi yanlış.

"Pişirdiğiniz bir şeyin tadına bakmak nasıl kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilir?"

Bunun bir tür alay olduğunu düşündü ve gözlerini devirip öne doğru baktı. "Bunun durumu hiçbir şekilde iyileştirmedini biliyorum ama sadece seni düşündüğümü bilmeni istedim."

Demek ki unutulmamıştı.

Her zaman ona önemli olduğunu hissettirmişti ve o da onun için aynısını yapmak istiyordu.

Başka bir kurabiye alıp bir ısırık almadan önce gülümsemesi biraz daha derinleşti ve etrafına fısıldadı: "Hayır, Dakota. Haklısın. Daha iyi hissetmiyorum. Hiç olur mu bilmiyorum. Ama yine de beni düşündüğüne sevindim."

Göğsü ağrıyordu ve midesi boştu. Annesi olsaydı nasıl bir his olacağını hayal bile edemiyordu. Babası o iki yaşındayken ölmüştü ve onu hiç hatırlamıyordu. Onu yalnızca annesinin yıllar boyunca ona gösterdiği ve evin her yerine yapıştırılan fotoğraflarından tanıdı.

Şu anda orada olup Ryder'ın hatırlamasına yardım edecek birinin olup olmadığını merak etti.

"Şimdi ne olacak?" o fısıldadı. "Nerede yaşayacaksın?"

Son iki gün aceleyle geçmişti. Annesi ve Ryder'ın teyzesi, Dakota'nın evinde düzenlenen cenaze ve resepsiyonu bir araya getirmişlerdi. Dakota da tüm zamanını yemek pişirmek ve hazırlamakla geçirmişti, yapabileceği tek şeyin bu olduğunu biliyordu.

Ryder'ın yanaklarından daha fazla gözyaşı aktı. "Sanırım Ezra ile yaşayacağım."

Arkasından öfkeli bir ses geldi.

"Olmak istediğin yer burası değil mi?"

Gecenin karanlığına bakarken başı salladı. "HAYIR. Evde olmak istiyorum. Annemle beraber. Ama artık orada değil, değil mi?"

Çirkin bir öfkeyle bunu boğdu ve siyah saçlarının buklelerini çekerek o kadar alçak ve derin bir ses çıkardı ki, bunun nadiren görülen bir yerden geldiğini anladı.

İnsanların ancak böyle zamanlarda bildiği bir yer.

Acılarla dolu bir yer. Seni içine çekecekmiş gibi hissettiren bir azap.

Canının çok yandığını biliyordu ama bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Her zaman onun için yapabileceği gibi değil.

"Teyzeme evimde kalmak istediğimi söyledim. On altı yaşındayım ve başımın çaresine bakabilirim."

"Sana izin vermiyor mu?"

Gülüşü karanlıktı. Belki yapardı ama bana evi satması gerektiğini söyledi. Ödenmesi gereken bir sürü sağlık faturası var. Yani bu lanet kanser sadece annemi çalmadı, aynı zamanda evimi de çaldı." Sıkıştığı dişlerinin arasından tükürdü.

Daha sonra bir anda ayağa kalktı.
Hiçbir şey söylemeden daldan atlamak.
Onun altında öfkelenildiği bir fırtına.
"Yatağa gitmelisin Dakota. Burada olman için artık çok geç."
Kalbi sızladı. Ona küçük bir çocukmuş gibi davranmasından nefret ediyordu.
Onunla karşılaştırılıyordu ama ilk kez ona böyle hissettiriyordu.
"Buradan çıkmam lazım." Sanki kaybolan bir şeyi arıyormuş gibi etrafına bakarken yönünü şaşırmış bir şekilde vrakladı.
"Nereye gideceksin?" Korku, fısıldadığı sözleri pıhtılaştırdı.
Başı sertçe salladı. "Bilmiyorum. Herhangi bir yer. Sadece... uzakta."
Döndü ve kalın çalıların ve ağaçların arasında kaybolarak yürümeye başladı.
Ve ona seslenmek istedi.
Onu unutmaması için ona yalvar.
Ama midesinde onun bunu yapacağına dair kötü bir his vardı.

ON SEKİZ

RYDER

DUYDUĞUMDA ağızımda bir gülümseme belirdi. Buna alışmamalıydım ama bunda duyularıma bir rahatlık dalgası gönderen bir şey vardı.

Tanıdık gelmeye başlayan bir şey.

Verandada ayak sesleri duyulmadan önce arabanın kapılarının çarpılma sesi ve ardından kapının kilidinin açılması. Ama en iyi kısmı, ayak sesleri ve birdenbire sessizliği delip her şeyi bu tatlı, mükemmel kaosa sürükleyen heyecan patlamasıydı.

"Çavdar-Çavdarım, seni buluyorum!" Mutfağın girişinde görünmeden önce minik ayakları parke zemine vurarak evin içinde koşarak gelirken o küçük ses onu dinliyordu.

Yüzündeki gülümseme neredeyse beni içine çekiyordu, tombul küçük eli havadaydı ve beni işaret ediyordu. "Seni buldum!"

"Beni buldun değil mi? Nerede saklandığımı nereden biliyordun?" Büyük kaşığı tezgahın üzerine koydum ve ona yol göstererek onu kollarıma doğru yürüttüm.

"Ben büyük bir çocuğum," dedi bana, başını eğdiği için çok gururluydu.

"Doğru, öylesin ve tam olarak nereye gitmen gerektiğini biliyordun, değil mi?"

Bunu her zaman bilip bilemeyeceğini merak ettim. Eğer büyüdüğünde her şey için bana gelebileceğini bilseydi. Her şeyimi verirdim.

Hava yeniden yön değiştirdiğinde şakağına öpücük konduruyordum.

Öğleden sonra ışığın içinden ışınlar gibi kayan sıcaklık.

Bakışlarımı kaldırdığımda Dakota'nın girişte durduğunu gördüm.

Aç bakışlarımın onun üzerinde dolaşmasını engelleyemedim. Odanın karşısında durduğu yerde onu yutuyordu.

Etrafına yayılan tüm o ışık ve iyilik. Gücü beni göğsümden bıçakladı.

Mütevazı olması gereken açık pembe ve mavi çiçekli elbiseyi giymişti ama sanki bir gecelik giyiyormuş gibi göstermişti; spagetti askıları boynunun ve omuzlarının yumuşak eğimini gösteriyordu ve kumaşı vücudunun her nefis kıvrımını okşamak için aşağıya doğru sallanıyordu. onun vücudu.

Ama beni etkileyen şey, beni oğlunu tuttuğum yere götürürkenki ifadesiydi. Tarçın rengi gözleri çok doğru bir şeyle parıltıyor. Sanki o da kendi anlamının farkına varmıştı.

Korku huzuru dilimledi ve bulmaya çalıştığım çözümle bağlantılıydı.

Orada dururken, bir değişiklik yapmam gerektiğine dair hiçbir şüphem yoktu. Ama yalan söylemeyecektim; aslında adım atmak ve bunu yapmak beni korkutuyordu.

Aldığım risk.

Ve bu risk sadece bana ait olmalı ama o orospu çocuğunun ne kadar alçalacağını deneyimlerimden biliyordum.

Bu düşünceyle boğazımda safra yoğunlaştı.

Pişmanlıklarım o kadar yoğundu ki bazen her sabah nasıl kalktığımı merak ediyordum.

Dakota, içinde bulunduğumuz transtan kurtulmuş gibi görünüyordu ve bana nazik bir gülümseme gönderdi. "Neden burası bu kadar güzel kokuyor?"

Kayden'ı kollarımda tutarak ocağa doğru yürüdüm. Kaşığı alıp tenceredeki sosu karıştırmaya başladım. "Kafene girdiğimde bunun yarısı kadar bile iyi değil ama uzun bir gün geçirdiğini ve değişiklik olsun diye birisinin sana yemek pişirmesini isteyebileceğini düşündüm."

Yavaşça mutfağın derinliklerine doğru ilerlemeden önce yüzünde şaşkınlık dalga dalga yayıldı. Tezgahın sonunda durdu ve ellerini üstüne dayadı. Bizden bir metre aşağıdaydı, sanki daha fazla yaklaştıktan korkuyormuş gibi orada asılı duruyordu.

"Bunu yapmak zorunda değildin." Sesi bir takdir tınısıydı.

Gülümseyerek ona baktım. "Ne yani benim yemeklerimden mi korktun? Profesyonel olmayabilirim ama harika bir spagetti sosu yapabileceğimi bilmenizi isterim.

Dudaklarından küçük bir kıkırdama döküldü ve başını salladı. "Senden şüphe etmiyorum Ryder. Büyürken benimle mutfakta yeterince vakit geçirdin, eminim bir iki şey öğrenmişsindir."

Bu bir sataşmaydı. Yine de baştan çıkarma gibi içimden geçti.

Yine de bunda bir kolaylık vardı. Dakota ve benim yıllar içinde bulduğumuz aşinalık. Çünkü ona istediğim gibi sahip olamayacaksam, en azından bu şekilde sahip olmalıydım. "Orada kendinden çok eminsin, değil mi?"

O çılgınlığın dilimde oynamasına izin verdim.

Başka bir kıkırdama ve muhteşem göğüslerinden bir kızarıklık yükselip boğazına tırmanıyordu. "Peki sen ve kuzenlerin gelip beni övmek için ne bekliyorsunuz? Bir kız mutlaka bu işin kafasına gitmesine izin verir.

Kaşığı bıraktım, ona doğru hareket etmekten başka bir şey yapamadım. Uzanıp çenesini kaldırdım. "Bu övgüleri söyleyen sadece ben ve kuzenlerim değil. Bütün lanet kasaba burası. Ve sen bu gururu kazandın Dakota Cooper. Bunu asla sorgulamayın."

"Anne." Kayden kollarını uzattı ve benim yerime annesinin onu tutmasını istediğine karar verdi.

Çocuğu zerre kadar suçlamadım.

Takas yaparken ondan hassasiyet dalgalanıyordu ve göğsüne sokulurken elini başının üzerinde gezdirdi ama "Bunun için teşekkür ederim" derken hâlâ bana bakıyordu.

"Gerçekten," diye homurdandım, suyla kaynamaya yeni başlayan ikinci tencereye geri dönerken. Erişteleri koyup karıştırdım, sonra zamanlayıcıyı ayarladım.

"Neden oturup rahatlamıyorsun?" Tezgahın diğer tarafındaki tabureleri işaret ettim. "Akşam yemeği on beşe kadar hazır olacak."

"Acıktım , " dedi.

Ona yavaş bir gülümseme gönderdim. "Elbette öylesin, K-Ayı. Daha da büyüyebilmen için yemek yemelisin."

"Çavdar-Çavdarım gibi büyük olacağım!" Sanki yıldızları hedef alıyormuş gibi küçük elini başının üstüne kaldırdı.

Sevgi yoğunlaştı. Hem Dakota'dan hem de benden, onu oyun parkına yerleştirmek için hareket edip karşımdaki yüksek arkalıklı tabureye otururken bakışlarımı başka tarafa çeviremedim.

"Bir kadeh şarap ister misin?" Dükkandan çıktıktan sonra mağazanın önünden geçerken aldığım kırmızı şişenin açacağını yakalamadan önce, onu bir bardak çıkarmak için dolaba doğru hareket ediyordum.

Teslimatı yarın gece yapmak zorunda kalacaktım ve belki de bu gece normal bir şeyler yapmam gerektiğinden akşam yemeği hazırlamaya karar vermişim. Belki de ahlaksızlığa düşmeden önce bana iyiliği hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Ya da belki de Dakota'ya yakın olmak için bir bahaneye ihtiyacım vardı. Görünüşe göre onun etrafında ne kadar çok olursam, bunu o kadar çok istiyordum.

Onun alanında olmak.

Onun iyiliğini deneyimlemek, onu sigara dumanı gibi içine çekmek.

Ya da belki de onun flört uygulamasına kaydolması fikri beni dengeden çıkarmıştı. Bana deliriyormuşum gibi hissettirdi.

Doğrudan aletime hitap eden gırtlaktan, derin bir ses çıkardı. "Beni şımartmaya mı çalışıyorsun, Ryder Nash?"

Tirbuşonu mantarın içine çevirmeye başladığımda ağzımın kenarında bir sırtış oluştu.

Ona bir bardak doldurup tezgahın üzerinden ona doğru uzatırken, "Belki birazcık," dedim.

O somurtkan, ısıltılı dudakların arasından bir kıkırdama yuvarlandı ve o da onu alıp bir yudum aldı. "Eğer bu biraz fazlaysa, o zaman birini gerçekten şımartmak istersen nasıl olacağını görmem gerekiyor. İddiaya girerim ki bütün bu kadınları tamamen dizlerinin üstüne çökertmişsindir."

Parmaklarını at kuyruğunun ucunda dolaştırdı, baş döndürücü uça bir miktar uçup gitti.

Sanırım ikimiz de onun ima ettiği şey karşısında utanmaktan başka çaremiz yoktu.

"Senden başkasını şımartmaya zaman ayıracağımı mı sanıyorsun Dakota?" Ben durduramadan çıkmıştı, yayına çıkmadan itirafı geri almanın yolu yoktu.

Kahretsin.

Dakota'nın yüz hatlarına takılan kafa karışıklığını kabul etmek yerine erişteleri karıştırmaya odaklandım.

Zaten ona bakmamamın bir önemi yoktu.

Hala hissedebiliyordum.

Bana ne demek istediğimi nasıl sormak istediğini hissedebiliyordum.

Kadın sanki çözülmesi gereken bir bilmeceymişim gibi beni izlerken, sanki dilinde dans eden soruları susturacakmış gibi şarabından uzun bir yudum aldı.

"Yardım edemeyeceğime emin misin?" nihayet birkaç dakika sonra sordu.

"Hayır, anladım. Sen orada otur ve o güzel ayaklarını rahatlat. Alay etmeyi yeniden bulmayı başardım.

Sırıttı. "Sana haberlerim var Ryder. Kimsenin ayakları güzel değil." Sonra burnunu kıvırdı. "Eğer o ayak fetişlerinden birine sahip değilsen?"

Öne doğru eğildi, gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdı ve sanki bu düşünceden dehşete düşmüş gibi bir gülümsemeyle mücadele etti.

Ancak bunlar senin ayaklarınsa, tatlı şey.

"Ne, fetişlere karşı bir şeyin mi var? Ben de senin çılgınca bir *tuhafliğ*a bulaştığını sanıyordum?"

Son üç gündür beni yiyip bitiren şeyi dile getirdiğimde yüzüne kırmızı bir alev yayıldı.

Sürekli zihnimi istila eden ve sikimi açgözlülüğe sürükleyen görüntüler.

Ona fantezilerinin neler olduğunu sormak ve sonra onu defalarca bu fantezilere götürmek istedim.

"Bu sadece Paisley'nin bizi öne çıkarmaya çalışmasıydı." Bunu nefesinin altından mırıldandı.

"Evet?" diye sordum, erişmeleri lavaboya boşaltırken, ona da bir bakış attım. "Eksiklik mi yoksa flört uygulaması mı?"

Evet. Cumartesi sabahı kadın düşmanı bir pislik olarak karşılaştım.

Ama bu tepkiyi durduramadım, midem bulandı ve vücudumdaki tüm sinirler bu düşünceyle kısa devre yaptı.

Onu kaybetme düşüncesi.

Sonsuza kadar.

Bir bakıma onu asla geri alamayacağım.

Şarabını içerken iki dirseği de tezgâha dayamış, yakına eğilmişti ve yumuşak omuzlarından birini kulağına doğru kaldırdı, ancak dudaklarında ufak bir seğirme vardı. "Uygulama sanırım."

"Çıkmakla ilgilenmiyorsun, öyle mi?"

Ama tuhafılık bir şey miydi?

Kayıt edilmiş.

Tabaklarımızın her birine erişte yığınları koymaya ve üzerlerine dağ gibi sos dökmeye başladım.

Dakota'nın içi tereddütle doluydu ve göz ucuyla onun hatlarında bir şeylerin gezindiğini görebiliyordum. Çekingenliği ve şüpheyi haykıran bir şey. "Aslında bir randevum var," diye sessizce itiraf etti.

Tuttuğum tabağı neredeyse yere düşürüyordum ve kendimi toparlayabilmek için onu tezgahın üzerine koymak zorunda kaldım.

Kalp çarpıntısı.

Dişlerin gıcırdaması.

O pisliği sesimden uzak tutmak için her şeyimi verdim. "Ah evet? Şanslı adam kim?"

"Brad Geller. Çarşamba günü yemeğe gideceğiz," diye ekledi hızla.

"Çok havalı." Kelimelerin mızrak gibi dilimlenmesi çok kötü.

Kendimi hareket etmeye zorlamak zorunda kaldım. Aklımdan geçen binlerce şeyi tükürmek yerine tabaklarımızı masaya taşımaya odaklanmak.

Ona bunun düşüncesinin beni öldürdüğünü söylemek yerine. Bana biraz zaman vermesi için ona yalvarmak yerine.

Bunu düzeltereğime söz vermek yerine.

Ama yapabilir miydim?

Gerçekten değişecek miydi?

O zaman bile lekeleri gideremedi. İşlediğim günahları silemedim.

Tezgaha geri döndüm ve Kayden için yaptığım küçük kaseyi alırken Dakota taburesinden kalktı ve Kayden'ı oyun parkından çekti.

Onu, beşiği aldığım gün benim de aldığım mama sandalyesine bağladı.

Bütün bu süre boyunca sanki çamurun içinde yürüyormuşuz gibi hissettiren bu rahatsızlık içinde birbirimizin etrafında hareket ediyorduk.

Sırtım ona dönük şekilde şarabını yeniden dolduruyordum ki sesi sonunda gerilimi aştı. "Aşk bulmayı hak ettiğimi düşünmüyor musun Ryder? Birinin beni isteyebileceği kadar arzu edilmediğimi mi düşünüyorsun?"

Acı sözlerine yansıdı.

Ona geri döndüğümde göğsüm çökecekmiş gibi hissetti. Masanın önünde, yüzü dışarı dönük olarak duruyordu.

O titreyen çeneyi kaldırıyorum, çok cesur, şiddetli ve tatlı.

Onun görüntüsü beni heyelan gibi etkiledi.

Bataklık.

Dışarı çıkmanın yolu yok.

Etrafına yaslanıp bardağını masaya koydum ve geri çekildiğimde oradaydı, o kadar yakındaydı ki teninden yayılan şeker ve vanilya kokusunu alabiliyordum.

Öne eğilip burnumu ona bastırma isteği duydum.

Nefes al.

Parmaklarımı her eğimin ve her kıvrımın üzerinde gezdiriyorum.

Biraz almadan önce yanağına dokunmaya karar verdim ve parmak ucumu çenesinin yanındaki oyuk üzerinde gezdirdim. "Senin arzu edilir biri olmadığını mı düşünüyorum Dakota? Sen şimdiye kadar tanıştığım en arzu edilen kadınsın. Ve evet, bence sen seilmeye değersin. Buna tanıdığım herkesten daha çok değer veriyorum. Bu konuda asla yanılgıya düşmeyin."

Ondan bu ödülü almaya layık olmadığım için kıskanıyordum.

Yutkundu, boğazı sallanıyordu ve gerginlik yeni bir biçime büründü.

Yeni şekil.

Aramızda kalınlaşıp yoğunlaşıyor.

Pençeleme ihtiyacı.

"Ryder," diye fısıldadı.

Beceriksizce ve yapamadığım bir çizgiyi aşmadan önce, geri adım attım ve ona asi bir şekilde sııttım. "Senin için Kayden'a bile göz kulak olacağım."

Kaşları çatıldı ve uzanıp onu düzeltmemek için her şeyi yapmam gerekti.

Ona söylememek için o kişinin ben olmasını istedim.

Ama bunu yapamazdım değil mi?

"Hadi artık yiyelim, yemeğiniz soğuyacak. Bütün öğleden sonrayı boşa harcamak için sobanın başında çalışmadım."

Alay kolay geldi. Her zaman olduğu gibi.

Ancak yemeği sindirmek tamamen farklı bir hikayeydi.

ON DOKUZ

DAKOTA

Battaniyeyi Kayden'in küçük bedeninin üzerine ÇEKTİM . Uyurken nefesleri düzenliydi. Yüzü yere dönük ve her zaman yaptığı gibi yayılmıştı, parlayan ayısı kolunun altına sarıldı ve yanağını ona bastırdı.

Sarıldım.

Güvenli.

Sevilen.

Oğlum için umduğum her şey.

Parmaklarımı yumuşak kahverengi saçlarının arasından geçirip, "İyi uykular, tatlı çocuk," diye fısıldadım ve kapıyı biraz açık bırakarak odasından sürünerek çıktım.

Loş ışık koridora sızıyordu ve ben hareket ettikçe eski ahşap ayaklarımın altında inliyordu. Su içmek için merdivenlerden inerken adımlarımı daha da sessiz tutmaya çalıştım.

Saat on biri geçiyordu ve ev sessizdi. Kayden'ı kontrol etmeye gitmeden önce odamda kitap okumayı bitirmiştım.

Uyuyabilecek gibi değildim.

Bu gece Ryder'la aramda yaşananlardan sonra hayır.

Adam çok düşünceli ve tatlı.

Restorandan eve döndüğümde yemek yapmak zorunda kalmamak için akşam yemeği hazırlıyordum.

Benimle ilgileniyorsun.

Ama sonra durum tuhaflaşmaya başlamıştı, hava aramızda kıvranan bir gerilimle dolmuştu.

Ona randevuya çıkacağımı söylediğimde kızdığına, hatta kıskandığına yemin edebilirdim.

Sonra sadece sırtıttı ve benim için Kayden'a bakıcılık yapacağını söyledi, sonra masaya oturdu ve akşam yemeği boyunca benimle hiçbir şey olmamış gibi şakalaştı.

Her konuştuğumuzda kırbaçlandığımı sanıyordum.

Aramızdaki bu itme ve çekme o kadar şiddetliydi ki, asla tam olarak ayaklarımın üzerinde duramadım.

Bunlar beni düşündüren zamanlardı... *belki* .

Belki de beni istiyordu.

Ama sonra onu bu şekilde düşünmeyi bırakmam gerektiğini hatırladım. Hiçbir zaman hiçbir işe yaramayacak olan bu fanteziden vazgeçin.

Beni reddettikten sonra sanki dünyadaki tek erkekmiş gibi onun peşinden koşmam gerçekten acıklıydı.

Paisley haklıydı.

Bu randevuya gitmem gerekiyordu.

Denemem gerekiyordu.

Alt kata çıktım ve oturma odasından mutfığa doğru süründüm.

Hiç şüphe yok ki, sabahları bu başıboş düşüncelerin bedelini ben ödüyor olurdum. Saat beş erken gelirdi. Ama çarşafın altına atılmak yerine, kafamı bazı şeylerden uzaklaştırmak için okumaya karar verdim ve damarlarımı kasıp kavuran bir aşk hikayesine kapılmama izin verdim, çiftin bağı o kadar şiddetli ve sıcaktı ki Sonunda bana külot ve terli bir pislik bırakmıştı.

Bir bardak buzlu suyun kalan buharı söndüreceğini düşündüm.

Bu dikkat dağıtma mı? Yardımcı olmamıştı. Yaptığı tek şey, neyi kaçırdığımı rahatsız edici bir şekilde netleştirmekti.

İhtiyacım olan şey.

Uzun zamandır onsuz kaldığım bir şey yüzünden bedenim zonkluyor ve ağrıyordu.

Gittim ve durumu daha da kötüleştirdim, kahramanın yüzünü bir mazoşist olan Ryder'inkiyle değiştirmek dışında hiçbir şey yapamadım çünkü benimki de araya girmeye devam ediyordu.

Ve o tehlikeli fantezi gitti.

Yuvarlak ve yuvarlak.

Kurtulabileceğimden emin olmadığım bir döngü.

Ama onun iki kapı ötedeki odada olması işini daha da zorlaştırıyordu.

Hareket etmeye devam ettim, tahtalar ayak tabanlarımda serindi. Mutfığı sadece hafif bir ışık aydınlattı ve doğrudan dolaba gittim, bir bardak çıkardım ve sebilden buz ve suyla doldurdum.

Sanki bir yangını söndürmeye çalışıyormuş gibi onu mideye indirdim, sonra oturma odasına geri dönmeden önce birkaç temiz nefes aldım.

Yavaşça sürünerek merdivenleri çıkarken ahşabın gıcırdamasını engellemeye çalıştım, yürürken elim pürüzsüz korkuluktan yukarı kaydı.

Sonra tepeye çıkıp Ryder'ın adımı seslendiğini duyduğumda sustum.

Alçak ve huysuz.

Saçmalık.

Ne kadar sessiz olmaya çalışsam da onu uyandırmıştım. Yük olmadığımızı söyleyip duruyordu ama rutinini sürekli kesintiye

uğrattığımızda buna inanmakta zorlandım. Özür dileyebilmek için rotayı değiştirdim.

"Ryder?" Elim kapı koluna giderken fısıldadım ve kolu çevirip kapıyı ittim.

Sonra dondum.

Tamamen dondu.

Hareket edemiyor veya tutarlı bir düşünce oluşturamıyor. Açıkçası, mantıklı olan tek şey kapıyı çarparak odama koşmaktı.

Ama hayır, kapı koluna tutunarak orada durdum.

Ağzım şokla açıldı.

Midesi yerde bir yere fırladı.

Çünkü Ryder yatağındaydı, siyah yastıklara yaslandığı ve geniş siyah çarşafın üzerine uzandığı karanlık bir kraldı.

Gömlek yok, göğsü çıplak.

Hâlâ daha önce giydiği aynı koyu renk kot pantolonu giyiyordu, yalnızca fermuarı açıktı ve pantolon, aletini serbest bırakacak kadar aşağı doğru itilmişti.

Dövmeli elinde yumrukladığı devasa aleti. Taşlı, sert etin üzerinde bir aşağı bir yukarı sürdü.

Heyecan beni kapladı ve dizlerim güçsüzleşti, kalbim o kadar hızlı ve sert atıyordu ki sanki odayı döven bir fırtına gibi hissettim.

Nabzım pürüzlü bir şekilde atıyor ve görüntüyü işlemeye çalışırken zihnim bükülüyordu.

Onun horozu.

Onun horozuna bakıyordum.

Baş şişman, morarmış ve ucu delinmiş.

Mantıksal bir yanım dönüp gitmek için bağıırıyordu. Kapıyı kapatıp bu olaya rastlamamışım gibi davranmak.

Ama zincirlenmişim.

Sanki orada durmamı bekliyormuş gibi beni izleyen o metal gözler tarafından esir tutulmuştu. Sanki beni büyülemişler gibi. Beni bu noktaya zorladı.

Cezbedildi ve hipnotize edildi.

Kendini okşamayı bırakmadı, elini sert uzunluğu boyunca yukarı ve aşağı hareket ettirmeye devam etti, yumruğuyla buluşmak için biraz yukarı çıkarken midesi eğilip esniyordu.

O bakış tüm süre boyunca üzerimdeydi.

Amım bir ihtiyaç nabzıyla kasıldı ve cildimin üzerinde bir sıcaklık parladı, alevler o kadar yoğun ve sıcaktı ki, onun kapısında nasıl yanmadığımdan emin değildim.

"Dakota," diye homurdandı.

Sonunda beni sersemlikten kurtaran, havayı tırmalayan sesiydi.

Gözlerimin kocaman açılmasına ve ağzımın korkuyla çırpılmasına neden olan şey. "Aman Tanrım, Ryder. Ben çok üzgünüm."

Bu anın sonsuza kadar aklımda kalacağından oldukça eminken elimi bir kalkan gibi önüme doğru iterek görüşümü engelliyordum. "Ben çok üzgünüm. İçeri dalmak istemedim...Ben sadece...Beni çağırdığını duyduğumu sandım...Düşündüm ki..."

Tanrı. Ben bir aptaldım. Gevezelik eden bir aptal.

Sonunda kendimi yeterince toparlayabildim ve yürürken tökezleyerek geri çekildim ve kapısını planladığımdan biraz daha sert çarptım. Sonra koridordan koşarak odama girdim ve orada kapıyı da çarptım. Tahtaya yaslanıp nefesimi düzene sokmaya, odasında bir yerlerde kaybettiğim duyguyu dizginlemeye çalıştım.

"Aman Tanrım," diye sızlandım. Bu korku artmaya başladı. Orada durup onun kendini pompalamasını izlediğimi fark ettiğimde içimden bir dalga geçti. Çünkü ne kadar süreceğini Tanrı bilir.

Bunu engellemek için gözlerimi sımsıkı kapattım. Yaptığı tek şey daha da canlı hale gelmesine neden olmaktı.

Adımı söyleyiş şekli beynimde dolaşmaya devam ediyordu, hissetmekten daha iyi bildiğim baştan çıkarıcı tutamlar halinde içimi titretiyordu.

Yanlış yorumlamıştım.

zorundaydım.

Suçtu o aptal kitaba bağladım. Kendimi teslim edecek kadar aptal olduğum fantezisi üzerine.

Ama gerçeği bilmek, içimdeki karıncalanmayı durdurmadı. Cildimin altını yalayan alevleri durdurmak için hiçbir şey yapmadı. Vücudumun her hücresi ihtiyaçla titriyordu. Yıllardır bu arzuyu bastırmaya çalışıyordum ve o, daha önce hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde oradaydı.

Yatağıma doğru ilerledim ve uzandım, karanlığın içinden tavana bakarken zorlukla nefes aldım ve kontrolden çıkan şeyi evcilleştirebilmek için dua ettim.

Ama çok ağır ve yoğundu ve o kadar tahrik oldum ki külotum sırlıslıkla oldu.

Teslim olup karnımdan aşağı uyku şortumun altına kaymasına izin verdiğimde elim titriyordu ve parmaklarım klitorisimin üzerinde gezinirken inledim. Ryder kadar tıkanmış ve şişmişti.

Parmak uçlarım çıkıntının üzerinde dönerek kendimi ovuşturmaya başladığımda boğazımdan yükselen inlemeyi bastırmak zorunda kaldım. Kendimi tamamen fanteziye vermeye karar verdiğimde, göz kapaklarımın arkasında mutluluk parıldadı.

Sadece bir kez daha ve sonra gitmesine izin verecektim.

Orgazmın vücuduma yayılması beş saniye sürdü. Tek yapmam gereken Ryder'ın kafasını bacaklarımın arasında, siyah saçlarının beni unutana kadar yerken kalçalarımın içini gıdıkladığını hayal etmektir.

O anın coşkusuyla eğildim ve dilimden sızlanan adını saklamak için yana döndüm ve yüzümü yastığa gömdüm.

Saklamak için.

Artık onu istemiyormuşum gibi davranmak için. Sanki benim için her zaman önemli olmasından korktuğum kadar önemi yoktu.

Titremeler yuvarlanıp sarsılıyordu; bu çarpık coşku, uzuvlarımda titreşmeye devam ediyordu.

Komodinın üzerindeki telefonum yandığında irkildim.

Muhtemelen biraz fazla hevesle yakaladım.

RYDER

Elimi sikişimi izlemek hoşuna gitti mi Dakota?

Kanımda yeni bir şehvet şoku patladı, o kadar yoğundu ki ne düşünebiliyor ne de görebiliyordum. Cevap vermek istedim ama aynı zamanda korkuyordum. Nasıl cevap vermem gerektiğini anlayamadan bir mesaj daha geldi.

RYDER

Odana döndüğünde beni düşünerek kendine dokundun mu?

Benimle kirlenmeyecek kadar temiz olan o tatlı elleriyle mi?

RYDER

Sen kapımın önünde duran kahrolası bir hayaldin.

RYDER

Sanki rüyalarımda tezahür etmişsin gibi.

Gözlerimi kırıştırtıp kelimelere baktım.

Elbette hepsini yanlış okuyor olmalıydım.

Ya da belki sadece rüya görüyordum.

Belki de adamın yatağında kendini çekiştirdiğini görünce aptal durumuna düşmüştüm.

Daha muhtemel olasılık, her şeyi benim uydurmuş olmamdı.

Ama başka bir mesaj geldi.

RYDER

Kapını kilitlemeye başlamanın iyi bir fikir olacağını düşünüyorum

Dakota.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu ve herhangi bir hareket ya da ses duymaya çabalıyordum.

Nefeslerim sığlaşıyor.

Bu karışıklık o kadar yoğun ki oda bir pusla doldu.

Her şey etrafını sarmıştı, hava ve uzayda yayılan bu gerilim.

Odada yankılanan uğultulu bir uğultu.

Ya da belki dışarıdan içeri sızıyordu.

İçinde bu kalıcı ihtiyaç vardı.

Koridorun sonundan bir çağrı.

Onu takip edersem onun kapısına varacağını biliyordum.

Bir cazibe.

Bir tuzak.

Ruhum buna kulak vermekten acı çekiyordu.

Beni merkezime çeken çekişmeye boyun eğmek için.

Bunun gerçek olup olmadığını, yoksa tamamen hayal gücümün bir ürünü mü olduğunu görmek için.

Kendini koruma devreye girdi.

Bundan daha iyisini biliyordum.

Ryder beni asla gerçekten istemez. Onu istediğim gibi değil.

Bana söylemişti ve ben başka bir şeye inanacak kadar aptaldım.

Yanıt verip son mesajda başarılı olması için ona yalvaran bir aptal.

Bu yüzden kendimi yatağa uzanmaya ve mesajlarını görmezden gelmeye zorladım.

Değişimden hem korkmuş hem de heyecanlanmıştı.

Ama Ryder'a bakmanın bile kalbimi kırdığını hatırlamam gerekiyordu.

Ve eğer bana dokunursa ne olacağını ancak bir kez bile olsa hayal edebiliyordum.

YİRMİ

DAKOTA

"ANNE, bu sadece bir akşam yemeği randevusu. Sanki adam bana evlenme teklif etmiş gibi davranıyorsun." Onunla telefonda konuşurken sesim kısıktı ve mutfakta Kayden'in eşyalarını hazırlamak için aceleyle dolaşırken, bunu kabul etmek için yaptığım seçimi ikinci kez tahmin etmemeye çalışıyordum.

En iyisiydi.

Aklımı tamamen kaybetmeden bu evden defolup gitmek o an çok iyi bir fikir gibi göründü.

"Eh, henüz sana teklif etmemiş olabilir ama yerleşmek isteyen bir adama benziyor." Annem onlar kadar şefkatliydi ve vücudunda tek bir kötü ya da boş kemik yoktu ama aynı zamanda kasabada dolaşan tüm dedikoduları da biliyormuş gibi görünüyordu. Brad Time River'a taşındığında oldukça ilgi odağı olmuştu.

Annemin artık kesinlikle ilgilendiğini söylemek yeterli.

İç çektim. "Bu bir randevu. Hepsi bu, bu yüzden herhangi bir düğün planlamaya başlamayın.

Sinirlerim olduğu gibi sarsılmıştı.

İçim iki gece önce Ryder'la yaşananlardan dolayı parçalanmıştı. Bütün kenarlarım yıprandı.

Onun kaosa başka bir şey beslemesine ihtiyacım yoktu.

Dün sabah ne Ryder ne de ben önceki gece bundan bahsetmemiştik. Aramızda yapışkan bir gerilim varken biz her şey normalmiş gibi rutinimize devam etmiştik.

Onu o kadar çok gördüğümünden değil.

İşe girdikten sonra geri dönmemişti. Gecenin geç saatlerine kadar Tanrı bilir ne yapmaya gitmişti. Bilmek istemediğim şeyler olduğu kesindi. Beni yatakta kıpırdanıp duran, sabah üçe doğru sürünerek merdivenlerden yukarı çıktığında hala uyanık tutan şeyler.

Ve bu, kendime bunu düşünmeme izin veremememin tam nedeniydi.

Eğer hâlâ telefonumda duran kısa mesajlar olmasaydı her şeyi bir rüyaya bağlardım.

Ama işte oradaydılar.

Göz alıcı ve gerçek.

Sorun şu ki, ne anlama geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bunları deşifre etmek aptalca bir oyundu.

Ryder Nash beni mahvedebilirdi ve ihtiyacım olan son şey kalbimin parçalanmasıydı.

Annem gülünç biriymişim gibi ofladı. "Ben herhangi bir düğün planlamıyorum Dakota. Kızımın dışarı çıkması beni heyecanlandırıyor. Bu o kadar da kötü bir şey mi?"

Sevgi göğsümde şişti ve ağzıma yumuşak bir gülümseme çekildi. "HAYIR. O kadar da kötü bir şey değil. Sadece kendini aşmanı istemiyorum."

"Sanırım asıl soru oraya gitmek isteyip istemediğin?" Bunu hayatın en önemli sorusu gibi ortaya attı.

"Onu gerçekten tanımıyorum bile," dedim damlatmaz bardağa süt doldururken.

"Bir randevunun asıl amacı da bu," diye hatırlattı bana, kolay cesaretlendirmesi kelimelere de yansımıştı. "Harika bir şeyin başlangıcı olabilir."

"Doğrusu o kadar da büyütülecek bir şey değil anne. Öğle yemeği için kafeye geldi ve beni akşam yemeğine davet etti."

Paisley'nin her şeyi kışkırttığı kısmı tamamen dışarıda bıraktım.

"Tek söylediğim, kalbini olasılığa açık tutman gerektiği."

Hava ciğerlerimden çekilmeden önce cevap verecek vaktim olmadı.

Arkamdan beni koruyan varlık çok etkileyiciydi.

Yoğun, sert ve normalde olduğundan çok daha güçlü.

Bu sefer yer biraz bile kaymadı ama dengemi korumamı zorlaştıracak kadar eğildi.

Sabit kalmak için.

Zorlanarak omzumun üzerinden baktım.

Ryder girişte durdu.

Gece yarısı gün ışığında.

Tüm sert çizgiler, evcilleştirilmemiş saçlar ve sert bir okşama gibi üzerimi okşayan şeytani gözler. Nasırlı, muhtaç ellerle yapılan bir iş.

İçimden bir ürperti geçti ve evini rehin alan bu tuhaf, yeni enerjiyi görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yaparak onu yuttum.

Yoğun ve derin.

O kadar kalındı ki içinden geçmek zordu.

Duş alıp hazırlandıktan sonra aşağı indiğimden beri durumum daha da kötüleşmişti. Çocukluğumun prenses fantezilerinden birine uygun, tül etekli, yüksek belli pembe bir elbiseye karar vermiştim. Onu uyumlu

pembe topuklu ayakkabılarla eşleştirmiştım ve saçımı yüksek bir at kuyruğu yapmışım ve başımı her hareket ettirdiğimde bukleler omuzlarımda zıplıyordu.

Görünümü ışıltılı göz farı ve parlak pembe dudaklarla tamamladım.

Yaklaşık üç dakika boyunca aynanın karşısında durup kendime baktım çünkü kendimi çok güzel hissediyordum.

Kendimi güzel, şiddetli ve güçlü hissettim.

Ama Ryder'dan inleme gibi bir şey çıktığında kendimi o kadar da güçlü hissetmiyordum ve aynı noktada durup bana bakarken dişlerini gıcırdattığına yemin ettim.

"Pekala anne, gitmem gerekiyor ki ayrılmadan önce Kayden'ı yerleştirebileyim." Temelde onu boğdum.

Tanrım, bana neler oluyordu?

Çizginin öte yanından neredeyse kaşlarını çatıldığını görebiliyordum. "Ryder bu gece onu izlemek istediğinden emin mi? Onun burada olmasından rahatsız olmadığımı biliyorsun."

Midem burkuldu ve sessizce cevap veriyordum; hâlâ o parlak, gümüş rengi bakışın ağırlığı altında sıkışıp kalmışım. "Kayden'in uyku vakti yaklaştığı için onu oraya sürüklemem için hiçbir neden olmadığını ve kendisinin zaten burada olacağını söyledi."

"Tamam o zaman. Bir şeye ihtiyacı olursa burada olduğumu ona söyle."

"Yapacağım. Sabah Kayden'ı bıraktığımda görüşürüz."

"Bu gece çok eğleneceksin ." Sesindeki alaycı öneri eksik değildi.

"Vay be anne."

Histerikmiş gibi bağırdı.

"Cidden, git, rahatla ve keyfini çıkar."

"Yapacağım. Seni seviyorum."

Aramayı sonlandırdım ve son iki gündür yağan aynı güvensiz, endişeli enerji üzerime akmaya başladı.

Bir sel.

Aramızdaki gerginlikten uzaklaşmayı umarak boğazımı temizledim ve doldurduğum damlatmaz bardağı kaldırdım. "İşte Kayden'in damlatmaz bardağı." Talimatları verirken buzdolabına yürüdüm ve onu içine koydum, "Zaten yemiş, yani iyi olması lazım. Siz ona hikaye okurken kanepede bunu içebilir ama sonrasında dişlerini fırçalaması gerekir. Seni tekrar doldurmaya ve beşiğine götürmesine izin vermeye ikna etmeye çalışacak, ama seni bu konuda kandırmasına izin verme."

Bunu söylediğimde yumuşak şefkat çekişini durdurmak mümkün değildi.

Ryder'a saldıran da durdurulamazdı.

"Küçük bir bebeğin bu kadar manipülatör olabileceğini kim bilebilirdi. Çocuğun çılgın becerileri var."

"Onları senin üzerinde kullanmasına izin vermemeye dikkat et." Neden sesim bu kadar titrek ve kısık çıkmak zorundaydı?

"Anladım Dakota. Benim yanımdayken onun için endişelenmene gerek yok."

Kafede bir sorun yaşandığı ve bir süreliğine onu izleyecek birine ihtiyaç duyduğum gecelerde onu daha önce hiç izlememiş gibiydi. O ve Paisley ve diğer arkadaşlarımızla birkaç kez dışarı çıktığımızda, eğlenceli bir gece geçirebilmem için onunla kalmayı teklif etmişti.

Oğlumla yeterince vakit geçiremediğini iddia ediyor.

Ryder'ın olayı da buydu. Her zaman veriyordu. Çok önemsiyorum. İhtiyacım olduğunda yardım etmek için yaptığı her şeyi bırakmaya hazırdım.

Ama bu gece farklı hissettim. Eskisi gibi kolay olmaya yakın değildi.

Hayır, Ryder'ın gözleri elbisemin üzerinde gezinirken ve nefesim zayıflayıp sıkıştığında değil.

"Biliyorum. Onu bu şekilde bırakmak çok tuhaf," diye itiraf ettim.

"İstediğin bu mu? Onu bu şekilde bırakmak mı? Bu randevuya gitmek istiyor musun? Bir meydan okuma gibi hissettim.

Kaşlarım çatıldı ve o eski öfkenin ve reddedilmişliğin bir kısmı yüzeye çıktı. "Yapmam gereken bu değil mi Ryder? Hayatıma devam mı edeceğim? Beni sevecek birini bulun çünkü uzun zamandır birini sevmenin özlemini çekiyorum. Bana bunu hak ettiğimi söylemiştin."

Birkaç saat sonra bana mesaj atıp kapımı kilitlememi söylemeden önce onun elini sikmesini izlemek isteyip istemediğimi soruyordu.

Ama gelmemiştii değil mi?

Ona bir anlam vermemin hiçbir yolu yoktu. İstediği şeyden. Ve bu doyurulmamış duyguların beni ele geçirmesine izin vermeyi bıraktım.

Yine de cevabımın bir rica gibi çıkmasından nefret ediyordum. Bu bana daha önce kendimi ona açtığım yola biraz fazla yakın geldi ve çenemi sanki beni bir koruma çitiyle kaplayacakmış gibi kaldırdım.

Pazartesi gecesi kalbimin etrafında çatlamaya devam eden bir barikat.

Bunu güçlendirmem gerekiyordu.

"Bunu hak ediyorsun Dakota."
Pervaza yaslandığı yerden itti.
O büyük, yükselen vücut yavaşça odayı geçti.
Yaklaştığında hava titreşiyordu.
Oksijen renk değiştiriyor.
Mavilerin, siyahların ve pembelerin buharları.
O yaklaştıkça içimi titretti. Tüm bu sert açılarla kesilmiş yüzü yumuşak, kararlı ve bir şekilde jilet gibi keskindi.
Onunla ilgili her şey birbiriyle çelişiyor.
Uzanıp yanağıma dokundu.
Acımasız elleri o kadar nazikti ki sızlandım.
Ben öyle demek istemedim.
Ama bana böyle dokunduğunda...?
"Sen herşeyi hakediyorsun. Bir zamanlar onu sana verecek kişinin ben olacağımı düşünmüştüm."
Ne?
Kafa karışıklığı, şaşkınlık ve sıkıntı beni çarptı ve kalbim bunun gücüyle sıkıştı.
Aniden kapı zili çaldığında neredeyse yerimden sıçrayacaktım.
Ryder geri çekildi ama sanki başka bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana bakmaya devam etti.
İçinde tutuldum. Geriye bakıyorum.
Kapı zili tekrar çaldı ve Ryder ayaklarına doğru "Siktir" diye tükürdü.
Düzensizliğin etrafını yuttum.
"Gitmem gerek," diye başardım, debriyajı yakalayıp zeminde ilerlemeye başlarken ellerim titriyordu ve "Geliyorum" diye bağıırıyordum.
Maalesef dışarı çıkmak için Ryder'ın yanından geçmek zorunda kaldım. Vücudu sıcak bir şekilde yanıyordu, kolu benimkini sıırıyordu ve ruhu alanı kaplıyordu.
Kargaşa beni yumrukladı ve Kayden'in halı üzerinde dinozorlarıyla oynadığı yere doğru koşmadan önce onun etrafından dolaştım. Önünde diz çöktüm ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "Annen bir süreliğine dışarı çıkacak, sen de Ryder Amcanın yanında kalacaksın."
"Benim Çavdar-Çavdarım." Kayden göğsüne hafifçe vurdu ve ardından kapı eşiğinde hareket eden Ryder'ı işaret etmek için kolunu uzattı. "*Benimle oyun mu oynuyorsun, Çavdar-Çavdarım?*"

"Doğru dostum, annen dönene kadar burada kalıp seninle oynayacağım." Sesi çakılıydı ama oğlumun iyiliği için yumuşamıştı.

"Yay. Hoşça kal anne. Şimdi git. Ben kalıyorum." Kayden iki yanağını da okşadı.

Kargaşaya rağmen kahkahalar yükseldi ve eğilip Kayden'ın başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Ne kadar kolay değiştirilebileceğimi görüyorum."

Ryder uzun adımlarla yanımıza geldi ve eğilip Kayden'ı kaldırıp göğsüne doğru çekti.

Ben de onunla aynı anda durdum.

Çok yakındı.

Şiddetli bir ateş.

Bu kollar oğluma tutunduğu kadar güçlü ve emindi. "Hayır Dakota, yerini dolduramazsın."

Dizlerim çarpıştı ve ayaklarımın üzerinde yalpaladım, nefesim o kadar sığdı ki konuşamadım.

Ama ne söylemem gerekiyordu?

Yıllardır ondan duymayı beklediğim şeyleri söylerken ne yani?

Kapı zili tekrar çaldı.

Saçmalık.

Onu izlediğin için gerçekten minnettarım, diye sonunda zorla çıktım.

"Sorun değil." Sözcükler dişlerinin gıcırdaması arasından zar zor duyuldu ve kendimi kapıya doğru ilerlemeye zorladım. Sesi beni arkadan durdurduğunda elim kolumdaydı. "Çok güzel görünüyorsun Dakota."

Parçalanmış hırıltıyı geri yuttum. "Teşekkür ederim."

Kapıyı açmak için kendimi zorladım. Brad diğer tarafta elleri pantolonunun cebinde duruyordu. Gerçi Ryder'ın her zaman yaptığı gibi fena halde sıradan görünmüyordu.

İkinci düşünceleri varmış gibi görünüyordu.

Özellikle de Ryder kucağında oğlumla kapı eşiğinde belirdiğinde. Bu sözleri Kayden'ın başının üzerinden söylerken onu koruyucu bir tavırla tuttu.

"Kızıma iyi bak."

YİRMİ BİR

RYDER

Dirseğini Brad'inkine dayamış halde kaldırımında yürüyüşünü İZLEMEK ACIMASIZDI.

Onu arabasının yolcu tarafına götürüp koltuğa oturtmasına yardım ettiğinde ve onlar yola çıkmadan önce koşarak geri döndüğünde çok acımasızdı.

Ben verandada durup hiçbir mantığı olmayan aptal bir pislik gibi bakarken.

Onların peşinden koşma dürtüsünü yenmek zorunda kaldım.

Sanki hızla uzaklaşan şeye bir şekilde yetişebilecekmişim gibi ayağa kalktım.

Zaten istemem gereken de buydu, değil mi?

Gitmesi için mi?

Devam et?

İstediği her şeyin peşine düşüp onu kendine mi alacaksın?

Ama orada durup onu kovalamak isteyen bendim.

"Anne, güle güle git." Kayden uzakta sönen arka lambaları işaret etti.

"Evet dostum. Annem veda etti ama yakında dönecek."

En azından ben öyle umuyordum.

"Çavdar-Çavdar *oyna* şimdi." Tüm o heyecanla başını eğdi, üzerinden tatlılık damlıyordu, bu benim kısa bir kıkırdamama neden olacak kadar yeterliydi. Tepesine bir öpücük kondurmadan önce elimi başının arkasında gezdirdim.

"Hadi eğlenmeye gidelim, olur mu?"

"Eğlenmek *hoşuma gidiyor* !"

Onu eve taşıdım ve oyuncaklarının atıldığı halıya götürdüm.

Çocuk neredeyse her yere el koymuştu, pislikleri her yere saçılmıştı ve ben de bunun böyle olması gerektiğini düşünmeden edemedim. Bu duvarların bu tür bir sevgiyle, onun kıkırdamalarıyla, tatlılığıyla ve yaşama sevinciyle yankılanması gerekiyordu.

Yanımda, halının üzerine uzanırken ve o tamamen dik otururken dirseğime yaslanırken, oyuncaklarının her birini bana gösterirken küçük hakaretleriyle milyonlarca şey gevezelik ederken, yardım edemedim ama merak ettim: ben küçükken annem tam da bu noktadaydı.

Ona sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Zihninin ve kalbinin içine girin ve onun kim olduğunu anlayın çünkü gerçekten o hastalandığında ben çocuktan fazlası değildim.

Beni böyle mi izlemişti?
Kalbi dolu muydu?
O an benimki gibi acıdı mı?
Tanrım, onu o kadar çok özledim ki.
O kadar ki bazen bunaltıcıydı. O kadar derin bir acı ki içimde bir kara delik gibi hissettim.

Bir uçurum.

Dipsiz.

Sonsuz.

Buna yenik düşebileceğimi düşündüğüm zamanlar oldu ama bir kısmından da vazgeçtiğimi tahmin ettim.

Nasıl pes ettiğimi ve pes ettiğimi düşündükçe utanç içimde dalgalanıyordu.

Nelere sebep oldum.

Kayden güreşmeye giderken kıkırdayarak aniden kendini üzerime attı ve ben de sırt üstü yuvarlanıp onu havaya fırlattım.

Sevimli kahkahası yuvarlanırken, gamzeleri derinleşirken, kolları ve bacakları sallanırken, onu her yerine yakınlaştırıp uçmasını ve süzülmesini sağlarken, tatlı yüzüne baktım.

Onu aşağı çekip sıkıca bastırdım, o da yanağını göğsüme yasladı. "Aşk evdedir," diye mırıldandı.

Ruhum *öyle bir aşkla öyle hızlı atıyordu* ki yeniden yenik düşebileceğimi hissediyordum ama tamamen farklı bir şekilde.

Annesinin iyiliği dalgalar halinde ondan dışarı fırladı. Beni asla izin vermemem gereken bir şekilde dolduran bu tatlı, tatlı şey.

Ama o zaman bunu kabul ettim ve kollarımı ona dolayarak mırıldandım: "Seni sahip olduğum her şeyle seviyorum, K-Bear."

Her tarafı kıkırdayarak daha da sokuldu ve onun küçük esnemesini hissettim. " *Şimdi miyavlıyorum* ."

Ayağa kalkarken gitmesine izin vermedim ve onu mutfığa taşıdım, buzdolabından damlatmaz bardağını aldım, sonra onu tekrar oturma odamdaki en sevdiği sandalyeye taşıdım ve onu kucağıma oturttum. ve kitaplarından birini aldı.

Çok Aç Tırtıl'ı okurken o da sütü içti ; çocuk saymaya devam ediyordu, ancak sözleri her geçen dakika daha da sersemlemiş ve daha da gevelemişti.

Onu yukarı taşıyıp dişlerini fırçaladığımda çoktan uykuya dalmıştı. Onu beşiğine yatırdım, doğum günü için ona aldığım parlayan ayıyı kolunun altına sıkıştırdım ve "İyi geceler tatlı çocuk" diye mırıldandım.

"Ben tatlı oğlum," diye onayladı, yanağını çarşafa doğru sallayarak.

Adanmışlık nabız gibi atıyordu ve aşağıya inerken kapısını açık bırakarak dışarı çıkmadan önce orada uzun bir süre ona baktım.

Kendime jambonlu ve peynirli bir sandviç yaptım çünkü bu kadar süslüydüm ve bir bira kaptım, masaya oturdum ve tek başıma yemeğimi yedim, kahrolası saati sanki saatli bir bomba gibi izliyordum. Sanki ne kadar geç dışarı çıkarsa, yıkıma o kadar yaklaştık.

Her şeyin boka sarmasına.

Arabanın mırıltısını evimin önüne park ettiğimde daha iki buçuk saat yoktu ama sanki bir ömür geçmiş gibi hissettim.

Sanki yıllar bulanıklaşmıştı ve ben onlara dönüp baktığımda bunların tamamen boşa gittiğini biliyordum.

Her şeyi israf ettiğimi.

Dakikalar geçtikçe ve o içeri girmeyince kaygı kanımı dondurdu ve dışarı fırlayıp her ne oluyorsa onu durdurmaktan kendimi alıkoymak zorunda kaldım.

Bu benim işim değildi.

Dakota'nın işini yapmasına izin vermem gerekiyordu.

Onun hayatının tadını çıkar.

Ama bunca yıldır ilk kez başka bir adamla çıkıyordu, en azından tanıdığım kadarıyla, Kayden'in babası olan pislik her kimse, kimliğini gizli tuttuğu bir şeydi.

O pisliği düşünmek bile beni sarsarak ayağa kalktı, yürürken ellerim yumruk haline geldi, sanki beni ele geçiren kargaşadan kaçabilmişim gibi mutfak zeminine doğru ilerledim.

Kalbim küt küt atıyordu.

Lanet bir izdihama kapıldım.

Onu buraya getirirse ne yapardım? Onu odasına mı götürdün?

Bunu halletme şansımın olmadığını bilerek saçlarımı yoldum.

Ön kapı sessizce açıldığında aklımı kaçıracağımdan emindim ve ben de onun ardından hareketsiz kaldım.

Varlığı bana merhem gibi geldi ama sakinleştirici değildi.

Kapı kapandı ve onun kilidi çevirdiğini duydum, evimin hemen içinde dururken tereddütünü hissettim, tatlı ruhu benim için takırdadı.

Kendimi mutfağın giriş kapısına kadar rahatlayacak kadar topladım ve o gittiğinden beri kafamda dönüp duran her cevabı talep etmek için odaya uçma dürtüsünü reddettim.

Sadece onu gördüğümde ciğerlerimin nefesini çaldı.

Beni şaşkına çevirdin.

Konuşmanın bile imkanı yok.

Onu bir tür balerin gibi gösteren bu pembe, fırfırlı elbiseli kadın, buna uygun pembe ayakkabılar.

Daha önce bu şekilde giyinerek aşağıya indiğinde neredeyse ölüyordu.

"Hey." Sanki duvarlarda sürünerek onun geri dönmesini beklemiyormuşum gibi sakın kalmayı başardım.

"Hey." Bana baktığında bir mırıltı duyuldu. Benim yoluma başlama kararını vermeden önce bir anlığına savaşıyormuş gibi göründü.

Yavaşça.

Dikkatlice.

Topukları sessizce parke zemine vuruyordu.

Ve yine oradaydı.

Heyelan.

Beni anında içine çeken bataklık kumu.

Onun cazibesinden kaçış yok.

Bir adım ötede durdu.

"Kayden nasıldı?" diye sordu, kelimeleri sessiz tutarak.

Onu uyandırmamak için ben de aynısını yaparak, "Harikaydı" dedim.

Yumuşak bir gülümsemeyi bıraktı. "Eh, en azından ev hâlâ ayakta."

Sevgi çiçek açtı ve dudaklarım onunla birlikte çekildi. "Sana hiçbir sorun olmadığını söylemiştim. Bayılana kadar oynadık. Ona bir hikaye okudum, dişlerini fırçaladım ve sonra onu yatağına yatırdım. Çocuk bir ışık gibi dışarıdaydı.

Dişleri o parlak pembe dudaklarını taradı. Küfür etmemek için elimden geleni yaptım. "İkiniz harika vakit geçirmiş gibi görünseniz de bunu yaptığınız için gerçekten minnettarım."

"Yaptık. Onunla böyle vakit geçirmeyi seviyorum."

Bizi içine hapseden loş ışıktaki gerilim atıyor, kıvrılıyor ve çatırdıyordu.

Kızarıklık yanaklarına çarptı ve aşağıya baktı. Görünüşe göre ikimiz de o anda ne yapacağımızı bilmiyorduk.

"İçecek bir şeyler ister misin? Geçen gecedan kalan şaraptan biraz iç."

Başını sallamadan önce sadece bir anlığına tereddüt etti ve ben de dönüp dolaba doğru yöneldim; hissettiklerime bakılırsa, onu uyardığım gibi odasına çıkmasına ve kapısını kilitlemesine izin vermem gerektiğini biliyordum.

Ama o anda pek mantıklı hissetmiyordum.

Ben de ona bir bardak aldım ve şarap şişesini içine boşalttım, yine tezgahın sonunda durduğu yere koydum.

"Her zaman benimle ilgileniyorsun," diye fısıldadı. Tarçın gözleri çıplak ışığın altında parlıyordu.

Çok sıcak.

Çok gerçekçi.

Çok yaklaşmıştım ve kokusuna boğulmuştum. Şeker, vanilya ve tatlı olan her şey.

Eğilip bir ısıruk almak istedim.

Arzu beni her yönden vurdu.

İçimde şehvet toplandı.

Aptalca bir şey yapmadan önce bu ateşi soğutmam gerekiyordu, bu yüzden ona sııttım, buzdolabına gittim ve kendime bir bira daha aldım. Arka duvara yaslanan uzak tezgaha yaslanmadan önce kapağını çevirip çöpe attım.

Aramızda üç metre mesafe vardı ama sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

Bir yudum aldım ve şişenin üzerinden ona baktım. "Yemek nasıldı?"

Kendime bu şekilde eziyet etmemeliyim ama asla mazoşist olmadığımı söylemedim.

Bir kez daha kızardı ve ne diyeceğini bilemeden bir anlığına çenesini eğdi ve kahretsin, tam olarak ne olduğunu öğrenmek istememek için elimi saçlarımın arasından geçirmek zorunda kaldım.

"Güzeldi."

Kaşlarım kalktı. "Güzel?"

O narin, çıplak omuzlarından birini silkti. "Sully'ye gittik."

Sully's şehirdeki lüks bir et lokantasıydı.

Onu oraya götürmesi iyi oldu. Kızım en iyisini hak ediyordu. Ama yine de beni sinirlendirdi. Beni kurnaz yaptı. Damarlarıma pompalanan donuk bir öfke.

"Dur tahmin edeyim... ıstakozlu karides yedin." Yumuşak bir dürtme yaptım. Bunun gibi bir alay başka bir geceydi ve içten içe dağılmıyordum.

Hafif bir kıkırdama yayıldı ve şarabından bir yudum aldı. "Bu kadar tahmin edilebilir miyim?"

"Hayır Dakota, tahmin edilebilir bir şey değil. Sadece seni tanıyorum."

Bunu söylediğinde atmosfer zonkluyordu ve bizi sadece Dakota'yla benim kaldığımız yıllara götürüyordu. Ne kadar kolay ve doğrudu.

Açık alandan geçip onun durduğu tezgaha doğru ilerlemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu, yine de aramızda üç metre mesafe bırakmaya dikkat ettim. Dirseğimi tezgaha dayayarak ona doğru döndüm.

Hava karıştı. Ağır ve yoğun.

Tekrar bana baktı, bakışları yumuşadı, kahverengi girdabı büyüleyici kırmızı ve altın rengiyle beneklendi. "Sanırım beni herkesten daha iyi tanıyorsun."

Vurulduğunda sessizdi.

Bir sır gibi yayınlandı.

"Ama bu değişmek üzere, değil mi?" Kinini bunun dışında tutmak zordu. Her nasılsa, biramdan uzun bir yudum alarak soruyu takip ederek bunu başardım.

Gözlerini kırptırdı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum Ryder."

"Bu, sana benden daha iyi davranabilecek birini bulacağın anlamına geliyor. Yakınlaşabileceğin biri. Tamamen güvenebileceğiniz biri."

Kendini tamamen verebilen biri. Ölmek ya da hapse girmek üzere olmayan biri.

Şüphe burnundan fırladı. "Bunun hakkında emin değilim."

"Brad iyi bir adam."

Öyleydi.

O an hala o orospu çocuğundan nefret ediyordum.

"O çok hoş." Kamışlıydı.

Tezgahın aşağısına, sobanın etrafından dolaşıp ondan bir adım öteye yaslandım.

Ne zaman duracağını bilmeyen bir şeytan.

Uzanıp parmak ucumu dudaklarının yumuşak, peluş kenarlarında gezdirdim. "Seni öptü mü?"

Titremeler vücudunda dolaşıyor, teninin üzerinde minik dikenler gibi yükseliyordu.

Ağzı aralandı ama cevap vermedi.

Ne halt ediyordum, bilmiyordum ama eğilip çizgiyi aşmaktan kendimi alıkoyamadım ve kulağına yakın bir yerde "Sana dokundu mu?" diye mırıldandım.

Başını zar zor salladı, kelime bir nefesti. "HAYIR."

"Bunu sen mi istedin?"

Hayır, diye tekrar fısıldadı, kelime kısa bir soluklanmaydı.

"Neden?" Bunu sorduğumda burnum çenesine sürtündü.

Çatırdayan hava alev aldı.

Bakışlarımla karşılaştı ve çenesini kaldırdı.

İçinde hem teslimiyet hem de meydan okuma vardı.

"Çünkü bana dokunmak istediğim tek kişi sensin."

YİRMİ İKİ

DAKOTA

BUNU KABUL ETTİĞİMDE Ryder nefesini yüzümün kenarına doğru üfledi ve uzanıp şarap kadehini elimden aldı.

Bardak bir kenara bırakırken tezgaha çarptı ve tam boyuna doğruldu.

Çılgınca, hırıltılı bir nefes verdim.

Adam karşıma çıktı.

Karanlık, yükselen bir fırtına.

Kaos.

Kargaşa.

Gece yarısı.

İçinde durduğumu hissettim. Karanlığa, ışığa ve anlamadığım bu kaynayan açgözlülüğe boğulmuştum.

"İstediğin bu mu Dakota? Sana dokunmamı ister misin?"

O zaman başımı sallamam da nefesim kadar çılgıncaydı.

Dehşete düştü çünkü bunun olmaması gerekiyordu.

Buna izin vermemeliyim.

O ve ben gerçek olmayan bir şeyin içindeydik.

Ama mantıklı bir cevap bulamadım. Hiçbir gerekçe bulunamadı.

"Arzunun ne anlama geldiğini anladığımdan beri bana dokunmanı istedim." diye fısıldadığımda sağlam bir yargılama olmadı.

O bunun anlamı haline gelmişti.

Bunun nedeni.

Birasını bir kenara bırakıp iki eliyle uzanıp parmak uçlarını çenemden boynuma doğru sürüklediğinde tenimde ürpertiler oluştu.

Sanki her biri bunu yapmak için can atıyordu.

Dokunmak ve keşfetmek.

Tingles da onların peşinden gitti.

"Yine de bunu yapmamalıyım, değil mi?" diye homurdandı, sözcükler yüzümün kenarına kazınıyordu.

Başımı geriye doğru eğdiğimde titrek bir nefes bıraktı. Midemin derinliklerinde sonsuza dek kaynayan o için için yanan ihtiyaç topu alevlendi.

"Kabul etmem gerekirdi." En azından o zaman öyle yaptım. Bana dokunmaması için dünyada tek bir neden bulamadım.

Kıkırdama ve acı karışımı bir şey homurdandı ve tüm parmaklarını aşağılara, göğsümün üzerinden kalbimin kaburgalarımın çarptığı yere doğru sürükledi.

Tezgaha yaslandım.

Destek olmadan ayakta kalmanın imkanı yok.

Ryder tamamen senkronize bir şekilde onu takip etti ve elbisemin kumaşına doğru devam ederken, sivri ve çakıllı göğüs uçlarıma hafifçe dokunarak dokunuşu hafifledi.

Boğazımdan minik bir mırıltı yükseldi ve Ryder eğilip ağzını sesin geldiği noktaya bastırdı, sanki yankılanmanın tadına bakmak istermiş gibi dudakları aralandı.

Yer kaydı ama bu sefer ayaklarımın altında bir deprem oldu ve adı çaresiz bir soruyla dilimden dökülüyordu. "Ryder?"

Çünkü bu gerçek olamazdı.

Her zaman bu kadar korumacı ve tatlı olan ve şimdi beni gölgede bırakan adama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Beni sonsuza kadar seveceğini ama *öyle değil diyen* ve boynumun hassas kıvrımına "Neye ihtiyacın var, Cookie?" diye fısıldayan adama ne olmuştu?

Midemdeki alevler daha da arttı. Yavaş bir arzu ateşiyle yalamak.

"Ben..." Dilim cevap veremeyecek kadar kalındı.

"Sanırım neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Seni en iyi tanıyan kişi benim, unuttun mu? Neredeyse bir uyarı gibiydi ve ağzını o hassas noktaya bastırıp mırıldandı: "Beni lanet olası bir piç haline getirebilirim, ama bunu sana verecek kişi ben olmak istiyorum. Durmak istemiyorum."

İtirafı çakıllıydı. Ağzından taşlar dökülüyordu.

"Yapmanı istemiyorum." Bu muhtaç bir ricaydı.

Yapmadım.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor olabilirim. Kendimi yeniden ezilmeye hazırlıyor olabilirim.

Bana sadece bir kez dokunmuş olsa bile.

"Durmanı istemiyorum." diye tısladım.

Dudaklarını çenemin köşesi boyunca fısıldadı ve göğsünden ve dilinden bir inilti yuvarlandı. "Kurabiye. Uzun zamandır sana böyle dokunmak için ölüyordum.

Aniden önümde dizlerinin üzerine çöktü ve beni kalçalarımın dışından tuttu, sıcak elleri eteğimin kumaşının altındaydı.

Bana bakarken metal gözleri öfkeyle parladı.

Gecenin ortasında kıvılcımlar çıkıyor.

Gece yarısı ayaklarımda.

"Kurabiye." İnleme işkenceydi ve kalbim takırdadı, adama baktığımda her santimim titriyordu, nefeslerim o kadar sık ve sertti ki yoğun havaya doğru nefes nefese kalıyorlardı.

"Bunu istediğinden emin misin?" O sordu.

"Lütfen." diye sızlandım.

Ryder'ın ona izin vermesi gereken şey bu gibi görünüyordu çünkü birdenbire tekrar ayağa kalktı. Ben ne olduğunu anlayamadan beni döndürüp tezgahın üzerine eğdi.

Şok ciğerlerimden taşı ve metal tezgahın soğuğu ısınmış tenimi yaktı. Ryder elbisemin eteğini belime gelecek şekilde yukarı kaldırırken oda dönüp dururken kendimi şaşırılmış, karmaşık ve şaşkın hissettim.

Serin hava kıcıma çarptı ve yarı maruz kaldığım için utançla, yarı da onun beni sefaletime son vermesi için çaresizlikle kıvrandım.

Ryder, "Siktir," diye tısladı ve o büyük eller aniden popomun yanaklarında belirdi, sıkıyor ve yoğuruyordu. "Bu kış, Dakota. Rüyaların yapıldığı şey. Bunu biliyor muydun? Her şeyi ellerimle ele geçirmek istediğim gibi mi? İşaretle? İddia et?"

Şehvet içimi kapladı, hepsi kafa karışıklığıyla karışmıştı. "Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm?"

Bir şekilde kendimizi düşürdüğümüz zayıf tanımı bir kenara atıyordum. Bunu alay konusu yapmaya çalışırken sadece son kelime çatladı.

Sert kıkırdaması havayı sıyırdı, tıpkı sert ellerinin arkamı tırmalaması gibi. "Ah, Dakota, biz arkadaşız. Gerçekten iyi arkadaşlar."

Ona doğru geri ittim, içerideki ateş yalvaramayacak kadar yoğundu. "Bana göster."

"Çok hevesli."

"Ne bekliyorsunuz? Hayatımın yarısı kadar bekledim." Hafif oynamaya çalıştım. İşe yaramadı. Ruhumun en karanlık itirafiyken değil. Ona bir zamanlar verdiğim her şeyi reddetti ve şimdi...

Duvarlar üzerime kapandı ve aurası ele geçirdi, avuçlarını tamamen dantelli ve yüksek belli iç çamaşırımın elastik bandına doğru sürerken tüm varlığım titriyordu. Kendimi güzel ve seksi hissetmemi sağlayan ve bu gece aşağıya inmeden önce bana ekstra cesaret veren bir çift.

Brad'in onları görmesine izin vereceğimi düşündüğümünden değil ama bir kız her zaman hazırlıklı olmalı.

Ama hazırlıklı olmadığım şey şuydu.

Açıkçası Ryder parmaklarını parmaklarına geçirip titreyen bacaklarımdan aşağıya doğru sürüklemeye başladığında gerçekten böyle olacağımı düşünmemiştim.

Her şey dönüyordu.

Değişiyorum.

Dönüyor.

Dönüyor.

Sahip olduğum her düşünce ve inanç yeniden düzenlenmiş gibi.

Eski istekler, yeni ihtiyaçlar ve arada kalan tüm sorular.

Giydiğim pembe topuklu ayakkabılardan kurtulabilmek için tamamen aşağıya doğru eğildi ve ben de kıvranıp kalçalarımı birbirine sıktım ve onun arkamda diz çöktüğünü, kıcımlı yüzüne dayadığını fark ettim.

Damladığımı ve sırılsıklam olduğumu biliyordum ve Ryder dikkatleri üzerine çektiğinde inledim. Yavaşça ayağa kalkarken parmak uçlarını uyluğumun arkasına doğru sürükleyerek, "Sırılsıklam olmuşsun, Cookie," diye mırıldandı.

Bu alay karşısında içimi titretti.

Sonra parmaklarını amımın içinden zar zor geçirdi.

Dokunuşuyla öne doğru sıçradım, tırnaklarım sanki beni sabit tutacakmış gibi sert yüzeye batıyordu.

Beni uçup gitmekten korusun.

Çünkü Ryder'ı pek çok kez hayal etmiştim ama hiç bu kadar olmamıştı.

Ortaya çıkan enerjiyi tahmin etmenin hiçbir yolu yok. Havayı bir yağ tabakası gibi kaplayan arzu.

İçinde elektrik kesildi.

Sıcak bir anda her şey patlayacakmış gibi geldi.

Lütfen Ryder. Benimle dalga geçmeni kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Hafif bir kahkaha yükseldi ve sırtımın üzerinden sol yanıma doğru eğildi, dudakları kulağımın kabuğuna değiyordu. "Gelmene gerek var mı, Cookie?"

"Evet" diye sızlandım.

çıkabileceğimden emin olmasam da .

Bu zaten çok fazlaydı.

Titriyordum ve titriyordum ve doğru dürüst göremiyordum ve adam bana zar zor dokunmuştu.

"Lütfen gelmemi sağla."

Tekrar arkamda diz çöktüğünde hava hareketlendi. Yanaklarımı yaydı ve beni klitorisimden kıcıma kadar yaladı. Temas üzerine öne doğru yalpaladım ve nefesimden boğuk bir nefes kaçtı. Göğüslerim tezgaha yapışmıştı, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki Ryder'ın metale çarptığını duyabildiğinden emindim.

"Çok fazla?" diye sordu, sesi çok alçaktı.

"Yeterli değil." diye itiraf ettim.

Aniden beni geriye döndürdüğünde ve bacaklarımı beline dolayarak beni kollarına aldığında şaşkınlıktan dışarı fırladım.

Kollarım boynuna dolandı ve şikayet etmek istedim. Onu çok ağır olduğum konusunda uyar. Ya da belki utançtan ölürsün.

Ryder'ın sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi yerde uzun adımlarla yürümesi dışında, sert siki kot pantolonunun altında çıplak merkezime sürtüyordu. Beni istediği yere taşırken hiçbir kelime yoktu, söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, tüm bu tutarsız, sızlanan sesler vardı.

Beni masanın kenarına oturttu.

Ve yine nefesim kesiliyordu.

Bu adam bir fırtına.

Kırbaç darbesi.

"Ryder, hayır, onu kıracağım."

Ondan bir hırıltı koptu ve elleri uyluklarımın üst kısmına doğru indi. "Onu kıramayacaksın. Ve eğer kırılırsa, o zaman bu pisliği birlikte kırarız.

Bir santim geri çekildi ve ben de muhtaç bir rahatsızlık içinde çıplak popomu oynattım. Ancak Ryder bakışlarını yavaşça üzerime kaydırdığında bu endişe ortadan kalktı. Sıcaklık gözlerinin dokunduğu her noktayı yakıyordu.

"Çok muhteşem, Dakota." Sesi kısıktı, yoğun havada sürükleniyordu. "Dünya sarsıcı derecede güzel. Sana her baktığımda dünyanın dönmesini durduruyorsun.

Aptal kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi oldu, kaburgalarımın izin veremeyeceğim bir baskı yaptı.

Bu fizikseldi.

Biliyordum.

Olabilecek tek şey bu. Yine de sözleri içimden övgü gibi geçti. Sanki sonunda beni ilk kez görüyormuş gibi. Yolda bir yerlerde onu kaybetmeden önce de öyle yapmasını istiyordum.

Ama o huysuz ses başka bir emir vermeden önce tüm bunları düşünecek zamanım olmadı. "Ayaklar masanın üzerinde, Cookie. Bana o güzel amcığı göster.

Ve sanırım Ryder'ın talepkar bir aşık olacağını her zaman biliyordum.

Sertliği seviyordu.

Fırsat bulursam beni parçalayacağını.

Ancak bu, bunun için donanımlı olduğum anlamına gelmiyordu. Devam edebildiğim için.

Ben itaat ederken ve topuklarımı masanın kenarına takarken en utanç verici sesi bırakmıyordum. Elbisemin tülü tamamen belimin etrafında toplanmıştı ve dizlerim genişleyerek beni daha önce hiç maruz kalmadığım bir şekilde açığa çıkarıyordu.

Ryder'ın dişleri çatırdadı ve önümde bir sandalyeye otururken sözleri gıcırdıyordu. "Mükemmel Dakota. Tıpkı senin olacağını bildiğim gibi."

O amansız bakışıyla beni izlerken iki elini de uyluklarımın iç kısmından yukarı doğru kaydırды ve beni daha da uzağa yaydı.

Sanki herhangi bir rahatsızlık belirtisi arıyormuş gibi.

Herhangi bir rezervasyonun gösterilmesi için.

Eğer varsa, geride bıraktığı alev yolunda onları yok etmişti; avuçları gittikçe yükselirken bir yangını körüklüyordu.

Kalçalarımı ona doğru kaldırdım ve onu iki gece önce onunla ilgili kurduğum fantezinin aynısını yaşamaya teşvik ettim.

Tereddüt etmedi.

Kollarını bacaklarımın altına sardı ve beni masanın kenarına sürükledi ve içeri daldı.

Dilini derinlere sürmeden önce her bir dudağımı emdi. Yukarı doğru eğilip dilini klitorisimin etrafında döndürdüğünde ürperdim ve sarsıldım.

Zevk alevlendi.

Siyah gece gökyüzünde minik havai fişekler.

"İhtiyacın olan şey bu mu, Cookie?" Sözlerinin yankısı beni sardı. "Ağzıma mı ihtiyacın vardı? Bu tatlı amcığın tadına bakmamı mı istedin?"

Çaresizce zar zor hırıldadım, "Evet."

"Aferin kızım," diye mırıldandı tıkanmış etime doğru.

Beni tatlıymışım gibi yedi, onun için yaptığım bir şeyi yerken her zaman yaptığı gibi coşkuyla mırıldanıyordu.

Bu sesler beni her zaman heyecanlandırmıştı ve bu gece içimden süzülüp geçiyordu; o beni yuttukça bu zevk daha da parlayıp yükseliyordu.

O beni tüketirken.

Beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir coşkuya sürükledi.

Çünkü bunun sadece fiziksel bir şeymiş gibi davranmasını isteyebilirdim ama onun damarlarımda hızlanan bir yaşam atışı gibi olduğunu hissettim.

Amaç gibi.

Mantık gibi.

Bunların hepsi bir araya toplanıp güçlendi ve ben de inlemeye ve kalçalarımı öne çıkarmaya başladım; bir elim beni masanın üzerinde tutarken, diğeri onu yakın tutmak için başının arkasına gitti, tırnaklarım kafa derisine battı.

Ve eğer sadece bir seferlik olsaydı, o zaman hepsini istiyordum ve saçını çekerken yalvarış boğazımdan yukarı çıkıyordu. "Beni becermeni istiyorum Ryder. Seni hissetmek istiyorum. Hepiniz."

O yoğun bakışını bana çevirmeden önce bir anlığına oyalanırken inledi. Pişmanlık ya da belki de suçluluk duygusu gözlerini doldurmuştu. "HAYIR. Oraya gitmek istemezsin. Benimle değil."

Ona ne istediğimi söyleyemediğini, beni korumasından yorulduğumu söylemek istedim ama iki parmağını yavaşça vücuduma sokarak konuşma yeteneğimi kesti.

Hiçbir zaman olduğu gibi gözlerini kaçırmadı.

Ağzım aralandı ve çaresiz bir sızlanma boğazımdan yukarı kayd. Parmaklarının etrafında yaklaşan orgazmın uyarılarının zonkladığını hissettim.

"Siktir beni, Cookie. Beni öldüreceksin tatlım. Amın çok sıkı," diye homurdandı tekrar içeri dalmadan önce. Dilini hassas çıkıntımın üzerinde döndürdü, parmaklarını derin ve senkronize bir şekilde itti.

Sadece iki pompa yeterliydi ve ben de gidiyordum. Vücudumdan bir orgazm geçerken duvarlarım büyük parmaklarının etrafında kasıldı.

Zevk beni ikiye böldü.

Kör edici türden.

Parçalanıyor.

Her hücreyi yok etmek.

Kendimi incinmeye hazırladığım konusunda uyaran tüm çekinceleri ortadan kaldırdım.

Ama onu sevmek her zaman acı vericiydi ve o anda bu duygunun yükselişini durdurmak mümkün değildi.

Vecde nasıl taşındığı.

Onu geri ittiğimde, masadan kaydığım ve dizlerimin üzerine çöktüğümde hâlâ içimde dolaşıyordu.

Ve en derin sesi inliyordu. Duvarlara çarpıp geri yansıyan, aramızda çarpan gök gürültüsünü güçlendiren bir ses. İfadesi utanç ve oburlukla büküldü, sözleri yoğun havada bıçaklar gibi sürükleniyordu. "Senin için yeterince iyi olabilmek için ne yapardım?"

"Yanılıyorsun. Şu anda ne düşünüyorsan yanılıyorsun Ryder Nash."

Çünkü gördüm. Bazen düştüğü aynı üzüntü. O rahat gülümsemeleri ve o sıradan tavırlarıyla örtbas ettiği acı.

Ama benim ve Ryder'ın sorunu şu ki onu da en iyi tanıdığımı sanıyordum.

Bunları tanıyan tek kişinin ben olduğundan emindim.

İçinden dökülen karanlığı hisseden kişi.

Vücudundan yayılan şehveti nasıl tam olarak fark etmediğimi ya da korkularımın ve güvensizliklerimin onu gölgelemesine izin verip vermediğimi merak ettim çünkü şu anda ondan taşan arzunun yanılışı yoktu .

Eti üzerine yazılan desenler, baskıyla esneyen kasların üzerinde kıvranıyordu.

Gözlerindeki silah metali zift rengine dönmüştü.

Kot pantolonunu zorlama şekli ve kaba, dalgalı pantolonla çıkıntı yapan göğsü.

"Şu anda önümde diz çökmüş bir tanrıçanın olduğunu düşünüyorum."

"Ben her zaman buradaydım Ryder. Senin için dizlerimin üstüne çöküyorum."

"Hayır, Cookie. Her zaman bendim. Ayaklarınızın dibinde bir dilenci."

Aklımdan daha fazla soru geçti ama bu zamanı onlara sorarak harcamazdım. Öne eğilip eteğinin düğmelerini çektim ve bunu yaptığım da yüzünün açgözlülükten nasıl karardığını izledim.

Yine de "Bunu yapmak zorunda değilsin Dakota" diye homurdanıyordu.

"Kimse bunu yaptığımı ima etmedi. İstiyorum. Seni görmek istiyorum. Ben sana dokunmak istiyorum. Ben de senin tadına bakmak istiyorum."

Kot pantolonunu çekiştirdiğimde işkence dolu bir inilti bıraktı. Adam üzerime doğru yükselirken sandalyeyi devirerek ayağa kalktı.

Bir gölgeler kalesi.

Ryder kot pantolonunu aşağıya doğru itmeye başlayınca, hem onları tekmeleyip hem de tişörtünü başının üzerinden çıkardığında yutkundum.

Doğruldu.

Tamamen çıplak.

İçimden bir ürperti geçti ve onun her santimini içine almak için koşarken nasıl diz çökmüş kaldığımdan bile emin değildim.

Her bir oyulmuş, kaslı kenarı, derisi bir mürekkep tuvaliyle kaplıydı. Dalgаланan güç ve gözeneklerinden kanayan karanlık güzelliği.

Parmak uçlarım kalçasına dövme yaptırdığı çikolatalı kurabiyein üzerinde gezindi. Yanılıp yanılmadığımı merak ediyorum. Eğer o da benim hakkımda böyle düşünseydi.

Göğsünün ortasındaki saati görmezden gelmek, üzerinde düşünmemek için elimden geleni yaptım ve saatin bir yarayı açmasına izin vermeyi reddettim.

Penisi kalın, uzun ve sert bir şekilde yüzümün önünde sallanırken, damarlar bu kadar yakından görülebiliyordu. Kafası şişmandı, ihtiyaçtan o kadar ağırdı ki ortasından dikey olarak geçen metal bir çubuğun nabzını neredeyse görebiliyordum.

Ağzım sulandı, başım döndü ve elimi yavaşça onun shaftı boyunca gezdirmek için uzandığımda deli gibi titriyordum.

Ryder sarsıldı ve kalçaları öne doğru sallandı. "Dakota."

Ona baktım.

Adam kefen.

Gece yarısı.

Tacını hafifçe yalamadan önce ona daha sıkı sarıldım, dilimin ucu yarığından dışarı sızan precum üzerinde gezinirken aynısını küçük metal topun üzerine doğru koştum.

Sendeledi, ciğerlerinden sert bir hırıltı çıkıyordu. "Şimdi kim kiminle dalga geçiyor? Beni o tatlı ağzınla mı sikeceksin, Cookie?"

"Yalnızca eğer yapmamı istersen." Bu bir sataşmanın en titrek nefesi idi ve kahkaha mı yoksa tehdit mi olduğundan bile emin olmadığım bir sesi

boğuk bir şekilde çıkardı ve başparmağını çenemin yanındaki küçük oyuk üzerinde gezdirmek için uzandı.

"Yapmanı istiyor muyum? Yıllardır o tatlı ağzı aletimin etrafında hissetmek için ölüyordum. Seni ne kadar çok istediğim hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi Dakota? Seni kaç kez böyle hayal ettim, o mükemmel pembe dudaklarını sikimin etrafına sarmaya hazırlanırken?"

Şehvet tüm varlığımı sardı ve sadece kafasını ağızıma çekmeden önce eğilip onu tekrar yaladım. Ryder at kuyruğunu eline sararken ben de dilimi yuvarladım.

Hafifçe çekiştirdi. "Beni iyi bir kız gibi em, Dakota."

Bir sinir çılgınlığı sıçradı, parıldayan bir enerji patlaması oldu ve onu götürebildiğim kadar içeri çektim, aleti ağızımda o kadar sert ve ağırdı ki, o kadar büyüktü ki anında öğürmemek için içimdeki her şeyi aldı. Halterin soğuk metali içimi dolduran sıcaklıkla çelişiyordu.

Vücudunda bir homurtu dolaştı. "Kurabiye. Kahretsin. Senin ağzın. Çok iyi bebeğim. Beni mahvedeceğini her zaman biliyordum."

Beni mahvettiği türden bir zevki ona verme şansım olmasını umarak bir ritim yakalayarak geri döndüm.

Çünkü bu yıkımı yapan ben değildim.

Ağızımın her vuruşunda kalçalarını ileri doğru itmeye başlayan, sanki beni alt etmek istiyormuş gibi daha da bastıran adamdı.

Beni tüket.

Ama bunu uzun zaman önce zaten yapmıştı.

Bu yüzden kendimi tamamen buna veriyordum.

Her hamlede onu daha da derine çektim ve iki elimi de alamadığım kısmın etrafına sardım.

Her seferinde boğazıma vuruyordu.

At kuyruğunu o kadar sert çekiyordu ki kafa derimi deliyordu.

Ve ben bunu sevdim.

Tanrım, bana karşı tavırları hoşuma gidiyordu.

Uyarılma yine içime yayıldı, dizlerimin üzerinde bulunduğum yerde uyluklarımı kaydırды ve o ağızıma vurmaya başladığında onları birbirine bastırıyordum.

"Bana bak" diye talep etti. Saçlarımı çekiştirdi. "Bana bak."

Bunu yaptım ve başımı geriye doğru eğerek açıyı değiştirdi ve daha önce olduğundan daha yavaş bir şekilde iterken aleti boğazımın derinliklerine doğru ilerledi.

“Bu kadar mükemmel bir şey göreceğimi hiç düşünmemiştim Dakota. Kendine bak. Benim aletim ağzındayken çok muhteşemsin.”

Onun yanında sızlandım ve o da beni bıçak gibi kesen o sırtıtlarından birini gönderdi. En derin yerlere nüfuz eder.

İhtiyaçla titredim. Sevinçle. Ona verdiğim şeyin zevkiyle.

Ve bir an için ifadesi yumuşadı.

O kadar hassastı ki ona bakmak bile acı veriyordu.

Daha sonra ağzımın kenarına dokundu. “Daha sert, Cookie. Bana bunu ne kadar iyi verebileceğini göster.

Saçımı bıraktı ve beni yüzümü iki yanından tuttu, ben de dizlerimin üzerinde daha yükseğe doğru eğildim, o kontrolü ele alırken uyluklarının dış kısmına tutunarak kendini derin, sert darbelere maruz bıraktı.

Ayrıldığında bunu hissettim.

Etindeki parıltı bir şekilde aydınlandığında.

Bir ışık parlaması.

Bir yıldırım.

Nabızı atarken hırlıyor ve homurdanıyor, ağzıma döküyor, beni yüzümün iki yanından tutuyor, ben de onun etrafında yutkunarak onu daha önce olduğundan daha derine çekiyordu.

Yırtık pantolonu yankılanıyordu ve yavaşça geri çekildi.

Sadece o yüzümü tuttu.

Büyük eller nazik.

Tunç gözleri aşağıya bakıyor.

Başparmağını şişmiş dudaklarımın üzerinde gezdirdi.

"Kurabiye," diye fısıldadı.

En ufak bir utangaçlık bilincime kadar ulaştı. "Bu iyi miydi?"

Bir sürü yıllık deneyimim vardı.

Ancak gülümsemedi.

Beni ayağa kaldırıp ayağa kaldırdı, kolunu belime doladı ve yüzüme düşen saç tutamını fırçaladı.

Göğüs göğüseydik, beni vücudunun sıcaklığına tutarken bizi ayıran tek şey elbisemin kumaşıydı. "Sorun değil Dakota," diye mırıldandı. "Senden istemem gerekenden çok daha fazlasıydı."

Beni bir dakika orada tuttu, sonra derin bir nefes verdi ve geri çekilip iç çamaşırını kot pantolonunun içine soktu. Onları çekiştirdi, ben de ona dik dik bakmamaya çalıştım ama kendime engel olamadım.

İlk kez bana ait olmayan bir şeyi çalıyormuşum gibi hissetmeden ona gerçekten bakabileceğimi hissettim.

Sonsuza dek ulaşamayacağım bir şeyin üzerinde sürünmüyordum.

Hala oburluk hissi veriyordu.

Çöküş gibi.

O, iç çamaşırımı yerde bıraktığı yere doğru yürürken ben orada kaldım ve geri dönerken sırtıyordu. "Elbisenin altında bu külotu hayal etmeden sana bir daha asla bakamayacağım. Bir adamı mahvetmeye mi çalışıyorsun?

Dilimden tedirgin bir kahkaha döküldü. "Umarım onları arada bir değiştirdiğimi düşünüyorsundur."

Tekrar onlara girmeme yardım etmek için eğilirken onunla şaka yaptığımı fark ederek şok oldum.

Ayağa kalktı ve işaret parmağını çenemin altına soktu; o kırmızı, kırmızı dudaklarda o sırtışlardan biri belirmişti. "Sanırım bundan emin olabilmemiz için arada bir göz atmam gerekecek."

Kelebekler karnımda kanat çırparak çılgına döndü, bunu tekrar yapabileceğimiz ihtimali beni fazlasıyla heyecanlandırıyordu.

Ancak bu, tüm bu soruların yüzeye çıkmasını sağladı.

Ryder'ın ifadesi sanki her birini okuyabiliyormuş gibi yumuşadı. "Yapabilseydim seni hayatımın her gününde severdim Dakota."

"Neden yapamıyorsun?"

Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek yere baktı. Sözleri mırıldanmaya yakındı. "Kardeşin bunun için beni öldürür."

"Kardeşim kiminle çıkabileceğimi, kimi sevebileceğimi ya da hayatımın tek bir gününü nasıl geçireceğimi söyleyemez."

"Hayır ama seni bu dünyadaki canavarlardan korumak için elinden geleni yapacak."

Şaşkınlık kaşlarını çatı.

Ryder beni tekrar kendine doğru çekti; kolu belime dolandı ve kalbi göğsüme çarpıyordu. Ama o zaman pek yumuşak değildi. Sert ve güçlüydü ve onun acısıyla doluydu. "Sana senin için yeterince iyi olmadığımı söylediğimde ciddiğim."

"Bunu nasıl söyleyebildin?"

"Çünkü gerçek bu. Yaptığım şeyleri bilmiyorsun."

"Umurumda değil."

İnanamama duygusu burnundan fırladı ve mutfağın içine doğru kıvrılan karanlığın içinden bana baktı. O anda tüm ışıkların açık olmasını ve ifadesini tam olarak anlayabilmeyi diledim.

"Ne olduklarını bilseydin yapardın."

Ben ona bunu bana söyleyebileceğine dair güvence veremedim, bana güvenin, beni yakınına çekti ve boynuma mırıldandı: "Ve ben senden uzak durup duramayacağını bilmeyen bir piçim."

"O zaman yapma."

Geri çekildi ve eli kalçama dokundu. "Seni incitmek istemiyorum Dakota."

Yerden kıyafetlerinin geri kalanını almak için dönmeden önce söyleyeceklerini yutmuş gibiydi. "Hadi, biraz uyusak iyi olur. O küçük kasırğa siz farkına bile varmadan patlayacak ve yarın işte uzun bir gün geçireceksiniz."

Elimi tuttu.

Kolumdan yukarıya doğru bir vızıltı yükseldi ve o da bunu hissetmiş gibi sıkıldı.

Beni yavaşça evinin duvarlarında hayalet gibi oynayan gölgelerin arasından yukarıya çıkardı. Sessizlik etrafımızı sarıyor ve ürpertiyordu; anlamadan yoksun bir anlayış gece boyunca dalgalanıyordu.

Beni yatak odamın kapısına kadar götürdü. Orada durdu, gözlerinde belirsizlik vardı. "Bu gece olanlardan pişman olmanı istemiyorum."

"Yapamadım."

Hiç şansımız yoktu.

"Yapmalıyım ama yapabileceğimi de sanmıyorum" dedi.

"Belki de bunu uzun zamandır yapıyor olmalıydık."

O tatlı kötülük gözlerinde parlıyordu. "Ateşle oynuyorsun Dakota Cooper."

"Belki de yanmak istiyorum."

Açgözlülük yüz hatlarını taş gibi sertleştirdi ve parmak uçlarını yüzümün kenarına değdirmeden önce tereddüt etti. "Yatağa git Dakota."

Kapıya doğru ilerlerken hiçbir şey söyleyemedim ama sonunda mandalı çevirdiğinde sesimi bulabildim. "Geçmişin seni tanımlamaz Ryder. Hayır, tüm koşulları bilmiyorum ama annen öldükten sonra kendini kaybettiğini biliyorum. Bunun için seni asla suçlamayacağım ya da yargılamayacağım."

Kötü işlere bulaştığını biliyordum.

Ben onun cenazesinin olduğu gece beni unutacağından korktuğumda, unutmuştu. Ondan sonra her şey değişmişti.

Yıllarca ailemizden kopmuştu.

Münzevi hale gelmişti.

Hayalet.

Söylentiler iyice yayılmıştı. Kendini kaybeden zavallı yetim. Bir sonraki kasabada kaba bir kalabalıkla takılmaya başlayan kişi.

Bunu, o süre boyunca onu birkaç kez gördüğümde gözlerinde oynayan şeytanlarda görmüştüm. Bakışları çok mesafeliydi.

Son sınıfta çalıştığım fırına gelmeye başladığında bundan emindim. Aramızda işler yeniden değişmeye başladığında.

Üstelik benim tarafımı savunduğu gece uyuşturuğu bulundurmaktan tutuklandığında bunu kesin olarak biliyordum.

Benim için savaştığı gece.

Bundan hemen sonra üniversiteye gitmek için ayrılmıştım ve geri döndüğümde, çocukluğumuzda tanıdığım çocuğa daha çok benziyordu.

Bütün ve mutlu.

Zor bir dönemden geçmişti ama bunu atlatmayı başarmıştı.

Sonunda bana bakmadan önce uzun bir süre kapısına baktı. "Kimse bunun geçmişte olduğunu söylemedi Dakota."

Daha sonra kapıyı açıp kendini odasına kapattı.

YİRMİÜÇ

RYDER

BEN KAHROLASI BİR PİÇTİM.

Bunu bilerek uyumuştum, onun kokusu hâlâ her yanımdaydı. Parmaklarımda ve dilimde vücudum onun coşkusuyla boyandı.

Hayata geçmiş bir fantezi.

Ama Dakota bir sikişten çok daha fazlasıydı.

O her şeydi ve açgözlülüğe teslim olmanın bunu bozup bozmadığını bilmiyordum.

Nerede duracağımızı ya da ellerimi nasıl kendime saklayabileceğimi bilmiyordum.

Tüm bu fantezilerin hayal edebileceğimden çok daha iyi olduğu kanıtlandığında değil.

Ağzı kahrolası bir rüyaydı.

Amının mükemmelliği.

Sikim kot pantolonumun içinde zonkluyordu.

Şafaktan çok önce uyandığım ve odasına gizlice girip onu kilitlemesi gerektiği tehdidini yerine getirmeden önce o evden çıkmam gerektiğini bildiğim andan beri, tüm lanet gün boyunca sert davranmıştım. kapı.

Dükkana gelmem bunu değiştirmemişti.

Bunun yerine anılara boğulmuştum. Olanaklarla.

Ama hala omuzlarımda oturanlardan herhangi birini nasıl değerlendirebilirdim? İlk etapta asla almamam gereken bir şeyden daha fazlasını almayı nasıl düşünebilirdim ki? Onu olduğum şeye nasıl sürükleyebilirdim?

Bana inanmış gibi kapı aralığından bana bakarken, karanlık, çirkin bir sırrı olan bir sapkın. Beni bir bütün olarak kabul etti.

Ama yapamadı. Hiçbir fikri olmadığında değil.

Özgür kalana kadar ona asla dokunmamalıydım. Ta ki emin olana kadar.

Ama dün gece o şekilde kapıdan içeri girdiğinde kendimi nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Pembe giyinmiş kahrolası bir tanrıça.

Onun o pislikle çıkacağını düşünerek bu kadar şaşkına döndüğümde, Brad'in benim olması gereken şeyi alabileceğini her şekilde hayal ederken kahrolası aklımı kaybettiğimden değil.

Bir metal parçası üzerinde kesim yapmak için çizgiyi çizmeye odaklanırken kendimle alay ettim.

Yıllarımı ona karşı hissettiklerimi görmezden gelerek geçirmiştım. Yokmuş gibi davranmak. Bunu sonsuza dek yapmayı planlamıştım ama pazartesi gecesi üzerime geldiğinde içimde bir şeyler koptu ve sınır tanımayan bir sapkınlığa sürüklendim.

Kurduğum bariyerler, o zamana kadar sahip olduğum tüm çarpık, açgözlü fantezilerin bir hayaleti gibi odama girdiği anda yıkılmıştı.

Kız nefes nefese, gözleri iri iri açılmış, orada durup aletimin üzerine salyalar akıtıyor.

Ben de kendimi ahlaksızlığa teslim ettim çünkü ben de tam olarak öyleydim.

Bencil bir piç.

Gitmemem gereken boşluğa girdim.

O iyi ve haklıydı ve ayaklarının altına serilen dünyayı hak ediyordu ve benim gerçekte kim olduğum ya da gerçekte ne yaptığım hakkında hiçbir fikri yoktu.

Peki bu boku düzeltene kadar? Buna hakkım yoktu.

Yüz maskemi takarak kesiciyi çalıştırdım. Çarşafı makineden geçirirken motor vızıldayarak canlandı, kıvılcımlar uçtu. Elmas bıçağın metale sürtünmesinin tiz çığlığı sağır ediciydi ve beynimde dolaşan tüm düşünceler yerine elimdeki göreve odaklanmakta zorlandım.

Sonucu görebilmek için kesmeyi yaptım ve bıçağı kapattım, maskemi çıkardım. Memnun oldum, onu bir kenara koydum ve dükkanın yan tarafına doğru gelen bir kamyonun gürültüsünü duyunca sustum.

Kanımda heyecanın kabarması için gereken tek şey buydu.

Geleceğini biliyordum ve buraya geldikten hemen sonra mesajı almıştım.

Eldivenlerimi çalışma masasına fırlattım ve dağınıklığın içinden uzak körfeze doğru ilerledim. Garaj kapısını kaldırmak için düğmeye bastım.

Kötülüğü hoş karşılamak.

Kapı açılırken zincirler şingirdadı ve Dare hemen karavanı oraya doğru sürmeye başladı.

Düşmanlık arttı ve hâlâ ona mı yoksa kendime mi yönelik olduğunu çözmekte zorlanıyordum. Eğer bu nefret, o kadar boş ve kaybolmuş olduğum, yoldan saptığım günlerden ortaya çıktıysa. Çizgiyi o kadar aştım ki yan tarafa yuvarlandım.

Doğrudan derin ucun dibine düştü.

Her türlü iyiliği çarçur ettin.

Ama sonuncusundan nasıl pişman olabilirim? Onun için yaptığım seçim mi?

Bu acının o kadar derin bir şekilde kıvrınmasına neden olan da bunun sonuçlarıydı, öyle ki orada durup o herifin kamyonundan kaçışını zar zor izleyebildim.

Dare, içinde sürekli bir öfke oluşurken iri yarı korkutmayı savurarak dışarı çıktı.

"Şuna bak, beklediğim saatte buradasın." Asi bir gençle konuşuyormuş gibi alaycı bir tavırla konuştu.

Onu ağzına sokmak istedim. Beni rahatsız etmemiş gibi omuz silktim. "Perşembe günü öğlen. Yapmam gereken işler var, başka nerede olabilirim ki?"

Burnundan kovulma sesi yükseldi ve öne çıkıp yaklaştı.

O kadar yakındım ki, ellerimi boynuna dolamak ve artık nefes alamayacak duruma gelene kadar sıkmak için can atıyordum. "Bu çatı altında olup biten hiçbir şeyin önemi yok. Bunu şimdiye kadar bildiğini düşün."

Nash Metalwork Designs bir paravandı.

Önemsiz.

Ama benim için bir anlamı vardı.

"Ne dersen de Cesaret." Fazla sakinleştirici bir şekilde çizdim.

Öfke gözlerinde yandı. Benim ondan nefret ettiğim kadar pislik de benden nefret ediyordu.

"Benimle dalga geçme Ryder. Seni uyarıyorum."

Etrafımda dönerek karavana gitti ve hızla kilidini açtı. İçeri daldı ve arabayı çalıştırıp dikkatlice yerine oturttu.

Dışarı çıktığında anahtarları bana fırlattı. "Bırakma tarihi konusunda sizinle iletişime geçeceğim."

"Peki ya meşgulsem?" Bunu alay eder gibi söyledim.

Bir anda karşıma çıktı, sesi tehditkar bir şekilde kıvrılıyordu. "Oyun oynamak ister misin Ryder? Sana sahibim ve bunu unutmuş olabileceğinden endişeleniyorum."

Gülümsedim ama bu, ruhumu ele geçirme kararıydı. "Hayır Dare. Endişelenme. Hiçbir şeyi unutmadım."

YİRMİDÖRT

RYDER

ON YEDİ YAŞINDA

"RYDER, NEREYE GİDİYORSUN?" Acı, teyzesi Linda'nın sesini kısıtı.

Umutsuzluk ve korku.

Yürümeye devam etmesi gerekiyordu ama kadının ricasının ona arkadan çarptığı yere döndü.

Ev o kadar sessizdi ki gizlice dışarı çıkmanın güvenli olduğunu düşünmüştü.

Zaten kimsenin fark etmeyeceğini düşünmüştü çünkü bunun ne önemi vardı ki?

Ama işte oradaydı, çiçekli bir gecelik giymiş, verandada duruyor ve parmaklarını birbirine sımsıkı tutuyordu.

"Dışarıdayım" dedi elinden geldiğince kayıtsız bir şekilde.

Acı yüz hatlarına yayıldı. "Kaçmana gerek yok Ryder. Burası artık senin evin."

Acı onu öfkeli bir kahkahaya boğdu. "Benim evim? Burası benim evim değil."

Kadın öne doğru bir adım atarken o da başını sallayarak geri çekildi. "Olabilir. Bunun için sadece seçim yapmanız gerekiyor. Burada huzuru bulmanız gerekiyor."

Barış?

Neydi o?

Aklı yıldızların altındaki büyük ağaca ve arasından süzülen küçük dereye gitti.

Orada barış olduğunu hatırladı.

Annesi hastayken oraya gidip sessizliği bulduğu zamanlar. Cody'nin küçük kız kardeşinin ona ikramlar getirmesi, o kadar yalnız hissetmekten öleceğini düşündüğü sırada birinin onu düşündüğünü hissettiriyordu.

Ama bunun gibi şeyler gelip geçiciydi.

Çünkü bu boşluk çok büyüktü. Fazla geniş ve fazla derin.

Boğazındaki acıdan dolayı yutkundu. "Seninle kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim Linda Teyze."

Daha sonra dönüp cadde üzerinde park ettiği arabasına atladı. Anahtarını çevirdiğinde eski motor gürleyerek canlandı. Annesinindi. Hala sahip olduğu tek şey. Kumaş koltuklar yırtılmıştı ve ön cam çatlamıştı ama direksiyonu tuttuğu yerdeki ellerinin nabzını hâlâ hissedebildiğine yemin etti.

Kasvetli görüşüyle karanlığın içinden geçerek arabayı sürdü.

Amaçsızca.

İki katlı sade beyaz evin önünde durduğunda şaşırmamalıydı.

Boya soyuluyor ve çatlıyordu ve verandadaki saksılardaki çiçekler solmuştu.

Karartılmış pencerelerden bir boşluk yankılanıyordu, o kadar keskin ve iç karartıcıydı ki, bunun varlığının içinde uğuldadığını hissetti.

Bir *Satılık* tabelası rüzgarda sallanıyordu ve sol üst köşesine bir *satıldı etiketi* yapıştırılmıştı.

Dişlerini gıcırdattı ve gözlerini sıktı ama acı geçmedi.

Gece boyunca arabayla tekrar yola çıktı ve kendini geçen hafta bulunduğu aynı evde buldu. Bir daha asla dönmeyeceğine yemin ettiği yer.

Eğer bilseydi annesi yumruklarını onun göğsüne vururdu. Ona aptallık ettiğini bağır. Ona sunabileceği daha çok şey olduğuna ve bu hayatta çok daha fazlası olduğuna dair söz verin. Onu gururlandırması için ona yalvar.

Ama artık onun sesini duyamıyordu.

Kapıya doğru giderken bilincini suçluluk duygusu kapladı, midesinde bir bulantı hissetti. İçeri girmemesi gerektiğini biliyordu.

Bunu biliyordum.

Ama artık canının acımasını istemiyordu.

Yani ait olduğu gibi içeri girdi ve üç satır yaptı, ardından Amelia adında bir kızı koridordaki duvara yasladı.

Ve o anda kendini o kadar da kötü hissetmiyordu.

Acı o kadar da büyük değildi.

Biraz daha yapmak için oturma odasına döndüğünde Dare adındaki bu adam ona para konusunda endişelenmemesini söyledi. Arkasını kolladığını.

Önemli bir şey değildi.

Adam tek istediğinin Ryder'ın kendisine bir iyilik yapması olduğunu söylediğinde Ryder'ın zihninin derinliklerinde yankılanan uyarıyı dinlemeliydi. Ama Amelia onun kucağına oturup onu öptü.

Dikkat dağınıklığının içine düştü.

Kendini kaybetti.

Bu sarmalın ne kadar ileri gideceğine dair hiçbir fikri yoktu.

YİRMİ BEŞ

DAKOTA

Ön taraftaki tahtaya bugünün özel tatlısını yazarken MİDEM BULANDI .

Gece Yarısı Günaha.

Belki bu sabah kafeye geldiğimde ilham almıştım, belki de titreyen ellerimle bir şeyler yapmaya ihtiyacım vardı ve doğrudan mutfağa gidip kendimi yeni bir ortama atmıştım. yemek tarifi. Bitter çikolata ve tatlı kremadan oluşan bir karışım, çürümüş, unsuz bir kek halinde bir araya geldi. Dün gece giydiğim pembe elbiseye en yakın renk olduğu için bir kaşık çilekli dondurmayla servis edilmişti.

O kadar zengindi ki, bağımlı olma riski olmadan sadece küçük miktarlarda tüketilebileceğinden daha küçük dilimlenmiş bir dilim olarak servis ediyordum.

En azından, midemde kayalar varken uyandığımda zaten böyle hissetmişim, düşüncelerim hemen dün geceye döndüğünde, ihtiyaç üzerime çöktü. Bu endişe ve korkuyla karıştı.

Ama kararlı bir şekilde yataktan kalktım. İster arkadaşlarımızın yanına dönelim, ister bu işin nereye varacağını görmeye karar verelim, Ryder'ı kaybetmek benim için hoş bir seçenek değildi. Her iki durumda da, yetişkinler gibi bunu özümseyip çözmemiz gerekecekti.

Ancak saat beş buçukta odamdan çıktığımda ve o çoktan gitmişken bu kadar kolay olmamıştı.

Öfke nabızı atmıştı.

Ryder'ın korkak olmasına izin verecek değildim.

Ona izin vermezdim.

Daha önce olduğu gibi ortadan kaybolmasına izin vermeyecektim.

Bir çizgiyi aşmış olabiliriz ama birlikte aştık.

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki bir el koluma dokunduğunda çılgılık attım.

Etrafımda döndüm.

Paisley bağırdı ve dükkandaki herkesin kargaşasının neyle ilgili olduğunu görmek için kafalarını kaydırmasına neden olan kıkırdamayı durdurmak için eliyle ağzını kapattı.

"Aman Tanrım, şu an yüzünü görmelisin." Beni işaret etti.

Kendimi toparlamaya çalıştım. Kontrolden çok fazla çıkmadan önce sizi damgalayan tüm düşünceleri toplayın.

Kırmızı siyah çiçekli elbisemin eteğini yeniden yerleştirdim. "Bana böyle yaklaşırken ne bekliyordun? Bana kalp krizi mi yaşatmaya çalışıyorsun?"

"Hımm, gün ağardı ve burada dolanan elli kişi daha var. Ama düşüncelerine o kadar dalmıştın ki burada tek başına olduğundan oldukça eminim. Ya da belki özel bir kişiyle birlikteydin..." Sonuncusunu çekti.

Saf öneri.

Ben durduramadan sıcaklık yüzüme yayıldı.

Paisley'nin gözleri irileşti. "Bir dakika, ne yaptın?"

Beni o kadar telaşlandırmıştı ki konuşamıyordum bile, kimsenin duymadığından emin olmak için dikkatim etrafa dağılmıştı.

Cevap vermeyince Paisley beni bileğimden yakaladı ve beni mağazanın içinden tuvaletlere giden koridorun aşağısına doğru çekti.

Burası daha sessizdi, etrafta kimse yoktu ama konuşmaya başladığında hâlâ sesini kısık tutuyordu. Buraya randevunun nasıl geçtiğini görmeye geldim ve bana bunun biraz saçma olduğunu ve dokuzda yatakta olduğunu söylemeni bekliyordum. Yüzünün bir Noel ağacı gibi parlayacağını beklemiyordum.

"Noel ağacı gibi yanmıyordu."

Tamam, belki. Tamamen alevler içinde kalan bir Noel ağacı.

"Sen şimdiye kadarki en yalancı yalancısın. O kızarmayı görmediğimi sanıyorsun. Her santimetrenizi kaplıyor. Hemen itiraf et.

Kadınlar tuvaletinden bir müşteri çıktı ve o koridorun sonuna gelip mağazaya girene kadar ikimiz de konuşmadık.

Sonra Paisley tekrar bileğimi sıktı. "Sen ve Brad tamamen anlaşabildiniz mi? Bana onun iyi olduğunu ve en iyi arkadaşım ile ilgilendiğini söyle. Adamın elleri büyük, o yüzden belki o pantolonun altında senin için iyi bir şey olabilir diye düşündüm. Sana göz kulak olduğumu söyledim. Her ayrıntıyı istiyorum."

Sinirlerim gerildi ve dudakımı ısırdım, göğsüm sıkışırken fısıldadım, "Brad ve ben anlaşamadık."

Ryder'a söylediğim gibi akşam yemeğı güzeldi ama gerçek bir bağıntı yoktu ve beni Ryder'ın kapısına bıraktığında ikimiz de arkadaş olarak daha iyi olacağımıza karar vermiştik.

Yeşil gözlerinin kenarlarındaki çizgiler kırıştı ve sırra ilgi duyarak daha da uzağı baktı. "Eh, sana bir şey *çarptı* ."

İçimde bir savaş başladı. Ryder'a olan hislerimi o kadar uzun süre bir sır olarak saklamıştım ki, onları itiraf etmek bir şekilde ihanet gibi gelmişti ama itirafı fiziksel olarak Paisley'den saklayabileceğimi düşünmüyordum.

Bana hissettirdiklerinden sonra hayır.

Dokunuşunun hâlâ duyularımda yandığını hissedebiliyordum.

Dikkatimi ona yöneltmeden önce koridora baktım, ses o kadar kısıktı ki onun duyabileceğinden bile emin değildim. "Dün gece Ryder'la bir şeyler oldu. Ben döndükten sonra."

"Ne?" O kadar yüksek sesle bağırdı ki yemek odasındaki herkesin duyduğundan neredeyse emindim.

"Sessiz olur musun? Bütün kasabanın bilmesine ihtiyacım yok."

"Doğru, doğru, özür dilerim. Ama birdenbire o ilginç detayla bana *vurduğunda* ne yapmamı bekliyorsun ?

"Eh, kesinlikle birdenbire ortaya çıktı."

"Ne oldu? Şu anda ölüyorum Dakota." Kolumu her yerime sardı.

Açıklamaya başlamadan önce bir süre tereddüt ettim.

"Geçen gece onun üzerine yürüdüm..." Gözlerimi genişlettim ve başımı iki kez yana salladım ki bunun mastürbasyonun evrensel işareti olduğundan oldukça emindim.

"Aman Tanrım, onun aletini gördün mü?" En azından tüm restoranın duyamayacağı kadar alçakta tuttu.

Sıcaklık cildimin yüzeyine hücum etti ve kolumu ondan çekip iki elimle yüzümü kapatarak parmaklarımın arasından ona baktım. "Delinmiş, Paisley. Mesela, aman Tanrım... bununla nasıl başa çıkacaktım?"

O sırada boğuldu ve beni iki bileğimden yakaladı. "Sana yarak avına çıkman gerektiğini söyledim ve sen kendine değerli bir geyik mi buldun? Bunu halledecek bir şey yok. Daha sonra olanlardan dolayı kimse seni suçlayamaz."

"Eh, aklımı toplayıp odama geri dönmeden önce yaklaşık beş dakika boyunca orada bir aptal gibi ona bakarak durdum. Ama sonra bana mesaj attı... ve onu izlemeyi sevip sevmediğimi sordu."

"Kahretsin, Dakota. Biliyordum. Lanet olsun bunu biliyordum. O adamın Doodle-Boo'ma girmek için can attığını biliyordum.

"Ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi davrandı ama aramızda daha önce olmayan bir gerilim vardı. Mesela... Bunu hissedebiliyordum. Ve randevumdan döndükten sonra —"

Tanıdık olmayan ve turist havası veren bir adam koridorda dolaştı ve ben açıklamamı alkışladım, o yanımdan geçerken kocaman sırttım, sanki burada, restoranımın ortasında en iğrenç sırlarımı en iyi arkadaşşıma itiraf etmiyormuşum gibi. çalışıyor olmalı.

Paisley sanki yanından bir iğneyle geçip balonunu patlatmış gibi ona hançerler gönderdi.

Aceyle banyonun sallanan kapısına doğru eğildi, ben de kıkırdadım. "Bana kötü bir eleştiri yaptıracaksın. *Yemekler harika ama banyonun dışında dolaşan trollere dikkat edin.* "

Gülümsemesi manikti. "Hım, bana kötü bir eleştirinin buna değmeyeceğini söyle ?"

"Binlerce kötü eleştiriye değer."

Ve bu bir sorundu. Onun için ne vermeye hazırdım. Ama başından beri istekliydim. Bu hayatı onunla paylaşmak istemiştım ve bir bakıma paylaşmıştık ama umduğumdan çok farklıydı.

Son yıllarımı tam bir aptal olduğumu düşünerek geçirmiştim. Gözlerinde yıldızlar olan ama bunu anlayamayan aşık küçük bir kız.

Ulaşamayacağı bir şeyi isteyen biri.

Ama şimdi...

"Yani... deli gibi ateşli görünüyordun, tıpkı yapacağını bildiğim gibi, çünkü merhaba, en iyi arkadaşım çok etkileyiciydi ve sen geri geldin, o da deli gibi kıskandı ve seni yukarıya taşıdı ve bütün gece o delikli çukle seni mahvetti. ?" Paisley tekrar kolumu çekiştirerek sanki oradaymış gibi tüm detayları anlattı.

Karnımda muhtaç bir yıkama dalgalandı.

Tanrı. Keşke.

Aynı zamanda bundan biraz da korkuyordum.

Yaşanan ufak bir olay beni çaresiz bırakmıştı.

Yine de başımı sallayarak kısık sesle güldüm. "HAYIR."

"Sonra ne?" diye sızlandı. "Bana onun içini boşaltıp çiftlikteki sığ bir mezara gömmem gerekmediğini söyle. Çünkü eğer seni istemeden bırakırsa bunu yapacağım.

Alevler yaladı. "Beni istememe izin vermedi."

Gerçek şu ki, her zaman isterdim... ama yine de.

"Beni masasına oturttu ve o..." Bütün o başımı yana eğme olayını tekrar yaptım. Görünüşe göre tüm cinsel eylemlerde işe yaradı.

Bağırdı ve kollarımı her yere savurdu. "Evet! Tanrıya şükür. Artık Doodle-Boo'mun, kendi elleriyle iltifat olmayan nefis O'yu almasının zamanı geldi. Şimdi iyi D zamanı."

Arzu içimden geçiyordu ama kendimi kaptırmamaya dikkat etmem gerekiyordu.

Ryder bu engelleri açıkça ortaya koymuştu, odasına dönerken bana dokunmasının ölümcül bir günah olduğu hissini dile getirmişti.

Başımı salladım. Bundan şüpheliyim. Tek seferlik bir şey olduğunu düşünüyorum. O gece onun üzerine geldiğimde ikimiz de olanlara kapılmıştık ve bunu sistemimizden çıkarmak zorunda kaldık.

"Peki bunun neden sistemlerinizde olduğunu sormuyor musunuz?" meydan okudu.

Bunu kendime sorarak çok fazla zaman harcadım.

Bir an tereddüt ettim, sonra "Sanırım bir anlığına kim olduğumuzu karıştırdık" dedim.

"Kafası karışmış?" Paisley çizmelerinin üzerinde geriye doğru sallandı ve kollarını göğsünün üzerinde çaprazladı.

"Evet."

Beyaz saçlarından bir tutamı omzuna attı. "Şu anda benimle şaka mı yapıyorsun, Dakota?"

Burnumdan hafif bir hava esti. "En mantıklısı bu."

Her şeyden sonra eklenen şey bu oldu.

Dün gece söylediği şeyler dışında. Yeterince iyi olmak istediğini mırıldanma şekli. Elinden gelse beni her gün seveceğini söylemesi.

"Peki en mantıklısı ne? Sende Ryder'ın hoşlanmayabileceği bir şeyler olduğuna dair her zaman sahip olduğun hastalıklı inanç mı?"

Paisley isteyebileceğim en iyi arkadaştı ama o da beni duvara yaslamaktan asla çekinmedi.

Bir şeyin doğru olduğuna inandığında acımasızdı.

"Ben öyle bir şey söylemedim."

Kolları göğsünde sıkışmıştı, sevgisi, inancı ve bir tür hayal kırıklığı sesine sızıyordu. "Hımm, evet yaptın Dakota. Belki bu sözlerle değil ama geri döndüğümde bana *hayal görmediğini söylemiştin*. O zaman sana baskı yapmadım ama şimdi bana bunun ne anlama geldiğini söylemeni istiyorum."

Erkekler tuvaletinin kapısı açıldı ve aynı bey dışarı çıktı. Bu kez yanından geçerken Paisley ona gülünç bir şekilde sırttı. Arkasından, "Time

River Pazarı ve Kafe'ye geldiğiniz için teşekkürler," diye seslendi. "Bize 5 yıldızlı bir inceleme bıraktığınızdan emin olun."

"Paisley." Kıkırdadım.

Bana baktığında gülümsemesi yumuşadı, uzanıp saçımın bir tutamıyla uğraşırken her şeyi yumuşadı. "Sen tanıdığım en muhteşem insansın Dakota Cooper. Yetenekli, akıllı, çalışkan ve geri kalanımızı gölgede bırakacak kadar çarpıcı. Aynaya baktığınızda bunu gördüğünüzü de biliyorum. Ama onun önünde durduğunuzda görünmüyor. Artık ayağa kalkıp bunu hissetmenin zamanı geldi. Geçmişte, inanılmaz olmadığını düşünmene neden olan her ne yaptıysa onu bırak."

"O yapmadı..." İnkâr sözünü kendim kestim.

Çünkü vardı.

Bunu istememişti. Ama bana zarar verebilirdi.

"İkinizin bir tür geçmişi olduğunu biliyorum. Bunu saklamaya çalıştın ama bu çok açık Dakota ve ikinizin gömmeye çalıştığı şey her ne ise yüzeye çıktı.

"Ama olay bu, Paisley. Bir kez denedim. Ona nasıl hissettiğimi anlattım, o da bana aynı şekilde hissetmediğini söyledi."

Restorana baktım, buna rağmen bana verdiği hediyenin takdiriyle titredim.

"O zaman öyle hissetmemiş olması şimdi hissetmediği anlamına gelmez. Duygular gelişir. Lanet olsun, onu ilk gördüğümde Caleb'den nefret ettim.

"Ondan sırf onu becermeyi ne kadar çok istediğin için nefret ediyordun." Bu alayla başımı salladım.

"Doğru. O adam tek bir bakışıyla beni deli etti."

Güldüm ve beni kollarının arasına alıp ileri geri salladı. "Eğer onu istiyorsan? O halde onun peşinden git Dakota. Bir geçmişi olduğunu biliyorum. Acının, kardeşinin ve sana bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyen tüm seslerin olduğunu biliyorum. Ama eğer *istersen* ? Daha sonra bunun üzerine gidersiniz ve bunu korkmadan yaparsınız.

Benim korkusuz, vahşi dostum.

Ama kendimi tekrar tehlikeye atabileceğimden emin değildim. Ryder'ın beni bir kez daha reddetmesi durumunda kalbimin buna dayanabileceğinden emin değildim.

Yine de ona sarıldım ve "Benim için burada olduğun için çok teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Yumuşak bir gülümsemeyle geri çekildi. "Merhaba, ne için burada olduğumu sanıyorsun? Zor zamanlarımda hep yanımda oldun ve benim de senin yanında olacağıma emin olabilirsiniz. Bana güvenebilirsiniz, biliyor musun? Konuşmak istediğin her şeyle."

"Bunu biliyorum ve bunun için çok minnettarım."

Gülmeden önce beni tekrar sıkı sıkıya tuttu ve tamamen geriye çekerek elimi tuttu ve bizi koridora doğru yönlendirirken aramızda salladı. "Çiftliğe geri dönmem gerekiyor. Mağazadaydım ve her şeyin nasıl gittiğini görmek için içeri girmek istedim, ayrıca büyükbabam ona senin turtalarından birini eve getirmemi istedi."

Sevgi göğsüme çekildi. "O bunları her zaman sevmiştir."

"Ona büyükanneminkini hatırlatıyor."

"Bu beni mutlu ediyor."

"Pek çok insanı mutlu ediyorsun Dakota. Umarım bunu biliyorsundur. Burada yarattığınız şey özel bir şey."

Yemek odası öğle yemeği için çoktan dolduğu için isimlerinin söylenmesini bekleyen bir sürü insanın bulunduğu mağazaya adım attığımızda yavaşladı.

Gururum arttı ve bunun nasıl mümkün olduğunu hatırlamadan edemedim.

Ve belki de bu yeterli olmalıydı.

Onun benimle ilgilenmesi.

Ama Ryder'la arkadaş olmak... ya da ailesi... ya da her neyse? Hiçbir zaman yeterli olmamıştı. Bunu nasıl başından beri fark edemediğimi merak ettim çünkü bir dakika sonra o enerji havada titreşmeye başladı.

Yer değişti.

Hafif bir eğilme değildi.

Ayaklarımın altında bir deprem oldu.

Titreyen temelimizin tam ortasında bir çatlak.

Birbirimizi tekrar gördüğümüzde bunun garip ya da tuhaf olacağından ya da daha kötüsü bu sabah uyandığımda gittiğinden beri çıldırıp kendini tamamen kapatacağından endişelenmişim.

Ama bunun yerine, yüzünün sert hatlarına hafif bir sırtış yerleşti ve her zaman giydiği gibi tamamen soğukkanlı ve rahat bir tavırla öne doğru ilerledi.

Eğer daha iyisini bilmeseydim, dün gece aramızda hiçbir şey yaşanmadığını düşünürdüm.

Ancak o silah metali gözlerindeki parıltının kısa sürede unutmayacağına dair söz vermesi dışında.

"Paisley-Cakes," dedi yavaş yavaş, yanımıza yaklaşırken Paisley'e gülümseyerek baktı.

"Hey, Ryder, ne yapıyorsun?" Tamamen abarttı.

Tanrım, çok açıktı ve Ryder'ın bakışları bana doğru kaydı, ağzının kenarında şakacı bir şey varmış gibi bir his vardı. "Burada sadece Dakota'yla takılıyorum."

Sesi açgözlülüğün ördüğü gibi içimde dolaştı.

"Ah, onun ve Kayden'in senin evinde takılmasının bir sakıncası yok mu? Ben de ona Ezra bu salağı bulana kadar gelip çiftlikte kalması gerektiğini söylüyordum. Bir sürü ekstra odamız olduğunu biliyorsun. Bu şekilde saçlarınızdan çıkabilirler.

Ve şimdiye kadarki en yalancı yalancı ben miydim?

Zorlu.

Yine de Ryder'la oynama şekli yüzünden patlamak isteyen kahkahayı bırakmamaya çalıştım.

Ya da belki de ondan hırıltılı bir ses çıkmasını ve başını kaldırırken o dövme eli kot pantolonunun içine sokmasını seviyordum. "Hayır, sanırım Dakota burada kalmak isteyebilir. Kafeye falan daha yakın."

"Teklif açıktır." Omuz silkti ama içten içe neşeyle dans ettiğini görebiliyordum.

Ryder bana yaklaşımadan önce özel panoya baktı. "Ayrıca sen orada teklif etmezsen ben kendime o Gece Yarısı Baştan Çıkarmalarından daha fazlasını nasıl elde edebilirim?"

İpek gibi sert ve pürüzsüzdü.

Sonra sanki dizlerimi zayıflatmamış gibi geri çekildi, yumuşak bir sesle şöyle dedi: "Gitsem iyi olur. Ezra zaten beni bir standta bekliyor. Seni gördüğüme sevindim Paisley. Dakota'da." Adımı biraz daha çektikten sonra dönüp açık çift kapıdan içeri girdi ve beni arkasında ağzı açık bir şekilde bıraktı.

Paisley aniden orada belirdi ve yüzümün yanında fısıldıyor. "İşte burada. İyi D. Bunu geleceğinde görüyorum. Umarım tüm bunların üstesinden gelebilirsin."

Ryder'ın bulunduğu yere doğru elini salladı.

Sersemlikten kurtulup ona saldırdım. "Şunu durdurur musun?"

Çok yüksek sesle güldü. "Kesinlikle hayır. Doodle-Boo'm hak ettiği tüm güzel şeyleri alana kadar olmaz. Peki buna bakılırsa? İyi olacak."

YİRMİ ALTI

DAKOTA

Saat dörtte annemin evinin önünde durdum . Ayaklarımın üzerinde ölü olmalıydım ama içimde yeterince endişeli bir beklenti dolaşıyordu ki, bir maraton koşabileceğimi ve yine de damarlarımı kasıp kavuran o vızıltılı ihtiyaçtan kaçmaya yetmeyeceğini düşündüm.

Ama kaldırıma çıktığımda ve Kayden'in küçük yüzünü ağlara bastırıldığını, bana sırtırken burnunun ve dudaklarının yumuşadığını gördüğümde kalbimin sızlamasına engel olacak kadar dikkatim dağılmamıştı.

Aşk kaburgalarımın sertçe baskı yapıyordu.

Sevinç derin.

"Anne! Seni görüyorum!"

"Ben de seni görüyorum," diye seslendim, merdivenleri çıkarken adımlarım hafifti. Ben oraya vardığımda annem zaten hoş geldin demek için tel kapının kilidini açıyordu. Kayden'in yanına gittim, onu kucakladım, bırakmadan havaya fırlattım, sonra da tombul yanaklarını şapır şupur öpücüklerle boğmak için aşağı indirdim. "İşte benim tatlı oğlum. Seni özledim."

Kıkırdadı ve ciyakladı, iki eliyle saçlarıma yumruk atarken kolları ve bacakları sallanarak elimden kurtulmaya çalıştı. "Anne işe mi gideceksin?"

"Yaptım ama artık her şeyim bitti."

"Şimdi Rye-Rye'nin evine mi gideceğiz?" O derin, vurgulu baş hareketleriyle başını iki kez eğdi, sırtışı genişledi ve iki sıra minik dişini gösterdi.

Bir dizi endişe ruhumu ele geçirdi. Bu konuda dikkatli olmam gerekiyordu. Tehlikede olan yalnızca kalbim değildi. Kayden, Ryder'a hayrandı ve benim aptalca bir tercihim yüzünden bu bağı ondan çalma fikrine dayanamıyordum.

Ama nasıl aptal olabilir?

Peki, Ezra'yla öğle yemeğini paylaştıkları süre boyunca Ryder bana nasıl sinsi bir şekilde sırtmıştı? Yemeğini önüne koyduğumda parmak uçlarını elbisemin altında uyluğumun dış kısmı boyunca gezdirerek gizli bir dokunuş yaptığında değil.

Anılar titredi.

Tanrım, kesinlikle bir şeymiş gibi hissettirdi.

"Bu doğru. Ryder Amcanın evine gideceğiz." Olması gerekenden biraz daha nefes aldı.

Annem bunu yakaladı, yüzünün her çizgisine özen işlenmişti. "Orada işler nasıl gidiyor?"

"İyi."

Bunu endişe takip etti. "Ezra bu zorla girmeye ilgili başka bir şey duydu mu?"

"HAYIR. Gerçekten çalınması kolay bir şey arayan birisi olduğunu düşünüyorum ve zorla girdikleri evin aslında işgal edilmiş bir ev olduğunu anlayınca kaçtılar. Bu konuda endişelenmemize gerek olduğunu düşünmüyorum."

Ancak bu konuda endişelenmemek geri dönmemizin güvenli olduğu anlamına geliyordu.

Reddedilmeye başlandı.

Henüz buna hazır değildim.

Sorun şu ki, bunun evime dönme konusunda dikkatli olmakla hiçbir ilgisi yoktu.

Her şey bizi evinde bekleyen adamlarla ilgiliydi.

Annemin kafası biraz yana eğikti. Bunu fark edecek kadar azdı ama bir şeyin farkına vardığını bilecek kadar. "Peki dün geceki randevun nasıldı?"

"İyi."

Ondan gırtlaktan bir kıkırdama yükseldi. "Aman Tanrım, bu öğleden sonra sıfatlarla dolu değil misin? Bundan biraz daha iyisini yapabileceğini düşünmüyor musun? Bu sabah bana her şeyi anlatacağına söz verdin ve sonra Kayden'ı o kadar hızlı bıraktın ki yüzünü zar zor görebildim.

Hafif bir kahkaha attım. "Üzgünüm, sadece uzun bir gündü. Randevu... iyiydi."

Kaşlarını kaldırdı ve o sefer ben güldüm. "Brad iyi bir adam ama gelecekte düğün çanlarının çalacağını sanmıyorum."

"Kıvılcım yok, değil mi?"

"Bir tane bile değil."

Ama daha sonra bunu hissettiğime eminim. Cildimi çalmakla tehdit eden kızarmayı geri almak zorunda kaldım.

"Eh, bu çok kötü ama en azından çıkıp denediğine sevindim. Bir randevuya çıkmayalı uzun zaman oldu."

Daha sonra Kayden'a baktı.

Hepsinin spekülasyon yapmasından nefret ediyordum. Bunu nasıl kirli bir sır gibi sakladığımı.

Ben seksi bu şekilde düşünmüyordum. O zamanlar zihinsel durumumun olduğu yer burasıydı. Sonrasında kendimi nasıl da iğrenç hissetmeme neden olmuştu.

İçinde kaybolduğum gönül yarasının derinliklerini, onu silmek ve doldurmak için ne kadar çaresiz kaldığımı.

"Sanırım artık kafe ayağa kalktı ve Kayden biraz yaşlandı, benim de biraz eğlenme zamanım geldi." Hafif tutmayı başardım.

Omzunu duvara dayayıp kollarını göğsünde çaprazladı. "Artık çok eğlenmenin zamanı geldiğini düşünüyorum."

"Anne." Kayden'ı ayağa kaldırırken başımı sallayarak güldüm ve ardından ona kaşlarımı çatarak gönderdim. "Sanki konuşacak biriymişsin gibi. Hayatım boyunca senin bir randevuya çıktığını hiç tanıdığımı sanmıyorum."

"Hiç belli olmaz, bu yaşlı kızın saçları çılgına dönebilir ve kendisi de bir erkek aramaya başlayabilir."

"Umarım yaparsın. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

Gülümsemesi yumuşaktı. "Mutluyum Dakota. Sen ve erkek ve kız kardeşin beni mutlu ediyorsunuz. Buradaki şakacı arkadaşlığını sürdürmeyi seven küçük adamımız beni mutlu ediyor."

Oğluma bakarken bakışları şefkatliydi.

"Ben de mutluyum," diye ona söz verdim.

"Öylesin ama aynı zamanda içindeki deliği de gördüm Dakota. Açıkça doldurulmayı özleyen biri. Seni zorlamamın tek nedeni bu."

Boş kontenjanın bu kadar bariz olduğunu bilmiyordum.

"Deniyorum anne ve ne olursa olsun iyi olacağım. Benim için endişelenmeni istemiyorum. Düşündüğünden daha güçlüyüm."

Hafif bir ses çıkardı. "Senin için endişelenmiyor musun? İmkansız. Ve senin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Beni çok gururlandırıyor. İlk fikrin olduğunu sanmıyorum. Sert, cesur ve nazik kızımı nasıl görüyorum? Sen bütün paketsin Dakota."

Sevgiden boğuldum. "Teşekkür ederim. Herşey için. Sen olmadan bunların hiçbirini yapamazdım. Sana borcumu nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum."

Başparmağını gözümün altına sürttü. "Aşk evdedir."

Her şey şişti ve aceleye geldi. "Bana bunu öğrettiğin için teşekkür ederim. Ne demek."

"Biz Cooper'lar böyleyiz."

Gözümünden süzülen bir yaş sildim. "Ve şimdi ağladığıma göre, çok teşekkür ederim..." Elimden geldiğince hafifliği zorlayarak geri çekildim.

Bütün bu duyguların tepede kaynayan Ryder kasırgasını suçladım.

"Bunun için üzgünüm."

"Hayır değilsin," dedim ona sırtıtarak.

Kahkahası kolaydı. "Haklısın. Değilim. Sana sonsuza kadar ne kadar harika olduğunu anlatacağım.

Burnumu çekerek tam bir felaket olan oturma odasına döndüm.

Ryder haklıydı. Oğlum küçük bir kasırgadan başka bir şey değildi.

"Ryder'ın evine gitmek istiyorsan oyuncaklarını toplasan iyi olur."

Kayden harekete geçti, etrafta koşturdu ve tüm oyuncaklarını tekrar çöp kutusuna attı. "Beni izle. Oruç tutuyorum anne."

"Hmm, birisi kesinlikle Ryder'ı seviyor, değil mi?" Annem arkadan düşünüyordu.

Evet, kesinlikle yaptık.

"Onu çok şımartır, bu yüzden."

"Sırf birisi de Kayden'ı sevdiği için."

Gözlerime daha fazla nem gelme tehlikesi vardı ama onu ısırdım. İstedğim son şey annemin kokuyu almasıydı. Ben itiraf edene kadar peşimi bırakmazdı ve kesinlikle buna hazır değildim.

"Hepsi tamam!" Kayden zaferle kollarını havaya kaldırdı. "Hemen gidiyoruz."

Koşarak yoluma geldi ve ben de onu kucakladım, bir duygu seli içinde gülerek.

Mutluluk, beklenti ve korkunun çırpınışları çünkü bunlardan herhangi birini hissetmeme izin verdiğim için aptal olabileceğimden korkuyordum.

Ama duvar örmek istemedim.

Sorularımın, güvensizliklerimin ve "ya olursa"larımın yeni filizlenmeye başlayan neşe tohumlarını çalmasını istemedim. "Eh, sanırım birisi gerçekten süper hızlı olduğu için buradan çıkıyoruz."

"Ben!"

"Bu gece ikiniz iyi eğlenceler. Sabah görüşürüz."

Annem bana Kayden'in çantasını verdi ve el sallayarak onun kaldırımına doğru ilerledik. Kayden'ı kemerime bağladım, oğlum günü hakkında gevezelik ediyordu, arka bahçede hortumla nasıl oynadığını, küçük elleri hareketliydi, sırtışı ve gamzeleri çok tatlıydı. "Çok ıslandım."

"İslandın mı?"

Kıkırdayıp ayaklarını tekmeledi. "Gammy bana sprey sıkıyor, anne!"

"O bir kokuşmuş."

"Hayır, ben pis bir kokuyum." Küçük homurdanma sesleri çıkararak düğme burnunu yukarı kaldırdı.

"Etraftaki en iyi küçük pislik."

Kapısını kapattım, sürücü koltuğuna oturdum, yavaşladım ve onun şirin sokağına doğru sürdüm. Ağaçların uzun dalları yolun üzerine uzanıyor, neredeyse birbirine değiyordu. Parıldayan ışık ışınları tepeden geçerek öğleden sonrayı bir huzur örtüsüne büründürdü.

Ana yola çıkmadan önce Manchester'daki dur tabelasında durdum ve yolun geri kalanını Ryder'ın mahallesine doğru ilerledim.

Oraya varmamız beş dakika sürdü, arabasının arkasındaki yere park ettim ve Kayden'ı hızla dışarı çıkardım. Çantasının askısını omzuma attım ve oğlumu kalçama bağlayarak yürüyüş yolunda ilerlemeye başladım.

Bir şey beni durdurduğunda veranda basamaklarını tırmanıyordum. Bir his üzerime sindiğinde, ensemdeki tüyleri kaldırdı.

Yavaşça omzumun üzerinden bakmak için kıpırdandım, gözlerim sokakta geziniyordu. Yoldan daha uzakta bulunan evlerin ve her bir arsaya mahremiyet sağlayan yoğun ağaç sıralarının üzerinden geçiyoruz.

Yaz sonu öğleden sonralarının huzuru daha çok havada asılıydı. Dalların arasından süzülen kuşların cıvıltısı ve hafif esintiye fısıldayan bir sakinlik.

Ama kapıya gidip kilidini açtığımda ona tutunmak zordu.

Çünkü hiçbir hareket ya da yersiz bir şey görmemem önemli değildi.

İzlendiğimize emindim.

YİRMİ YEDİ

DAKOTA

Ryder'ın evinin sığınağına ADIM ATTIM VE KAPIYI ARKAMIZDAN KAPATTIM. Kilidin çevrilmesi beni takip eden huzursuzluk hissini susturmak için yeterliydi; mutfaktan gelen soğan ve sarımsak kokusu bana çarptığında düşüncelerim anında adama doğru sıçradı.

Sinir ve heyecandan midem bulanıyordu.

"Aşağı anne, aşağı!" Kayden kollarımda kıpırdadı ve onu ayağa kaldırdım; o yöne doğru koşarken minik ayakkabıları parke zeminde gök gürültüsü gibi yankılanıyordu.

"Merhaba, Çavdar-Çavdarım!" Açıklıktan hızla geçerken bağırdı, kolları başının üstüne atılmıştı. "Ben buradayım!"

"Merhaba, K-Ayı." Ryder'ın gürleyen ve alçak sesi evde yankılandı ve vücuduma titremeler gönderdi. Kayden'in çantasının kapının yanındaki yere düşmesine izin verdim ve yavaşça odayı geçip eşikte durdum.

Onu görmek beni bir şok dalgası gibi etkiledi.

Duyularımda yankılanan bir ses patlaması. İliklerime kadar beni sarsıyor.

Kayden'i bırakmadan havaya fırlatıyordu, oğlum kesinlikle aya fırlatıldığını düşünürken onu güvende tutmak için ona tutunuyordu.

Ryder koyu renk bir kot pantolon ve sağlam göğsüne doğru uzanan gri bir tişört giyiyordu; yukarı baktığında o siyah saçlar geriye doğru uçuşuyordu.

Profili sertti, erkeksi bir güzelliğe sahipti ve karanlığın kenarlarındaydı.

Uzuvlarımı zayıflatan onun ifadesiydi.

Yüz hatlarını süsleyen katıksız bağlılık. Jilet gibi keskin açılardan sızan aşk.

Kayden'ı kendine çekip dikkatini bana çevirdiğinde neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum.

Tunç metali gözler parladı ve sanki içinden hızla geçen bir yük treninin yanında duruyormuşum gibi titreyerek durduğum yerde yavaş bir takdir kaymasıyla üzerime sürüklendi.

Göğüs takırdıyor ve bacaklar titriyor.

O yoğun bakış karardı ve havada puslu bir şehvet sisi kıvrıldı.

Kafa karıştırıcı.

Hem beklenen, hem beklenmeyen.

Sonunda ona bir gülümseme sunabilecek kadar kendimi toparlayabildim. "Yine mi yemek hazırlıyorsun? Gerçekten beni

şımartmaya çalışıyorsun Ryder. Böyle devam edersen benden kurtulamayacaksın."

"Plan bu." Bana çok yumuşak bir gülümseme yolladı, adam ses tonunda o rahat kendini beğenmişliğin bir kısmını yansıttı. Sözlerine dokunan hafif bir uğultu.

Eğer çok derine inersem kalbim bunu başaramaz.

Kendimi kaşlarımı kaldırmaya zorladım ve sanki zırhımdaki her çatlağı sistemli bir şekilde açmıyormuş gibi gelişigüzel bir şekilde mutfağın derinliklerine doğru yürüdüm.

Konu ona geldiğinde başlangıçta pek fazla şey yoktu.

Plan, öyle mi? Görünüşe göre bu konuyu çok düşünmüşsün," diye alay ettim.

"Çok düşündüm." Sertti. Havayı kazımak.

Sığ bir nefes verdim ve o da gittiğimiz yönden uzaklaşıyormuş gibi göründü.

"Umarım açsındır."

"Acıktım !" Kayden teklif etti.

Ryder kıkırdadı. "İyi oldu küçük adam. Küçük bir orduyu beslemeye yetecek kadar para kazandım."

Bana dönmeden önce Kayden'i oyun parkına koydu.

"Ne yiyoruz?" Şans eseri yaklaştım ve tezgahın sonunda durdum. Genellikle güvenli bir yerdi. Aramıza biraz mesafe koymak için durabileceğim bir yer.

Ama zihnim dün gece tam o noktada yaşananların anılarıyla doluydu.

O arkamda diz çökerken göğüslerimin soğuk yüzeye bastırılması.

Büyük ellerinin ilk kez bana dokunduğunu hissetmesi.

Aynı düşüncelerin Ryder'ı da vurduğundan oldukça emindim çünkü eliyle yüzünü siper etmeden önce inledi ve ocağa doğru giderken bana dolandı. "Tavuk fajita."

"Lezzetli kokuyor."

Soğanların içine dilimlenmiş kırmızı biberleri eklerken bana şakacı bir gülümsemeyle baktı. "Beni pohpohlamaya mı çalışıyorsun, Dakota?"

Yumuşak bir kıkırdama duyuldu. "HAYIR. İçtenlikle söyledim. Gerçekten çok güzel kokuyor."

"Restoranınıza girdiğimde beni etkileyen şeyle kıyaslanamam."

"Sanırım ön yargılı olabilirsin."

diye mırıldandı. "Belki. İtiraf etmeliyim ki, ne zaman kafenin kapısından geçsem, sanki benim için özel bir şeyler yapıyormuşsun gibi hissediyorum. Demek beni düşünüyorsun."

Sanki gizli bir gerçeği arıyormuş gibi yoluma baktı. Ve bilip bilmediğini merak ettim. Bunca zamandır tahtaya özel bir yazı yazdığımda bunun onun bir anısı olduğunu bilseydi. Onları gizli bir günlük gibi sakladığımı.

Ama her iki durumda da bu minnettarlığı ona borçluydu, değil mi?

Ben cevap veremedim karşısındaki tabureyi işaret etti. "Neden oturup ayağa kalkmıyorsun? Eğer bir bardak istersen bir şişe şarap daha aldım."

Ruhum titredi ve yüzümü ele geçirmek isteyen baş döndürücü gülümsemeyle savaştım. "Sanırım beni düşünen sensin, Ryder Nash."

Sebzeleri karıştırdığı kaşığı bir kenara bıraktı.

Enerji çatırdayarak yanıma geldi ve elini yüzümün kenarına bastırdı.

Bağlantının sıcaklığı alevlendi ve bana o gözlerle bakıp mırıldandı: "Bütün gün Dakota. Bütün gün seni düşünüyordum. Seni aklımdan çıkaramadım. Bir an bile değil."

Aniden ocağa geri döndüğünde beni hırıltılı bir nefes bıraktı. "Olmamalı, buna hakkım yok ama gerçek bu."

Onunla tartışmak istedim.

Ona basın.

Ona neden beni hak etmediğini düşündüğünü sor.

Bunun yerine titreyerek başımı salladım ve Kayden'a baktım. "Uzun bir gün oldu. Sanırım yukarı çıkıp üstümü değiştireceğim. Onu birkaç dakikalığına burada bırakmamın bir sakıncası var mı?"

Bir nefese ihtiyacım vardı. Kafamı boşaltmak için bir dakika. O çok fazlaydı ve ben bir yöne itilmeden önce bir yöne çekildiğimi hissettim.

"Sormana gerek yok Dakota."

"Ama o benim çocuğum. Benim sorumluluğum."

Bunu söylediğimde çenesi kasılmıştı. Kararlılığa dönüşen bir öfke parıltısı. Dilimlenmiş tavuğu tavaya atarken sesi titriyordu. "Bu bana güvenemeyeceğin anlamına gelmiyor."

Ve yaptım. Muhtemelen çok fazla. "Sana güvendim Ryder. Bu kadar uzun. Bu bana avantaj elde ettiğimi hissettiriyor. Neredeyse param var —" Acele etmeye başladım, ancak aniden hareket ettiğinde kelimeler kesildi.

Önümde o kadar hızlıydı ki neredeyse kıcımın üstüne düşüyordum.

Her bahsettiğimde sinirleniyordu ama bunun çözülmesi gerekiyordu.

Yüzümün iki yanından tuttu beni. Vahşilik tutuşundan parlıyordu ama ruhuma dokunmak için aşağıya doğru uzanan bu titreyen yumuşaklık, bende parmaklarımı ona batırıp bir daha bırakmama isteği uyandırıyor. Alnını benimkine indirdi. "O paranın umurumda olduğunu mu sanıyorsun, Dakota? Onu geri istediğimi mi?"

Yerimi değiştirdim ve onun gözlerine baktım, düzensizliğin ve kalbimden gelen gümbürtülerin arasında gözlerimi kırıştırdım. "Peki ne istiyorsun?"

Bilmem gerekiyordu. Nerede durduğumuza ya da bunların ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Boğazından düzensiz bir iç çekiş yükseldi ve tüm vücudu titreyerek belirsizlik içinde yuvarlandı, sonra kendini soyup bir adım geri attı, yutkunduğunda kalın boğazı sallanıyordu. "Yukarı çık ve üstünü değiştir. Akşam yemeği beşte hazır olacak."

Göz kırptım.

Kasırgaya yakalandım.

Beni nereye tüküreceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bulaşıklara yardım edemeyeceğime emin misin?" Kayden'in kasesini ve damlatmaz bardağını lavaboya koyarken sordum.

"Hayır, onlara sahibim. Şuna banyo yaptır, bu işi ben halledeceğim.

Yukarı çıktığımda, üzerimi değiştirdiğimde ve geri döndüğümde aramızdaki şeylerin tuhaf olabileceğini düşünmüştüm ama hayır, Ryder yıllardır oynadığı rolün aynısına geçmişti.

Arkadaşım.

Kolay ve hafif.

Rahat ve alaycı.

Ancak daha önce var olmayan bir cilvelilik vardı ya da belki her zaman vardı ve ben onu olduğu gibi göremeyecek kadar korkmuştum.

Ama ikimiz de bu duruma düşmüştük.

Gerçekten lezzetli olan yemeğin tadını çıkardım.

Şimdi tereddüt ettim ve tabaklarımızı musluğun altında yıkarken kaşlarını kaldırdı. "Ve benim çok fazla şey yaptığımı düşünme. Şikayet ettiğin için seni dizlerimin üstüne çöktürmemi istemiyorsan hayır."

Yanaklarıma bir kırmızılık sıçradığında sırtışını gizlemeye çalıştı.

"Çok otoritersin, Ryder Nash." Alay hareketi onun dikkatini dağıtma girişimimdi.

Sadece şu uyarıda bulunduğunda o kızarıklık alevlendi: "Sen otoriter olmayı bilmiyorsun, Dakota. Şimdi ben bunu başarmadan önce git."

Titrediler.

Potansiyel müşteride heyecan.

Onu evcilleştirmek için dudağımı ısırdım ve Kayden'ı mama sandalyesinden alıp aceleyle üst kata çıktım, sonra da etrafta dolaşıp bunun nasıl bir şey olabileceğini bana göstermesi için onu kışkırttım.

Tehlikeli bölgeye doğru ilerliyordum. Biliyordum. Yaklaşmaya devam etmesi ve beni uzaklaştırması bunu vaat ediyordu. Ama kendimi umursamaya ikna etmekte zorlanıyordum.

Kendini koruma Ryder'ın çatısı altında mevcut gibi görünmüyordu.

"Duş aldım?" Onu banyoya taşıdığımda Kayden sordu. Hemen küvetin yanına gittim ve ısıtmak için musluğu açtım.

"Evet, bütün gün oynadıktan ve akşam yemeğini yedikten sonra temizlenmek için banyo yapmalısın."

"Büyük çocuklar çok yer," dedi bana, ben hâlâ kollarımdayken küvetin kenarına doğru eğilirken küçük eli sabit kalmak için pijama gömleğine yapışıyordu.

"Peki ne kadar büyük olacağını düşünüyorsun?" diye sordum ona, sesimde şefkat vardı.

" *Uzak* ." Boştaki elini havaya kaldırıp tavana uzandı.

Şok taklidi yaptım. "Bu kadar uzun mu? Bence bu çok büyük. O kadar büyürsen seni nasıl taşıyacağım?"

Kayden kıkırdadı. "Annemi taşıyorum."

Aşk hızla geldi ve su doğru sıcaklığa ulaştığında küvetin fişini takmadan önce tumbul yanağına bir öpücük kondurdum.

Banyo paspasının üzerine diz çöktüm ve onu koltuklarının altından alıp yan tarafa kaldırmadan önce hızla soyundum. "Gidiyorsun."

Su sıçratmaya başladı ve beni bir anda ıslattı.

"Annemi sırlıslam ıslatıyorsun."

" *Ah, ne kadar ıslak* ."

"Kokuşmuş" dedim ona, öne doğru eğilip bebek şampuanını çıkıntının üzerinde durduğu yerden alırken alçak sesle güldüm. Ben önce saçını sonra vücudunu yıkarken o da sallandı ve tekme attı. Yerde küvette kalandan daha fazla su vardı ve pijamalarımı ıslatıyordu.

"Küçük Kasırğa." Kelimeler ağır ve hafif küçük odada gürledi ve ben omzumun üzerinden kapı eşiğinde duran Ryder'a zar zor bakabildim; bizi içeri alırken ağzının kenarında sinsice bir şey vardı.

Dikkatimi hızla Kayden'a çevirdim ve "Öyle." diye fısıldarken köpükleri temizledim.

Kollarını fırlatıp kenardan biraz daha su sıçratarak Ryder'a, "Annemi çok ıslatıyorum," dedi.

Ryder kıkırdadı. O kadar alçaktı ki sert bir okşama gibi üzerimden geçti. "Görünüşe bakılırsa banyoyu senden ziyade o yapıyor."

Hareket ettiğini hissettim. Sıkışık alana doğru bastırırken havanın hareketlenmesi.

Adımları ağır.

Onun varlığı çok güçlü.

Ryder yanıma eğildi. "Bunun gibi?" Kayden'a sordu.

Küvetin içine uzandı ve elini yüzeyde sürükleyerek bana su sıçrattı.

Nefesim kesildi ve ağzım açık kaldı. "Ryder."

O güldü. Özgür, tatmin edici bir sesle güldü; o kadar seksiydi ki dizlerim güçsüzleşti.

Yüzünde dans eden şey yüzünden midesi devrildi.

Açgözlülük.

Sanki bu gecenin erken saatlerinde göstermeye çalıştığı kısıtlamaya boyun eğmişti. Eski halini tanımıştım ve şimdi kayıptı ve onunla birlikte benden geriye ne kalacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

benimle *ıslanmak* istemiyor musun , Cookie?"

"Ryder," diye azarladım, sanki nemin külotumu sırılsıklam ettiğini hissettiğimde bunu ilk kez düşünmemişim gibi.

Kalçalarımı birbirine bastırdım.

"Ben de öyle düşünmüştüm, tatlı şey." Dolaptan bir havlu alıp açık tutmadan önce eğilip kulağıma yakın bir yerde mırıldandı.

Bundan sonra ayağa kalkmamı mı bekliyordu?

Uzanıp biraz su aldım ve ona doğru fırlattım. Sadece birkaç damlacık yüzündeki işarete ulaşabildi.

"Bu ne içindi?" Ağzın her yerinde yayılan sırtışı durdurmaya çalışmadı.

"Benimle dalga geçtiğin için."

Ondan kaba bir kıkırdama titreşti. "Bu yüzden başın belada, Dakota."

"Ne kadar sorun var?" Hırıltılı bir şekilde soludum.

Tanrım ve o karanlık, aç bakış üzerimde gezinirken başım o kadar beladaydı ki.

"Bana bir dakika ver, öğreneceksin. Şimdi o çocuğu bana ver."

"Ben!" Kayden kıkırdadı ve ayaklarını o zamana kadar bir inçten daha derin olmayan suya tekmeledi.

Kayden'ı kaldırıp havluya saran Ryder'a uzatırken tepeden tırnağa ürperdim ve kollarım titriyordu. Ryder onu tezgâha oturtup kuruladıktan sonra dişlerini fırçalamasına yardım ederken Kayden kıvrandı.

Bütün bu süre boyunca, ben küvete eğilip fişi çekerken adamın dikkatini bana kestiğini, gizlice bana baktığını hissedebiliyordum.

Onun ateşli bakışları beni yutuyordu.

"Şu anda seni görüyorum."

Kelebekler kanat çırpıyordu ve adam kalbime aptalca şeyler yapıyordu, ben de dizlerimin üstüne çöküp ona doğru eğildim, şortum o kadar kısaydı ki gözlerinin kamaştığından emindim.

İnledi. "Bir adamı mahvetmeye çalışıyorum."

Ve yine de sanki aramızda bu pek gerçek olmamış gibi davrandım. "Sanırım ben baş belasından başka bir şey değilim."

Paisley'e hayatımda bu tür sıkıntılara ihtiyacım olmadığını ama o an bunu ne kadar istediğimi söyleyip duruyordum.

Alay etmeyi, baştan çıkarmayı ve oynamayı istiyordum.

Onun vücudunu, o ağzını ve o ellerini istiyordum.

Ve sanırım Ryder'ın dişleri gıcırdadığı için tüm bunlar yüzüme yazılmış halde ona bakıyordum. "Seni uyarıyorum Cookie. Bana öyle bakmak istemezsin."

"Peki sana nasıl bakıyorum?"

Yerde yaptığımız pisliği silerken ve bir yığın ıslak havluyla ayakta dururken bunu sordum. Aşağıya inip yükü çamaşır makinesine koyabilmek için onun yanına gittim. Sadece Ryder'ın eli beni durdurmak için uzandı, belime indi, ağzı kulağıma gitti. "Bana sanki seni de mahvetmemi istermiş gibi bakıyorsun."

"Beni uzun zaman önce mahvettin." İtirafın serbestçe fısıldanmasını istemedim ve Ryder ona vurmuşum gibi görünüyordu. Geri çekilip oğluma dönmeden önce koyu renk gözlerinde pişmanlık yüzdü.

Derin bir iç çekerek onun yanından hızla geçtim ve havluları yüklemeye başladığım yere indim. Tekrar yukarı çıktığımda Ryder, Kayden'ı derme çatma odasına götürmüştü. Onu yatağa oturtmuş ve üzerine canavar kamyon baskılı bir pijama giydirmişti.

Kayden her birini işaret ederek bir sürü motor sesi çıkarıyordu. " *Dis ve dis* ."

Ryder, Kayden'a "Bunu beğendim ama sanırım kırmızı olanı daha çok beğendim" dedi.

Kayden ona tatlı hakaretleriyle, "Bwue'yu seviyorum," dedi.

"Mavi çok havalı." Ryder pantolonunu çekiştirmeyi bitirdi. "Pekala küçük adam, hikaye zamanı."

Ryder yığından bir kitap aldı ve yanındaki şiltenin üzerine çıkıp başlığa yaslandı.

Kayden sayfaları görebilmek için yanına kıvrıldı ve kolunun kıvrımına soktu.

Ve boşluğa giremediğimi fark ettim. Orada, kapı eşiğinde durup Ryder'ın oğluma bir hikaye okumasını izlerken, Ryder farklı karakterlerle sesini değiştirirken Kayden'den gelen bulaşıcı kahkahaya kapılmış halde olduğum yere çivilendiğimi fark ettim. Onu yukarı kaldırıyorum ve aşağıya indiriyorum, bir yarış arabasının sesini ve bir kornanın bip sesini çıkarıyorum.

Ryder'ın söylediği her şeye kaybolmuştum.

Sürekli yüzeye çıkan açgözlülüğe ve onu susturacak gizli utanca.

Ve ben onun içine gömülmek istedim. O gizli yerlerde kaybolun. Parmaklarımı batırıp istila ediyorum.

Nereden ve neden geldiğini anlayın.

Ona önemli olmadığını göster. Ne yaparsa yapsın hiçbir önemi yoktu. Önemli olan tek şey karşımdaki adamdı.

Son sayfayı çevirdiğinde Kayden'ı kucağına aldı ve taşıdı. "Annene iyi geceler söyle."

"İyi geceler, anne!"

Kayden küçük kollarını boynuma doladı ama Ryder hâlâ onu tutuyordu, ben de onu sıkı sıkı tutup fısıldadım, "İyi geceler tatlı çocuk. Seni çok seviyorum."

Sonra Ryder hızla saldırdı ve onu beşiğine yatırana kadar odanın diğer ucuna doğru uçurdu. "İyi uykular, K-Ayı."

"İyi geceler, Çavdar-Çavdarım."

Aşk odaya girdi.

Duvarlara bastırıp dışarı itmek.

Ya da belki de Ryder'ın yavaşça dönüp bana baktığı son birkaç günde olup bitenlerin bir sonucuydu bu.

Çünkü hava derinleştii, içinden bir ürperti geçti. Bir sıcaklık oku ve bir ihtiyaç okluğu.

Ve bir saniye sonra Ryder benim için geliyordu.

YİRMİ SEKİZ

RYDER

KISITLAMA TAM OLARAK BENİM GÜÇLÜ YANIM DEĞİLDİ ve o zamanlar hiçbir özelliğim yoktu. Kapı eşiğinde duran Dakota'ya döndüğümde her zerresi yok oldu.

İnce eşofman malzemesinden yapılmış siyah uyku şortu ve sürekli bir omzundan düşen, uyumlu bir pijama üstü giyyordu.

Oğlunun banyosundan dolayı hâlâ sıırılsıklam.

İfadesinde daha önce kendime asla tanımaya cesaret edemediğim bir şey vardı.

Sanki bu bizim gerçeğimiz olsaydı nasıl olurdu diye hayal ediyordu. Bunu her gece yapsaydık ve aramızda bir ömür boyu çöp kalmasaydı.

Bunlar dikkate almam gereken engellerdi.

Beni farklılığa iten ne olmalı?

Rotayı değiştirmek.

Ama o an bu dünyada beni ondan uzak tutabilecek hiçbir şeyin olduğunu düşünmüyordum.

"Dakota." Adı bende bir yalvarış gibi kalmıştı ve onu kapıdan loş koridora doğru gerilerken elim yüzünün kenarına gidip saçlarını yukarı doğru itiyordu.

Kısa bir nefesi kesildi ve gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Tarçın rengi gözleri pek çok şeyle doluydu.

Kafa karışıklığı, ihtiyaç ve cevaplayacak gücüm olup olmadığını bilmediğim sorular.

"Senden uzak durmaya çalışıyorum. Artık bunu nasıl yapacağımı bildiğimi sanmıyorum. Yapabileceğimi sanmıyorum."

Onu koridorun duvarına doğru döndürüp sırtını duvara sabitledim. Burnum boynunun eğimine doğru gitti ve onu içime çekti.

Şeker ve vanilya. En tatlı şey.

"Kurabiye," diye mırıldandım geceye doğru.

"Benden uzak durmanı istediğimi kim söyledi?" Meydan okuma geri gelmişti, çenesi kalkmıştı.

Suçluluk duygusu daraldı ve parmak uçlarımin çenesinin köşesinde dolaşmasına izin verdim. "Doğru olanı yapmaya çalışıyorum Dakota. İyi adam olmaya çalışın ama şu anda o olmak istemiyorum."

Daha fazlasını çalan bir obur. Onun bana ait olması gerektiğini bilerek sahip olmamam gereken şeyleri alıyorum.

Cody'nin uyarısı aklımdan geçip gidiyordu. Bana bir devrede çarptı. Çünkü haklı olduğunu biliyordum.

Ama beni kancaya takan bu kıza takılıp kalmıştım.

"Peki kim olmak istiyorsun?"

"Seni memnun eden adam olmak istiyorum. Seni buraya getiren kişi. Tekrar tekrar. Adımı yalvartmanı istiyorum."

Ortamı bir arzu seli kapladı. Dakota ince bir nefes verdi ve tutunacak bir şeye ihtiyaç duyan parmakları gömleğimin içinde kıvrıldı.

Elimi saçlarına dolarken, "Sana ne kadar muhteşem olduğunu gösteren kişi olmak istiyorum," diye mırıldandım. "Ne kadar güzelsin. Odaya her girdiğinde nefesimi çalyorsun."

Boynunu ortaya çıkarmak için başını yana çektiğimde titrek ve uzun bir nefes verdi. Ağzımı oradaki ipeksi, pürüzsüz tene bastırdım ve dudaklarımı narin eğim boyunca yuvarladım. "Senin bir fikrin var mı Dakota? Bana ne yapıyorsun?"

Başında ufak bir sallanma oldu. "HAYIR. Seninle değil." Gözlerimle buluşmak için kıpırdamadan önce tereddüt doldu, bu vahşi kız, gecenin karanlığına gerçeğini fısıldıyordu. "Sen farklı bir şey olmak istediğim tek kişiydin."

Bu beni fena halde mahvetti.

Sıcak bir bıçağın keskin tarafıyla beni parçaladı.

"Bunu nasıl düşünebildin?"

Titreyen bir ses boğazından yukarı doğru yükseldi. "Nasıl yapamam Ryder? Beni istemediğini nasıl düşünemedim? Beni arzulamadığını mı? Farklı bir şey mi istiyordun? Çünkü uzun yıllarımı sorgulayarak geçirdim, benim hakkımda *ne vardı*? O sen istemedin. Neyden hoşlanmadın? Benim kişiliğim? Çünkü bundan hoşlandığına emindim. Yoksa benim bedenim miydi?"

Acı sesine yansıdı ve "Ne tür kadınların peşinden gittiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun?" diye sorduğunda bakışlarını başka tarafa çevirdi.

Uzanıp onu çenesinden tuttum ve o gözleri tekrar benimkilere çevirdim. "Onların peşinden gittim çünkü istediğim tek kadına sahip olamadım. Çünkü sana asla layık olamayacağımı biliyordum Dakota. Çünkü asla yeterince iyi olamayacağımı biliyordum. Ve ben hâlâ sana dokunmayı düşündüğüm için bile kahrolası bir piç değilim ve burada duruyorum."

Olmamalıyım.

Henüz değil.

Bunu düzeltene kadar olmaz.

Hâlâ kolumu onun beline doluyor, onu kendime doğru çekiyor ve onu geriye doğru, onun olan en yakın odaya doğru yürütüyordum. Komidindeki lamba parlıyordu ve duvara yaslanmış boy aynasının önüne gelene kadar onu kenara çektim.

Yavaşça onu döndürdüm ve onu aynaya doğru çevirirken elim kayarak karnının üzerine geldi. Omzunun üzerinden yansımasına baktım.

Göğsü inip kalkıyordu ve içinden geçen ürpertileri hissedebiliyordum. İhtiyaç ürpertileri ve bilmeden açtığım yaralardan gelen ürpertiler.

"Kendine bak," diye mırıldandım kulağına, onu kendime doğru çekerek.

Benim aletim taş gibiydi, sırtının küçük kısmına baskı yapıyordu ve nefeslerimiz düzensizleşmişti.

Bakışlarının kendi üzerinde gezinişini izledim.

Üstümüzden.

Önümde duran bu muhteşem kız, tüm güzelliği onun üzerinde yükseldiğim sert yüzeylere karşı duruyor.

Parmak uçlarım karnına bastırdı, ona daha yakın olmaya ihtiyaç duyuyordum.

Dakota sızlandı.

"Kendine bak," dedim tekrar, sesim o kadar alçaktı ki.

"Benim gördüğümü görüyor musun? Çünkü gördüğüm şey, beni o kadar çok etkileyen bu kahrolası muhteşem kadın ki, doğru düzgün düşünemiyorum. O kadar bükülmüştüm ki, bayılabılırdım. Odaya giren ve herkesin başını çeviren, güzelliğine kapılan bir kadın."

Elim titreyen karnında gezinerek göğüslerinin hemen altına geldi.

"Bir tanrıça." Kulağına üfledim.

Sızlanarak bana doğru bastırdı. "Ryder."

Devam ettim, sesim odanın sınırları içinde alçaktı. "Ona bakmak. Bu kadın çok güçlü ve şiddetli. İsteddiği şey için çabalayan biri. Bunun için savaşıyor. Ama aynı zamanda baştan sona iyi. O kadar düşünceli ve nazik ki ona bakmak kalbimi kırıyor çünkü onun kim olduğuna asla ulaşamayacağımı biliyorum.

İki avucumu da pijama üstünün ön kısmından aşağı doğru kaydurdım ve pijamanın altına daldırdım, onları tekrar yukarı doğru kaldırdım ve giderken malzemeyi de yanıma aldım.

Ve ben de titriyordum çünkü altında saklandığını bildiğim o muhteşem göğüslere ulaşmak için sabırsızlanıyordum. Bunca yıldır beni deliliğe sürükleyen göğüsleri. Nemli kumaşı yukarı kaldırıp başının üzerine çektiğimde teninde bir ürperti oluştu.

Bu görüntü karşısında homurdandım. "Kahretsin, kendine bir bak, Dakota."

Sütyen takmıyordu ve göğüsleri ağırdı, koyu pembe meme uçları sivri ve sertti.

Altlarından tuttum ve başparmaklarımı çakıllı uçların üzerinde sürükledim, kahretsin diye pantolonuma girmemeye çalışarak ona kaç kez bu şekilde dokunmayı hayal etmişim.

Nefesi kesildi ve bana doğru eğildi, ben daireler çizmeye devam ederken lezzetli ağzından küçük bir inilti çıktı. "Ryder. Tanrım, buna dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Kabul edemiyor musun, Dakota?" Ağzım kulağına döndü. "Bu muhteşem göğüslerle benimle nasıl dalga geçtiğin hakkında bir fikrin var mı? Bütün bu tatlı elbiseleri mi giyiyorsun? Altında ne kadar mükemmel olduğunu bilmek. Biliyor musun Dakota?"

Başının arkası göğsüme doğru sallandı.

"Şimdi dinle ve asla unutma. Sen her şeyisin. İçerisi ve dışarısı."

Tamamen diz çökmeden önce boynunu öpmeden önce dişlerimi kulak memesine geçirdim, daha aşağıya doğru süzıldüm. Onu aynadan izlemeye devam edebilmek için yan tarafa doğru döndüm. Parmaklarımı uyku şortunun beline taktığımda ve onları bacaklarından aşağı indirdiğimde ve giderken iç çamaşırını da yanıma aldığımda nasıl titrediğini ve titrediğini gördüm.

Onları ayak bileklerinden çözdüm.

Onu önümde tamamen çıplak bıraktı.

Sadece görmeyi hayal ettiğim bir manzara.

Bal rengi çizgiler taşıyan zengin kahverengi saçları omuzlarının etrafına dökülüyor, göğüslerinin üzerine kadar uzanıyordu.

Kalçalar dolgun ve geniş.

Kız sadece lezzetli kıvrımlar ve baştan çıkarıcı bir çerçeveden başka bir şey değil.

"Dün gece sana beni dizlerimin üstüne çöktürenin sen olduğunu söylemişim, Dakota. Ayaklarınızın dibinde bir dilenci. Şimdi anladın mı?"

"Evet."

"İyi."

Hâlâ arkasında, yavaşça ayağa kalkmaya çalıştım, parmaklarım kalçalarına battı ve onu kendime doğru çektim.

Tüm sertliğime karşı bu kadar yumuşak.

Kendimi oraya gömmek istedim. İçinde kaybol.

Ve ince bir çizgide ilerlediğimi biliyordum. Ben de bocalıyordum. Yan taraftan düşmeye hazırlanıyorum. Ama ona baktığımda ne gördüğümü bilmeden devam edemezdim.

Nasıl hissettim.

Patlama tehlikesi yaratan itiraf buydu ve dehşet boğazımı kilitledi.

Bu benim yapamayacağım bir itiraftı. Ona her şeyi vaat edebileceğimden emin olana kadar hayır.

Damarlarımda zonklayan şeyi itiraf etsem yalan söylemiş olmayacağım.

Yavaşça etrafını sardım ve her kıvrımına yumuşak öpücükler kondurdum.

Omuzları.

Göğüslerinin şişmesi.

Karnına doğru iniyor.

Kalçaları.

Kalçaları.

İhtiyaç sahibi parmaklar saçlarıma daldı ve beni çekti.

Başımı kaldırdığımda bana bakan gözleri yakaladım. "Ryder, bana ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama bunu bir an önce yapsan iyi olur."

Sert bir kıkırdama duyuldu. "Hevesli kız."

"Sana zaten çok uzun zamandır beklediğimi söylemişim. Ona ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

Beni yüzümün önünde duran amına doğru çekti. Elimi kalçalarının arasına sokup iki parmağımı amının içine bastırırken ona bir sırıtış gönderdim.

Duvarları etrafımda zonkluyordu, kadın avucuma damlıyordu.

"Islanmış," diye homurdandım.

"Olmayacağımı mı sandın? Benimle dalga geçme şeklinle mi? İstiyorum-"

Hızlıca durup savunmasını yapamadan sözünü kestim çünkü ne istediğini biliyordum. Onu belinden tutup yatağının ortasına fırlattım.

Şaşkınlık onu hayrete düşürdü, sonra zıplarken kıkırdadı ve Tanrım, ne kadar da güzel bir görüntüydü.

Büyüleyici.

Büyüleyici.

İçinde kaybolduğum bir rüya.

Beni izleme şekli, uzun saç bukleleri etrafına dağılmış, her santimetresi çıplaktı.

"Seni görmek istiyorum" diye mırıldandı.

Korkunç, kötü bir fikirdi çünkü her geçen saniye kontrolüm yıpranıyordu ama yine de dün gece beni o şekilde gördüğünü düşündüm. Ve eğer onu bir hiç haline getirmeme izin verseydi, yapılacak tek centilmen davranış bu iyiliğin karşılığını vermek olurdu. Ben de tişörtümü çıkardım ve çalışmaya başladım, onun önünde çıplak olana kadar kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı ittim.

Dirseklerinin üzerinde doğruldu ve beni aynadan onu izlediğim gibi tuttu. Ama onun aksine benim saklayacak her şeyim vardı. Saklanmak ve saklanmak için bir neden.

Ama sanki önünde duran bir canavar değilmişim gibi övgüler yağdırıyordu. "Senin kadar güzel bir şey hiç görmedim Ryder. Seni deli edenin benim olduğumu mu düşünüyorsun? Odaya her gelişinde bunun benden çıktığını hissedemiyor musun? Bir adamın beni nasıl senin gibi sarsabileceğini bilmiyorum. Kalbimi nasıl hızlandırıyorsun. Benim yolum..."

Söyleyemediği için sustu.

İtiraf lar gerilime kilitlendi. Geçmişe bağlı. Çünkü kalabileceğimden emin olmadığım konusunda onu uyarmışken oraya gitmemiz aptallık olurdu.

Ama ben hâlâ yatağın üzerine tırmanıyordum; bir iblis onun üzerinde sürünüyor, tüm sıcaklığıyla havada asılı kalıyordu.

Onun sıcaklığında kaybolmak.

O gözlerde.

Eli yanağımı avuçlamak için yukarı kaydı.

"Ryder." Adımı fısıldadı. Bir soru. Bir savunma. Ben de geri çekildim ve bacaklarının arasında diz çöküp iki parmağımı vücudunun derinliklerine bastırırken onu yakından izledim.

Sırtı yataktan kavisliydi, meme uçları o kadar sertti ki tavana doğru uzanıyordu ve ben de ağzıma sıkı bir tomurcuk çekebilmek için öne doğru gevşemekten başka bir şey yapamadım. Parmaklarımı onun sıcaklığına doğru sürmeye başladığımda dilimi yumruğun etrafında gezdirdim.

Parmakları saçlarımın arasına girip sertçe çekiştiriyordu. "Ryder."

"Seni yakaladım," diye homurdandım etine, karşı memesini yalamak için harekete geçtim, dilimi onun altımda kıvrınmasına neden olan hassas etinin üzerine gezdirdim.

"Seni hissetmek istiyorum" diye hırıldadı.

İçimden acı dolu bir inilti çıktı çünkü istediğim tek şey onun içine gömülmekti.

Sikim nabız gibi atıyor, ihtiyaçtan öfkeleniyor.

Ama bunu zaten çok ileri götürdüğümü biliyordum. Sonunda benden nefret edeceğini. Hala biraz daha alıyordum ve sikimi yakaladım ve sadece ucunu amının dudaklarının arasından geçirdim, piercingimin metal topunu klitorisine sürtene kadar yukarıya doğru sürükledim.

Dakota karşı çıktı ve ondan çıkan ses o kadar umutsuzdu ki neredeyse pes edip ona saldırıyordum. Bunun yerine, ilk orgazmını arayan bir genç gibi onun üzerinde sallanmaya başladım.

Tamamen pes etmeden aletimi tüm tatlılığıyla ovuşturuyorum.

Kaygandı, etimi kaplıyordu. Ellerimi başının her iki yanına dayadım ve her düzensiz itişte aletimin başı ona sürtünecek şekilde aç verirken ona baktım.

Kör tırnakları göğsümden omuzlarıma kadar uzanıyor, nefesi kesilip adımı mırıldanırken beni daha yakına çekmeye çalışıyordu.

"Sana sahip olabilseydim Dakota. Eğer sana sahip olabilseydim..." Enerji odaya yayılırken ağzımdan nefes nefese çıktı. Duvarlara çarpıp geri dönüyoruz. Yükselmek ve daha da büyümek.

Zevk toplandı, omurgamı çalıştırdım ve içindeki gerginlik rüzgarını hissedebiliyordum ve daha hızlı sallanarak aramızdaki boşlukta titreşen ve alevlenen bir sürtünme yarattım.

O da benimle aynı anda ayrıldı.

Kız havai fişek.

Orgazm onu parçalarken omuzlarıma yapışırken renk ve ışık parıltıları oluştu. Derisinin üzerinde bir alev gibi yayıldığını hissedebiliyordum.

Her santimini tüketiyor.

Tam da içimdeki her şeyin patladığı gibi.

Yarışıyor.

Yalayan, yanan ve kül eden alevler.

Ve spermimi onun karnının her yerine boşaltırken bunun asla yeterli olmayacağını biliyordum. Nefesi kesilip titrerken bu ağrının devam edeceğini.

Kalbimi göğsümden çekip çıkarma yeteneğine sahip kıza bakarken bunu biliyordum.

Veremedim. Böyle değil.

Ama sanki yine de ulaşabilecekmiş gibi parmaklarını ağrıyan noktanın üzerinde gezdirdi ve bana baktığında gözlerinde ne olduğunu biliyordum. Yumruk yaptığı elini tuttum ve parmak eklemlerini dudaklarıma bastırırken hava ciğerlerimden pürüzlü bir şekilde hırıldayarak çıktı. "Kurabiye."

O zaman itiraf etme dürtüsünü bastırmak zorunda kaldım.

Söyle ona.

Yerleştirin.

Ama onun reddedilmesini henüz kabul edemezdim, bunu harekete geçirmeden ve geri dönüş olmadan.

Ben de böyle bir korkak olduğumu sanıyordum.

Bunun yerine eline fısıldadım, "Seni temizleyecek bir şey getireyim."

Yataktan kayıp banyoya gittim ve lavabonun altına bir el bezini ıslattım, sonra bir hırsız gibi gizlice odasına geri döndüm.

Onu hâlâ yatakta yavaşça kıvrandığı yere götürdüm. Memnundum ama yeterli değildi.

Çok güzel.

Çok mükemmel.

O kadar yakın ve o kadar uzak ki.

Karnını temizlemek için harekete geçmeden önce sıcak bezi uyluklarının arasına soktum ve onu sarstım. "Özür dilerim." diye mırıldandım ve ona baktım.

"Ne için üzgünsün Ryder?"

"Olmak istediğim kişi olmadığım için. Henüz değil. Ama sana söz veriyorum, öyle olmaya çalışıyorum."

Ve bunun yeterli olması için dua ettim.

YİRMİ DOKUZ

RYDER

YİRMİ YAŞINDA

Pencereyi kaplayan karartma perdesindeki yarıktan GÜNEŞ IŞIĞI SIZIYORDU . Gergin bir şekilde iç çeken Ryder yatağın kenarına oturdu ve yorgunluğunu silebilirmiş gibi eliyle yüzünü ovuşturdu. Sanki bir heyelan kayasının altında uyanmış gibi üzerine çöken kemik derinliğindeki ağırlık.

Önceki geceyi ve ona benzeyen diğer binlerce kişiyi silin. Her şeyi karıştır ki aynaya baktığında farklı bir insan olsun.

Ama pislik bu kadar kolay temizlenemezdi, değil mi?

Düzeltilemedi veya değiştirilemedi.

Öğlen buçuk olduğunu gösteren saate göz atarak, bir paket sigara bulmak için yarısı boş bira şişeleri, ambalaj kağıtları ve dün gece tozunu aldığı bir poşetle dolu komodinin başına uzandı. Birini silkeledi, sonra bir çakmak bulmak için dağınıklığı karıştırdı ve arkasındaki donuk iniltiyi duyunca omzunun üzerinden bir bakış atmadan önce başını çevirdi, yaktı, ciğerlerini doldurdu.

Çıplak ışıktaki yatağında beliren şekle gözlerini kısarak baktı. Uzun, sarı saçlı, hatırlayamadığı güzel bir yüz.

Çünkü her şey aynı kalsa da her şey bulanıktı. Her gece ve her gün.

Dumanı havaya üfledi, buharın dönüp dönüp başının üzerinde kaybolup hiçliğe doğru buharlaşmasını izledi.

Kaç kez aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak etti.

Poposunu dışarı çıkararak ayağa kalktı ve yatağının kenarına atılmış olan boxerını sürükledi. Bunları kirli elbise yığınlarının ve yere saçılmış pisliklerin arasında nasıl bulduğunu bile bilmiyordu. Bir anda bu düşüncelerden biri içeri sızdı. Onu habersiz yakalayan bir anı.

Annesi kalçasını pervaza dayamış halde yatak odasının kapısında duruyordu.

Ryder, burası tam bir felaket. Bir kasırga isabetine benziyor. Kasırgayı kastettiğimde senden bahsediyorum.

Bu onu delip geçen türden bir anıydı.

Ruhuna saplanan bir bıçak, hissetmemek için uyuşturmak için elinden geleni yaptı.

Annesinin sert ama alaycı sesi, kulağında yankılanan yumuşak bir dürtüklemeydi. Zihnine dokunuyor ve kalbini suçluluk duygusuyla sıkıştırıyordu.

Eğer buna rastlasaydı sesi yumuşak olmazdı, orası kesindi.

Tiksinirdi. Ondan tiksiniyor ve utanıyordu.

evi dediği dubleks daireye çıktığında bunu atlatamadı . Oturma odasının perdeleri hâlâ kapalıydı ama dışarısı daha parlaktı ve içeri girmemesi için gözlerini kırıştırarak hâlâ odaya dağılmış olan kaosun kalıntılarını gördü. Cesetler iki yıpranmış kanepeye dolandı ve üç kişi de zeminin ortasında bayıldı.

Mutfağa girip ışığı açtı. Tezgahlar boş şişelerle doluydu, yerdeki çöpler vardı, lavabo neredeyse onu kusturacak kadar kirli bulaşıklarla doluydu.

Ama bunların hiçbiri için endişelenmiyordu. Buzdolabının yanındaki tezgâhın üzerinde duran teneke kutulara gitti, en büyüğünün kapağını çıkardı, üstünde sakladığı şeker torbasını dışarı attı; en azından şekere yetecek kadar şeker bulunduğunu görünce içi rahatladı. düşünceleri uzak tutun.

Günü atlatmasına yetecek kadar.

Bunu yapmak için yeterli.

Çünkü telefonunda kendisini bekleyen mesajı gördü ve annesinin ondan gerçekten nefret etmesini sağlayacak tek şeyin bu olduğunu biliyordu.

Kendinden nefret etmesini sağlayan şey neydi?

CESARET ETMEK

Bu gece varsın.

Ryder - Yirmi İki Yaşında

Manchester ve Elm'in köşesindeki küçük fırının kapısından geçerken zil başının üstünde çaldı. Kaldırımında gezinirken, önde duran, girdaplı bir yazı tipiyle pişmiş yiyeceklerin ilan edildiğini gören panoyu gördü, ama onu orada durduran şeyin, dükkanın önündeki karartılmış cam panellerden yayılan koku olduğunu tahmin etti. onun izleri.

Ona gök gürültüsü gibi çarpan şey.

Milyonlarca anı bir anda akın etti ve onu birdenbire eleştirdi. İyi olanlar ve son beş yılda kötü alametler gibi birikenler değil.

Hiç düşünmeden kapıyı açtı ve uzun adımlarla içeri girdi, sonra cam vitrinin arkasında engellenen kız aniden ayağa kalkıp kasanın arkasında görüş alanına girdiğinde neredeyse devrilecekti.

Onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, adam havayı dolduran şeker ve vanilya kokusuna hapsolmuş, kaybolmakla meşgul olduğu için konuşamayan bir salak orada dururken şaşkınlık onu yakaladı ve dudaklarını ayırdı. güzel günlerin düşüncesiyle.

Cody'nin evindeki küçük mutfığa gittiği zamanlar. Hayatın basit ve doğru olduğu zamanlar. Hayatındaki her güzel şeyi çarçur etmeden önce.

"Dakota," diye sonunda başardı, şaşkınlığı gidermek için başını salladı. Ona yumuşak bir gülümseme gönderdi. "Sen olduğunu?"

Açıkça.

Gözlerinin eşsiz tonu eksik değildi. Kahverengi ona tarçını hatırlatan kırmızılarla beneklendi. Kalp şeklindeki yüzü, dolgun yanakları, sonsuza dek taşıdığı aynı yumuşak ifade.

Ama o farklıydı.

Daha eski.

Tanrım, on dokuzuna yaklaştığını tahmin etti. Her zaman kafan iyiyken zamanın uçup gittiğini sanıyordu.

Gömleğinin yakasından kırmızılık yükseldi ve boğazını temizlemeden önce başını eğdi. "Ryder. Aman Tanrım, seni görmek çok güzel. Nasılsın?"

Ortalıkta yoktu ama kayıptı. Geceye musallat olan bir hayalet. Cody'yle ara sıra konuşuyordu, yıllar boyunca onunla ve Ezra'yla birkaç kez takılıyordu ama durum aynı değildi.

Yakınında bile değil.

Ve Cody ile en son buluştuğunda en eski arkadaşı onu köşeye sıkıştırmış, duvara yaslamış ve itiraf etmesini talep *etmişti* . Ona annesi için çok üzgün olduğunu söylemişti ama bu artık geçerli bir mazeret değildi.

Ona acınası olduğunu söylemişti.

Annesinin onun haline geleceğinden utanacağını.

Sanki bunların hepsini bilmiyordu.

Yani sanki kendisi yokmuş gibi bu kasabanın gölgeleri arasında sürüklenerek kendini kıt hale getirmişti.

"Güzel," sonunda yalanı söylemeyi başardı. "Peki ya sen?"

Bu kızarıklık yanaklarını aydınlatmaya devam ediyordu, etrafını saran bir çekingenlik, daha önce orada olmayan bir tedirginlik vardı, yine de aralarında her zaman derinlerde bir yerde onu çekiştiren aynı aşinalık vardı.

Ona bakmanın her zaman getirdiği o rahatlık.

Bir omuz silkti. "İyiyim. Son yılımı birkaç ay içinde bitiriyorum ve hafta sonları ve öğleden sonraları burada çalışıyorum. En azından derslerimde başarısız olmadan elimden geldiğince."

Sınıfının geri kalanından her zaman neredeyse bir yaş büyük olduğunu hatırladı. Bazı konuşma güçlükleri yaşadığı için birinci sınıfı tekrarlamıştı ama bu sorunu aştıktan sonra, annesinin onur belgesi sertifikalarından birini buzdolabına iliştiemediği bir zamanı hatırlamıyordu.

"Bunda çok fazla risk olduğundan şüpheliyim. Sen her zaman akıllı olandın.

Fırının içine doğru birkaç adım daha attı, bir yanı onu fazla yaklaşmaması, ait olmadığı konusunda uyarırken diğer yanı buna karşı koyamadı.

Çünkü onu özlemişti.

Gülümsemesi, tatlılığı ve her zaman ne kadar da havalıydı. Ağzının kenarındaki sırtışın çatlamasına engel olamadı. "Burası güzel kokuyor. Pişirmenizle dünyayı fethedeceğinizi biliyordum. Ses tonuna küçük bir alay havasının girmesine izin verdi.

Kızarıklık daha da artınca çekingen bir kıkırdamayı bıraktı. "Bu benim pişirmem değil. Yani kurabiyeleri fırına koydum ama bu benim tarifim falan değil. Ben sadece burada çalışıyorum."

"Ama bir gün ona sahip olacaksın. Kimse bunu senin gibi yapamıyor."

Başını omuzlarının arasına düşürdü, her yeri kızardı ama ona bakmaya devam etti. "Belki bir gün ama daha gidecek çok yolum var."

"Senin için de öyle olacağını biliyorum. Sen her zaman böyleydin. İstedikinin peşinden gitmek. Seninle ilgili tüm anılarım o mutfakta, harika bir şeye karışıyor."

Aralarında uzun bir sessizlik geçti, sonra bir anlığına aşağıya baktı, dönüp ona baktığında temkinli davrandı. Gözlerinde hüznün parladı. "Senden ne haber?"

Heyecanlı elini saçlarının arasından geçirdi. "Bilirsin, sadece yaşıyorum."

Eğer öyleyse düşünülebilir.

Bakışları kısılarak tezgahın üzerinden onu inceledi. "Seni özledik, biliyor musun?"

Ağır bir iç çekti. "Bir şeyler değişiyor, değil mi?"

"Evet, yapmamalarını dilediğim şekillerde." Sonra boğazını temizledi ve göğsüne yayılan kocaman bir gülümseme gönderdi. Çünkü gerçekte, orijinaldi ve bir zamanlar tanıdığı küçük kıza çok benziyordu ama yine de çok farklıydı.

Pişmanlık onu çok sert bir şekilde çarptı.

Onun için kız kardeş gibiydi.

Hatta bundan da fazlası.

Onu, onu elde ettiğini düşündüğü gibi ele geçiren biri.

Ve şimdi, o kadar zamanı kaybetmişlerdi. Aralarında bir okyanus. Onu aşmanın ya da her şeyin eskisi gibi olmasına geri dönmenin yolu yoktu. Artık onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve bu tamamen onun elindeydi.

"Bir şey ister misin?" sonunda sordu.

"Hı... evet... elbette," diye mırıldandı, garipliğin içinden geçerek ekrana doğru ilerledi ve içeriye baktı. Tonlarca farklı türde kurabiye, çikolata parçacıkları, şeker ve aradaki her şeyle doluydu. Özenle dekore edilmiş kekler. Turtalar ve kekler. İçlerinden biri gözüne çarptı; dilimler halinde kesilmiş ve tabaklara yerleştirilmiş koyu çikolatalı bir pasta. Her birini süsleyen yıldız şeklinde üç parça beyaz çikolata şekeri vardı.

"Onlardan bir tane alacağım." Camdan onu işaret etti.

Dakota utangaç bir sesle kıkırdadı ve bir tanesini çıkarıp dikkatlice beyaz bir hamur işi kutusunun içine koydu. Kapağı kapattı ve beklediği kasaya götürdü. Biraz ona doğru eğildiğinde onu şaşırttı, sesi alçaktı. "Görünüşe göre hâlâ iyi bir zevkin var, Ryder Nash. Bu durumda benim tek tarifim bu."

"Gerçekten mi?" Memnuniyet onu çekti.

"Evet." Gülümsemesi yumuşaktı ve eskiden paylaştıkları anlayışın bir kısmının hala orada olduğunu düşünüyordu. Ve bu ona belki de tamamen gitmediğini hatırlattı. Belki geri dönüş yolunu bulabilirdi.

"Sana ne borcum var?" diye sordu, cüzdanını bulmak için arka cebini karıştırırken.

Dudağını ısırды ve kutuyu ona doğru itti, sözleri fısıltı halindeydi, "Aşk evde."

Bundan sonra onunla görüşmeye devam etti.

Yanlışlıkla mı, yoksa bilerek mi, emin değildi.

O sadece... her zaman yaptığı gibi saklanmıyordu. Gün ışığında dışarı çıkıyordu ve o kadar da berbat durumda değildi çünkü istediği son şey onun onu bu halde görmesiydi.

Cody ve Ezra'yla da birkaç kez takılmıştı.

Normal.

Eski arkadaşlar gibi.

Eskisi gibilerdi ama sanki birbirlerine ne söyleyeceklerini bilmiyormuş gibi bir rahatsızlıkları vardı.

Ya da belki ona tam olarak güvenmediler.

Onları suçlayacak gibi değildi.

Koşulları veya derinliği bilme ihtimalleri olmamasına rağmen hâlâ derinlerdeydi, zincirlenmişti. Kendisinden yayılan çamuru, gözeneklerinden sızan çürümüşlüğü hissedebildiklerini düşündü.

Ama köşedeki o küçük fırına girdiğinde bunu pek hissetmiyordu, şeker ve vanilya kokusu yüzüne çarpıyordu.

Ya da belki Dakota'yı tezgahın diğer tarafında gülümserken bulduğunda midesi biraz kasılmıştı. "Peki bu zevki neye borçluyum?" dalga geçti. Kolayca dönüşmüştü. Eskiden oldukları gibi.

"Geçiyordum ve güzel bir koku aldım."

"Sadece geçiyordum, öyle mi?"

Daha derinlere doğru ilerlerken umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Küçük bir kasaba."

"O kadar da küçük bir kasaba değil." Ağzının kenarında bir sırıtiş belirdi ve adam da dolu bir sırıtmadan kendini tutamadı ve arkasından

büyük hediye çantasını çıkarıp tezgahın üzerine koydu. "Birinin doğum günü olduğunu duydum."

Yüzünde şaşkınlık belirdi ve yanaklarına kızarıklık sıçradı. "Hatırladın."

"Elbette hatırladım Dakota. Seni nasıl unutabilirim?"

Yaşadığı onca yıl dışında.

Suçluluk duygusu boğazını tırmaladı ve lanet olsun, onu geri alabilmeyi diledi.

Karşıdan ona baktı. Tanıdıklığın içinde mırıldanan yeni bir şey vardı. Vızıldayan bir enerji. Ya da belki de içinde parıldamaya başlayan hafif bir sevinç parıltısıydı. O kadar uzun zamandır eksik olan bir şey ki artık yabancı geliyor.

"Açacak mısın, yoksa ne?" çantayı ona doğru iterek bastı.

Sırıtmadan önce nefes verdi ve kağıt mendili atmak için acele etti, sonra içine sıkıştırılmış olanı çıkardığında kaşları çatılmaya başlamıştı.

On iki x sekiz inç ve dört inç derinliğinde metal bir kutuydu. Kapak, yıllar önce ona verdiği takma adı metalin derinliklerine kazınmıştı.

Kurabiye.

"Bu ne?" diye sordu, nefesi daralıyordu.

Ryder rahatsızlıktan kaşınmamaya çalışarak elini ensesine doğru götürdü. "Ben yaptım."

Gözlerinin arasındaki çizgi derinleşti. "Yaptı?"

Derisinden çıkacakmış gibi hissetse de omuz silkti. "Kaynak ve benzeri şeylerle oynuyordum. Bilmiyorum...aptalca...ama tariflerini falan içine koyabileceğini düşündüm."

Botlarına baktı çünkü kendini bu şekilde ortaya koymak çok aptalcaydı. Ne yaptığına, neden yaptığına ya da ona neyin haklı olduğunu düşündürdüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama onun yumuşak sesi havaya çarptığında tüm bu sorular ezilmeye başlamıştı. "Bu aptalca değil Ryder. Bu şimdiye kadar birinin bana verdiği en düşünceli, en güzel hediye. Bayıldım."

Dönüp ona baktı. "Evet?"

"Evet."

"O zaman iyi."

Kapının üzerinde zil çaldığında irkildi ve döndüğünde bir aptalın sinsi sinsi sırtışına sinsice sinmiş bir şekilde içeri girdiğini gördü.

Dakota irkildi ve boğazını temizleyip bir parça parlak kahverengi saç kulağının arkasına sıkıştırdı. "Seaton, merhaba."

"Ne haber, Dakota?" Pislik herif, Ryder'ın yanından geçerken alaycı bir bakış attı ve tekrar Dakota'ya odaklandı. "Cumartesi günü saat yedide seni alacağım. Hazır olduğunuzdan emin olun ve sıcak bir şeyler giyin."

Ciddi miydi?

Ryder'ın uzanıp bu serseriye boğazlama isteği vardı.

Ama bunu yapmaya da hakkı yoktu. Eğer Dakota'nın ondan milyonlarca kat daha iyisini yapabileceğinden emin olsa da, eğer onun istediği bu pislikle takılmaksa, ona engel olmaya gerek yoktu.

Her ne kadar bunda yolunda gitmeyen bir şeyler olsa da başını salladı ve sanki zorla gülümsedi. "Evet. Elbette. Hazır olacağım."

Ryder geri çekilirken tarçın rengi gözleri parladı.

Aniden oradan çıkmak zorunda kaldı.

Hava nefes alamayacağı kadar yoğundu.

Dakota onu durdurmak istiyormuş gibi görünüyordu ve o bir şey söyleyemeden dönüp kapıyı iterek açtı, ancak dışarı çıkıp caddede kaybolmadan önce "Doğum günün kutlu olsun, Cookie" diye mırıldanacak

kadar uzun süre duraksadı.

"Seni bu şekilde görmek gerçekten çok güzel."

Cody birasından bir yudum aldı ve Time & Tap Tavern'deki bir standta karşısında oturan Ryder'a baktı. Mekan bir pub havası veriyordu ve şehrin en uzak ucunda, yıllar içinde ortaya çıkan turist mağazalarından ve restoranlardan uzaktaydı.

Hala doluydu. Sıkışık alanın ortasını kaplayan at nalı şeklindeki büyük barın etrafındaki her tabureyi insanlar doldurmuştu. Her iki taraftaki iki duvar, üzerine tek bir adım atmanız gereken yükseltilmiş kabinlerle kaplıydı ve girişin ön tarafında birkaç küçük yuvarlak masa oturuyordu.

Müzik kutusundan country müzik çalıyordu ve duyulamayan seslerin gürültüsü gürültüye karışıyordu.

Cody mesaj atıp bira içmek için buluşmayı önerdiğinde buraya gelmeye karar verdiler.

Ryder, insanların dans ve canlı müzik için akın ettiği Mack's gibi bir noktaya varacak ruh halinde değildi.

Tanıdığı biriyle karşılaşma şansı daha az.

Ryder viski bardağından bir yudum alırken, "Ben de seni görmek güzel dostum," dedi.

Son iki saattir yaptıkları tüm aptalca şeyleri hatırlıyorlardı ve Ryder ilk kez Cody'nin odasında kendini tamamen rahat hissettiğini düşünüyordu, ancak bu rahatlık içinde Cody'nin bir sürü aptalca şey yaşadığına şüphe yoktu. söylemek istediği şey.

Cody'nin devasa vücudu kabinin arkasına yaslanmış, biraz yana doğru eğilmişti. "Dürüst olmam gerekirse seni kaybettiğimi sandım."

Rahatsızlık Ryder'ın başını salladı ve kabine geri çekilirken soğukkanlılığını korudu. "Ben de kendimi kaybettiğimden endişeleniyordum."

Hala öyleydi.

Ama işler farklı gelmeye başlamıştı.

Sanki en karanlık sularda boğulduktan sonra nefes almaya çıkıyormuş gibi.

"Ama işte buradasın." Cody eğilip şişesinin ağzını Ryder'ın bardağına vurdu.

"İşte buradayım."

Ryder'ın liseden tanıdığı bir kız, gözü Cody'nin üzerinde, başıboş dolaşıyordu.

Onun geldiğini görünce yüzünde bir gülümseme oluştu.

"Merhaba Cody."

"Ne haber Luce?"

"Az önce en sevdiğim kovboyu burada gördüm ve merhaba dememin daha iyi olacağını düşündüm."

Neredeyse kucağına süründü ve ona sarılmak için eğildiğinde adam onun kıcını sıktı. Ryder'ın duyamayacağı bir şeyler mırıldandı kulağına ve viskisini yudumlarken sessizce gülüyordu, orada değilmiş gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu.

Cody'nin yaptığı teklife, "Yalnızca beni yarın tekrar ararsan," diye cevap verdi; geri çekilirken ağzı cilveli bir şekilde somurtarak, elleri Cody'nin göğsüne doğru itildi.

"Söz vermiyorum tatlım." Cody'nin gülümsemesi kolaydı, ahbap, ona dokunmadan bile kızın külotunu çıkardı.

"Pekala, bir istisna yapabilirim. Oradaki standta arkadaşlarımla takılıyorum." Barın diğer tarafını işaret etti. "Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Vals yaparak uzaklaştı ve Cody onun gidişini izledi.

Ryder kıkırdadı, gülümsemesi iyice yayıldı. "Bazı şeyler asla değişmez."

"Bu kadar iyiymen neden onları değiştiresiniz ki?"

"Kendini beğenmiş pislik." Eğlence Ryder'ın ağzını kapladı. "Bu bir gün senin de başına gelecektir."

"Ben mi, kibirli miyim? Hayır. Bayanlara ihtiyaç duydukları şeyi vermeyi seviyorum ve genellikle ihtiyaç duydukları şey benden birazcık."

Kabinde daha da geriye otururken gülümsemesi yayıldı ve birasını kaldırıp kalabalığa işaret etti. "Ve sakın bana buradaki kadınların yarısının içine girmediğini söyleme. Söylentiye göre, her sabah dairenizden farklı bir hatun çıkıyor. Bazen iki."

Cody'nin kaşları kalktı ve onu bunu inkar etmeye cesaretlendirdi.

Ryder huzursuz bir sesle güldü.

Adam üs dışında değildi ama bu saçmalık eskimeye başlamıştı.

Dakota'nın yüzü aklına geldiğinde suçluluk duygusu boğazına tırmandı. Onun bu gece o küçük pislikle dışarıda olacağı düşüncesi onu boğuyordu.

Yine de umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Ne diyebilirim, şımartmayı seven bir adamım."

Cody kıkırdadı ve yavaşça gülümsedi. "Peki ukala olan ben miyim?"

En eski arkadaşı onunla tamamen yüzleşmek için öne doğru oturduğunda ruh hali değişti. "Peki hayatında ne yapıyorsun Ryder?"

İçini bir huzursuzluk dalgası kapladı. Ön cebinde bıraktığı iki çanta sanki bir suç itirafı gibi yanıyordu. Cody ile buluşmadan önce Dare'i yatıştırmaya yetecek kadar şeyden kurtulmuştu ama bu *yatıştırma* onu yapışkan bir küçümseme tabakasıyla kaplamıştı.

"Bu nedir? Bir tür müdahale mi?" Ryder onu hafif bir şekilde dışarı attı. Şaka.

Cody güldü ama bunda şakacı hiçbir şey yoktu. "Hayır dostum, sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Hayatında ne olursa olsun, her zaman burada olduğumu bilmeni istiyorum. Ne yaşıyorsun, neyle uğraşıyorsun?"

Hiç şüphe yok ki Cody, Ryder'ın içine düştüğü sapkınlığa karşı kör değildi.

"Buna minnettarım dostum, ama ben iyiyim. Ve umarım aynı şeyin sizin için de geçerli olduğunu biliyorsunuzdur."

"Her zaman arkamı kolladığını biliyorum. Sadece..." Odak noktasını Ryder'a döndürmeden önce dikkatini kalabalığın üzerinde gezdirdi. "Orada dikkatli ol, tamam mı? Kendine dikkat et. En iyi arkadaşımın uğraştığı için şüpheli bir orospu çocuğunu avlamak zorunda kalmak istemiyorum."

Sonuncusunda bir şaka yaptı.

"Benim şüpheli orospu çocuğu olduğumu bilmiyor musun?" Ryder tüm dişlerini göstererek sırıttı.

Cody kahkaha attı. "Evet, dostum. Seni tanımasaydım, geldiğini görsem karşıdan karşıya geçerdim. Neden sürekli cinayet işleyecekmiş gibi görünüyorsun?"

"Şimdi sadece duygularımı incitiyorsun."

Bu iyi hissettirdi. Cody ile bu şekilde şakalaşıyorum. Eskisi gibi kolay.

Değişimin yaklaştığını hissedebiliyordu. İki haftadır kafayı bulmamış olması bunun kanıtıydı.

Ryder utançtan kaçmanın mümkün olmadığını anlamıştı. Bunu örtemez ya da çarpıtamazdı ve annesinin sesini yok etmenin hiçbir yolu olmadığını biliyordu. Denemişti ama işe yaramamıştı ve bunun tüm gücünü, onu kaybetmenin acısını hissetmesine izin vermek onu mahvedebilirdi ama artık zamanı gelmişti.

Gerçek, ruhunda heyecanın yankılanmasına neden oldu.

Çünkü ellerinin tozunu alıp yaşadığı hayattan uzaklaşması mümkün değildi ama ne kadar kötü giderse gitsin bir yolunu bulacaktı.

Cody birasını bitirip masaya vurdu. "Şimdi, eğer kusura bakmazsan, sanırım gidip Luce'un teklifini kabul edeceğim."

"Ah, nasıl olduğunu anlıyorum, sikini ıslatmak için beni terk et."

"Bir adamı suçlama. Onu gördün mü?" Cody kabinden dışarı çıktı, cüzdanını karıştırdı ve masaya iki yirmilik attı. "Bana katılmak ister misin? Arkadaşları genellikle iyi vakit geçirmek için oyun oynuyorlar."

Ryder viskisinin son kalıntıları da silip süpürdü. "Hayır dostum, sanırım arayacağım."

"Senin kaybın."

"Sana bir iyilik yapıyorum. Luce bana daha yakından baktığında terk edilecek olanın senin kığın olacağını biliyoruz." Dışarı çıkarken gülümsedi.

Cody kıkırdayarak eğildi ve onun sırtına vurdu, alay etme olayı ortadan kalktı. "Seni çok özledim kardeşim. Şükür ki başardın."

Ryder da ona karşılık verdi. "Buradayım dostum."

Ryder sallanan kapıyı iterek geceye doğru ilerledi. Araziyi geçip yan sokağa sapıp dubleksine doğru ilerlerken, country müziğinin sesi ve insan uğultuları arkasında azaldı.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu ve yüzündeki serin esintinin tadını çıkardı.

Sadece birkaç blok ötede olduğundan yürümüştü.

Saat on bir buçuk civarındaydı ve kasabanın çoğu uyuyordu, yalnızca aralıklı olarak geçen birkaç araba vardı, Elm'e doğru döndüğünde havada bir huzur vardı. Bir şey dikkatini ıssız bir otoparka çektiğinde neredeyse Manchester'a varmıştı.

Büyük bir ağacın altına park edilmiş ve gölgelere gizlenmiş bir arabanın kırmızı arka lambalarının parıltısı. Ne olduğunu bilmiyordu ama bir enerji dalgası huzuru bozdu.

Kaosa sürükledi.

Göğsünün ortasında davul gibi atan bir duygu.

Ve ön yolcu kapısı birdenbire açılıp Dakota tökezleyerek dışarı çıktığında, bir yandan yırtık elbisesinin üstünü tutarak hırıltılı nefes alırken zar zor dengesini yakalayabildiğinde o kadar da şaşırmadığını tahmin etti.

"Benden uzak dur. Hayır dedim," dedi pürüzlü sözlerin arasından nefesi kesildi.

Pislik sürücü tarafından dışarı çıktığında, Ryder çoktan o tarafa doğru ilerliyordu, arabanın üstüne tükürdüğü sözleri Ryder'ın damarlarına asit boşaltıyordu.

"Benimle bu şekilde oynamana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Seni kaltak. Sana çıkma teklif ettiğim için bile bana teşekkür etmelisin."

Ciğerlerinden dehşet verici bir ses çıktı. "Sen tam bir pisliksin, Seaton. Canın cehenneme, seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Benden uzak dur," diye geri attı.

Ama zavallı Seaton için artık çok geçti.

Ryder, piç orada olduğunu anlamadan aşağı indi ve olduğu gibi bir canavar gibi karanlığın içinden çıktı.

Öfke kan dolaşımını parçaladı.

Saldırganlık onu ikiye böldü.

Göt deliğini başının arkasından tuttu ve yüzünü çatının kenarına çarptı.

Dakota şok içindeydi; saldırı birdenbire geliyordu ve pislik acı içinde inliyordu. "Ne oluyor?"

Ryder'ın sempatisini kazanmadı.

Onu gömleğinin arkasından tutarak dik tuttu ve kendi etrafında döndürdü. "Hayır dediğinde ona dokunabileceğini mi sanıyorsun, seni kahrolası korkak?"

Ryder zaten parçalanmış olan yüzüne bir darbe indirdi. Pislik haykırdı ve darbenin gücünden dolayı sendeleyerek geri çekildi.

Ryder onun peşinden gitti ve kışının üstüne düşmeden önce onu geri döndüren bir yumruk daha attı.

"Ryder, aman Tanrım." Dakota arabanın etrafında koşturdu, topukları kaldırımında takırdıyordu. "Ryder," diye yalvardı. "Onu bırak."

Onu Ryder'a bırakmanın imkânı yoktu ve o da onun üzerine atlayıp onu yere çiviledi. "Küçük pislik, seni onun adını söylediğine pişman edeceğim."

Yerde kıvranan pislik Ryder'ın yüzüne kan tükürdü. "Kim olduğumu biliyor musun? Bana dokunamazsın. Bunun için seni yok edeceğim. Sik emmede berbat olan şişko bir fahişe yüzünden."

Öfke, Ryder'ın görüşünü bulanıklaştırdı. Karanlık kenarlardan sızıyor. Devralarak.

Ne zaman Dakota'yla birlikte o ağacın örtüsü altında otursa ve Dakota bu cahil pisliklerden birinin barajı aştığını söylediği bir şey için ağlasaydı.

Anılara saldırı.

Onda bulduğu rahatlık.

Her zaman orada olmayı istediği şekilde. Onu koru. Verdiği her boş söz.

Uzaklaşmanın utancı.

Bu pislikten her şey silinmiş.

Ryder yumruk üstüne yumruk attı.

Dakota'nın ricası kargaşayı zar zor gölgeledi.

"Seni öldüreceğim, pislik herif."

Ve eğer sirenin sesi ve çığırnlığı kesen farların ve spot ışıklarının kör edici parıltısı olmasaydı, piç kurusunun topallayıp karşılık vermeyi bırakma şeklini de muhtemelen o da yapardı.

Araziye giren bir SUV'du. Şerif yan tarafa boyanmıştı ve hoparlörden çatırdayan bir ses bağırdı. "Eller havaya. Şu anda."

Ciğerleri nefes almak için hızla atarken arkasına yaslandı, dizleri çukurlu kaldırıma gömülürken ellerini yavaşça başının üstüne kaldırdı.

"Aman Tanrım, Ryder." Dakota arkasında bir yerden ağlıyordu ve onun korkusunu hissedebiliyordu. Onun kafa karışıklığı. Az önce tatlı ruhunun etrafında dönen şeyin dehşeti.

SUV'un her iki kapısı da açıldı ve sürücü tarafındaki şerif önden geldi. Silahını çekmişti ve Ryder'a nişan almıştı. "Yavaşça yana çekilin ve yere uzanın. Yüz aşağı."

Ryder itaat etti, bunu yaparken de sinirleri zonkluyordu. Her zaman çok dikkatli olmuştu. Çok dikkatli. Ancak Dakota'yı korumak her şeye değerdi.

Herhangi bir sonuç.

Ama ikinci polis görüş alanına girdiğinde sindi.

Ezra.

Akademiden yeni mezun olan ve iki hafta önce bölümde işe alınan kuzeni.

Utanç yağdı.

Yaşlı memur onun üzerinden geçip kollarını arkadan kelepçelediğinde, memur onu okşamaya ve ceplerini karıştırmaya başlamadan önce ne bulacaklarını biliyordu.

İki poşeti çıkardı.

Fazla değildi.

Ancak Dakota'nın sızlanması ve Ezra'nın nefesinin altından "Siktir, Ryder" diye hırıldaması yeterliydi.

Yanında baygın bir yüzü olan bir pislik olması yeterince kötüydü ve uzakta başka bir sirenin çığlığı havada yankılanıyordu.

Bir dakika sonra bir ambulans ve başka bir şerif devriyesi park yerine yanaştı.

Ryder ayağa kalkıp döndü ve bakışları Dakota'nın kilere takıldı.

Tarçın gözleri geniş ve korku doluydu. Terör ve inançsızlık. Şok vücudunu sardı. Kız o kadar titriyordu ki sanki donmuş bir gölden kurtarıldığını sanıyordunuz.

Bir sağlık görevlisi onun etrafına bir battaniye sararken, diğerleri şu anda alanın karşı tarafında inleyen herifle ilgileniyordu.

Ryder'ı SUV'un arkasına yönlendiren ve onu arka koltuğa oturmaya zorlayan kişi Ezra'ydı. "Ne düşünüyordun sen Ryder?" Ses tonuna

pişmanlık sızdı ve sesini yalnızca Ryder'ın duyabileceği kadar alçak tuttu.
"Bunu karşılayamayacağımı biliyorsun."

"Senden bunu istemezdim." Onu asla kendi pisliğine karıştırmayacaktı.
Dikkati, sağlık görevlisinin söylediklerine karşı Dakota'nın uyuşuk bir
şekilde başını salladığı yere kaydı.

Göğsü iyice sıkıştı.

Bu duyguyla ağır.

Ve ilk kez bunun gerçekte ne anlama geldiğini anladı.

"Bu, kışını parmaklıklar ardına indirdiğin anlamına gelse bile mi?" Ezra
bastı.

"O buna değer."

Dakota - On Dokuz Yaşında

Dakota gecenin karanlığında evinden kaçtı. Merdivenlerden sessizce inerken plastik kabı göğsüne bastırdı. Bir zamanlar yıpranmış, artık büyümüş olan patıkaya girdiğinde hızını artırmadan önce evin yan tarafında sürünerek ilerlerken alçakta durdu.

Karanlık, gökyüzünde benekli yıldızlarla dolu, alçakta asılı duruyordu.

Yüksek otların arasından güçlükle yürüdü ve ormanın kenarına geldiğinde yavaşladı. Derenin gevezeliği ve ağaçlardan vızıldayan böceklerin vızıltısı dışında ortalık sessizdi.

En sevdikleri dalın üzerinde oturan siluetin şeklini gördüğünde kalbi kaburgalarına çarptı.

Siyah saçları, fısıldayan hafif esintiyle dalgalanıyordu ve sinirlerini toplayıp yolun aşağısına doğru ilerledi.

Onun orada olacağını nereden biliyordu, bilmiyordu.

Yıllar olmuştu.

Onunla orada tanıştığından bu yana yıllar geçmişti ama bir türlü uykuya dalamamıştı, vücudu onu yatakta kıpırdatmayan bir farkındalıkla canlıydı.

Onu kendine çeken bir cazibe.

Her zaman kendisine ayrılan yere çekildi.

Alçak dalın altına eğildi ve tırmanmaya başladığında adam ne çekindi ne de onun varlığını kabul etti.

Yine de onun onaylandığını hissetti.

Havada çatırdayan ve yasak bir kucaklaşma gibi etini okşayan ürpertiği hissettim.

Mükemmel oturma yerini oluşturan derin çentiğe otururken dal biraz sallandı ve o da Ryder'ın baktığı gibi aynı hiçliğe baktı.

Aynı farkındalık aralarında da uğuldadı. Uzun zamandır aradığı güvenlik ama şimdi tehlike ve hızla dolup taşıyordu.

"Sana bir şey getirdim." Etraflarında yankılanan yoğun sessizlikte bunu mırıldandı ve kapağı açtı.

Ryder inanmayan bir ses çıkarsa da dudaklarının köşesinde hafif bir çekiş vardı. "Tabii ki sen yaptın."

İçinde ortasında eritilmiş kalın çikolata bulunan çikolatalı kekler vardı.

Ryder uzanıp bir tane aldı. Bir ısırık alırken inledi.

Dakota onun çiğnemesini izlemekten başka bir şey yapamadı. Gözler çenesinin kaba hatlarını, yutkunurken boğazının sallanma şeklini takip ediyordu.

Ne kadar güçlü ve kırgın görünüyordu.

Adam bir tane daha yedi ve onlar huzursuz sessizlikte süzülürken dönüp kendini ileriye bakmaya zorladı.

Onlar böyle otururken ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordu; ikisi gecenin içinde sürükleniyordu, sanki bir bulutun üzerinde asılı duruyorlarmış gibi, Ryder yarısını yerken tüm acıların, koşulların ve altlarında birikmiş soruların üstünden kalkmışlardı. sanki bir daha asla tatma şansı bulamayacakmış gibi kaptaki brownileri.

Ama Ryder işkenceden kurtulamadı ve onun huysuz, alçak sesi yalnızlıklarını böldü. "Üzgün değilim Dakota."

Bakışlarının ağırlığının yüzünün yan tarafına yandığını hissederken dikkati ileriye odaklanmıştı. "Dün gece yaptıklarımın dolaylı üzüntü değilim."

Sonunda ona bakacak cesareti topladı.

Ve sanki gece yarısına bakıyor gibiydi.

İçine düşmek.

İçinde kaybolmak.

İfadesinde bir fırtına koptu ve sanki kötü bir tadı siliyormuş gibi elinin tersiyle ağzını sildi. "O seni incittiğinde onu incittiğim için özür dilemeyeceğim."

Dişleri gıcırdadı. "Gerekliyse onu bitirirdim. Memnuniyetle." Sonra burnundan bir nefes üfleyerek itiraf etti, "Kahretsin, onu yakalamamak ve Cody bu sabah beni kefaletle serbest bıraktıktan sonra, sen dokunmadığın halde sana dokunabileceğini düşünen pislik her şeyi yapmak benim için her şeyi yaptı." yapmasını istiyorum."

Duyularında bir bozukluk belirdi.

Minnettarlık.

Korku.

Karnındaki o çarpıntı göğsüne kadar yükselmişti.

Bir de nefret vardı.

Uzanıp istediğini alabileceğini düşündüğü için arabasından inmeye çalışırken elbisesini yırtan pisliğe karşı nefret.

Onun sözünün bir önemi olmamasına duyulan nefret.

Babası kasabada doktor olduğu için Seaton'ın bundan paçayı sıyracağından nefret ediyordu ve bu onun sözüne karşı onun sözüydü. Onun sözü Ryder'inkine karşı. Ryder da bulundurmakla suçlanmış ve onu o kadar kanlı bir şekilde dövmüştü ki sanki deli bir adam tarafından saldırıya uğramış gibi görünüyordu.

"Özür dilemesi gereken benim. Benim yüzümden tutuklanan sensin."

Alay etti. "O herifi onun yerine koymak için ödenecek küçük bir bedel. Bir daha yanınıza gelirse işlerin onun lehine gitmeyeceğini bilmesi gerekiyordu."

"Dün gece işlerin onun lehine gittiğini pek sanmıyorum." Kaşları kalktı, sesi hafif bir hafiflik ile zar zor kıvrılıyordu.

Paisley onu bu sabah aramıştı. Erkek arkadaşı Jeremy, Seaton'ın en iyi arkadaşlarından biriydi. Paisley ona Seaton'ın çenesinin kırıldığını ve iki dişini kaybettiğini söylemişti.

Paisley dehşete düşmüş, bağılıyor ve Seaton'ın da kıcını tekmeleyeceğini söylüyordu.

Dakota, Ryder'ı yandan incelemeye devam etti.

Dikkatlice.

Son birkaç haftada buldukları rahatlığı bu gece bulmak zordu.

"Seninkine de düşmedi," diye fısıldadı.

Öne doğru eğilen Ryder derin bir iç çekti. "Bunu görmenden nefret ediyorum. Ben kimim."

Yıllar önce kaybolduğu boşluğu korku doldurdu.

"Ne olacak?"

Endişe başını salladı. "Bilmiyorum. Birkaç ay hapse girebilirim ama Ezra büyük olasılıkla denetimli serbestlik alacağını düşünüyor."

Boğazına dolan yumruyu başıyla onayladı. "Üzgünüm."

"Yapma Dakota. Ben bunu hak. Uzun zaman oldu."

Rüzgarın etkisiyle gerginlik arttı ve dal onların ağırlığı altında inledi.

"Bunu kendine neden yapıyorsun Ryder?" Onu açmak aşılmaz bir duyguydı, karanlığına doğru itmek.

İçinde titredi, acı vücudunda dolaşıyordu, nihayet ona baktığında gözlerine gölgeler dolanıyordu.

"Daha kolaydı. Hissetmiyorum. Annemin bıraktığı delik." Kelimeler boğazında düğümlendi ve acısını bastırmaya çalışıyormuş gibi burnunu çekti ama Dakota yine de acının şok dalgasını hissetti. "O kadar çok acıttı ki..." Başı utançla öne düştü. "Yapamadım Dakota. Yapamadım. Sanki son

altı yılını sevmekten ve onu bir daha asla hissedememekten korkarak geçirmişim gibi."

Acı kalbini sırlıslıkla yaptı ve uzanıp ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki. Kollarını ona dola. Ona her şeyin düzeleceğine söz ver.

"Ama bunun kontrolden çıkmanın bir yolu var, biliyor musun?" o devam etti. "Yüzleşebileceğinizi düşünmediğiniz bir şeyden kaçmak, ancak yaptığınız tek şey kendinizi çok daha kötü bir şeyin pençesine atmak olur. Ve siz farkına bile varmadan, o pençeler o kadar derininize işlemiş ki, özgürleşemezsiniz."

"Senin için burada olurdum. Ben... ben seni burada bekledim. Yıllarca burada seni bekledim." Kabul sırasındaki utancı reddetti.

Göğsünden hafif bir ıstırap titreşti ve eğilirken iki eliyle başının üstünü ovuşturdu. "Gelmesem daha iyi olur Dakota. O zaman bana ulaşamadın ve yanında olman gereken son kişi benim gibi biri."

Burnundan küçümseme sesi yükseldi. "Yine de olmamalısın. Dün gece bunun kanıtını öğrendin."

"Umurumda değil."

İçi boş bir sesle güldü ve dalların arasından yıldızlarla benekli geceye baktı. "Yapmalısın Dakota. Malısın."

Daha sonra dikkatini ona çevirdi. "Ama sana söz veriyorum, bir değişiklik yapacağım. Yarattığım felaketten sürünerek kurtulmam biraz zaman alacak ama söz veriyorum daha iyi olacağım."

Ona bakarken alt dudaklarını ısırды. "Bu iyi, Ryder. İyi bir yaşamı hak ediyorsunuz. Bir tane almanı istiyorum. Anneni düşünmenin acı verdiğini bilsem de. Ama onu hatırlamamak hayatının en büyük pişmanlığı olacak."

Karnını yumruklar halinde düğümleyen bir ifadeyle ona baktı. "Çok pişmanım var Dakota. Ama onlara ekleme yapmayı bırakacağım."

Aniden daldan atladığında onu şaşırtmadan önce onu uzun süre izlemeye devam etti. Yerde dururken bakışlarını ona çevirdi ve o kadar yaklaştı ki sıcaklığının çıplak bacaklarına sızdığını hissetti.

"Yakında gidiyorum." Neden umutsuz bir yalvarış gibi ağzından fırladığını bilmiyordu. Tek bildiği bunun gerekli olduğuydu. Sanki ona bir şey için yalvarıyordu.

"Biliyorum Dakota. Öyle olman iyi. Üniversiteye gitmeni istiyorum. Tüm bu deneyimleri kazanın. Seni mutlu eden her şeyin peşinden koş."

O da gitmek istiyordu. Bunun için heyecanlıydım. Pek çok hayali vardı ve bir gün o fırının sahibi olacaktı ama bunu gerçekleştirecek becerilere ihtiyacı vardı.

Üstelik o da bu deneyimleri arzuluyordu.

Ama onu bu tereddütte tutan bir şey vardı; göğsünde çarpınan uğultu hissi. Artık neredeyse hiç tanımadığı bu çocuğa bağlı olduğunu hissediyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu.

Burnundan hava çıktı. "Temizlen. Belki şu kaynak işini takip edebilirsin. Annemin evini geri satın almanın bir yolunu bul."

Sonuncusu sanki kendi rüyasını dile getirmekten korkuyormuş gibi hırıltılı bir ses çıkardı.

Dakota, "Bu hoşuna gider," diye fısıldadı.

Ryder dişlerini alt dudağını gezdirdi. "Evet. Sanırım yapardı."

Ryder tekrar ona bakmadan önce kararsızlıkla kıpırdandı ve yavaşça kollarını kaldırıp ellerini vücudunun her iki yanındaki dala koyduğunda içinde bir ürperti oluştu. Ona o kadar yaklaştı ki sular altında kaldı.

Aurasıyla dolup taşıyor.

Sıcak deri ve derin, yozlaşmış baharat. Tadı mutfakta yeniden yaratıp yaratamayacağını merak etti. Kutulayın ve etiketleyin.

Ancak bu duyguyu yeniden üretmenin herhangi bir yolu olacağından şüpheliydi.

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirmeye isteği.

"Dün gece o piç sana ne dedi?" İmanın devam etmesine izin verdi.

Mortifikasyon hava akışını kapatmakla tehdit ediyordu. Hayatı boyunca insanlar bu yorumları yapmıştı. Sırf onların mükemmel kalıbına uymadığı için ona saldırıyor.

Ama son zamanlarda onlar hakkında farklı hissetmeye başlamıştı. Çok derin delmediler ve çok fazla acı vermediler. Ve eğer onu olduğu gibi sevmiyorlarsa siktir et onları diye düşündü. Bunu yapan pek çok insan vardı.

Annesi bunun iyileşme olduğunu söylüyordu ama Dakota büyüdüğünü düşünüyordu.

Kim olduğunu tanımaya başlıyordu.

Ama o anda bütün o eski yaralar onun içinde zonkluyordu.

Çünkü Ryder bunu duymuştu.

Bunun acıtmasından nefret ediyordu.

Bu onda kendini örtbas etme ve saklanma isteği uyandırdı.

"O bir aptal, Dakota. Lanet bir aptal. Güzelsin. Senin hakkında herşey. İçeride. Dışarısı. O gülümseme ve odayı aydınlatma şeklin. Sana aksini söyleyen hiç kimseyi dinleme."

Sözleri üzerine sıcaklık onun içini kapladı ve içini tam bir ısıltıyla aydınlattı. Göğsündeki titreşimle buluştuğu yerde nabız gibi attı ve o kadar derin bir hal aldı ki nefes almak zorlaştı.

Aralarındaki gerilim yüzünden boğazı kalın ve yapışkandı. Adam o kadar yakındaydı ki kalbinin atışını hissedebiliyordu.

Aniden uzaklaştığında nefesi kesildi. "Gitmeliyim."

İhtiyatla başını salladı ve dilinin kalınlığıyla mırıldandı: "Sen iyi bir insansın, Ryder. Sana aksini söyleyen hiç kimseyi dinleme."

Sözlerine karşılık verdiğinde ağzında küçük bir gülümseme belirdi ve Ryder'ın yüzü tam bir sırtmaya dönüştü.

Tanrım, ona bakmak bile canımı acıtıyordu.

Elleri ceplerinde, geri çekilirken, "Anlaştık," dedi, sonra dönüp ormanın içinden geçen patikaya doğru ilerlemeye başladı.

"Ben yokken beni unutma?" geri çekilen formuna seslenmeden edemedi.

Oyalandı ve gecenin karanlığında ona baktı. "Hayır Cookie, seni asla unutmam."

OTUZ

DAKOTA

Işık pencereden zar zor sızıyor, odaya parlak altın rengi bir sis gönderiyor ve beni uykumdan çekiyordu. Sıcaklık tenimi ıslattı, arkadan tuttuğu gücü içime sızdı ve derin, uykulu nefesleri saçlarıma doğru üflendi.

Bir sığınakta korunduğumu hissettim.

Bir kale tarafından korunuyor.

Uzun zamandır özlemini duyduğum bir rahatlıktı bu. Güvenmek istediğim biri. Yarın da orada olacağına inanmak. Daha önce yaptığı gibi hırsızlık yapmayacağını. Daha önce aramızda işler hiç böyle olmamıştı.

Ama dün gece itiraf ettiği her şeyden sonra, bana nasıl baktığı, beni nasıl gördüğü, bunca yıldır beni nasıl istediği, içimde her zaman bunu bilen bir parçamın olduğunu fark ettim.

Aramızda çok daha büyük bir şeyler olduğunu hisseden bir parça. Gözlerinde gördüğüm ve onun gözetiminde hissettiğim bir şey.

Odaya girdiğinde onu nasıl hissettiğimi, her seferinde eksenimin biraz eğildiğini, saklamak için mücadele ettiği bir şeye doğru çekildiğini hissettim.

Artık bunu gizleyemezdi.

Belime doladığı ve beni vücuduna yasladığı dövmeli koluyla değil.

İkimiz de hâlâ çıplaktık ve onun çıplak tenine dokunmaktan keyif alıyordum.

Dün gece benimle ilgilendikten sonra örtüyü kaldırmış ve içeri girmemi emretmişti. Arkama binmesi beni biraz şaşırtmıştı ve beni yakınına çekip beni sıkıştırmıştı. başımın arkasına yumuşak bir öpücük kondurdu ve "Uyu" diye mırıldandı.

Şimdi, derinliklerinden homurdandı ve eli kalçamdan bir avuç almak için belimden aşağıya doğru kaydı. Beni daha da yakınına çekti ve sert, sert aleti sırtımın küçük kısmına saplandı. Soğuk metalin tenime değen acısı, ondan yayılan alevlerle ürpertici bir tezat oluşturunuyordu.

Ve adımları mırıldandığında o alevler sıçradı. "Dakota."

Eli kalçamı sıktı, parmakları sanki bırakmaktan korkuyormuş gibi içeri daldı. Burnu başımın arkasındaki saçlarıma arasına girdi ve gürleyen sözleri bir rüya gibi içimden geçti. "Seni seviyorum."

Duygu kalbimin etrafını o kadar sıkıştırdı ki, çaresizce bir sıkışma, genişleyip gerçeğe birlikte ortaya çıkmadan önce daraldı.

Ve bundan büyülendiğimi hissettim.

Sağır edici sessizlik ve kalbimde ve kulaklarımda bağırان uğultuyla.

Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Ruhum bunu haykırdı. Bunu talep ettim.

Yavaşça etrafımda döndüm. Onu yastığımın üzerinde, bana dönük bir şekilde uyurken gördüğümde acı dolu bir nefes aldım.

Ona bakmak her zaman acı verirdi.

Her zaman kendisine ayrılmış olan noktaya saplanan bir bıçak. Her seferinde onu oymuştu. Daha derin bir skor elde ettim. Ancak bu sabah yeni bir şeyle zonkluyordu.

Gözlerim yüzünün keskin hatlarını okşarken güzel bir şey vardı. Adam, hatlarını okşayan hafif ışık parıltısıyla mükemmel bir heykel.

Onunla ilgili her şey sert ve sertti.

Kırılma gününde gece yarısı.

Ve bu gerçek daha yüksek sesle haykırdı, odada yaygara kopardı, duvarlara çarpıp geri sekti.

Her türlü güvensizliği bir kenara itip onun üstüne oturmak için hareket ettim. Uykusunda beni hissedince hareketi takip etti ve sırtüstü yuvarlandı. Dolgun, kırmızı dudaklarının arasından gürleyen bir inilti süzüldü.

Ağırlığının çoğunu dizlerimin üzerinde tuttum ve biraz da olsa rahatladım. Aramızda sert olan aletine kendimi sürtmeye yetecek kadar uzundu, o kadar uzundu ki ucu neredeyse göbek deliğine değiyordu.

Temas üzerine kıvılcımlar fırladı ve o silah metali gözleri aniden açılırken Ryder'ın elleri kalçalarımın doğru uçu.

Şok oldum.

Vahşi.

Bir saniye sonra açgözlülükten karardılar.

Onun üzerinde durduğum yerde beni de sürüklediler, kalçalarım zar zor hareket ediyordu ama bu, alevlenen sürtünmeyi alevlendirmeye yetti.

"Kurabiye." Bu bir homurdanmaydı. O kadar sert ve alçaktı ki tenimi titreten bir ürperti yarattı. "Ne yapıyorsun?"

"Sana ihtiyacım var." Havada kıvrılan obur bir sestti. Aramızdaki bağlantı sertçe çekildi.

Sikinin seğirdiğini, daha da sertleştğini hissettim ve kendisini dizginlemeye çalışırken parmaklarının belimin derinliklerine, neredeyse acı verici bir şekilde battığını hissettim.

Ama artık aramızda olmasını istemiyordum.

Kısıtlama.

Duvarlar.

Sınırlar.

Hepsini ezmek istedim.

Onları ayaklarımızın dibine bırakın.

"Lütfen," diye fısıldadım ve yukarı doğru eğilip aletini elime alıp okşadım.

Ryder neredeyse yataktan doğrulup eğilecekti, inlerken kalçaları yukarı doğru kıvrılmıştı. "Kurabiye. Kahretsin."

Lütfen, dedim tekrar ve onun şişman kafasını kendi merkezime hizalamak için kaydım.

Karın kasları esnedi, kasıldı ve yırtıldı. Tenine çizdiği desenlerin altındaki güç titriyordu.

"Hap kullanıyorum. Lütfen seni hissetmeme izin ver." Hafif baskısı girişimi dürttüğünde bu çılgınca bir hırıltıydı ve "Kurabiye" diye mırıldandığında bu saf şehvetti.

Üzerine çökmeye başladığımda ellerimi karnına koydum ve parmakları onu ele geçirmeye başladı.

Onu içeri alırken kendimi izleyebilmek için yerimi değiştirdiğimde, neredeyse utanç verici olacak kadar muhtaç bir ses duyuldu.

Santim santim beni yayıyor.

Beni dolduruyor.

Acıya o kadar yakın bir zevkti ki, onunla çılgılık attım ve onu kabzasına dayadığımda içimi bir titreme sardı.

Parçalanmış hissettim.

Birlikte dikilir.

Delinmiş.

İyileşti.

Tüm.

Bu kadar. Her şey. Asla yeterli değil.

Ondan bir hırıltı kaçtı ve büyük ellerini belime doladı. "Siktir et, Cookie. Rüya görüyor olmalıyım. Çok iyi hissediyorsun. Çok iyi. Senin tatlı, mükemmel amın sikime sarılıyor. Bana bunu ne kadar iyi karşılayabileceğini göster.

Bana rehberlik etmeye başlayan oydu, beni kalçalarımın dışından tuttu ve beni yavaşça kendisine doğru bastırmadan önce beni ayağa kaldırmaya teşvik etti.

Onun yanığı beni delip geçiyordu. Merkezimden iğne ucu kadar zevk nabız gibi atıyordu.

Boğazımdan yukarı doğru bir inilti yükseldi, ürpertiler uzaklara doğru yayıldı.

Duygu yükseldi, o boş alandan yükseldi ve göğsümün boşluğuna doğru sürünerek girdi.

"Bana bin, Cookie."

Etrafımızdaki yoğunluk arttıkça hızlanmadan önce yavaşça, tekrar tekrar onu kendime çekerken kalçalarımı döndürerek onun üzerinden geçmeye başladım.

Her yerime dokundu, kıvrımlarımı kavradı, yanlarımdan yukarı çıktı, göğüslerimi kavradı, başparmaklarının sert pedleri göğüs uçlarımda daireler çizerek beni alttan yakaladı ve beni kendisine daha sert bir şekilde itti.

O ateşten bir iz bıraktı, adam da alev.

Bana külden başka bir şey bırakmama yetkisini elinde bulunduran kişi.

Bütün bu süre boyunca beni izledi, gözleri yüzümdeydi, ağzından övgüler dökülürken dudakları aralanmıştı. "Kendine bir bak Dakota. Sana baktığımda ne gördüğüm hakkında bir fikrin var mı? Sabah bir tanrıça. İçimdeki ışık kırılıyor."

Ve bu sözler uykusunda itiraf ettiği sözler kadar derinden süzüldü ve başparmağını klitorisimin üzerinde döndürmeye başladığında sarsıldım.

Duygu acele etti.

Bina ve parlayan.

Kendimi buna teslim ederken başımı geriye attım.

İkimizin de uzun zamandır ihtiyaç duyduğu her şeye.

Bunalmış ve aşılmış.

Üzerine zıplıyor, onu o kadar derine ve sertçe çekiyordu ki, her hamlesi benim için zevk dolu bir çılgılık atmasına sebep oluyordu ve Ryder homurdanarak ayağa kalkarken beni aşağı doğru itiyordu.

Toplantımızın sesi odayı doldurdu.

Pantolonlar, inlemeler ve tenin tokatlanması.

Ve o kadar yoğunlaştı ki. Birbirimize pençe atarken vahşi ve çılgıncaydık.

Tırnaklarım derisine batıyor. Karnı. Omuzları. Göğsünün ortasına dövme yaptırdığı kırık saatin üzerinde sürükleniyordu.

Ve acı çekmesine izin vermeyi reddettim. Eski acıyı reddettim.

Bunun yerine o erimiş gözlere baktım.

Söylediklerine inanıldı.

Ve dönen bir fırtına gibi toplandı.

İçeri dalmak.

Zevk.

Yalnızca Ryder'da bulabileceğimi bildiğim bir coşku.

Havaya sımsıkı tutunan ısıltılı altını karıştırdı.

"Ryder, bu çok güzel. O zaman git-"

Ryder aniden ayağa fırladı, bizi göğüs göğüse getirdi ve pozisyonun değişmesiyle birlikte sikiindeki o çubuk derin bir yere çarptı. Bant içimde o kadar gergindi ki koptu.

Zevk parçalandı.

Baskın bir koşuşturma.

Ecstasy.

Dalga üstüne dalga.

Mutluluk içimden akmaya devam ederken omuzlarını tırmaladım ve Ryder parçalanırken kükremeyi gömmek için yüzünü boğazıma gömüyordu.

İçimde zonklarken vücudunda bir akım sallanıyordu.

Öylece birbirimize yapışmış haldeyken, kollarımız birbirimize o kadar sıkı sarılıydık ki, asla bırakabileceğimizi sanmıyordum, ter bizi kapladı.

Yüzüme bakmak için biraz gerileyen Ryder'dı, uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı, parmakları titriyordu. "Dakota."

Kalbimdeki ve kulaklarımdaki uğultu daha da yüksek sesle bağırdı.

Ruhumun ilahisi.

Seni seviyorum. Seni seviyorum.

"Seni seviyorum Ryder." Dışarıya sızmasını ve havaya sürünmesini engellemenin imkânı yoktu. Sonunda gerçeğimi dile getirecek cesareti bulduğumda hiç tereddüt etmedim.

Onu seviyordum ve her zaman da öyleydim.

Tunç gözleri parladı.

Sahiplik ve bağlılık.

Ama içlerindeki suçluluk duygusu çok daha büyüktü ve her şeyi korkunç hale getiriyordu.

Bu beni herhangi bir bıçaktan daha keskin bir şekilde dilimledi.

"Dakota." Adımı bir uyarı gibi göstermeye çalışsa da korkudan titriyordu.

"Bana senin de bunu hissettiğini söyle," diye rica ettim.

Hiçbir şey söylemedi, yalnızca başını omuzlarının arasına düşüren o utanç halesiyle yutkundu.

O boş noktada incinmiş bir inançsızlık yankılanıyordu ve ben de onun üzerinden atlamak için koştum. Çarşafı çekip çıkardım, yatağın kenarından kaymadan önce etrafıma sardım ve dönüp ona bakarken ona sarıldım.

Ama onu koruyan ben değildim.

"Sen bir korkaksın, Ryder. Bir korkak. Ve hayatımda bunlardan birine ihtiyacım yok.

Kapıya doğru ilerlemeye başladım.

"Dakota." Adım arkamda gıcırdadı.

Bir savunma.

Kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce sadece bir saniye oyalandım.

Çünkü neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Neyi hak ettim. Ya benimle orada buluşamazsa? Bana onun gerçeğini verir misin?

O zaman kendimi yok edilmeye hazırlıyordum.

Ve bu tür bir yıkıma ihtiyacım yoktu.

OTUZ BİR

RYDER

YİRMİ İKİ YAŞINDA

Ryder, Time River'ın bir saat dışında, şehrin köhne bir bölgesinde bulunan köhne kuru temizlemecilerin arka ofisine doğru yürürken içinden heyecan fışkırarak koridorda ilerledi . Ryder son beş yıldır buranın pisliğini küçük kasabasına taşımıştı.

Suçluluk duygusu vicdanını kemiriyordu.

Onunla işi bitmişti.

Bu onun titremediği anlamına gelmiyordu ve yıllardır hissettiği ilk gerçek korku, Lenny ve Pete'i, yani bugün kapının önünde nöbet tutan iki pisliği gördüğünde içini doldurmuştu.

Kaygı terle derisini kayganlaştırdı ve kalbini çılgınca atmaya başladı.

Uğruna yaşamaya değer bir şeyi olduğunu, ruhunun yeni bir şeyle canlandığını ilk kez fark ettiğini tahmin etti.

İki hafta önce Dakota'ya bir değişiklik yapacağına ve bunu gerçekleştireceğine söz vermişti.

Her ne pahasına olursa olsun.

Pete ve Lenny yaslandıkları duvarı iterken çenesini kaldırdı.

"Onunla konuşmam lazım." Ryder'ın sözleri alçak ve vurguluydu.

Lenny'nin ifadesinde spekülasyonlar dolaştı. "Geleceğini biliyor mu?"

"HAYIR."

Lenny kapıya doğru hareket etmeden önce tereddüt etti ve parmaklarının eklemleriyle kapıya hafifçe vurdu. "Patron, Ryder burada. Seninle konuşmak istiyor."

"İçeri girmesine izin ver." Kapıda yankılandı ve Ryder, Lenny ile Pete'in arasına sıkışıp ofise adım atarken sakın davranmaya çalıştı.

İçerisi loştu, dağınık masanın üzerinde durduğu yerden tek, donuk bir lamba onu parlatıyordu.

Dare ellerini karnının üzerinde kavuşturdu ve sandalyede geriye doğru sallandı, piç kurusu masanın karşısından ona bakıyordu.

Ryder küçülmemeye ya da ayakları üzerinde kaymamaya çalıştı.

Herif tehlikeliydi.

Görmüştü.

Buna tanık oldum.

Bunu deneyimlerden biliyordum.

"Nasıl gitti?"

Ryder boğazındaki yumru yüzünden yutkundu. "Üç ay denetimli serbestlik ve yüz saatlik toplum hizmeti."

Dare sakın bir şekilde başını salladı. "Ve sen onun sana ait olduğunu iddia ettin?"

Dare'in tek endişesi kışının kapalı olmasıydı. Ryder sıkıştırıldığında sızıntı yapmamıştı.

"Bunu daha önce şehrin dışında hiç görmediğim birinden satın aldığımı söyledim."

Tekrar başını salladı. "İyi."

İyi.

Hiç iyi değildi.

Hiçbiri iyi değildi.

Dare, kül tablasında yanan sigarasından uzun bir nefes çekti ve söndürdü, dumanı nemli alanı gölgelemeyecekmiş gibi ağzının kenarından dışarı üfledi. "Bir süre ortalıkta kalmayın."

Ryder, aynı fikirde olmak yerine, "Bundan bıktım" dedi.

Dare, sanki şaşırmamış gibi tehditkar bir sırıtış attı ve bir tehditle kesilmiş olmasına rağmen çok kayıtsız bir şekilde daha geriye doğru sallandı. "Böylece?"

"On yedi yaşındaydım. Hiçbir fikri olmayan berbat bir çocuk. Ben çıkmak istiyorum."

Dare'in burnundan hava çıktı ve kollarını masaya dayayarak öne doğru oturdu ve omuz silkti. "Görünüşe göre hâlâ hiçbir fikrin yok çünkü işlerin bu şekilde yürümediğini şimdiye kadar bilmen gerekirdi."

Ryder'ın azı dişleri topraklanmış. "O zehri kasabama taşımaya devam etmeyeceğim."

"Anlıyorum." Dare'in gülümsemesi geri geldi ve bir saniye sonra kapı hızla açıldı ve Lenny ile Pete içeri daldılar. Pete onu omuzlarından yakalayıp dizini kaldırıp Ryder'ın karnına vurmadan önce Ryder'ın hazırlanmaya vakti olmadı.

Acının şokuyla boğuldu, ciğerlerindeki hava dışarı çıktı. Bir saniye sonra yerdeydi ve bir anda yumruklanmıştı. Yumruklar, ayaklar ve görüşünü bulanıklaştıran bir acı dalgası.

Bilinci, bir deniz fenerinin dönen feneri gibi ona doğru geliyordu.

Ağzından kanlar akarak, kirli, kirli zeminde yüzüstü yatarken, üzerine gelen varlığı zar zor algılayabiliyordu.

Onun üzerine sürünen kötülük.

Dare eğilerek Ryder'ın bulanık görüş alanına girdi. "Merak etme Ryder. Artık onu şehrinize sürüklemek zorunda kalmayacaksınız. Senin için çok daha iyi planladığım bir şey var."

OTUZ İKİ

DAKOTA

Ryder'ın evinin garaj yoluna girdiğimde saat yediyi geçiyordu . Duvarlardan yayılan boşluğu hissedebiliyordum ve bir anlığına onun ağırlığıyla yere çakıldım. Göğsüme oturan kaya o kadar ağırdı ki nasıl nefes almayı başardığımdan emin değildim.

Bu sabah duş aldıktan sonra banyodan çıktığımda gitmişti.

Ağlamak istemiyordum ama ağlamıştım. Yirmi dakika önce onu bıraktığım odanın ortasında yıkılmıştım çünkü bu sevdiğim adamdı.

On dokuz yaşımdan beri sevdiğim adam.

Kendime karşı dürüst olursam muhtemelen bundan daha uzun sürer.

Ama haklıydı; bana teklif ettiğinden daha iyisini hak ediyordum.

Derin bir iç çekerek arabayı kapattım ve dikiz aynasından yolda uyuyakalmış olan oğluma baktım.

Akşam yemeği için annemin evinde kalmıştım. Henüz buraya gelip onunla yüzleşmeye hazır değildim ama zaten o burada değildi, bu yüzden bunun pek bir önemi olmadığını tahmin ettim.

Kapımı açtım ve alacakaranlığa adım attım.

Hava o kadar yoğundu ki sanki uzanıp dokunabilecekmişsiniz gibi yanardöner bir pembe renkteydi.

Parmaklarınızı rengin üzerinde gezdirin.

Kendinizi onun güzelliğiyle boyayın.

Arka tarafa gidip Kayden'i uyandırmamaya dikkat ederek tokasını çözdüm ve onu kollarıma aldım.

O evin içinde koşuşturup evi yıkmadan eşyalarımızı paketlemek çok daha kolay olurdu.

Göğsüme sokulurken küçük bir ses mırıldandı ve onu kaldırıma ve verandaya taşıırken gergin bir nefes verdim.

Aynı iğrenç duyguyu tekrar hissettiğimde neredeyse takılıp düşüyordum.

Ensemdeki tüyleri diken diken eden ve midemi bulandıran yapışkan bir farkındalık.

Arkamı dönüp solmakta olan ışığa baktım. Ryder'ın mahallesinin sessiz huzuruna.

Hiçbir hareket yoktu.

Ağaçların arasından esen meltemden başka bir şey yok.

Tanrım, bu bozukluğun beni ele geçirmesine izin veriyordum. İçimdeki unutulmaz yankıların olmadıkları bir şeye dönüşmesine izin verdim.

Kayden'ı kollarımda dikkatli bir şekilde dengede tutarken anahtarı kilide sokabilmek için onu salladım ve açtım. Kapıyı arkamızdan kilitledim, merdivenleri çıktım ve Kayden'in odasına girip onu beşiğine yatırdım.

Uyurken onun tatlı yüzüne baktığımda göğsüm sıkıştı. O da kalbinin parçalanacağından nefret ediyordu. Bu sabah söz konusu olan yalnızca kalbim değildi.

Çarşaflarla buruşmuş ve bir çarşafı eksik olan yatağı görmezden gelerek, benim olduğumu düşündüğüm odaya aceleyle girdim.

Yatağın altından valizi sürükleyerek yerde açtım ve dolaba astığım elbiseleri askılarından çekip sandığa atmaya başladım.

Her biriyle hareketlerim daha çılgına döndü, bir çaresizlik bulanıklığı. Acı, üzüntü ve hayal kırıklığından oluşan bir uğultu.

Şifonyere gidip üst çekmeceyi açtığımda, yüzümü kaplayan gözyaşlarının arasından zar zor görebiliyordum.

Elimi gözlerimin üzerine götürüp onu temizlemeye çalıştım, boğazıma tırmanan hıçkırığı bastırmak için daha da çok çabaladım ama yine de patladı.

Bir diğeri arkasından geldi ve sefalet ağzımdan kopup duvarlara çarparak üzerime hücum ederken bir başkası daha geldi.

Arkamda bir varlığın belirdiğini hissettiğimde ağırlığın altında zar zor ayakta duracak noktaya gelmiştim.

Yer çekiminin altında dondum.

Odayı delip geçen ve ruhuma çarpan gücün içinde tutuldum.

Ellerim destek almak için şifonyere gitti, ona bakamadım.

Sanki o da hareket edemiyormuş gibi uzun bir süre orada durdu. Konuşamıyorum. Şimdiye kadar hissettiğim en acı verici şey haline gelen bu bağlantının tuzağına düşmüştüm.

O konuştuğunda neredeyse kırılacaktım.

"Seni sevmediğimi mi sanıyorsun Dakota?"

Sözcükler çakıldan ibaretti, omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti yayan kırık parçalardı.

Yoğunlaşan oksijeni soludum ve tutunmaya, dizlerimin üzerine düşmemeye çalışarak tırnaklarımı şifoniyerin ahşabına batırdım.

"Bana bak, Cookie." Sesi yoğun havayı yaladı. Alçak ve çaresiz. "Bana bak."

Belki de aptaldım.

Belki de pes etmemeliyim.

Ama yavaş yavaş onunla yüzleşmek için döndüm, beni o kadar uzun süredir elinde tutan bir adama kapıldım ki, onu sevmemenin nasıl bir şey olduğunu anlayamadım.

Ryder kapı eşiğinde duruyordu.

Çok yüksek.

Çok uzun ve güçlü.

Bütün bu mürekkeple kaplı.

Gece yarısı.

O gümüş rengi, tunç gözleri parladı ve yutkunurken boğazı şiddetle sallanıyordu.

Şiddet çıtırdadı. Enerji canlı. Odanın diğer ucundan bana bakarken çekiyor ve bastırıyordu.

"Sana aşık olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Gözlerim hızla kapandı ve bedenim onun bu itirafıyla öne doğru eğildi.

Bir yanımda bununla savaşmak istiyordu. Diğerinin bunu söylediğini duyunca tadını çıkarmak istedi.

Ben onları açana kadar bir daha konuşmadı.

Acı ifadesine yansıyor ve başı yalvarırcasına yana eğilmişti.

"Seni seviyorum Dakota. Senin için gittim. Yirmi iki yaşımdan beri senin için gittim. Sen bu dünyada içimdeki acıyı dindirebilecek tek şey olduğundan beri. Madem koşullarımın ötesine bakma sebebim oldun. Bana bu dünyanın sunabileceği güzel şeyleri hatırlattığın için."

İleriye doğru bir adım attı.

Yer ayaklarımın altında titriyordu.

"Beni kurtardın Dakota. Kaybolduğumda beni kurtardı. Ben vazgeçtiğimde. Seni hak etmediğimi bildiğim için seni uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama bunu artık yapamam. Bu hayatta uğruna yaşadığım tek şeyin sen olduğunu inkar edemem. Sen içimdeki karanlığı yırtan ışıksın. Ve sana yalvarıyorum, lütfen çekip gitme."

OTUZ ÜÇ

RYDER

Son ışık da arkasındaki pencereden kaybolurken DAKOTA ODANIN KARŞI TARAFINDAN BANA BAKTI .

Onu bir siluete dönüştürdü.

Dolaptan gelen donuk ısıltı, değerli yüzünden hafif bir ısıltı yaydı.

Nefesleri kısa ve yüzeyseldi. Saçlar berbat. Yanakları gözyaşlarından sırlıklam ve lekeliydi.

O kadar muhteşem ki nefes alamadım.

Kalbim aramızda küt küt atıyordu. Görmesi için yalvarıyorum. Onu almak için. Ona bir neden vermediğimi anlamak için, tüm bu saçmalıklar varken gölgelerde saklamak zorunda kalmamıştım. Ama yolsuzluktan dolayı hissettiğim utanç, bu sabah beni terk ettiğinde hissettiğim utancın yakınından bile geçmemişti.

Konuşmadığım zaman hissettiğim utanç.

Dakota'nın teklif ettiği hediye reddettiğimde. Gerçeğimizi reddettiğimde.

Artık bunu reddedemezdim.

Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü ve enerji değişirken acı dolu bir ses çıkardım.

Oda kapandı ve hava yoğunlaştı.

"Kurabiye," diye mırıldandım. "Bana çok geç kalmadığımı söyle. Senin de beni hâlâ sevdiğini söyle."

"Seni sevmeyi bırakabileceğimi mi sanıyorsun?"

Bunu söylediği an, bağırdım ve odanın karşı tarafına geçtim.

Açgözlülüğün heyelanıyla ona çarptım.

Bir elim saçlarının arasına daldı ve diğer elim boynunun yanında kıvrılırken ağzımı onunkilere bastırıp onu ilk kez öptüm.

Hiçbir şey Dakota Cooper'ı öpmek gibi hissettirmemişti.

Dudakları benimkilere karşı.

Alevler, sıcaklık ve saf bir rahatlamaydı.

Ağzını yerken o duyguyu içime çekerek onu içime çektim.

Şeker, vanilya ve tatlı olan her şey.

Göğsüm neredeyse onun gücüyle patlayacaktı. Kalbim kaburgalarımı şiddetle çarparken. Her zaman onun için olan kutsal yerden yükselen bağlılıkla.

Dillerimiz çaresizliğin çatışmasıyla birbirine dolandı ve o, gömleğimin kumaşını pençeledi ve yaklaşmak için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

Onu öperken onu döndürdüm, onlar da aynısını yukarıya çıkarmadan önce dudakları pelüş alt dudağını çekiştirip yuvarladı, ısrarla yalvardılar, onu yatağa doğru gerilerken bir an bile kırılmayı başaramadım.

Bağlantımız üzerine, "Seni seviyorum Ryder, seni seviyorum," diye mırıldandı. Sesi içimde yankılandı, boğazımdan aşağı kayarak hücrelerime yayıldı. Bu ruhuma kadar sızdı çünkü bu kadın her zaman ruhuma sahip olacaktı.

Tökezledik ve döndük ve onu daha da derin öptüm, ellerimi yüzüne koydum ki ona daha da yaklaşılabileyim. "Seni seviyorum Dakota. O kadar çok ki."

Bacaklarının arkası yatağın kenarına çarptı ve mutluluk dolu bir sesle kıkırdadı, ben de onun ağzına doğru gülümsüyordum ve yine "Seni seviyorum" diye fısıldıyordum.

Avuçlarım boynunu düzeltti ve elbisesinin arkasındaki fermuara ulaşabilmek için kollarımı ona doladım. Elbiseyi aşağı doğru sürükledim, sonra ellerimi düz bir şekilde açarak sırtının yumuşak derisine ve omuzlarına doğru kaydırarak elbiseyi yolumuza çektim.

Vücudundan aşağıya doğru süzülerek ayaklarının dibindeki bir havuza indi.

Dakota siyah bir sütyen ve geçen gece aklımı kaçırmama sebep olan yüksek belli iç çamaşırlarından birini giymişti. Eskiden her şeyin kaynama noktasına gelmeye hazır olduğunu bilmem gerekirdi. Artık buna direnen olmayacaktı.

Boğazını öperken, "Tanrıça," diye gürledim ve sütyeninin mandalını açmak için sırtına uzanıp onu kollarından kurtardım.

Dokunuşumla ürperdim ve Dakota'nın elleri gömleğimin altına girdi ve gömleği yukarı iterken bir ateş yaktı. Bir anlığına geri çekildim, böylece onu başımın üzerinden geçirebilirdim.

Sonra ona döndüm.

Deri üstünde deri.

Çakıllı meme uçları göğsüme bastırdı.

Sıcaklığı, tatlılığı ve tüm sertliğime karşı yumuşaklığı.

Şehvet bağıllıkla birlikte dönüyordu.

Var olması gereken hiçbir şeye benzemeyen bir ihtiyaç.

İşleyebileceğim tüm günahlardan daha büyük, daha güçlü.

Ve onu tekrar öpüyordum.

Çılgın.

Çılgın.

Ben ayakkabılarımı fırlatırken Dakota'nın parmakları kot pantolonumun üzerinde gezindi ve pantolonumu serbest bıraktı. Kot pantolonumu belime doğru itti ve aynı zamanda külotumu da aldı.

"Sana ihtiyacım var," diye hırıldadı, ben onu yatağa sırtlarken tek elimle kot pantolonumu aşağı iterken elleriyle kışımı kavradı.

Yatağın üzerine uzandı ve ben de ayak bileklerimin etrafındaki ağır kumaştan kurtuldum. Hiç vakit kaybetmeden, külotunun kenarlarını yakalamak için eğildim ve bacaklarından aşağı doğru çektim.

Dakota sızlandı, kalçaları yataktan fırladı. "Ryder."

"Kahretsin. Seni görüyorum, Cookie. Tatlı şey." Kelimeler dilimden yuvarlandı.

Övmek.

Hayranlık.

Merkezde yangın çıktı.

Üstüne doğru sürünerek koştum ve bacaklarının arasında kendime bir yer açtım.

Kalçalarını benimkine doğru kaldırmaya devam ederken aciliyet etrafımızda sarmal gibi sarmalandı.

Sikimi yakaladım ve derin bir hamleyle ona doğru sürdüm.

Mülk.

Ortamdan parçalandı.

Teslimiyet içinde parçalanmak.

Dakota bağırdı, küt tırnaklarını sırtıma doğru sürerken sözleri dağınıktı. "Nasıl oluyor da içimde bu kadar iyi hissediyorsun?"

Karanlıkta beni bulan kişiye bakarken ona yakın durabilmek için kolumu sırtına doladım. Kendimi kaybettiğim çorak çölden çağırdı beni. Beni yeniden inandıran kişi. "Çünkü bizim böyle olmamız gerekiyor, Dakota. Benim için yaratılmıştın. Sen benimsin, Cookie, benim."

Ama ona ait olan bendim.

Neredeyse tüm yolu çekip tekrar battığımda bunu biliyordum.

Duvarlarının aletimi sarması yüzünden neredeyse bayılacaktım.

Çok sıkı.

Çok mükemmel.

Adını inleyerek geri çekildim ve derinlere daldığımda alnım onunkine düştü. "Dakota."

Bu sabah olduğundan çok farklıydı. Çok güzeldi ama yine de işkence gibi geliyordu. Sahip olmaması gereken bir şeyi alan bir hırsız gibi hissettim kendimi.

Ama Dakota ve ben her zaman daha fazlasını istiyorduk.

Ve onun içine doğru ilerlerken onu öpmeye devam etmekten başka bir şey yapamadım. Çünkü çalmıyordum, sahip olduğum her şeyi ona veriyordum.

Dakota benimle itiş gücüyle karşılaştı ve bunu da yaptı.

"Seni seviyorum." diye fısıldamaya devam etti.

Yanağıma dokunuyorum.

Kaşım.

Benim çenem.

Bedenlerimiz yatağın ortasında sıvı halde sallanıyordu.

Şişme ve kabarma.

Bir gelgit.

Her zaman mükemmel zamanda zirveye çıkan bir gel-git.

Onun elleri her yerimdeydi ve benimkiler de onun her yerindeydi.

Dokunaklı.

İbadet.

Onu, bunu yapacak kadar şanslı olacağımı hiç düşünmediğim bir şekilde seviyordum.

Onunla her zaman paylaştığım bağ odada parlıyordu.

Beni parlak, kör edici ışıyla kapladı.

Ben bizi daha yükseğe çıkarırken Dakota sızlandı ve yalvardı; ortasındaki gerilimin arttığını hissedebiliyordum.

Nefes alışları ve yalvarışları.

Ona daha sert, daha derin ve daha hızlı girdim ve orgazm vücudunu sardığında çaresiz bir öpücükle ağlamasını bastırdım.

Altımda yuvarlanırken tırnakları omuzlarıma batıyor, sanki yapmazsa uçup gidecekmiş gibi bana yapışıyordu.

Ve ayrılırken ona benimkini verdim, kanımda patlayan coşku kükremesi.

Vücudumdaki her sinire dokunmak için hızla yayılan zevk çizgileri.

İçine dökerken aletim zonkluyordu ve o kadar yükseğe çıkarken ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Asla inemeyeceğim bir yükseklik.

Titreyip sallanırken, ikimiz de artçı şokların tadını çıkarırken onu böyle tuttum, sonra biraz geri çekilip yüzüne bakabildim.

Tarçın gözleri, anlayamadığım bir şefkatle beni izliyordu.

Parmaklarımı yanağının yumuşak kıvrımından aşağı çenesine doğru kaydurdım. Hiçbir şey senin tarafından sevilme kadar güzel olamaz Dakota Cooper.

"Bu iyi Ryder, çünkü sana söz veriyorum, bunu hayatım boyunca yapacağım."

OTUZ DÖRT

DAKOTA

"GIYİNME ZAHMETİNE GİRMESEN İYİ OLUR."

Onun sözleri üzerine, kapı eşiğinde tökezleyerek durdum.

Bu sabahki çarşafın aynısını üzerime sarmıştım ama bu sefer banyoya gitmek için yataktan kalktığımda hemen döneceğime söz vermiştim.

Yatak başlığına bir yastığa yaslanmış, belinden çıkan kalça kemiklerine kadar uzanan bir battaniyeye sahip, kolları başının arkasına sıkıştırılmış adama baktığımda cildimde kızarıklık oluştu.

Havalı, rahat bir kral.

Gece yarısı damlayan bir tane.

Tüm bu renk ve tasarımlarla kaplı.

Tüm bu kablolu güçle heybetli.

Muhteşem vücudunun her santimi güçle dalgalanıyordu, ancak orada bana sırtarak yatarken hiçbir tehdit hissetmedim.

"Bu yüzden mi kalmamı istiyorsun? Yani beni çıplak ve senin için hazır mı ediyorsun? Ben de alayı dışarı atarken kapı eşiğinde kaldım.

Açıkçası, ona çok hazır olduğum için sadece kendimle dalga geçiyordum.

Onu görünce içim sızladı.

Çarşafa sarılırken durduğum yerde metal gözler üzerimde gezindi. Arkalarında kavurucu bir yol bıraktılar.

Dizlerim titriyordu ve koyu renk kaşını kaldırdığında bakışları parlıyordu. "Bana bu konuda şikayette bulunacağını söyle?"

Bu tamamen bir meydan okumaydı.

"Sana yalan söylememi mi istiyorsun yoksa gerçeği mi?"

"Gerçek, Cookie, her zaman gerçek."

Ancak bunu birbirimize hiç vermemiştik, değil mi? Ancak zamanı gelmişti. Duygularımızı gizli tuttuğumuz perdelerin arkasından çıkmanın zamanı geldi.

"O halde bana istediğin zaman ve istediğin şekilde sahip olabileceğini söylemem gerekir."

Odada bir hırıltı dolaştı ve o kara gözler açgözlülükle parladı. "Bu benim gibi bir adama yapılacak tehlikeli bir teklif."

Her ne kadar ürpersem de başımı eğdim. "Sanırım beni hafife alıyorsun."

Ryder alçak, inanmaz bir sesle kıkırdadı ve o sırıtış ağzının kenarında çatladı. "Buraya gel."

Alt dudağımı sert bir şekilde ısırarak ona doğru ilerledim; yıpranmış ahşap plakalar çıplak ayaklarımda serin kalıyordu. Bacaklarımı saran kumaşa takılıp düşmemeye çalıştım ve yeri fırçaladım.

Yatağın kenarına ulaştım ve aniden uzanıp beni belimden yakalayıp kucağına çektiğinde bağırdım. Bizi ayıran sadece ince bir çarşafı onun üzerine binmemi sağladı.

"Sen gülünç derecede güçlüsün, Ryder." Sanki beni aldığı için onu azarlıyormuşum gibi bir ses çıktı.

Öne doğru eğildi, yüzünü boynuma gömdü ve mırıldandı: "Hayır bebeğim, bu kollar tam senin için yapıldı."

O kollarını bana sarıp beni sıkıca göğsüne doğru çekerken ben de eriyor olabiliyordum.

Benim saçım boynuna dolandı ve uzun bir süre böyle kalırken saçının kısa bir tutamıyla oynadım, ikimiz de o anda sadece nefes alıyoruz.

"O halde neden beni onlarla tutmak için bu kadar bekledin?" Sorum, odanın duvarları boyunca oynayan hayaletlerle uyum içinde olan bir fısıltı olan, alçalan sessizliği bozdu.

Ryder zar zor gerildi, sırtındaki kaslar sertleşti ve yavaş yavaş geri çekildi. Tamamen yatak başlığına yaslanması yeterliydi. Bakışlarının tüm niyetini bana yöneltmesine yetecek kadar. "Sen üniversiteye giderken sana layık olmaya yakın olmadığımı biliyordum Dakota. Senin sayende kendimi zar zor buluyordum ama hayatımda halletmem gereken çok şey vardı. Sorun şu ki, benimki gibi bir hayat yaşarken bu boku çözmek o kadar da kolay değil."

Korku kan dolaşıma damladı.

Ryder'ın bu kolaylığın altında bir şeyler sakladığını her zaman biliyordum. Bir odaya öylesine gelişigüzel bir şekilde girmişti ki, gülümsemeler ve sırıtişlar saçıyordu ve bu arada her zaman omzunun üzerinden bakıyormuş gibi görünüyordu.

Görmek istemediğim için buna göz yummuştum.

Bilmek istemedim.

Arkadaşımanın iyi olduğu hayaliyle mutlu bir şekilde devam etmek istedim. Geçmişindeki şeytanların üstesinden geldiğini.

Artık daha iyi biliyordum.

Sadece onu yok edebilecek türde olmadıkları için dua ettim.

Bizi yok edebilecek türden.

Cevabı aldığımda ona bakamayacak kadar korktuğum için kollarımı boynuna dolamak ve ağzımı kulağına bastırmak zorunda kaldım. "Hala... kullanıyor musun?"

Ancak buna inanmadım.

Boulder'dan döndükten sonra geçen onca yıl boyunca onun bu kadar berbat durumda olduğunu bir kez bile düşünmemiştim. Onu uyuşturup unutkanlığa sürükleyen uyuşturucular.

HAYIR.

O gözler her zaman bu kadar tetikteyken değil.

O kadar ham ve gerçek ki.

Başı göğsüme doğru salladı. "Hayır bebeğim, mesele o değil."

"O zaman ne?" Yüzünü görebilmek için geri çekildim, o da uzanıp parmaklarını başımın yan tarafındaki saçlarımın arasından geçirdi.

Onun dokunuşuna doğru eğildim.

"Sana veremeyeceğim tek şey bu, Dakota."

Acı göğsüme saplandı. "Bana güvenmiyor musun?"

Sözcükler sessiz ve sert bir şekilde ve anlamadığım bir işkenceyle dolup taşmaya başlamadan önce sadece bir anlığına tereddüt etti.

"HAYIR. Çünkü bu tehlikeli ve seni bu işe karıştıramam. Bu yüzden toplum içindeyken benim değilmişsin gibi davranmaya devam etmek zorunda kalacağım çünkü birinin benim için kim olduğunu veya benim için ne ifade ettiğini bilmesi riskini göze alamam. Kısa bir süreliğine, bunun altından çıkmanın bir yolunu bulana kadar."

Terör yüz ifademi parçalamış olmalı. Omurgamdan aşağı kayan soğuk yüzünden onu kaçırmış olabileceğinden şüpheliydim. Yoluna çıkan her şeyi donduran bir buz tabakası.

Çünkü iki büyük eliyle çenemi çerçeveledi ve yukarı doğru kaldırarak bizi yüz yüze getirdi.

Onun nefesleri benim.

Onun vaadi çakıl taşıydı. "Sana ya da Kayden, Dakota'ya bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Yapmayacağım. Seni sahip olduğum her şeyle koruyacağım. Senin için savaşıyorum ama bu konuda *bununla* savaşmalıyım . Sonunda bunu arkamda bırakmam gerekiyor ve bunun neye benzediğini bilmiyorum ama sana söz veriyorum, yapacağım her şey senin için olacak. Bizim için. Bu aile için. Başından beri benim olması gereken aile."

Şaşkınlık gözlerimi büyüttü. Benim düşündüğüm şeyi mi ima ediyordu? O zaman da mı hissetmişti bunu?

O gün kalbimi doğrama tahtasına koyduğum için aptal olduğumu düşünmüştüm. Sonunda ona ne hissettiğimi anlatacak cesareti topladığım zaman.

Peki o zaman neden söylediği şeyi söyledi? Bana Amelia'nın öldüğünü söylediğinde neden bu kadar yıkılmıştı?

Onun... kalbinin kırıldığını düşünmüştüm.

Bu soru boğazımda eski bir acıyla düğümlendi ve Ryder sanki bağlantımızın güncel durumuyla ilgili her soruyu duymuş gibi elini daha da sıkılaştırdı.

"Şansımızı çaldı Dakota ve sana asla sahip olamayacağım inancına yenik düştüm ve buna daha fazla inanmayı reddediyorum."

"Bana beni sevdiğini söylemiştin ama bu şekilde değil." Karışıklığın içine bir suçlama da girdi.

Bana söylemişti.

Bu sözleri mırıldanırken beni yavaşça yok etmişti.

Duygularımı kurtarmaya çalıştığını sanıyordum. Beni rahat bırak.

Utanç yüz hatlarına yansdı, o kadar acı dolu sözler havayı deldi ki. "Bu şimdiye kadar söylediğim en büyük yalandı Dakota. Bunu sana söylediğimde yüzünü gördün mü? Bu beni öldürdü. Ben de kendiminkini kırarken, senin kalbini de kırıyorum."

"Anlamıyorum."

"Biliyorum ve bu benim sorumluluğumda ve bir gün bunu açıklayacağıma söz veriyorum, ancak bunun güvenli olduğunu anlayana kadar değil. Lütfen bu konuda bana güvenin."

Dikkatim göğsündeki kırık saate kaydı. Kırık eller saat beşte dörtte sıkışmıştı. Her zaman bunun Amelia'yı kaybettiği anın işareti olduğunu düşünmüştüm.

O gün acısına tanık olmuştum.

Amelia'nın ölümü yüzünden yıkıldığını sanıyordum.

Aşık olduğu kişiyi kaybettiğini sanıyordum.

Aniden elimi tuttu ve avucumu dövmenin üzerine yaydı, sertçe bastırdı, sanki ruhu bana bir şey söylemek istiyormuş ama dili kilitliymiş gibi.

"Düzeltemem için bana zaman ver."

Zihnimin bir yerinde alarmlar çalıyordu. Sağır edici olmaları gerekirdi ama sadece zayıftı, gözlerinin samimiyeti yüzünden silinmişti.

"Tamam," diye onayladım ve içini çekerek öne doğru eğilip beni sertçe öptü.

Yatakta sırt üstü yatana kadar beni bir su birikintisine öptü ve eli çarşafı kalçamın üzerinden yan tarafıma kadar düzeltti, ancak avucunu titreyen karnımın üzerine bastırırken duraksadı.

Geri çekildi ve bana baktı. "Hamile olduğunu öğrendiğimde neredeyse aklımı kaybediyordum. Seni başka biriyle düşünmek beni mahvetti."

Bu hissettiğim pişmanlık değildi. O gece beni harekete geçiren acının kalıntılarıydı.

Kendimi ne kadar da çiğ hissetmişim ve yapabileceğim tek şey bir tür rahatlık aramaktı. Maalesef bu kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Sanki gerçekten hissettiklerimi başka bir şeyle örtmeye çalışarak kendimi tüketmişim.

"Seni başka kadınlarla izlemek beni de mahvetti."

Pişmanlık gözlerini kararttı ve başparmağını göz çukurumun altına sürttü. "Aramıza olabildiğince fazla mesafe ve tarih koymak için elimden geleni yaptım. Bir gün, bunun sana karşı gerçekte hissettiklerimi sonunda yok edeceğini düşündüm. Bir gün sana bakardım ve gerçekten sadece arkadaş olurduk. Ama bunun mümkün olduğunu bile düşünmüyorum Dakota. Bunu hissetmeme şansımız yok."

Parmaklarını midemin derinliklerine doğru kıvırdı. Bana yapışıyorsun. Sanki kaçabileceğimden korkuyormuş gibi.

"Neden Kayden'in babası hakkında hiçbir şey bilmiyoruz?" bastı.

Bunun geleceğini biliyordum. Bu hikayeyi sır olarak saklamak benim yaptığım bir seçimdi. Başkasının bunu anlamasını istememişim çünkü başkasının anlama şansı yoktu. Ama şimdi Ryder'ın onu tutmasını istiyordum. "O akşam sana gelip nasıl hissettiğimi itiraf ettiğimde ve sen buna karşılık vermediğinde ne kadar incindiğimi görünce gözlerim kamaştı Ryder."

Dilim alt dudağımın üzerinde gezindi. "Ben sadece... sürdüm. Saatlerce. Uzak. Kendimi Poplar'daki bu kalabalık barda buldum. Bu kasabada tanıdığım birinin yanında olamazdım ama aynı zamanda yalnız kalamayacağımı da hissettim. Orada rastgele bir adamla tanıştım. Sanırım çekiciydi, gerçi bunu gerçekten anladığımı bile bilmiyorum. Ama o bana gülümsedi, benimle konuştu ve acımın ortasında bu bana senin için

hissettiğim sefaletten başka bir şey hissettirdi. Ben de onunla park yerindeki kamyonunda seks yaptım. Adını zar zor duyabildiğim için ondan hiç bahsetmedim.”

Pişmanlık o kara gözleri kararttı ve kendimi devam etmeye zorlamadan önce ağırlığın altında tereddüt ettim. “Trey. Numara alışverişi falan yapmadık. İkimiz için de durum böyle değildi. İkimiz de kısa bir süreliğine kendimizi iyi hissetmemizi sağlayacak bir şeyler arıyorduk.”

Nefes alarak Ryder'dan sızan azabın üstesinden gelmeye devam ettim. “Hamile olduğumu öğrendiğimde onunla tanıştığım bara geri döndüm. Bir çok kez. Onu bulmayı mı umduğumu yoksa bulmayacağımı mı umduğumu bilmiyordum ama sonunda onu bulamadığım için rahatladığımı tahmin ettim. Şükürler olsun ki bir zamanlar beni teselli etmişti ve bana hiç beklemediğim bu küçük hediyeyi bırakmıştı.

Dikkatsizlikti, biliyordum.

Ancak bazen işler olması gerektiği gibi gidiyordu.

"Pişman değilim." diye itiraf ettim.

Ryder'ın ifadesinden sevgi geçti ve üzerime gelip saçları yüzümden çekerken ağzının kenarında şefkatli bir gülümseme belirdi. "O küçük kasırgadan nasıl pişman olabilirsin?"

"Yapamadım."

Ryder'ın her parçası yoğunlukla dalgalanıyordu. "Bende onu seviyorum. Onu sahip olduğum her şeyle seviyorum."

"Bunu biliyorum" dedim ona.

Gerçek buydu.

Ryder'ın Kayden'a olan sevgisini her zaman görmüştüm. Bu aşkın benim için gerçekte ne anlama geldiğini kaçırmıştım.

"Demek artık üçümüz varız." İşaret parmağıyla çenemi kaldırıp bana baktı. O gece yarısı gözlerinde bir vaat parlıyordu.

"Bu bu mu, Ryder?" Zar zor konuşabiliyordum.

"Sana bu aile için savaştığımı söylemiştim. Sen ve Kayden için. Bizim için."

Sıcaklık yayıldı, kalbimi genişletti. Uzanıp çenesindeki sakalların arasından tırnaklarımı kaşıdım. "Bizi unutmadan için hep dua ettim."

"Seni unuttun mu Dakota? Bu mümkün değil."

Yüzündeki sırıtiş yeniden ortaya çıktı ve dizlerinin üzerine çöktü; muhteşem adam ayağa kalktı ve her santimetresi sergilendi.

Ağzına doğru uzanan hain bir sırıtişla çarşafı çekti.

İçimi bir ürperti sardı ve kızarmanın tüm vücudumu kapladığını hissedebiliyordum.

İhtiyaç beni bir anda tüketti.

"Cookie, sana ne yapacağım."

Karıncalanma yayıldı ve dişlerim alt dudacağımı taradı. "Hayırdır inşallah."

Beni ellerimin ve dizlerimin üzerine kaydırmadan önce hafif bir kakhaha attı, ağzından sırtıma öpücükler bırakırken mırıldandı: "Ah, öyle olacak."

OTUZBEŞ

RYDER

Yatakta doğrudum sadece... uyuduğu yere baktım . Dakota'nın yumuşak nefesleri odanın titrek karanlığına doğru sürüklendi ve bu gece olanları sindirmeye çabalarken parmaklarım saçlarının arasında döndü.

Onu götürdüğüm yer.

Verdiğim sözler, sığ ve belirsiz de olsa verdiğim itiraflar ve onun bana verdiğı inanç ve güven.

Gözlerim yüzünün her kıvrımını takip ediyordu. Kaşları, burnu ve yanakları. Çenesi, o dolgun dudakları ve çenesinin solundaki o küçük gamzesi beni rahatsız ediyordu.

Onunla ilgili her şey ruhumda bir kancaydı.

Artık bu sözün yerine getirilmemesi söz konusu değildi. Bu noktaya geleceğimi biliyordum. Dare ile işim bitti. Onun tuzaklarından kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu ve tehditlerine karşı sinmeye devam etmemin hiçbir yolu yoktu.

Yıllarca beni yönlendirmişti ve evet, o zamanlar aptal bir çocuk olabilirdim ama artık aynı adam olmaya yakın değildim.

Sonuçlarının ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kendi ölüm belgemi imzalıyor olsaydım ya da bunun beni nereye götüreceğini.

Hapishanede belki.

Ya da belki sahte bir marka gibi taşıdığım itibar lekelenir ve Dakota ve ailesi tarafından sonsuza kadar dışlanırdım.

Bildiğim tek şey savaşacağımdı.

Piçin beni mahvettiği gibi onu da mahvet.

Kararlıydım, Dakota'yı rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan kalktım ve elimde hücremle koridora çıktım. Numarayını yüreğim boğazımda çevirdim.

Cevap verdiğinde Ezra'nın sesi uykudan dolayı boğuktu. "Ryder mı? Her şey yolunda mı?"

Bir iç çektim ve ilerledim. "Hey. Evet. Ama seninle konuşmam lazım."

OTUZ ALTI

DAKOTA

"YATAĞA GERİ GEL." Gürleyen ses arkamdan beni kapladı.

Kızarıklık cildimi anında ısıyla kızarttı ve yüzüstü yatan adama bakmak için kıpırdandım, tam yataktan kaymaya başladığım sırada tek bir göz bana bakıyordu. Kolunu yatağın üzerine uzattı ve eli bana doğru uzandı.

Ona doğru emeklerken, kıpırdanıp ellerimin ve dizlerimin üzerinde durmak dışında hiçbir şey yapamadım. Çarşafı tekrar bedenime sardım, çıplak tenime bastırdım.

Bu gidişle en sevdiğim elbiseme doğru koşuyordu.

Ben geldiğimde Ryder kıpırdandı ve sırtüstü yuvarlandı. Yeterince yaklaştığım anda parmakları saçlarıma daldı ve ben de ağzına yumuşak bir öpücük kondurmak için eğildim.

Bağlantıya karşı mırıldandı ve ben de ona bakarken yayılan şefkatli gülümsemeyi durdurmadan geri çekildim.

Uzanıp başparmağını yanağımı okşadı. "Artık hayatımın geri kalanında her sabah böyle uyanmak istiyorum."

Baş dönmesi damarlarımda parladı ve dişlerim alt dudağıma kenetlendi. "Yatak başım, sabah nefesim ve yüzüme rimel bulaşmışken mi?" dalga geçtim.

Dudaklarından sert bir kıkırtı çıktı. "Bu doğru Cookie. Senden korktuğumu mu sanıyorsun? Açık ve maskesiz mi? Ayrıca sen her zaman şeker ve vanilya gibi kokarsın."

Bana bir gülümseme gönderdi.

Kızarıklık derinleşti ve kalbim o kadar şiddetli ve hızlı bir şekilde şişti ki kaburgalarıma baskı yaptığını hissedebiliyordum. "Şeker ve vanilya gibi koktuğumu mu düşünüyorsun?"

"Bu doğru." Eğildi ve ağzıma bir öpücük kondurdu. "Kurabiye."

Ah.

"Bunun anlamı bu mu? Her zaman bunun kurabiyelerimi sevdiğin için olduğunu düşünmüştüm.

Gırtlaktan gelen sesin boğazından yukarı doğru yükseldiğini neredeyse görebiliyordum. "Ah, kurabiyelerini beğendim Dakota."

Her iki eli de kalçalarıma kenetlendi ve kendini bana bastırdı.

Kelebekler akın etti. Onlar için çok yaşlı olduğumu düşünmüştüm ama kanat çırpıp kanat çırpıyorlar, vücuduma karıncalanmalar yayılıyorlardı. İç çektim ve tekrar onun içinde kaybolmadan önce kendimi geri çekilmeye

zorlamadan önce onu biraz daha öpmek için eğildim. "Kayden'ı ayağa kaldırıp hazırlamam gerekiyor. Bugün cumartesi... annemde aile kahvaltısı."

Tereddüt ettim. Ryder daha önce hiç katılmamıştı ama bu sabah ailemin önünde aramızda olanları açıklamadan onunla yüzleşebileceğimden emin değildim. Her tarafımda yazılı olmadan.

Çenemi yukarı kaldırdığı için onun da muhtemelen aynı şeyi düşündüğünü düşündüm. "Ailenin ve bu kasabanın önünde senden nasıl uzak duracağımı bilmiyorum. Artık sana dokunduğuma göre Dakota, yapmak istediğim tek şey bu."

Her şey sıkıştı. Kalbim, midem ve bacaklarımın arasındaki ağrıyan nokta.

"Fakat ağabeyiniz bizi aynı odada görse bile izini süreceğini düşünüyorum. O kadar iyi bir oyuncu olduğumdan emin değilim ve artık sikimi daha yeni yeni kullanmaya başladığımıza göre, onu şimdi kaybetmenin benim için en iyisi olacağından şüpheliyim. Şakası yumuşaktı, daha fazlası ile dokunmuştu; diline kilitli tutmaya devam ettiği sırlarını fısıldayan sessiz bir yoğunluk.

"Onu kaybetmenle ilgili bir sorunum olabilir," diye mırıldandım, dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi.

Ryder'ın bakışları ciddileşti ve sürekli yüzüme düşen saç tutamını geriye itti. "Kardeşin buna karşı çıkacak Dakota. Kendini kaybedecek, kıcıma tekme basacak, bunu en gerçek anlamıyla söylüyorum ve ben de bunu hak edeceğim."

"Neden?" Nasıl yapabilir? O ve Cody bu kadar yakınken hayır.

Başparmağı gözümün altındaki oyukta gezindi. "Çünkü beni tanıyor."

Huzursuzluk yayıldı ve Ryder'ın sesi biraz daha sertleşti: "Bu sabah Ezra'yla buluşmam gerekiyor. Benim de gitmem gerekiyor."

"Tamam aşkım." Tereddüt doldu ve sanki maskesinin arkasına geçebilirmişim gibi orada öylece ona baktım. Gizlediği her şeyi görün. Sorular göğsümde tuttuğum yerde yanıyordu.

Ona güvenmemi istemişti. Bunu ona vermek için. Bu yüzden onu zorla kenara çektim ve onu hızla tekrar öptüm, ardından yataktan inip hâlâ yerde açık olan bavulun yanına gittim. Üst kısmından bir elbise çıkardım. Kısa ve kırmızıydı ve kendimi her zaman güzel hissettiriyordu.

Ryder inledi. "Gerçekten bir adamı mahvetmeye çalışıyorsun, değil mi?"

Omzumun üzerinden ona kaşlarımı çatarak baktım.

Kaşları bariz olması gerektiği gibi kalktı. "Kafeye geldiğimde o elbiseyi defalarca giyyordun ve yapabildiğim tek şey seni ofisine kadar takip ettiğimi ve ellerimi altına ittiğimi hayal etmekte. Altında saklı olan tüm iyiliğe ulaşabilmem için seni masanın üzerine eğdim.

Nasıl bilmiyordum?

"Keşke yapsaydınız ama sanırım kaybettüğimiz zamanı telafi etmemiz gerekecek, değil mi?" Flört etmekten nasıl kurtuldum bilmiyordum ama Ryder yataktan kalkarken yine guruldamaya başlamıştı.

Çıplak ve muhteşem ve nefesimi alıyor.

O bana doğru yürürken zemin ayaklarımın altında sallanıyordu.

Kendini sırtıma yapıştırdı ve yüzünü boynuma gömdü. "Ah, Dakota, bunu telafi edeceğiz. Sana söz veriyorum. Her şeyi telafi ediyorum."

Sonra beni arkasında şaşkın bırakarak yatak odasının kapısından dışarı çıktı.

Kırk dakika sonra annemin evinin garaj yoluna girdim. Kayla'nın arabası zaten oradaydı ve ben hızla arkaya gidip Kayden'in kemerlerini çözdüm. Onu yere yatırdım ve kaldırıma doğru ilerlerken elini tuttum. Evi işaret ederek yanımdan geçti. Gammy'nin evine mi gideceğiz? *Kaywa* Teyze'yi alabilir miyim ? *Kahvaltı* edebilir miyim ?

Onun tatlı küçük hakaretleri sabah havasında yayıldı, sevimli yüzü biz giderken bana doğru eğildi ve kendimi daha önce hiç olmadığım kadar hafif hissedebileceğimi düşündüm. Desteklediğim duvarlardan sızan bu umut, içimi dolduran, gökyüzüne tırmanmaya başlayan güneş kadar parlak bir inançtı.

Bu arada kan dolaşımında yepyeni bir basınç süzülüyordu. Sanki yeni bir yük taşıyormuşum gibi hissettim. Yüzü olmayan ve belirsiz biriydi. Ryder'ın isim vermeden bana emanet ettiği bir şey.

Bu beni huzursuz ve güvensiz bıraktı, midemi kasıp kavuran acı bir korkuydu ama emin olduğum tek şey Ryder'dı, bu yüzden onu aşağı ittim ve hayal gücümün başka yere gitmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz verdim.

Ryder'ın bu işi bana istediği şekilde halletmesine karar vererek, kolu çevirmeden önce kapıya hızlıca vurdum ve kilidin açık olduğunu gördüm.

"Merhaba!" Çocukluğumun çok sevdiğim evine adım attığımızda aradım.

Anıların odada hayalet gibi dolaştığını neredeyse hissedebiliyordum. Hâlâ fısıldayan ve kucaklaşan seslerin izleri.

Annemin desteği ve inancı. Çocuklarını cesaretlendirmesi ve onlara inancını fısıldaması, bize istediğimiz her şeyin peşinden gitme konusunda güven verdi. Bildiğim her şeyi bana o kadar sabırla öğretmişti ki.

Onun aşıladığı sevgi ve sıkı çalışma.

Kız kardeşime ait olduğunu anladığım bir kıkırdama mutfaktan geldi. Bizim içeri girdiğimizi duyunca, bir fincan kahvesini yudumlayarak girişte göründü. Benimkinden bir ton daha açık olan kahverengi saçları uzun bir örgüyle yapılmıştı ve içeri girdiğimizde usulca gülümsedi.

Kayden ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. " *Kaywa Teyze* , seni görüyorum!"

Kayla çok yumuşak bir kahkaha attı; o kadar şefkatliydi ki havada dolaştığını hissedebiliyordum. "Ben de seni görüyorum tatlı oğlum. Seni özlüyordum.

"Seni özledim!" O gamzeli sırtışıyla sırtıttı ve tombul parmağıyla onu işaret etti. Ona doğru zıplamaya başladı, yürürken kurbağa sesi çıkardı.

Ondan bir kıkırdama kaçtı ve annemiz ellerini kurulamak için bir el havlusu kullanarak onun yanında durduğunda bana bilgiç bir gülümseme gönderdi.

"Peki, elimizde ne var?" Annem sonsuza kadar birlikte oynayarak sordu.

"Ben bir *kaçığım* !"

"Şimdiye kadar gördüğüm en tatlı kurbağa."

Hoşgeldin ifadesi onun ifadesini kapsıyordu; bize olan sevgisi o kadar hararetliydi ki, diğer resimlerle birlikte duvara da asılabilirdi.

Annemin dikkati üzerimdeydi.

"Günaydın. Bugün nasılsın?"

Evet, orada da endişe vardı. Hiç şüphe yok ki annem dün akşam perişan olduğumu anlamıştı. Zar zor yemek yiyebildim ve tüm yemek boyunca gözyaşlarıyla mücadele ettim.

Bir gece fark yaratabilir.

"Bu sabah kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sanırım iyi bir gece uykusuna ihtiyacım vardı."

Tamam, iki saat boyunca uyudum.

Ama yaşadığımı hissettim.

Uyanmak.

Ryder'ın dokunuşunun kalıntıları üzerinde koşuyorum.

"Bu iyi," dedi ama hâlâ değerlendirme yaptığını görebiliyordum.

Kahvaltı edecek miyiz ?" Kayden'in sorusu, onun sormak üzere olduğu şeyin dikkatini dağıttı ve Kayla'nın kendisini kaldırması için kollarını kaldırmadan önce karnına hafifçe vurdu ve sanki onun kollarına atlamayı düşünüyormuş gibi dizlerinin üzerinde zıpladı. "Hungee Teyze ?"

Bardağını bir kenara bırakıp onu kucağına aldı. "Açlıktan ölme."

Annem hâlâ bana bakarak, "Bu iyi çünkü neredeyse hazır," dedi.

Ona parlak bir gülümsemeyle gülümsedim, sinirlerimi yatıştırmak ve kaymayıp yapamayacağım bir şey söylememek için dua ettim.

Hamurun, şekerin ve kremanın aromasıyla karışan domuz pastırması kokusu havada esiyordu; bu koku yalnızca tarçınlı rulo anlamına gelebilirdi.

"Evet, kesinlikle açım" dedim.

"Dün gece yemeğinden üç lokma yediğine göre nedenini sadece hayal edebiliyorum."

Evinin derinliklerine doğru ilerlerken ona el salladım. "Uzun bir hafta oldu ve dün gece çok yoruldum. Ben iyiyim. Gerçekten mi."

Kapı aniden arkamda açıldı ve Cody uzun adımlarla içeri girdi.

Kaygı tenimi kapladı, boynumu ve yanaklarımı kızarttı. Bunu durdurmanın hiçbir yolu yoktu.

Tanrım, Ryder'ın üzerime yazıldığını görebiliyor muydu? Dün gece tekrar tekrar kaçırıldığımı belli miydi? O kadar çok *sevmişim* ki artçı sarsıntılardan dolayı dizlerim hâlâ titriyordu?

Sakin ol Dakota.

Daha önce hiç öpülmediğimi düşünürsün.

bu şekilde öpülmemiştim .

"Günaydın millet." Şapkayı başından çıkarıp kapının yanındaki masaya fırlattı.

"Küçük kızkardeş." Geçerken şakaklarıma bir öpücük kondurdu.

"Günaydın." Vay, titremeden başardım.

Bana git.

Kayla ve Kayden'in yanına gitti, dönmeden önce küçük kız kardeşimizin tepesine bir öpücük bıraktı ve aynısını Kayden'in yanağına da yaptı, gerçi bunu yaptığında ahududu yapmıştı.

Kayden ciyakladı. "Seni görüyorum amca."

Cody elini saçlarının arasından geçirdi. "Beni nasıl özleyebilirsin? Ben bu ev kadar büyüğüm" diye dalga geçti.

Kayden ona, "Ben büyüküm," dedi ve her zaman göğsümün ortasını acıtan o iki derin baş hareketiyle ona baktı.

Cody annemize döndü ve annemiz ayaklarını yerden kesip ona sertçe sarılıp onu döndürdüğünde çığlık attı.

"Ne var Cody?" Onu tekrar ayağa kaldırırken gülüyor olmasına rağmen ona saldırdı.

"Ne, bu sabah ailemi göreceğim için heyecanlanamaz mıyım?"

"Bana sorarsan biraz fazla heyecanlıyım." Tamamen alay amaçlı bir şekilde tısladı. "Bana başını belaya soktuğunu söyleme."

"Kim ben mi?" Kocaman sırtışlarından biriyle bunu abarttı.

Sonunda kendimi topladım ve odanın geri kalan kısmına doğru ilerlemeye başladım. "Cody her zaman suçluluğunu o sırtışlarla gizledi. Kesinlikle bir şeylerin peşindeydi."

Orada.

Sapma.

Eğer dikkati Cody'ye verirsem kimse bana bakmazdı.

Kollarını göğsünün üzerinde çaprazladı, kaşları gökyüzüne doğru kıvrıldı. "Eh, küçük Bayan Dakota'nın bu hafta Brad Geller'la randevusu olduğunu çok iyi biliyorum."

Tarih?

Brad mi?

Sağ.

Sanki bir milyon yıl önceymiş gibi hissettim.

Ryder'la beni bir araya getiren katalizör.

Alt dudakımı ısırdım.

"Şimdi kim suçlu görünüyor?" meydan okudu.

diye ofladım. "Sadece akşam yemeği idi."

"Sadece akşam yemeği mi? Sanırım bu yemeğin gerçekte nasıl geçtiğine dair birkaç ayrıntıya daha ihtiyacım olacak.

Kayla alay etti. "Bu bilgiyi vermediğimiz sürece Dakota ve benim kiminle çıktığımız ve işlerin nasıl gittiği seni ilgilendirmez. Yemin ederim, bu kasabada senin yüzünden bana çıkma teklif edecek tek bir erkek bile yok."

Sırıttı. "Harika. İşimi doğru yapıyorum gibi görünüyor."

"Yine de tanıştığı her kıza bunu batırıyor." Kayla'nın gözleri benimkilerle buluştuğunda irileşti.

Annem boğuldu. "Bu ihtiyacım olmayan bir görsel, çok teşekkür ederim. Ama kız kardeşin haklı. Etrafta dolaşıp, onlara bakan herkesi kovalamayı bırakmanın tam zamanı. Onların üzerlerinde dolaşmana ihtiyaçları yok.

"Sadece onlara göz kulak oluyorum, anne. Gençken bana öğretilen yol.

Giydiği günlük pelerinin altından bir keder parıltısı süzüldü ve o kadar hızlı gitti ki bunu uydurup uydurmadığımdan emin olamadım.

Kardeşimin o karışık beyninin bir yerinde bunun onun görevi olduğunu düşündüğünü biliyordum.

Kayla'yla beni korumak için. Annemizi korumak için.

"Hepinizin birbirinize göz kulak olmasının iyi bir şey olmadığını söylemiyorum ama bence Kayla ve Dakota biraz nefes almayı hak ediyor, değil mi? Bu kararı kendi başlarına verebileceklerini düşünüyorum."

Tekrar mutfağa daldı.

"Hiçbir pisliğin kız kardeşlerime yanlış yapmasını istemiyorum."

"Ashoe. Kayden bunu söylerken o tarafa eğilerek Cody'yi işaret etti.

Diğer eliyle Kayden'ı dengede tutan Kayla, kahkahasını gizlemek için elini ağzına götürdü. "Aman Tanrım."

"Himm, oğlumun yanında söylediklerine dikkat edebilir misin? İhtiyacım olan son şey senin kötü alışkanlıklarından herhangi birini öğrenmesi."

Suçluluğunu o sırtışlardan biriyle gizledi. "Burada Kayden'ımıza dikkat edilmesi gerekenleri öğretiyorum."

"Evet, sen," dedim, yanına vardığımda göğsüne vurarak. Kayden'ı Kayla'nın kollarından kurtardım.

Ona, "Cody Amca'nın ağzından çıkan hiçbir şeyi dinleme" dedim.

"Pislik mi?" Bunu sorduğunda bana baktı.

Cody kahkaha attı.

Kayden'in kulaklarından birini göğsüme bastırdım, diğerini de elimle kapattım. "Seni öldüreceğim. Gelecek hafta Cody'nin kahvaltıya gelmesini beklemeyin anne, diye bağırdım ona doğru. "Paisley ve Caleb'in çiftliğinde bir yere gömülecek. Kimse onun cesedini bulamayacak."

Kendisi ve Kayla beni mutfağa doğru takip ederken daha çok güldü. "Kız kardeşim ne zamandan beri şiddete başvuruyor?"

"Bilmiyorum... on üç yaşımdayken Timmy Brunhill'in beni ön kapıda öptüğünü gördüğünden ve ona onu bir daha görürsen onu arkadaki derede boğacağını söylediğinden beri. O kadar hızlı koşmaya başladı ki sokağa çıktığında ayağı takıldı ve bir daha benimle hiç konuşmadı. O zamandan beri senin ölümünü planlıyorum."

pislik elini gömleğinin altına sokmaya çalıştığında cidden beni mi suçlayacaksın ?"

"Belki de öyle yapmasını istedim. Ben de tamamen bu işin içindeydim."

Tamam, gitmemiştim ama Cody'nin hayatımın aşkına müdahale ettiğini düşünmesinin haklı olduğunu düşündüm.

"İğrenç, Dakota. O adam küçük bir gelincikten başka bir şey değildi."

Ona kaşlarını çattım ve uzanıp at kuyruğumu minik bir şekilde çekerken yumuşadı. "Asla bir pislik olmak istemedim. İçtenlikle söyledim. Birinin sana yanlış yapması fikrine dayanamıyorum."

Dikkatinin en ufak bir an için Kayden'a yönelmesini kaçırmadım.

"Kafamda, birinin senin için nasıl yeterince iyi olabileceğini anlayamıyorum. Senin ya da Kayla için değil."

"Kimin yeterince iyi olacağına karar vermemize izin vermeye ne dersin?" Kayla mutfağın ortasındaki küçük adanın etrafından dolanıp uzak tezgahdaki ekmek kızartma makinesinin yanına giderken ona ateş etti. Dört parça ekmeği yuvalara yerleştirip düğmeye bastı.

"Peki kararına güvenecek misin?" Bu tamamen Cody'nin ağzından çıkan bir çılgınlıktı.

"Ona benim için vur Dakota. Daha yakınsın," dedi.

Onu tekrar dövdüm. "Dediğim gibi...şiddetli," dedi ve sanki ölümcül bir yara vermişim gibi olduğu yere yapıştı.

Adayı dolaşırken yüzümde keyifli bir gülümseme vardı ve pastırmayı pişirdiği tavada bir sürü yumurtayı kırdığı anneme doğru yan yan yaklaştım. "Yardım etmek için ne yapabilirim? "

"Bugün izin günün... otur. Ve bu sabah daha iyi hissettiğini söyleyen bile yorgun görünüyorsun." Bana bir bakış attı; kahverengi gözleri ilgi, sıcaklık ve alayla parlıyordu. Annemin her şeyi bir çırpıda işlemesi, özen ve ilgi göstermesi ve hepsini bu hafiflikle yapması, size her zaman güvenli bir yerde olduğunuz hissini veren bir tarzı vardı.

"Yardım etmekten çekinmeyeceğimi biliyorsun."

Ağzının kenarına bir sırtış geldi. "Ne yani, bunu senin kadar iyi yapamayacağımdan mı endişeleniyorsun? Sana bildiğin her şeyi öğrettiğimi unutma."

Güldüm. "Biliyor musun öyle değil... Başka biri yemek pişiriyorsa ve ben bunun bir parçası değilsem kendimle ne yapacağımı bilmiyorum."

"O evi yıkan adama tutun, yapacağın şey bu." Başıyla kollarımdaki kıvranan çocuğu işaret ederken gülümsemesi yayıldı.

"Pekala, eğer ikisini de yapabilirim..." Ön kapının yüksek sesle vurulmasıyla sözüm kesildi.

Bu, içeri girmek için izin isteyen bir kapı vuruşu değildi.

Bu bir duyuruydu.

O geldiğinde her zaman kalbimin hızlanmasına ve damarlarımda kanın akmasına neden olan bir duyuru. Ve bugün ben arkamda döndüğümde o pır pır eden kalp hızla atmaya başladı, Ryder sanki orada yaşıyormuş gibi aylak aylak içeri girince ağzım açık kaldı.

Kot pantolon, tişört ve çizme giymek çok seksi. O çarpıcı yüzün her açısı, oturma odasından geçerken pencereden içeri giren güneş ışınlarıyla aydınlanıyordu.

Ama etimi ısıtan şey, o gözlerin beni içine alma şekliydi, yavaş bir takdir kaymasıyla aşağı doğru kaymasıydı, bakışlarının ardındaki o bilmiş parıltı beni iliklerime kadar sarsan titremeler gönderiyordu.

Dün gece bana dokunduğu her yerin izlerinin kırmızı bir parıltıyla parladığından oldukça emindim.

Bunu nasıl kontrol altında tutabilirdim ki?

Elini dağınık saçlarının arasından geçirdi ve "Merhaba, millet" demeden önce bana gülümsedi.

Çok sıradan ve kurnaz.

Göbeğim eğildi.

Saçmalık. Burada ne yaptığını sanıyordu? Yani, eninde sonunda diğerleriyle aynı yerde olacağımızı biliyordum ama buna henüz hazırlıklı değildim.

Nefesimi ve aklımdaki her düşüncüyü çalma şekli. Kalbim ve bedenim zaten ona ait olduğundan ayaklarımın üzerinde dengesiz hissettim.

Çizilmiş.

Yakınlaşmanın bir yolunu arıyoruz.

Ona doğru hareket etmemek için topuklarımı kazdım ve tepkiyi sindirmek için elimden geleni yaptım.

Geri dur.

Sakla.

Kayden'in kollarımda çılgına dönüp küçük ayaklarını tekmelerken Ryder'a doğru uzanmasının hiçbir şeye faydası olmadı. "Benim Çavdar-Çavdarım! Beni görmeye gelir misin?"

Duygu, Ryder'ın ifadesine sabitlenen rahatlığın arasından sıyrıldı. Yumuşak ve derin bir şey.

Dün gece bana söz verdiği bağlılığın aynısı.

Biz.

Bu aile.

Gösterildiği kadar hızlı bir şekilde kapattı ama yine de adanın etrafından dolaştı ve Kayden'i kollarımdan aldı. Onu havaya uçurdu.

Kayden'dan neşe dolu çığlıklar yükseliyordu.

"Elbette seni görmeye geldim. En sevdiğim küçük kasırgayı kaçıyordum.

İçimdeki sevgiyi uzak tutmak için dudağımı ısırdım.

Bir saat olmuştu.

Bakışlarının bir an için bana doğru eğilmesinden onun da beni özlediğini biliyordum.

"Ben iyi bir çocuğum," dedi Kayden ona, Ryder'ın saçından avuç dolusu almaya çalışırken.

Ryder güldü, ancak Kayden'in başının arkasını avuçlayıp dudaklarını şakağına bastırırken sesi yumuşak bir hal aldı ve mırıldandı: "Doğru. Sen benim iyi oğlumsun."

Kendimi desteklemek için tezgaha uzanmak zorunda kaldım.

Beni sarsan depremle dizlerimin üstüne düşmemek için.

Şaşırtıcı.

Ve oradaki herkesin bunu hissedip hissetmediğini, herkesin sessizleşip onları sanki canlanan bir bahar çiçeğini izliyormuş gibi izleyip izlemediğini merak ettim.

Yoksa başından beri orada mıydı ve ben kendimi o kadar korumuştum ki onu görmeme izin vermemiştim?

Annem boğazını temizledi. Bu sabah geleceğini bilmiyordum Ryder. Ne güzel bir sürpriz."

"Umarım sakıncası yoktur. Daha önce Ezra'ya uğramak zorunda kalmıştım ve hepinizin burada olacağını biliyordum, bu yüzden bir uğrayayım diye düşündüm.

"Burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun."

İfadesinden bir hüznün parıltısı geçti. "Beni her zaman hoş karşıladın. Bunu tahmin edebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum."

Elini yanağına koydu. "Sen ailedensin Ryder. Her zaman öyleydin ve her zaman öyle olacaksın."

Zorlukla yutkundü ve annesinin anısına kapıldığını biliyordum. Ona dokunmak istedim.

Kollarımı ona doladım.

Yalnız olmadığını mırıldandı.

"Ne yapıyordun Ryder?" Kayla, ekmek kızartma makinesinden fırlayan kızarmış ekmek dilimlerini çıkarıp yuvaları yeniden doldururken sordu.

"İşten ve bu ikisiyle bir süre benim evimde kalırken takılmaktan başka pek bir şey yok."

Ryder'ın bana attığı bakışı çözemedim.

Tek bildiğim, bir ele geçirme çığı gibi içimden geçtiği idi.

Üşümeye başladım ve dolaptan tabakları alıp masanın etrafına yerleştirmeye odaklandım.

Sürahiden kendine bir fincan kahve doldururken Cody'nin içinde bir rahatsızlık homurtusu vardı. "Ezra'dan zorla girmeye ilgili bir haber var mı?"

Ryder yüzünü buruşturdu. "Sanırım iki gece önce hırdavatçıda başka bir olay yaşandı. Birisi arka kapıyı kırıp açtı ve bir sürü pahalı ekipmanı çaldı."

"Bunu duydum. Bunun bağlantılı olduğunu mu düşünüyor?"

Ryder elini saçlarının arasından geçirdi. "Evet."

"Pisliklerin yakalanması lazım." Cody'nin çenesi kasıldı.

"Güvenlik kameralarından bazı görüntüler var sanırım. Sonunda devam edecek bir şeyi olduğunu düşünüyor."

Cody rahatlayarak nefes verdi. "Bu iyi."

Kendimi adanın etrafında yürümeye zorladım ve Ryder'ın yörüngesine, yani içine çekilebileceğim bir kara deliğe doğru parmak uçlarımda yürüyerek geri döndüm.

Sonsuza kadar kayboldum.

Hem bir tabak pastırma hem de üst üste dizilmiş kızarmış ekmek toplamaya odaklandım.

Ryder birdenbire oradaydı, üzerimde yükseliyordu.

Gece yarısı günün ortasında.

Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip yüzümü boğazına bastırmak için yoğun bir istek duydum.

"Bana izin ver." Ben nefeslerimi kontrol altında tutmaya çalışırken o da pastırma tabağını aldı.

"Domuz pastırması!" Kayden bağırdı, Ryder'ın yanağına şaplak attı ve sanki adam az önce çocuğuma dünyanın en güzel hediyesini vermiş gibi onun görüş alanına girmeye çalıştı.

Ryder dönüp köşedeki masaya doğru ilerlerken o tapılası gülümsemelerinden birini ona çevirdi. "Krepten sonra en sevdiğin, değil mi?"

"Krep!"

Göğsüm sıkıştı ve o yöne gitmeden önce kendimi toplamak için biraz zaman ayırmam gerekti.

Tostu masaya koymak için eğildiğimde beni aynı sezgiyle izlemeyi anneme bırakın.

Sanki o el izleri cildimde gerçekten parlıyormuş gibi dikkati üzerime kaydı.

Hepimiz sandalyelere yerleştik, Kayden'ın mama sandalyesi benimle Ryder'ın arasına çekildi. Ryder onu kemere bağladı ve tabağına küçük bir yığın çırpılmış yumurta ve ufaladığı bir parça domuz pastırması koydu. Ben de bir parça kızarmış ekmeğin üzerine tereyağı sürdüm ve reçel sürdüm, onu da Kayden'ın tabağına koydum; bu sırada Ryder da benim gibi oğlumun kafasının üzerinden bana baktı.

Sinirler dağıldı.

Beklenti, neşe ve artık hissetmek istemediğim o gizli utanç.

Onu çok uzun zamandır tutuyordum. Artık yeni bir şekle bürünmüştü. Gerçek bir şeye dönüşmüştü. Güzel bir şey.

Bunu bağırmak istedim. Bağırmasını istedi.

Ama bana fikir vermediği sırları saklayan Ryder'dı, yalnızca midemin derinliklerinde korku ve endişe dolu bir hırıltı bırakan belirsiz uyarıları.

Ancak bu hırlama, damarlarımda süzülen mutluluk miktarı nedeniyle tamamen çarpık ve çarpıktı. Sanki kaygının mutluluk üzerinde hiçbir etkisi yokmuş gibi. Geriye kalan her şey, Ryder'ın en sonunda bana gelmesinin verdiği rahatlamayla gölgelenmişti.

Sonunda *öyleydik* , ne kadar tuhaf olsa da hâlâ öyleydi.

Cody bir parça kızarmış ekmeği ısırırken, "O halde bize o tarihi anlat," dedi.

Ryder'ın nasıl çekindiğini hisseden başka biri var mı diye merak ettim.

Boğazımı temizlemeden önce sıcak kahvemden bir yudum aldım ve yarım omuz silktim. "İyiymiş. Brad gerçekten iyi bir adam."

Annemin ilgisini hissedebiliyordum. Beni incelerken başını eğişi, geçen öğleden sonra söylediklerimden daha fazlasını anlatmamı beklemesi.

"İyi adam? O çok ateşli." Kayla tavana doğru inledi. "Şu her zaman giydiği pantolonlar ve düğmeler."

Eğer Cody'nin homurdanması beni alt etmeseydi ona onun peşinden gitmesini söyledim. "Dostum tam bir ıslak erişte."

Kayden bir avuç dolusu yumurtayı ağzına tıkarken, " *Erişte severim,*" diye bağırdı.

Kardeşıme gözlerim kısıldı. "Yine mi Cody? Onun yanında söylediklerine gerçekten dikkat etmelisin."

"Evet dostum, dil," diye ekledi Ryder, sanki bunu yapmak onun işiymiş gibi.

"Üzgünüm... çocuğun bir süngerden başka bir şey olmadığını unutma. Tıpkı amcası gibi kırbaç kadar akıllı." Bunun üzerine Cody'nin gülümsemesi büyüdü.

"Lütfen oğlumun zekasını seninkiyle kıyaslama çünkü sen dev bir ahmaktan başka bir şey değilsin."

Cody elini kalbinin üzerine koydu. "Beni yaraladın."

"Kayden ağza alınmayacak şeyler mırıldanmaya başlarsa seni yaralarım." Tereyağı bıçağını ona salladım.

"Ölümcül." Işık çaldı. "Ve bu, en yakın arkadaşının lanet bir denizci gibi küfür ettiği kadından geliyor."

Hafif bir kahkaha serbest kaldı. Paisley'nin kesinlikle ona lafı vardı. "En azından, dökmeden önce çocukların kulaklarını kapatacak öngörüye sahip."

ayrıntıyı açıklamıyorsun ." Kayla dirseğini benimkine dürttü.

"Dökülecek çok fazla şey yok. Beni aldı, yemeğe gittik ve beni Ryder'ın evine bıraktı. İşte bu kadardı."

"Sıkıcı," diye geveledi. "Ablam ne zaman biraz eğlenecek? Eğer o lezzetli iri adamla dışarı çıkmış olsaydım, ona şöyle tırmanırdım..."

Cody'nin öğürme sesi çıkarması onun sözünü kesti.

Glee onun kıkırdamasını doldurdu. Hiç şüphe yok ki, onu tamamen kışkırtıyordu.

Gülmeden edemedim. "Sanırım benim de ona tırmanmam gerekiyordu. Sırf Cody'yi kıvrandırmanın zevki için."

Masanın altında bir el kalçamın üst kısmını kavradı, parmakları etimi kazıyor, mülkiyeti uçlarından damlıyordu.

Bitkin bir nefes bıraktı ve Kayden'in başının üzerinden ona baktığımda titriyordum, hava o kadar inceliyordu ki soluduğum tek şey oydu.

Ryder alçak sesle homurdandığında herkesin bize bakması umurunda değildi: "Olmayacak, Cookie. Zavallı Brad ellerini kaybetmek istemediği sürece hayır.

"Lezzetliydi." Ryder, ana yemeğini bitirdikten sonra üç tarçınlı ruloyu devirdikten sonra ağzını peçeteyle sildi.

Adam tatlılarını beğendi.

"İkincisi," diye onayladı Cody.

Kayden'ı mama sandalyesinden kurtarmak için ayağa kalkarken, "Dikkat etmem gerekiyor... Annem kendi restoranını açıyor ve beni işten atacak," dedim.

"Şşşt." Elini havada salladı. Büyüleyiciler. Çoğunuz."

Yüzünü ve ellerini yıkayabilmek için Kayden'ı mutfak lavabosuna taşıdım. Sanki ona en kötü işkenceyi yaşıtıyormuşum gibi tüm bu süre boyunca uludu ve benimle kavga etti, sonra onu ayağa kaldırdığım anda sürgülü arka kapıdan koşarak kaçtı.

Cody sandalyesinden kalkıp peçetesini tabağına fırlatırken, "Ben de onunla dışarı çıkacağım, o da biraz oynasın," diye teklif etti.

"Az önce taze buzlu çay hazırladım. Neden hepimiz bir süreliğine dışarı çıkıp temiz havanın tadını çıkarmıyoruz? Harika bir gün," diye önerdi annem.

"Bana uyar." Kayla da tabakları toplayıp lavaboya atıyordu.

"Tuvaleti kullanmam lazım, sonra hepinizle orada buluşuruz" dedim.

Ryder ayağa kalkmaya çalıştığında odayı kasıp kavuran enerjiyi görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Adam bir şok dalgası.

Dönüp koridora doğru ilerlerken o gözlerin yol boyunca beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Hemen aşağı inip kendimi banyoya kilitledim.

Bunu nasıl halletmem gerekiyordu? Benim yönüme her baktığında içime çarpan o ciddiyet? Onun alanındayken tam olarak hareket edemiyormuşum gibi mi hissettim? Beni bu elbiseden çıkarmak istiyormuş gibi izlemeye devam etmesi mi?

Bana görebildiği tek kişinin ben olduğumu hissettirdi, üstelik eğer biri sorarsa beni reddedeceğini biliyordu.

Ama bu inkar etme işi imkansız geliyordu.

Bu bağlantı.

Bu bağ yakıp kavuruyordu.

Tuvaleti kullandım, sonra ellerimi yıkadım ve aynada kendime baktım. Yanaklarım kızarmıştı ve gözlerimde farklı bir şey olduğuna yemin edebilirdim. Derinlerden gelen, parlak bir şekilde parıldayan, artık kontrol altına alınamayan bir şey.

Derin bir nefes vererek ellerimi kuruladım, kapının kilidini açtım ve tokmağı çevirdim. Diğer taraftan aniden açıldığında nefesim kesildi. Ryder oradaydı, o kadar uzundu ki üzerime dikildi.

Dizlerimi titreten bir doğa gücü.

Hazırlıksız yakalandım ve iki adım geri çekildim.

Ryder kapıyı kapatıp kilitledi.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" Sonunda sürprizi atlatmayı başardım.

Bir nefes sonra önümdeydi ve iki avucunu da yüzümün yanlarına koydu. Aşağı doğru eğilirken yukarıya doğru eğdi. "Sana dokunmadan bir saniye daha duramam."

"Birisi beni buraya kadar takip ettiğini öğrenecek. Bu şeyi gizli tutmamız gerektiğini düşündüm?"

"Yapıyoruz," diye rendeledi.

"O zaman umursamaz davranıyorsun." Kelimeler susturuldu.

Onu daha da yakına çektiklerini sanıyordum çünkü eğildi ve geriye doğru eğilmeden önce dudaklarını zar zor dudaklarıma değdirdi, bu ciddiyet beni bir kefen gibi kapladı. "Bütün bunlar umursamazlık, Dakota. Ama sen bu elbiseyi giyerken ben nasıl direnebilirim?"

Şakacılık ciddiyete dönüştü ve elleri çenemi sıktı.

O kadar tatlı bir şekilde sahipleniciydi ki kalbim göğsümde atıyordu.

"Eğer onu giydiğim halde bana böyle bakmaya devam edersen onu asla çıkarmayacağım."

"Ah, onu çıkaracaksın, Dakota." Beni küçük odanın derinliklerine doğru itti ve sırtım duvara çarptı.

Arzu döküldü, kapalı alanı sular altında bıraktı.

“Özellikle de Brad’le olan o kahrolası içler acısı imajını aklıma koyduktan sonra. Onunla dışarıda olduğun gece yeterince kötüydü.

Hafif bir kıkırdama serbest kaldı ve alaycı rüzgarın sesime girmesine izin verdim. "Kıskanıyor musun Ryder Nash?"

“Başka bir adamın sana dokunacağı düşüncesi mi? Kahretsin evet, kıskanıyorum Dakota. Sonra da onu ovalamak zorunda kaldın. Gerçekten beni aklımdan çıkarmaya çalışıyorsun, değil mi?”

"Peki ne söylemem gerekiyordu?" Atmosferi kasıp kavuran enerjiden büyüledim, Ryder’ın bana bu şekilde bakması beni büyüledi.

Ruhum hafifliyor ve kalbim öyle hızlı atıyordu ki evin geri kalanının bunu duyabileceğinden emindim.

“Ona dokunmayı aklımdan bile geçirmediğini söylemen gerekiyordu. Herhangi birine dokunmaktan." Yumuşak bir hırıltıydı bu, lezzetli ağızından dökülen bir uğultu.

Ağızına hızla bağımlı olmaya başlamıştım.

Pişmanlık numarası yaptım. “Hata, sanırım senaryoyu alamadım.”

Sahiplenme geniş göğsünde yankılandı ve beni duvara daha da bastırdı. O büyük vücut benimkini kapladı.

Çok güçlü.

Çok koruyucu.

O kadar uzun zamandır arzuladığım her şeydi ki, muhtaç bir sızlanma ağızımdan kaçtı.

Ryder sadece tutuşunu sıkılaştırdı. “Senaryo şu şekildedir Dakota...sen benimsin, ben de seninim. Anladın mı?”

"Hatırlamaya çalışacağım." Alaycı bir şekilde fısıldadım.

"Daha iyi olursun," diye homurdandı ve dudaklarını benimkilerle buluşturdu.

O sefer inledim.

Öpüşmeyi derinleştirmek için gereken tek şey buydu.

Kıvılcım çıkaran bir çıtırtı.

Ağızlarımız umutsuz bir dansla hareket etti ve eli bana tam doğru açığı vermek için boynumun arkasına gitti. Dili ağızıma girmeden önce dudakları dudaklarımı çekip çekti.

Karışıklık.

Yalama.

Komuta ediyorum.

O bana sürtünürken ellerim saçlarına daldı.

Nefesim kesilerek geri kıvrandım, nefesim anında kesildi.

Nabzım grlerken hızla çarptı.

Kendini soyduğunda neredeyse ağlayacaktım. Alnını alnıma eğdi, elleri hâlâ yüzümü tutarken nefes nefeseydi. "Sen her şeysin Dakota Cooper. Bu dünyadaki en önemli şey. Ne olursa olsun, bunu unutmayacağına bana söz ver."

"Yapmayacağım."

Yutkundu ve geri çekilirken başını salladı, ardından bana kendini beğenmiş bir glmsemi gönderdi. Seni kaç kez bu banyoya kadar takip etmeyi düşündüğümü, seni pmeme izin verip vermeyeceğini merak ettiğimi biliyor musun? Bu çizgiyi açmak mı istiyorsun?"

Boğazımdan şaşkın bir kahkaha koptu ve başımı salladım, sırtıtışım yavaş yavaş gelmeye başladı. "Muhtemelen bunu yaptığınızı hayal ettiğim kadar çok."

Eli elbisemin eteğinin altına kaydđ ve bir avuç dolusu sol popo yanağımı aldı. "Bunu bu elbiseye bağlıyorum."

Bu aşkın, eğlencenin ve atmosfere sızmaya devam eden karanlığın sınırının çarpışmasıyla ürpertiler hızla arttı.

"Sanırım her renkten bir tane sipariş etmem gerekecek."

"yle yapıyorsun ve ben yaptıklarımdan sorumlu tutulamam. Hepsini yatak odamın zemininde parça parça olacak.

"Ah, ben de ofisimin katında olacağını düşünmüştüm?"

"O sırada altımızda hangi kat varsa. Yatak odası. Mutfak. Senin ofisin. Bu banyo çok güzel bir yere benziyor."

"Bunu sana söylediğim için zgnm ama sanırım dışarı çıkarsam ve elbisem yırtılırsa ailem bunu fark edebilir."

"Bunu, içinden geçen bir vahşi köpek sürüsüne bağlayabiliriz."

"Sulanacak kişinin vahşi bir köpek olacağından oldukça eminim." Parmaklarım gömleğinin kumaşına dokundu.

Yüzündeki eğlence, uzanıp başparmağını alt dudağımın üzerinde okşadığında o kadar yoğun bir nabız gibi atan şiddetli sevgiyi yansıtıyordu. "Seni seviyorum Kurabiye."

"Bunu duymaktan asla bıkaçağımı sanmıyorum."

"Güzel, çünkü bunu sonsuza kadar duyacaksınız."

Duygu göğsüme hücum etti.

Yıllarca onu geri tuttum ve artık onu kontrol altında tutma şansım yoktu.

"Sen şimdiye kadar sevdiğim tek kişisin, Ryder."

İleriye doğru koştu, dudaklarını alnıma bastırdı, kendini kapıya doğru zorlamadan önce nefesimi içime çekti. Elini tokmağa koydu ve arkasına baktı. "Bu rol yapma kısmı çok acı verici."

Alt dudağım dişlerimin arasına sıkıştı. "Bunu sonsuza kadar yapmak zorunda kalmayacağız, değil mi?"

"Hayır bebeğim, bu kasabadaki her çatıdan adını haykırmak istediğimde olmaz."

Ruhum parladı ve ona başımı salladım. Kaçmadan önce bir tanesini geri verdi.

Takip etmeden önce bir dakika bekledim ve koridorda gizlice ilerlemeye başladım.

Tüm gizli mod.

Ancak arkamdaki hareketi duyduğumda irkildim ve hızla arkama döndüğümde annemin elinde bir şişe güneş kremiyle odasından çıktığını gördüm.

Yutkunma, kıpırdanma ve rahatsızlığın etrafında gülümsemeye çalışma şeklimden dolayı suçluluk duygusuna kapıldığıma oldukça emindim.

Bakışları bilmişe döndü. "Brad'le iyi anlaşmamış olsan da bana öyle geliyor ki başka biriyle anlaşmış olabilirsin."

"Anne." Ne söyleyeceğim konusunda savaştım, neredeyse vazgeçmesi için ona yalvaracaktım ama öne çıkıp elini yanağıma koyduğunda donup kaldım.

"İstediğim tek şey senin mutlu olman, Dakota. Tamamen mutlu ve tatmin olmuş. Bu hayatın sana hak ettiğin her şeyi vermesi için her gün dua ediyorum. Kalbinize ve vücudunuza şarkı söyleten, neşelenmeye ihtiyaç duyduğunuzda sizi ayakta tutan ve kendi başınıza iyi durumda olduğunuzda sizi neşelendiren kişiyi bulmanız. Ve ben kör değilim... Kalbinin seçimini çok çok uzun zaman önce yaptığını biliyorum."

Huzursuzluk tüm varlığımı sardı. İnkâr etmeyi düşündüm ama ne faydası vardı?

Zaten her tarafımda yazılıydı.

Onun tarafından işaretlendim.

Yaralı.

Onun tarafından tutuldu.

Hassas gözler yüzümde gezindi. "Ve o çocuğu kendi oğlum gibi seviyorum ama aynı zamanda onun hayatında sandığından çok daha karmaşık bir şeyler olduğunu da biliyorum. Ve bundan da öte, orada bir acı var... *bir korku var,*" diye düzeltti, "beni korkutuyor. Ve sana asla ne yapman gerektiğini söylemeyeceğim ama dikkatli olmanı isteyeceğim."

Başımı sallamam onun eline karşı titrekti.

Uzaklaşıp koridorun sonuna doğru yürümeden önce bir süre bana baktı. Geriye bakmak için durakladı. "Ve bilginiz olsun, kimin sizin için yeterince iyi olduğuna kardeşinizin karar vermesi mümkün değil. Buna sadece sen karar verebilirsin."

Başka bir şey söylemeden köşeyi dönüp ortadan kayboldu ve beni orada duvara yaslanmış titreyerek bıraktı.

OTUZ YEDİ

RYDER

Yıllardır cezamı dağıttığı aynı sandalyede oturan piç kurusuna bakarken, nefret ruhumu tırmaladı ve onu yumruk haline getirdi . Gücünü kullandığı, beni keyifsiz bir manipölasyon anlayışıyla çarpıttığı yer.

Bunun vahşeti ile sarsıldım. Beni başparmağının altında tutmak için ne kadar çaba harcamıştı. Ben bu kadar uzun süre altlarından çıkmak istediğimde, sanki benim günahlarımın gibi üzerime yığıldığı günahlar.

Zamandı.

Lanet zaman.

"Önümüzdeki salı gecesine kadar hazır ol. Marc ve ben gece yarısı güvenli evde olacağız."

Heyecan tenimde bir ter parıldamasına neden oldu ve kaygımın ortaya çıkmasını önlemek için elimden geleni yaptım. Sakin oynamam gerekiyordu. Bu, onun için yaptığım yüzlerce iş arasında sadece bir tanesiydi. Aksi takdirde ona herhangi bir belirti veremezdim. Eğer bunu yaparsam ölmüştüm.

"Orada olacağım."

Dare kendini beğenmiş yüzünde bir sırıtişla sandalyesinde geriye doğru kaydı. "Çok hoş."

Burnumdan hava çıktı. "Bunu tartışmanın pek bir anlamı yok."

"Cebinde kolay para var, Ryder. İlk etapta neden bunu yaptığından emin değilim. Ben her zaman seninle ilgilendim."

Bunu sıfır vicdanla söyledi. Sanki bunda gerçekten bir sorun görmüyormuş gibi. Sanki bana sağlam bir şey yapan oydu.

Sanki bunların hepsi sorun değilmiş gibi.

Amelia'nın yüzü aklımdan geçti.

Kaderine üzölmek.

Bu nefret daha da yaktı, tenimi yaktı. Hayatı tükenene kadar masanın üzerinden uzanıp ellerimi boğazına dolamamak için azı dişlerimi gıcırdatmak zorunda kaldım.

Ama sabırlı olmam gerekiyordu.

Bunu doğru oyna.

Umurumda değilmiş gibi omzum kalktı. Ben de pek uyumlu davranamadım. "Sadece şu lanet işi bitirmek ve bitirmek istiyorum. Mağazada odaklanmak istediğim başka şeyler var."

İnanmazlık dolu bir sesle güldü. "Lanet bir zaman kaybı, ama sanırım senin sıkı çalışman iyi bir kılıf sağlıyor, bu yüzden şikayet etmeyeceğim."

Ona defolup gitmesini söylemek istedim. Ona bunun benim yaptığım bir şey olduğunu hatırlat. Kendi ellerimle. En çok gurur duyduğum şeylerden biriydi.

Olaya dalıp bunu kendi lehine kullanan, bunu kendi fırsatı olarak değerlendiren oydu.

Ama o dükkan benimdi.

Sanat benimdi.

Dakota *benimdi* .

Ve bu sefer onu bırakmayacaktım.

OTUZ SEKİZ

RYDER

YİRMİ ALTI YAŞINDA

Grup Mack's sahnesinde çalarken hoparlörlerden COUNTRY MÜZİĞİ YÜKSELDİ .

Mack'in yeri eskiden dev bir ahırdı ve bu gece Time River kasabasının yarısının içine sığması gereken bara dönüştürülmüştü. İnsanlar duvardan duvara dolmuş, mağara gibi alanın ortasındaki devasa dans pistini kaplıyordu. Çevresindeki yüksek masalardan hiçbiri boş değildi.

Ryder, kendisi ve ekibinin birkaç masayı bir araya getirmeyi başardığı bir bardak viskiden yudumladı. Cody elinde iki sürahi birayla kalabalığın arasından geçti. Ezra arkasında iki tane daha taşıyordu, ayrıca kolunun altına bir yığın plastik bardak sıkıştırmıştı.

Ryder sırtıttı. "Siz ikiniz bu gece için bir takım beklentileriniz varmış gibi görünüyorsunuz."

Cody atıcıları yere bırakırken kıkırdadı. "Normalde böyle bir fırsattan yararlanırken..."

Dans pistinde sıra halinde dizilmiş kadınlara elini salladı, onlar dönüp koreografiye uygun dansa ayak uydururken kalçalarını salladı. Çoğu kovboy çizimleri giyiyordu ve farklı kıyafetler giiyorlardı. Kesilmiş parçalar, kot pantolonlar ve zarif elbiseler.

Mack's'te hiçbir zaman adil seks sıkıntısı yaşanmamıştı ve burası Ryder ile Cody'nin en çok takıldığı yer haline gelmişti. Ezra da birkaç yıl önce fenalaşıp evlenene kadar öyleydi. Brianna küçük kızlarıyla birlikte evdeydi, yani Ryder'ın kuzeni bu gece tek başına uçacaktı.

Cody, "Bu gece tamamen kız kardeşimle ilgili," diye bitirdi.

Ryder'ın midesi yumruk gibi kasıldı ama sanki hiç etkilenmemiş gibi sırtıtmaya devam etti. "Kasabaya ne zaman döndü?"

"Bu sabah. Mezuniyet ve doğum günü aynı hafta içinde." Cody bir tabureye otururken Awe başını salladı. "Tüm zaman boyunca kampüs dışında bir fırını yönetirken onur derecesiyle mezun oldu. Sanırım yapacak bazı kutlamalarımız var.

Elbette vardı.

Bahsettikleri kişi Dakota'ydı. Ryder bundan daha azını beklemezdi. O çılgınca akıllı ve çılgınca yetenekliydi ve onun çok başarılı olacağını biliyordu.

Gurur göğsünü doldurdu, bir yandan da huzursuz bir şeyle karışıyordu. Bu titrek beklenti, atması gereken sinirlerini sıyırap geçiyordu.

Yıllardır ziyarete geldiğinde onu görmemiş gibi değildi. Ama her zaman hızlı olmuştu. Geçerken. Mesafesini koruduğundan emindi çünkü dört yıl önce onun kendisinde tetiklediği şeyi hiçbir zaman tamamen ortadan kaldıramamıştı.

Minnettarlık olduğunu tahmin etti. Dakota'nın onu en kötü durumdayken görmüş olması. Onu sonsuza dek tutsak kalacağını düşündüğü karanlık yerden çıkardı.

Bir yol yaktı.

Kız, takip etmekten kendini alamadığı bir yol göstericiydi.

Onun sayesinde farklıydı. Daha iyi bir şey için savaşıyoruz.

Ancak bu hâlâ kapana kısılmadığı anlamına gelmiyordu, dolayısıyla bu mesafeyi koruması gerektiğini biliyordu. Ruhu, yenik düştüğü şeyin pisliği içinde sürünürken, her şey yolundaymış gibi davranmaya devam et.

Ezilme anında bir çılgınlık ortaya çıktı.

Dakota'nın en iyi üç arkadaşı Paisley, Beth ve Chloe saf bir şekilde gülümsüyor, kollarını havaya kaldırıyor ve masaya tırmanırken heyecanla ciyaklıyorlar. "Buradaydı! Parti zamanı bebeğim!"

Ryder'ın ağzında bir sırıtış belirdi. Hepsi çok tatlıydı. Bu hayatı yaşanması gerektiği gibi yaşamak. Mutlu, özgür ve önlerinden yayılan bir zevkle.

Onlara kucaklaşmak için ayağa kalkan Ryder, "Görünüşe göre bu gece başımız biraz dertte," dedi.

"Bu doğru, Ryder. Buradaki hiç kimse onlara neyin çarptığını bilemeyecek," dedi Paisley, kocaman bir kucaklama için içeri girerken. Onu kaldırıp etrafı sarstı. "Seni gördüğüme sevindim, Paisley-Cakes."

Ama nefesini çalan ve aptal kalbinin çarpmasına neden olan, arkalarından kesen kişiydi; Paisley'yi fiziksel olarak daha fazla ayakta tutamayacağını düşündüğü için ayağa kaldırmasına neden olan şeydi.

Dakota on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu ve bu da kötü anlamda değildi. Artık tamamıyla bir kadındı; yüzünün açları daha belirginleşmiş, beli inmiş, kalçaları daha dolgunlaşmıştı. Onda daha önce giymediği bir güven vardı ve bunu uzun kollu ama çok kısa olan, kalçalarını açığa çıkaran bu babydoll elbiseyle çok iyi taşıyordu.

Yine de hâlâ yumuşaktı, her açıdan narindi; Ezra ve Cody'ye sarılırken o tatlılık etrafına yayılıyordu. Ryder yavaşça ona doğru ilerlerken titrememeye çalıştı ve havanın bulutlanıp yoğunlaştığını hisseden tek kişinin kendisi olup olmadığını merak etti.

Yaklaşırken dolgun alt dudağını ısırды ve kollarını onun boynuna dolarken neredeyse dikkatli görünüyordu. Sadece bir saniyeliğine oyalandıktan sonra beline dolandı ve onu kendine çekti; bir çeşit çarpık rahatlamayla nefes alan bir aptaldı.

Zihninden bir türlü silemediği koku onu kapladı.

Şeker, vanilya ve tatlı olan her şey.

"Geldiğinize çok sevindim." Sanki bu onların sırrıymış gibi fısıldadı.

Kendini onun bedeninden kurtarmaya zorladı ve ona nazik bir gülümseme gönderdi. "Sanki partini kaçıracaktım gibi mi? Bu yapımda dört yıl geçti. Başka hiçbir yerde olmazdım. Tebrikler Dakota."

Kızarıklık yanaklarına sıçradı. Parmak uçlarıyla rengin izini sürmek için uzanma dürtüsüne direnen bir orospuydu bu.

"Harika bir deneyimdi" dedi, sanki onları kasıtlı olarak son gerçek konuşmalarını paylaştıkları geceye götürüyormuş gibi. Aralarındaki bağ, içinde bir heyecan uyandıracak kadar güçlüyken, içini değiştiren bir rezonans, onun kendisine o zamanki gibi bakma hakkını kazanacağından emin olmasını sağladı.

"Ve şimdi geri döndü!" Paisley kolunu Dakota'nın beline doladı ve başını onun omzuna yasladı.

Sanki Dakota'yı üzerlerine çöken transtan çekip çıkarmış gibiydi.

"Artık gidiyorsun. Scottsdale'e taşındığına inanamıyorum. Brüt." Dakota, Paisley'e somurttu ve burnunu kıvırdı.

Paisley huzursuz bir sesle güldü. "Sanki cehenneme yolculuk yapıyormuşum gibi konuşuyorsun."

"Orası ne kadar sıcak biliyor musun? Tam olarak oraya gideceğinizi söyleyebilirim," diye dalga geçti Dakota.

Paisley onu sıktı. Jeremy bunu orada gerçekten başarabileceğimizi düşünüyor. Bu harika bir fırsat. Bence bu şans değerlendirmeliyiz."

Evet ve Ryder onun gerçekten şeytanla bir anlaşma yaptığından oldukça emindi. Adam tam bir pislikti.

Dakota ona, "Artık geri döndüğüme göre seni özleyeceğim" dedi.

"Merak etme. Büyükannemi ve büyükbabamı ziyaret etmek için bir ton geri döneceğimi biliyorsun.

"Seni bu konuda tutacağım."

"Tamam, bu kadar saçma sapan şey yeter." Beth parmaklarını parmaklarının arasında şıklattı. "Bunun bir kutlama olması gerekiyor, bir tür yuhalama festivali değil."

Paisley, "Ah, biliyorsun sen de benim gittiğim için ağlayacaksın" dedi.

Beth, "Sevinç gözyaşları," diye donuk bir tavırla konuştu, o baş döndürücü sinsi sesiyle.

Ryder alçak sesle kıkırdayarak dört arkadaşın arasına baktı. "Neden bara gitmiyorum? İlk tur benden." Ryder'ın oradan çıkmak için bahaneye ihtiyacı vardı. Bu mesafenin bir kısmını kazanın.

Paisley bir Moskova Katırı, Beth şu son moda biralardan bir tane ve Chloe bir margarita istedi.

Dakota, aklını kaybetmesine neden olacak o kahrolası elbisenin içinde sallanarak, "Bir kozmom olacak," dedi. Gitmesine izin veremeyeceği yerlere seyahat eden zihni.

Yine de ağzının kenarında Dakota'nın tatlı bir şey sipariş etmesine duyduğu sevgiyle bir sırıtış vardı.

"Üstünde. Hemen döneceğim," diye söz verdi.

Ezra içkilerini taşımaya yardım etmek için onunla birlikte gitti ve geri döndüklerinde kızlar çoktan dans pistine varmış, ortamdaki herkesin dikkatini çekmişti.

O ve Ezra içkilerini bıraktılar ve Ryder taburesini geri aldı.

Uzun süre orada oturdu ve Dakota'nın eğlenmesine sevindi.

Koşarak masaya geri döndüklerinde gözleri parlıyordu ve cildi terden parlıyordu, hepsi gülüyordu, nefeslerinin altından kıkırdıyordu, ne olduğundan emin değildi. Tek bildiği, Dakota'nın yanındaki tabureye atlayıp içkisinden büyük bir yudum alırken bakışlarını kaçıramadığıydı.

"Mmm," diye mırıldandı sanki şimdiye kadar tattığı en güzel şeymiş gibi bardağa. "Teşekkür ederim."

Ona yaslanmaktan kendini alamadı, omzu onunkine dokunuyordu, sesi o kadar yüksekti ki gürültüden sadece onun duyabileceği kadar yüksekti. "Bu içecek yanaklarınla aynı renkte."

Bu kızarma daha da kızıştı ve başını eğdi; ona gülümserken o eski utangaçlık cesur bir havayla dolanıyordu.

Ve kahretsin, tekrar ulaşmak istedi.

Dokun ona.

Son dört yıldır bastırıldığı şeyin gerçek olup olmadığına bakın, ancak Amelia aniden masalarına geldiğinde ayağa kalktı.

Sinsi sırıtışlar vardı, siyah saçları kalın dalgalar halinde kıvrılmıştı ve avdaymış gibi giyinmişti.

Ryder'ın içini huzursuzluk kapladı. Onun avladığı şeyin kendisi olduğunu biliyordu. Dare'in kendisini takip etmek için onu kullandığını biliyordu. Düşmesi aptallık ettiği başka bir lanet tuzak.

Adam taburesine otururken, tüm kalçaları, parmak uçları göğsüne doğru gezindi. Kulağına doğru eğildi. "Seni arıyordum."

Kaşlarını çattı ve yıllardır kaynayan nefret derinlerden fışkırdı. "Meşgulüm."

"Benim için çok mu meşgulsün?" diye mırladı.

"Bu bir aile kutlaması." Ses tonuna bir uyarı tonunun sızmasına izin verdi.

Bakışları masanın etrafında gezindi. Başka hiç kimse onlara aldırış etmiyordu ya da bunu karakterine aykırı bulmuyordu. Çoğu zaman kadınları onun üzerinde gezdirmiyormuş gibi değildi. Bu itibarı kazanmıştı.

Fark eden tek kişi, taburesinde rahatsızlıktan kıpırdandığını hissedebildiği Dakota'ydı.

Amelia ona kötü bir gülümsemeyle karşılık vermeden önce hemen ona odaklandı. "O halde beni sonra ara. Ben bekliyor olacağım."

Parmak uçlarını dudaklarına dokundurdu.

Vücuduna tiksinti pompalandı; bu utanç, Dakota'nın geri çekilmeden önce onlara baktığı, dikkatini Beth'e çevirdiği ve onunla sohbete daldığı zamandı.

En iyisiydi.

Bu sınırları koruması gerekiyordu.

Duvarlara devam edin.

O ve Dakota arkadaşı. Her zaman öyleydiler. Onun kardeşi gibiydi ve olabileceği tek şey buydu. Bu tarafa gelmesi zaten pervasızcaydı.

Çok yakından sürünüyor.

Bu normalliğe ilgi duyan bir yabancı.

Bunun bir parçası olmak istemek, ayakları ahlaksızlığa sağlam bir şekilde yapışmışken parmaklarını iyi bir şeye daldırmak.

Yerel çiftliklerden birinde çalışan bir kovboy gelip Dakota'yı dansa davet ettiğinde içinde bir şeyler kıpırdadı.

Tereddüt etmedi.

Taburesinden kayarak onu yere doğru götürürken eli onun elindeydi. Çalan şarkı hızlıydı ve adam ona hızlı bir iki adım attı ve onu döndürüp döndürürken Dakota'nın yüzü yeniden aydınlanıyordu.

Bu sırada Ryder boğulacakmış gibi hissederek orada oturdu. Bir türlü kurtulamadığı bu duygu onu sarsıyordu.

Gece böyle devam etti. Farklı adamlar Dakota'dan dans etmesini istiyordu, Dakota da bunu kabul etmeye çok hevesliydi. En iyi vakit geçiren kız.

Nihayet kesecek topları bulduğunda vakit geç olmaya başlamıştı.

Dakota'yı orada dururken bulan Dakota'nın yüz ifadesinde şaşkınlık dolaştı ve birlikte dans ettiği adam kavganın içinde kaybolurken ihtiyatla onun kendisini kollarına almasına izin verdi.

"Ne yapıyorsun Ryder?" Sanki orada durduğuna inanamıyormuş gibi söyledi. Sanki fiziksel olarak onu uzaklaştırmaya çalıştığını hissetmiş gibiydi.

Ama konu Dakota'ya geldiğinde bu duvarların ayakta olmadığını gördü.

"Buradaki her erkeğin bu şansı bulması nedeniyle doğum günü kızıyla dans etmemin zamanının geldiğini düşündüm." Onları sallamaya başladığında gülümsemeye çalıştı, şarkının ritmi yavaşladı.

"Benimle dans etmene kız arkadaşın kızmayacak mı?"

Göğsü sıkıştı. "O benim kız arkadaşım değil."

Dakota ona bakarken kaşlarını kaldırdı, "Onunla hiç seks yapmadığını mı söylüyorsun bana?" diye sorduğunda hiç tereddüt etmedi.

"Bunu söylemedim."

"Ah, demek sen Cody'nin bana söylediği gibisin." O tarçın rengi gözlerin yanıp sönen ışığın altında parıldamasından dolayı bunu alay etmek için mi yoksa bir suçlama olarak mı söylediğini anlayamıyordu.

Kolaylık sağlamak için savaştı. Eğlenceli. Aralarında gelişmekte olduğunu hissedebildiği şeyi reddediyordu. "Nasıl olduğunu görüyorum. En iyi arkadaşım benim hakkımda dedikodular yayıyor."

"Onlar öyle mi? Dedikodular mı?"

Onu kendine çekmekten başka bir şey yapamadı ve kelimeleri kulağına

çok yakın bir şekilde üfledi. "Keşke olmasaydı."

Kapanışta tökezleyerek dışarı çıkarken gece havasında kıkırdamalar uçuşuyordu.

Ryder kolunu Dakota'nın beline dolayarak onu destekliyordu ve diğer kolu da onları otoparka park etmiş kamyonuna doğru yönlendirirken Paisley'nin kolundaydı.

İkisi, orada bulundukları son saat içinde üç el ateş ederek bunu başarmışlardı. Kelimeleri gevelemeye başladıkça kahkahaları da kolaylaşmaya başlamıştı.

Chloe, Beth ve Ezra iki saat önce kaçmışlardı ve Cody en sonunda komşu kasabadan tanıştığı bir kızla gizlice kaçmıştı.

Cody söz konusu olduğunda bunun sadece Dakota ile ilgili olmadığı ortaya çıktı.

Ama Ryder ona göz kulak olmaktan çekinmiyordu.

İçsel bir şeymiş gibi hissettim. Yapmayı amaçladığı bir şey.

Kamyonunun kilitlerini tıklatarak kapıyı açtı. "Haydi, sarhoş sarhoşlar," dedi, sesi yumuşaktı.

İlk önce Dakota tırmandı ve mükemmel kıcını ona gösterdi, ardından Paisley de onun arkasına atladı. Dakota'nın en iyi arkadaşı uzanıp yanağını okşadı. "Sen en iyisisin Ryder. Bir kadına nasıl bakılacağını gerçekten biliyorsun. Ve şu ellerin büyüklüğüne bakın."

Dakota sanki bu şimdiye kadar duyduğu en komik şeymiş gibi kıkırdadı.

Ryder neredeyse gözlerini devirdi. "Evet evet. Sadece kamyonuma kuma."

"Bunu hayal bile edemezdin Kaptan." Paisley ona özensiz bir selam verdi.

Kapılarını kapatıp ön tarafa dönerken kıkırdadı, sonra sürücü tarafına geçtiğinde yine nefesi tükeniyordu.

Dakota'nın kokusu yüzüne çarptı.

Şeker, vanilya ve tatlı olan her şey.

Kamyonu çalıştırıp otoparktan çıkarken kadının vücudu kendisinininkine bastırılmıştı.

Yolculuk boyunca ne Paisley ne de Dakota gülmeyi bıraktı.

Paisley'yi büyüdüğü büyükanne ve büyükbabasının evine bıraktı. Adam onu kapıya kadar götürdü ve o da el yordamıyla içeri girdi, yardıma ihtiyacı olmadığını ve gidip "Doodle-Boo" ile ilgilenmesi ve bunu iyi yaptığından emin olması konusunda ısrar etti.

Tekrar kamyonu koştı ve tekrar bindi.

Dakota sanki aralarındaki mesafeyi de korumaları gerektiğinin farkına varmış gibi ana koltuğa oturmak için harekete geçmişti.

Birkaç dakika sonra annesinin evinin önünde durdu.

Bir sürü anı onu harekete geçirdi. Bunların muhtemelen hayatının en iyilerinden bazıları olduğunu düşünüyordu.

Kamyonunu kapattı ve onu ön kapıya götürdü.

Dakota dönüp ona baktı.

Aralarındaki hava uğultuluydu.

Tanımak için mücadele ettiği bir enerji.

"Evine hoş geldin Dakota. Geri döndüğüne sevindim," dedi aklındaki binlerce şeyi kabul etmek yerine.

"Ben de buna sevindim," diye fısıldadı.

Tereddüt etti, sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "İçeride yardıma ihtiyacın var mı?"

Tekrar kıkırdadı. "Sanırım içeriye kendi başıma girebilecek kapasiteye sahibim. Son dört yıldır daireme tek başıma dönmedim değil."

Bir koruma dalgası ona çarptı. Onun orada öylece tek başına dolaşması fikrinden nefret ediyordu. Av arayan sapkın heriflerin ortalıkta dolaştığını çok iyi biliyordu. "Belki de sadece sana göz kulak olmak istiyorumdur."

Kızarıklığın daha fazlası yanaklarına sıçradı. "Sanırım idare edebilirim."

"Belki de bunu yapamayan benim." Şaka olsun diye söylemişti ama kulağa fazlasıyla doğru geliyordu.

Bununla başa çıkabileceğinden emin değildi.

Ona hissettirdiği bu çılgın şey.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve adam başparmağıyla uzanıp kaşını düzeltmekten başka bir şey yapamadı.

Havanın canlandığını hissettiğine yemin etti ve Dakota boğazını temizleyip bir adım geri atmadan önce yutkundu. "İçeri girmeliyim."

Kendini dizginlemeye çalışarak başını salladı. "Evet."

Dakota ona yumuşak bir gülümseme gönderip içeri daldı ve kapıyı arkasından kapattı.

Ryder derin bir nefes verdi ve kilit tıklatıldığında kamyonuna doğru döndü.

Ancak kendisini oraya gitmeye zorlayamayacağını fark etti. Yolları saptırdı.

Çizilmiş.

Sonsuza dek onu çağıran tek yerden başka bir yere gidemiyordu.

Ağaca tırmandı ve yıldızların huzuru altında oturdu.

Ve belki de onun varlığının arkadan belirttiğini hissettiğinde şaşırmasıydı. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi.

Bu onu rahatlattı, ikna etti ve tam da olması gerektiği yerdeymiş gibi hissetmesini sağladı.

Yanındaki yere tırmandı ve ona bir kutu kurabiye uzattı.

Onun onu düşündüğüne dair tatmin duygusu kan dolaşımına yayıldı. Daha yeni almış olduğunu.

Ve yıldızlarla benekli gökyüzünün altındaki o ağaçta öyle oturuyorlardı.

Bütün lanet yaz boyunca.

Her gece orada buluşurlardı.

Konuşuyorum.

Bazen sadece sessizce oturuyoruz.

Korkuları ve inançları konusunda birbirlerine güvenirler.

Umutları ve başarısızlıkları.

Bir gece Dakota, yerel lokantanın satışa çıktığını öğrenince sersemlemiş halde ortaya çıktı. Onu satın almayı hayal etti ve onu nasıl büyülü bir şeye dönüştüreceğine dair binlerce fikir fısıldadı.

Bir hafta sonra, yeterli parayı çekemediği için bankanın kredi başvurusunu reddetmesi karşısında yıkılınca onu kollarına aldı.

Birkaç gün sonra, kendi özel kaynak atölyesine dönüştüreceği bir depo kiraladığını itiraf ettiğinde, kadın ona geri dönmüş ve onu cesaretlendirmişti.

Bütün bu ayları birbirlerini tanımakla geçirdiler, oysa kendisi daha önce kimsenin onu daha iyi tanımadığından emindi.

Onunla asla paylaşamayacağı tek şey dışında.

Bu onun en yakın arkadaşının küçük kız kardeşiydi ve onu o iğrenç dünyaya sürüklememesi gerektiğini biliyordu.

Onun dışında başına gelen en iyi şeydi.

Ve eğer bunu istediği yere, çaresizce gitmek istediği yere götürecekse, bunu düzeltmesi gerektiğini biliyordu.

Bitir.

Çünkü onu ele geçiren duyguyu anlıyordu. Yıllardır içinde kaynayan şey.

Dakota Cooper'a aşikti.

Bu yüzden o gece geç saatlerde Dare'in ofisine gittiğinde eski korkunun onu durdurmasına izin vermedi. Sadece içeri girdi ve tükürdü, "Dışarı çıkmak istiyorum."

Dare sandalyesinde geriye doğru sallandı ve alçak sesle kıkırdadı. "Buraya son geldiğinde, çekip gitmekten söz ederek dersini almış olacağını düşünmüştüm."

"Evet, bir şey öğrendim ve o da artık ne söyleyeceğin umurumda değil."

Dare tısladı, o kadar kibirliydi ki, "Korkunç cesur."

Ryder ellerini Dare'in masasına koydu. "Sanırım aramızdan biri ölecek. Hangimizin olacağından bu kadar emin olmamalısın."

Dare yeniden güldü; o kadar kısık sesle güldü ki bu Ryder'ın kanını dondurdu ama o geri çekilmeyi reddetti.

Dare öne oturarak sigarasını söndürdü. "Sana şunu söyleyeyim Ryder, bir işim var. Çok büyük. Daha önce yaptığım her şeyden daha büyük. Bu sevkıyatı Doğu Yakası'na götürürseniz cebinizde 250 bin, benimkinde de bir ton daha olur. Bunu yaparsan bu işi ödeşeceğiz."

Alarmlar tüm duyularında çalmaya başladı. Uyarılar hücrelerinde yayılıyor. Onu özüne kadar sarsıyorum.

Bunun bir risk olacağını biliyordu. Aldığından daha büyük bir tane. Ama Dakota buna değdi.

Hayal kuran ve inanan Dakota, her geçen gün onun daha iyi bir şey olmayı istemesini sağladı.

O da ona bu hayali vermek istiyordu.

Kredi almak için yeterli parası olmadığında kalbini kıran o lanet lokanta.

Bunun üzerine Ryder öne eğildi ve ruhunu yeniden sattı.

Kısa bir süre daha.

"Şu anda yarısını istiyorum. Bitince yürüyorum. Adımı bildiğini unutuyorsun."

Dare sırtından önce dudağını ısırды. "Bir anlaşmamız varmış gibi görünüyor."

OTUZ DOKUZ

DAKOTA

Kara tahtanın başında durup tahtaya bugünün spesiyallerini yazarken, insanların zihnimin içini görebilselerdi ne düşüneceklerini MERAK ETTİM .

Beni her yerde kızartan ve sırtan peynir, enginar ve kapari ile doldurulmuş tavuk göğsü değildi.

Düşüncelerimin müstehcenliklere sürüklenmesine neden olan şey *Şeker Kurabiyesi Bağımlılığıydı* . Tenimde alev alev yanan ve midemin arzuyla kasılmasına neden olan şey.

Cumartesi öğleden sonra Kayden kestirirken onun evine döndüğümüzde Ryder'ın beni götürdüğü yol.

Vücudumun her santimini yalamış, şeker ve vanilya tadı aldığımı mırıldanmış ve her öğünde beni yemek istediğine söz vermişti.

Yatağa çöküp merhamet dilenmeden önce beni dört kez bu şekilde getirtmişti. O gece ve dün bütün gün defalarca yanıma gelmişti, sonra bu sabah başı bacaklarımın arasında, diliyle beni yokluğa sürükleyen adamlarla uyanmıştım.

Yüzünde bir sırıtışla ortaya çıktı, elinin tersiyle ağzını sildi ve benim yeni favori bağımlılığım olduğunu iddia etti.

Beni şikayet ederken bulamazdın. İkimizin de doyacağını düşünmüyordum.

Elbisemin cebinden telefonum titrediğinde bir şeyleri kontrol etmek için ana yemek odasına doğru yola koyuldum. Onu çıkardım ve Ryder'dan gelen bir mesaj olduğunu görünce yüzüme baş döndürücü bir sırıtış yayıldı.

RYDER

Keşke şu an yatağında olsaydın.

Beni ele geçiren mutluluktan, beni daha önce deneyimledikleri hiçbir şeye benzemeyen bir hafiflikle dolduran, balon gibi yükselen coşkudan uzaklaşıp uzaklaşamayacağımı merak ettim.

Hemen bir yanıt vermeden önce müstehcen bir şey yaparken yakalanacakmışım gibi yemek odasına baktım.

BEN

Peki ben orada olsaydım bana ne yapardın?

RYDER

Seni ona bağla, böylece benden kaçamazsın.

Yüksek tezgahın etrafından dolandım ve orada kimse oturmadığı için ona yaslandım.

BEN

Kaçmak istediğimi kim söyledi? Ama sanırım beni yatak başlığına bağlarsan biraz sıkılabiliyim. Elbette bundan daha iyi bir şey bulabilirsin.

Şehvetin havaya çarptığını neredeyse duyabiliyordum, dükkanından tüm yol boyunca yankılanan bir gök gürültüsü. Yapabildiğim tek şey onu orada, tüm bu metallerin arasında, sanki kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi yumruğunu ağzına bastırırken hayal etmekti.

Onu çıldırtan kişi olmayı seviyordum.

RYDER

Kendine karşı nazik olmayı zorlaştırıyorsun, Cookie.

BEN

Nazik olmanı istediğimi sana düşündüren ne?

Onun benim üzerimde yarattığı etkinin yarısı kadarına sahip olup olmadığımı merak ederek onu dürtmeden edemedim.

RYDER

O restorana gelip sana tam olarak ne yapacağımı göstermeyi düşünüyorum.

BEN

Umarım bunda başarılı olmayı planlıyorsundur.

RYDER

Ah, Cookie. Ateşle oynuyorsun. Arka arkaya dört randevum var, bu yüzden bu gece eve geldikten sonra sana göstermemle yetinmek zorunda kalacaksın.

Midem ihtiyaçtan çalkalanıyordu.

BEN

Neden beni bekleyenlere kendimi hazırlamam gerektiği hissine kapılıyorum?

RYDER

Çünkü konu sana gelince tüm kontrolü kaybettim.

BEN

İyi.

RYDER

Siktir beni, Cookie. Gerçekten beni öldürmeye çalışıyorsun.

Hemen arkasından başka bir metin geldi.

RYDER

Geç kalacağım. O tatlı kış bu gece benim. Hazır olmanızı bekliyorum.

BEN

Beni zaten ıslattın.

RYDER

Günün geri kalanını nasıl atlatacağımı bile bilmiyorum.

BEN

Bana sahip olabileceğin tüm yolları düşünerek.

"Orada kendine kocaman, şişman bir fare yakalayan bir kedi gibi sırtarak ne yapıyorsun?"

Telefonum aniden elimden çekilince şok dolu bir çığlık koptu. Paisley'nin karşımdaki taburede oturduğunu görünce dikkatim dağıldı.

"Bana ver." Tezgahın üzerinden uzanıp onu başının üstünde tutarken onu yakalamaya çalıştım.

"Neden? Sakladığın bir şey mi var?" dalga geçti.

"Ah, neden hep ben bir şeyin ortasındaiken ortaya çıkıyorsun? Bence sen yarı tazısın."

"Şışt. Kan Tazısı mı? Buna altıncı his diyebilirsiniz." Bana doğru eğilirken sesi alçaldı. "Ya da belki de tüm hafta sonu boyunca bana mesaj atmamışsındır ve bana söylediğin son şey Ryder'la aranınızın biraz kızıştığıydı ve en yakınlık sezgilerim işlerin sıcaktan kaynamaya başladığını bana anlatmaya başladı. siz ikiniz."

Yeşil gözleri irileşmeden önce sanki mesajları gelişigüzel inceleyecekmiş gibi arkasına yaslandı. "Hayır. Beklemek. Düzeltilmiş duruyorum. Kaynatmıyor. Haşlanma. Lanet olsun, Dakota."

Ekranı bana doğru çevirdi ve işaret etti.

İnleyerek yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

"Bana bu kirli işi ikinizin yaptığını söyleyin. *Kirliliğe* vurgu."

Onun dürtüklemesi üzerine ellerimi indirdim ve etrafımızdaki kimsenin duyamayacağı bir yerde olduğumuzdan emin olmak için restorana baktım. Personelim meşguldü ve müşteriler memnun ve iyi ilgileniyor gibi görünüyordu, bu yüzden Paisley'e karşı ani bir minnettarlık hissederek öne doğru ilerledim.

O sadece biliyordu ve ona ihtiyacım olduğunda her zaman yanımdaydı, ne kadar kötü yaptığımı bile fark etmeden ortaya çıktı.

"Yaptık. Pek çok kez saymayı çoktan unuttum," diye itiraf ettim nefesimin altından.

Ama her biri içimde puanlandı. Hayatımın en iyisi olarak sonsuza kadar sarılacağım anılar.

Cıyıkladı ve ben de ona sessiz olması için bir bakış attım.

"Doğru, doğru," diye fısıldadı, yüzünde neşe parlıyordu. "Ama en iyi arkadaşım nihayet kendine iyi bir D notu aldığında benden nasıl sessiz kalmamı beklersin?" Tezgahın kenarını tuttu. "Bana iyi olduğunu söyle. Bahsettiğimiz kişi Ryder Nash. Yani o eller."

Başını geriye atarak tavana doğru açgözlü bir inilti çıkardı.

"Seni daha iyi tanımasaydım, seninkini erkeğimden uzak tutmanı söylerdim." Bu tamamen bir sataşmaydı.

O neşeyi bir güneş patlaması gibi vurarak gönderen biri. "Adamın?" meydan okudu.

Tüm bu duygular beni bir anda harekete geçirdi ve içimi bir ürperti sarstı, "Bana aşık olduğunu söyledi" diye fısıldarken dilim kalınlaştı.

Paisley aniden tezgahın üzerinden iki elimi de tutuyordu ve beni sıkarken bana doğru eğiliyordu. "Elbette sana aşık Dakota. Bu konuda bahse girmek zorunda kalsaydım, onun çok çok uzun zamandır burada olduğunu söylerdim."

Başımı sallamam düzensizdi. "Bütün bunları itiraf edip duruyor. Yirmi iki yaşından beri nasıl biri olduğunu ama yeterince iyi olduğunu düşünmediğini anlatıyor. Bunu nasıl düşünebildi?"

"Sanırım ikiniz de birbiriniz için yeterince iyi olmadığınızı düşünerek çok uzun süre ortalıkta dolaştınız, halbuki geri kalanımız için birlikte olmanız açıkça ortadaydı. Ancak bazen kalbin bunun ne anlama geldiğini anlaması zaman alır."

Neyi itiraf edeceğim konusunda tefecilikle savaştım. "Şimdilik bunun aramızda kalması gerektiğini söyledi. Hayatında korktuğu bir şeyler oluyor. Bunca zaman onu geride tutan şey neydi?"

Kaşlarını çattı ve ellerimi daha da sıktı. "Başı belada mı?"

Endişe boğazımın dibinde şişelenmişti. "Belki. Bilmiyorum. Kimseye söylemeden önce hayatındaki bir şeyi halletmesi gerektiğini söyledi."

Paisley kaşlarını çattı, bu seslerden hoşlanmamıştı. "Eğer o zamandan önce serbest bırakması gereken bir kadınsa, kelimenin tam anlamıyla aletini kesip boğazına tıkacağım. Ne kadar iyi olduğu umurumda bile değil."

Başım salladı ve bana söylediği her şeyi gözlerimi kırpıştırarak okudum. "Hayır... öyle olduğunu düşünmüyorum."

Kaşlarını çattı. "Ona güvenir misin?"

Cevap için kendi içimde çok derin aramam gerekmedi. "Evet."

"Ve sen de onu seviyor musun?"

"Bu kadar."

"O halde buna tutun. Ama sadece..." Kaşları daha da derinleşti. "Dikkatli ol, tamam mı?"

Onun bu açıklaması beni tedirgin etti. Bu bana annemin verdiği uyarıyı fazlasıyla hatırlattı.

Cevap vermeme fırsat kalmadan gülümsedi. "Ve bunun tadını çıkar D. Buna dayanarak..." Tezgahın üzerine koyduğu telefona baktı. "...Öyle olduğunu söyleyebilirim."

"Bu oldukça güvenli bir varsayım."

Kıkırdayıp tekrar ellerimi sıktı. "Senin adına çok sevindim Dakota."

"Ben de mutluyum."

"O halde önemli olan tek şey bu."

Nem gözlerimi yaktı, onu sildim, duyguyu içime çektim ve doğruldum. "Tamam, benden bu kadar. Bu partiyle ilgili bazı nihai kararlar almamız gerekiyor. Örnek bir menü hazırladım ve çiftliğe gelip kurulum yapmak istediğiniz alanı kontrol etmek istiyorum, böylece ne için yerimiz olduğunu ve ne sipariş etmemiz gerektiğini anlayabiliriz."

"Bu harika olurdu."

"Cumartesi günü izinliyim, o yüzden bir uğrayayım diye düşündüm."

"Ama bu senin izin günün."

Lütfen, bunu yapmaktan mutluyum. Ayrıca bu bize biraz takılma şansı da veriyor. Tatlı Evelyn'imi uzun zamandır görmediğimi hissediyorum."

"Neden Kayden'ı da yanında getirmiyorsun, biz de bu günü güzelleştirelim?"

"Bunu çok isterim."

Tekrar çılgılık attı ama bu sefer onu susturamadım. "Caleb'i bununla şaşırtmak için sabırsızlanıyorum. Huysuzlaşacağını ve onun için telaşlanmamıza ihtiyacı yokmuş gibi davranacağını biliyorum ama sanırım buna bayılacak."

"Çünkü o seni *seviyor*."

"Bu doğru. O yapıyor. Bahsi geçmişken..." Kolundaki saate baktı. "Bankaya gitmem lazım. Bu sabah bazı toplantıları vardı ve bazı konularda bilgi almak için onunla buluşmamı istedi."

Kaşımı kaldırdım. "En yakın arkadaşımın bir milyarder olacağı kimin aklına gelirdi ki?"

Tabureden atlayıp çantasının askısını omzuna asarken kıkırdadı. "Ben değilim. Adamın bana almaya devam ettiği atlar dışında o para zerre kadar umurumda değil."

Göz kırptı, sonra barın etrafından dolaşp kollarını boynuma doladı. "Seni seviyorum Doodle-Boo. Senin için çok mutluyum."

Ona sımsıkı sarıldım. "Konuşacak birine ihtiyacım olduğunda her zaman bunu bildiğin için teşekkür ederim."

Geri çekildi ve parmağını şakağına hafifçe vurdu. "Altıncı His."

Güldüm. "Cumartesi görüşürüz."

"Hoşçakal."

Onun pembe çizmeleri ve kısa paçalarıyla çift kapıdan kasılarak yürüdüğünü, en iyi arkadaşımın kasırgasına içimden gülmesini izledim, sonra içini çektim ve arkadaki şeyleri kontrol etsem iyi olacağını düşündüm.

Mutfak her zamanki gibi kaos içindeydi ama her zaman işe yarıyormuş gibi görünen bir düzen içinde yapıliyordu. Beth orada aşçılara emirler yağıdırıyordu.

"Burada her şey yolunda mı?" Diye sordum.

Bana alaycı bir gülümseme gönderdi. "Sormana gerek var mı? Her zaman yaptığım gibi her şey kontrolüm altında."

Nefesimin altından güldüm. "Bana ihtiyacın olmadığını mı ima ediyorsun?"

"Tarifleri bulmaya devam edin, her şey yoluna girecek."

Ne işe yaradığımı görüyorum, diye lafı uzattım.

Isıtıcı lambanın altından özel ürünlerden birini çıkardı. "Her şey yolunda."

Gururum nabız gibi attı ve ofisime girmeden önce gülümsedim. Hızlıca e-postaları gözden geçirdim ve ele alınması gereken birkaç konuyu yanıtladım, ancak düşüncelerim Ryder'a kaymaya devam etti.

Bu kadar kısa sürede olup biten her şeye.

Ofisimde yapmam gerekeni bitirdim ve yeniden uçuyormuşum gibi hissederek yemek odasına doğru yöneldim ve açılır kapıdan içeri girdim.

Ancak dışarı adım attığım an dondum. Kafamdaki tüm kan çekildi, başım döndü ve soğuk bir korku tabakasıyla kaplandım.

Nefes almak imkansızdı.

Hareket etmek imkansız.

Paisley'nin daha önce oturduğu taburede oturan adama ağızım açık bakarken bacaklarım öne çıkıyor.

Çünkü bir anda hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını anladım.

KIRK

DAKOTA

tezgaha yaklaştım, ayaklarım o kadar ağırdı ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki her şey bulanıklaşmıştı .

Boğaz kalın.

Göğsüm çökmek üzere.

Her iki dirseğini tezgaha dayamış, bakışları temkinli bir şekilde oturan adamın amacını ölçerken, onu yutmaya ve olağan dışı hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştım.

İşte o an, bugünün özel etkinliğiyle ilgilendiği için orada olmadığından emin oldum. Kendisi de korku parıltısıyla kaplanmış gibi görüldüğünden bunu biliyordu.

Sanki orada olması gerektiğini bildiği halde gelmeyi sorguluyormuş gibi.

Üzerinde mavi ince çizgili beyaz bir düğme vardı ve üstteki iki düğme açıktı, sanki çok terlemiş ve nefes alabilmek için onu gevşetmesi gerekiyordu.

Trey.

"Merhaba." Onun tam karşısına geldiğimde zar zor başardım.

Tekrar spekülasyon yaparcasına bana bakmadan önce tedirgin avucunu yüzünü ovuşturdu. "Hey."

"Ben... sana bir şey getirebilir miyim?"

Orada olma nedenini onaylayan küçük bir hareketle omuz silkti. "Ben... elbette. Bir buzlu çay güzel olurdu."

Ona bir bardak doldururken ellerim kontrolden çıktı ve bardağı ona uzatırken tezgahın üzerinde cınladı.

"Teşekkürler."

"Rica ederim." Nemli ellerimi elbisemin üzerinde gezdirdim, kaygı o kadar yüksekti ki içinde boğulmak üzereydim.

Rahatsızlığını dile getiren bir iç çekmeden önce tereddüt etti. "Sanırım konuşmamız gerekiyor."

Ona ufak bir baş selamı verdim. "Tamam aşkım."

"Beni hatırladın mı?" O sordu.

Bu adamın benim hakkımda hiçbir şey bilmediğini, sadece o gece paylaştığımız en ufak bilgileri bildiğini fark ederek rahatsız edici bir ses çıkardım. "Evet. Seni hatırlıyorum."

Hızla başını salladı ve sanki çay yapraklarını okuyormuş gibi çay bardağına baktı, etrafımızı saran kaygının içinden cevaplar arıyordu.

“Ben... yaklaşık bir ay önce şehirdeydim. Poplar'a dönerken içecek bir şeyler almak için markete uğramıştım. Çıkarken seni otoparkta gördüm.”

Bana baktı.

Mideme dikenli telden bir top yuvarlandı.

Zar zor başımı sallayabildim.

Titreyen elini başının üstünde gezdirdi. “Dürüst olacağım...senin yerini belirlemem bir saniyemi aldı. Seni nereden tanıyordum ama tanıdığım anda karnıma bir yumruk attı çünkü bu küçük çocuğu kalçana asmıştın ve zihnim anında hesaplamaya başladı.

Oyalandı, yutkunurken boğazı sallanıyordu. “Hiçbir şey yapamayacak kadar şaşkındım. Senin gidişini izlerken aptal gibi orada oturdum. Üstesinden gelmeye çalıştım ama kafamın bir köşesinde o küçük çocuğun benim olabileceğini söyleyen dırdırı durduramadım.

Tepeden tırnağa bir ürperti yayıldı ve ben bir yanıt oluşturmaya çalıştım ama o, rahatsızlığını kelimelerle doldurmaya çalışıyormuş gibi devam etti.

“Arabanın arka camında bir tabela var. Bugün Time River'da yine bir işim vardı ve oradan geçerken, ben... durmaktan başka bir şey yapamadım çünkü bilmem gerekiyor.”

Boğazındaki jiletleri yutkundum. “Seni bulmaya çalıştım. Hamile olduğumu öğrendikten sonra. En az on kez buluştuğumuz bara geri döndüm ama seni hiç görmedim.”

Onaylamayı kabul etmiş gibi başını salladı. “Barlara o kadar fazla vurmuyorum. Kötü bir gündü ve yalnız kalmak istemiyordum. Sanırım seninle aynı.”

“Evet.”

Aşağıya baktı, parmakları bardağın kenarlarından aşağı damlayan buğulanmanın üzerinde kayıyordu; omuzlarının kasılması ve tüm kaslarının kasılmasında bir savaş vardı.

Sonunda çayına doğru, “Çok tatlı,” diye mırıldandı.

Kalbimi göğsümden söküp çıkarmış olabileceğini düşündüm. “O benim dünyam.”

Mırıldandığında hâlâ bana bakmıyordu, “Bunu işlemek için... biraz zaman alabilir miyim? Bilmiyorum...”

“Hiçbir yükümlülüğün yok –”

"Ama onunla tanışmak isteyebilirim." İddiası ortamı kesip sözcükleri dilimde susturdu ve yapabileceğim tek şey, o kadar çok şeyle dönen, korku bulanıklığına dönüşen başımı ona titreyen bir hareketle vermekti.

Kayden'in hayatının bir parçası olmak ister miydi?

Velayeti almaya mı çalışacaksın?

Bildiğimiz her şeyi değiştirecek miyiz?

Peki bunu yapsaydı Kayden için daha mı iyi olurdu?

Sahip olduklarımızı, kurduğumuz bu hayatı korumak isteyerek bencillik mi yapıyordum? Kayden'in babası olduğu ve ben istemesem bile onun bu hakkı olduğu için bencil miydim?

Tanrım, kendimi aşıyordum ama bu sarmalı nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Trey ayağa kalktı ve bir yudum bile almadığı çay için cüzdanından bir beşlik çıkardı.

"Bu gerekli değil." Ses kısıktı.

Beni incelerken omuz silkti. "Bana karşı dürüst olduğun için teşekkür ederim. Buraya geldiğimde ne bulacağımı bilmiyordum. O geceki kadar tatlı olduğunu bilmek güzel."

İçimde bir huzursuzluk oluştu ve o dışarı çıkarken başka bir şey söyleyemedim. Ortadan kaybolduğu anda döndüm, ofisime koştum ve kapıyı çarparak kapattım.

Elimle ağzımı kapattım ama bu çıkan çığlığı susturmaya yetmedi.

KIRK BİR

RYDER

Bisikletimi annemin eski evinin önüne çektiğimde saat dokuzu geçiyordu . Çocukluğumun evi. Pencerelerden sıcak ışıklar parlıyordu ve içime eşi benzeri olmayan bir rahatlık geldi. Dakota'nın içeride beklediğini düşününce heyecan ve beklenti kanımda kabardı.

Ona ulaşmak için sabırsızlanıyordum.

Birkaç gerçek meşru toplantı yapmıştım ve işimden bulduğum neşe ve gurur bir tatmin duygusuyla içimi titretiyordu; geri kalan kısmım ise her şeyi siktir et deyip olabildiğince çabuk ona ulaşmak istiyordu. . Kayden'ın çoktan geceyi geçirmek üzere aşağıda olması beni üzüyordu ama aynı zamanda Dakota'nın bana kalması anlamına gelen heyecandan da kaynaklanıyordu.

Hayatımın her günü böyle hissetseydim her şeyin bu kadar kötü sonuçlanmayacağını düşündüm.

Kaldırımdan aceleyle çıktım ve anahtarı kilide soktum ve kapıyı açarken "Tatlım, evdeyim" diye seslendim.

Daha sonra duvarlara sinen kokular bana çarptığında alayımın yerini yüksek bir inilti aldı.

Şeker, vanilya ve hindistancevizi, odanın içinde süzülen ve kokuyu takip ederek burnumun havada kalmasına neden olan hamurlu bir cennet.

Ve mutfağın kapısına vardığımda Dakota'yı tezgahta dev kurabiyeler hazırlarken bulduğumda kalbim yine alt üst oldu.

Kahverengi saçları dağınık bir şekilde toplanmıştı ve boynu kesilmiş ve bir omzundan aşağı sarkan siyah bol bir sweatshirt giyiyordu.

Uyumlu uyku şortu.

Bacakları ve ayakları çıplaktı.

Kemerli geçitte durduğum yerden bana baktığında dolgun dudakları parlıyordu ve o tarçın rengi gözleri parlıyordu.

Ağzım sulandı ve bu sadece pişirdiği kurabiyelerden değildi.

"Burada ne yapıyorsun?" Bu bir açgözlülük uğultusuydu.

Ağzının kenarında hafif bir gülümseme belirdi, gerçi ruhumu çeken bir şeyler kurşuniydi. Onu, ona zarar vermekle tehdit edecek herhangi bir şeyden veya herhangi birinden sonsuza kadar korumak isteyen o yer.

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor? Pişirme."

Bıçağı kaldırıp ucundaki beyaz kremayı yaladığında en ufak bir üzüntü belirtisi bile buharlaştı.

Sikim kot pantolonumun içine atladım ve ev etrafımızda titrerken ben de rahat bir şekilde içeri girdim.

Sanki aynı yerçekimine maruz kalmış gibi.

Dönen, vızıldayan ve havada çatırdayan bir ihtiyaç fırtınasını kamçılayan farkındalık.

Attığım her adımda titreşen ve sıçrayan bir ürperti.

Arkasına yaklaştım, kollarımı beline doladım ve dudaklarımı boynunun açıkta kalan derisine bastırdım. "Seni mutfağımda bu şekilde bulmak bana nasıl hissettiriyor?"

Kelimeleri mırıldandığım yerde tüylerim diken diken oldu.

"Peki bu sana ne hissettiriyor?" Sorusu çok sertti.

Tutuşumu daha da sıkılaştırdım, dudaklarım çıplak bir öpücükle boynuna doğru ilerledim ta ki kulağına mırıldanıncaya kadar: "Sanki cennete düşmüşüm gibi. Cennet. Ama bundan fazlası var Dakota. Sanki uzun zamandır kayıp olduğum bir dönemden sonra ilk kez evime dönüyormuşum gibi."

Ağzından yumuşak bir nefes fısıltı çıktı ve bana doğru eğildi.

"Sen busun, Cookie. Ev. Sen her zaman benim güvenli yerim oldun. Kalbimin çağrıldığı yer. Olmak istediğim tek yer. O ağaçta seninle oturuyorum.

"Seni bulmak için oraya gitmek için asla sabırsızlanıyorum" diye itiraf ederken en ufak bir sızlanmayı bıraktı.

Burnumu saçlarına bastırıp nefes aldım. "Sanki orada olduğumu her zaman biliyormuşsun gibi. Beni bu ikramlarla baştan çıkarıyor ve beni bu bedenle hipnotize ediyor.

"İlk ısırığınızı aldığınızda çıkaracağınız ses hoşuma gitti. Sanki şimdiye kadar tattığın en güzel şeyin tadını çıkarıyormuşsun gibi gözlerin kapanıyordu.

Kollarımın arasında hareket ederek bir kurabiye aldı ve ağzıma götürdü.

Bir ısırık alırken gözlerimi onun gözlerinden ayırmadım ama sonra tatlar dilime çarptığında gözlerim geri dönüyordu. Şeker ve vanilya. Beyaz çikolata ve Hindistan cevizi. Ve o zamanki halime çok benzediğimden emindim çünkü inledim, tattan yenildim.

Sonra gözlerimi açtığımda onunkinin ağzıma kilitlendiğini gördüm.

"Ecstasy," dedim ona. "Sanki gerçekten istediğim şeyin tadına varıyormuşum gibi, bir yandan da seni sonsuza kadar arzulayacağımı düşünüyordum."

Kurabiyeyi tekrar ağzıma götürdü ve o fısıldarken ben çiğnedim, "Artık bana sahipsin, umarım asla doyamazsın."

"Asla, Cookie. Sana asla doyamadım."

Enerji çatırdadı, o kadar yoğundu ki kollarımdaki tüyleri kaldırdı, onu tezgaha geri yatırdığımda bağırsaklarım bir ihtiyaç girdabına dönüştü. Bir elimle kendimi destekleyerek yaklaştım. Diğer elimi bacaklarının arasına ittim, böylece uyku şortunun orta kısmını kavrayabildim.

Dakota'nın nefesi kesildi ve kalçaları titredi.

"Benim için hâlâ ıslanmış mısın?"

Başını sallaması düzensizdi ve parmaklarını gömleğimin içine kıvrıp destek almak için tuttu; ben elimi onun sıcaklığına daha sert bastırırken dizleri neredeyse bükülüyordu.

"Bana senin için hazır olmamı söylemiştin," diye nefes aldı.

"Eve dönmeyi düşününce aklımı kaybedeceğimi sandım ama bu bana sana ne yapmak istediğimi hayal etmem için bolca zaman verdi."

Parmaklarımı kremalı kaseye daldırıp ağzının derinliklerine bastırırken ona gülümsedim.

Parmaklarımın arasında inledi, yankısı kolumdan yukarı çıkıyor ve vücudumdaki her hücreyi ele geçiriyordu.

Her biri canlanıyor.

"Boş ver tatlı kızım."

Öyle yaptı, o gözler büyük ve parlaktı ama içlerinde şehvetin varlığına saçılmasına yol açan bir meydan okuma vardı. "Düşündüğün bu mu? Tatlı olduğumu mu? Çünkü bu gece bana karşı nazik olmamana ihtiyacım olacak. Sana daha önce hiç ihtiyaç duymadığım bir şekilde ihtiyacım olduğunda değil."

KIRK İKİ

DAKOTA

O silah metali gözlerin sahiplenme duygusuyla kararması ve şehvetten bir şimşek gibi parlamasıyla ne istediğimi bilip bilmediğimi bile merak ettim .

Bildiğim tek şey onu hissetmeye ihtiyacım olduğuydu.

Onu her yerde hissedin.

Beni alıyor.

Bana sahip olmak.

Çırlıçılak soyulmam, sadece Ryder ve benim kaldığım yere kadar parçalanmam gerekiyordu. Umutsuz eller ve çılgın bedenler. Beni artık omuzlarıma binen yeni ağırlıktan kurtaracağı yer.

buna ihtiyacım vardı .

Dikkat dağıtma.

Bir erteleme.

Bana her şeyin yoluna gireceğini hatırlatan bir an. Biz bunu atlatacaktık. Birbirimize sahiptik.

Aniden eğilip beni omzunun üzerinden attığında sadece şaşkınlık dolu bir ciyaklama duyuldu.

"Ryder," diye tısladım, parmaklarım sırtını sıyırırken yarı yarıya düşeceğimden korkuyordum, diğer tarafı ise beni bu şekilde taşıyabileceğini düşündüğü için utanıyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Kadınımı ait olduğu yere, yatağıma taşıyorum."

"Beni bırakacaksın."

"Bu silahların senin için yapıldığını unutup duruyorsun. Sanırım hatırladığından emin olmamızın zamanı geldi." Bir kolunu belime dolamıştı, diğer koluyla uzanıp kalçama vurdu ve ardından parmaklarını kışımaya batırıp bir avuç dolusu kavradı.

Şok olmuş nefesin etrafında boğuldum ve bir uyarılma dalgası taşı.

Yeni kurabiye tarifi için kullandığım hindistancevizi yağı kavanozunu tezgahdan kapmadan önce yürümeye başladı.

"Sanırım buna ihtiyacımız olacak." Ufak bir atış yaptı ve mutfığa, oturma odasına geçmeden önce yakaladı.

İçim arzuyla dolup taşı ve gömleğini tutarak sırtını tırmalarken kendimi yarı hezeyanlı hissettim.

Beni taşıırken omzuna çarptım.

Baş dönmesi bir an için korkuyu bastırarak nabız gibi attı ve bütün gün içinde biriktirdiğim korkudan kurtulmamı sağladı. Merdivenleri çıkarken

hafif bir heyecan, içimden geçen bir heyecan, duyularımda bir takırtıya ihtiyaç duyuyordu.

Bir arzu karmaşası.

Son birkaç gecedir paylaştığımız odama beni taşımadı. Sola, kendisinin tül gibi karanlığına döndü ve ben de anında onun üzerine yürüdüğüm zamana geri döndüm. Kafam bu kadar karışıkken. Sorularla dolu.

Ancak doğrudan yatağının kenarına gidip beni yatağın üzerine bıraktığında ihtiyacı artık bir sır olarak kalmadı.

Yatağında zıpladığımı izlerken bakışlarında haylazlık parladı, bir şey yüzünün keskin köşelerini sinsice kesiyordu.

Kavanozu komodinin üzerine koyarken bakışlarını hiç kaçırmadı.

Gece yarısı yanımda duruyor.

Karanlık ve yerçekimi.

Ama boğazımdan yukarı çıkan bir kıkırdamaydı.

Sevinç, güven ve ihtiyaç.

Kalçalarım da onu takip ederek kendi ricasıyla ona doğru eğildi.

"Her zaman çok istekli," diye gürledi.

"Buna ihtiyacım var, sana ihtiyacım var," diye aceleyle itiraf ettim, utanmadan.

"Seninle ilgileneceğim, Cookie. Sana söz veriyorum."

Uzanıp parmaklarını uyku şortumun beline geçirdi ve onları bacaklarımdan aşağı doğru çekerek iç çamaşırimi da yanına aldı.

Soğuk hava ısınmış tenime çarptı.

"Şimdi kim istekli?" Alaycı bir tavırla konuştum.

İki parmağını zonklayan merkezime sokarak beni ödüllendirdi.

Bir çığlık dışarı fırladı ve onları iki kez okşadı, o kadar derin ki geri çekilmeden önce üzerimde hala tüm kıyafetleri varken üzerime binip üzerime tırmandı ve sonra onları ağızma bastırdı.

Benim uyarılmamla kaplanmış olmalarına rağmen parmaklarının tadı hâlâ tatlıydı ve ben bu karışım karşısında inledim. Dizleri iki yanımda, gecenin karanlığında yükselen muhteşem bir silüetle üzerimde uçan adama baktım.

"Benim misin, Cookie?" diye sordu, parmaklarını alt dudağımın üzerinden çenemin altına doğru kaydırırken.

"Evet. Her şeyim. Her şey. Sizin."

Tişörtümün eteğini toplayabilmek için biraz geri çekildi ve onu da yırttı.

Onun altında bana çıplak, kıvranan bir arzu karmaşası bıraktı.

Yavaşça yataktan kalktı ve ben onun bu düşüncesinden dolayı titriyordum. Bakışları yırtıcı bir hal aldı.

Açlıktan delirmiş.

Zar zor kontrol altında tuttuğu bir çılgınlık.

"Ellerinin ve dizlerinin üstünde." Komut yoğun havayı sıyırdı.

Tereddüt etmedim. Onun talebini karşılamak için çabaladım.

Eli kalçama çarpmadan hemen önce, "Aferin kızım," dedi. Bir saniye sonra avucunu yanağının üzerinde gezdiriyordu.

Şaşkınlıkla bağırdım, acı gerçekten acıttığı için değil ama bundan bu kadar hoşlandığım için şok oldum. Onunla herhangi bir şekilde buluşmak için kalçalarım nasıl da geriye doğru sallanıyordu.

"Bu kış, Dakota. O kadar mükemmel ki, o elbiselerin altında sürekli benimle dalga geçiyor, beni çılgına çeviriyor."

Aşağıya eğildi ve daha önce elinin bulunduğu noktaya dudaklarını fısıldayarak mırıldandı: "Ve artık benim."

Beni genişçe yaydı ve dilinin ucunu klitorisimden kışıma doğru sürükledi.

Utanmaya ya da ne yaptığını sorgulamaya vaktim olmadı çünkü en mahrem yerinde dilini döndürürken iki parmağının iç kısımlarıyla klitorisimi ovmaya başladı.

Bir duygu dalgasıyla sarsıldım. Her taraftan üzerime geliyor. Zevk bir anda parladı, o kadar baştan çıkarıcı ve güçlü bir şey ki oksijeni emiyordum ve o beni damlayan bir ihtiyaç topuna dönüştürürken parmaklarım yatak örtüsüne kıvrıldı ve ona tutundu.

"Ryder." Yalvarmam umurumda bile değildi.

Onu istediğimi.

Onu her yerde istediğimi.

O uzaklaştığında sızlandım ama bakışlarım odasının köşesindeki aynaya takıldı. Arkamda ayaklarının üzerinde durmak için hareket ederken yansımasına yakalandım. İfademi izlerken o gözler benimkilerle buluştu ve gömleğini yavaşça başının üzerinden çekerken kanım damarlarımda hızla atıyordu.

Göğsü çıplaktı, desenler birbirine çarpan gölgelerde kıvrılıp dalgalanıyordu.

Sanki o bozuk saatin ibreleri yeniden hareket edebilecekmiş gibi geldi.

Kot pantolonunun hışırtısı arkadan yankılanıyordu ve komodinine uzanıp parmaklarını kavanoza daldırdığında ciğerlerim kilitlenmişti.

"Sikimi o sıkı, tatlı kışında hissetmek ister misin, Dakota?"

Başımı sallamam düzensizdi.

Çılgın.

Sinirler bedenime sıçradı ve beni bir ter parıltısıyla kapladı.

Parmak uçları deliğime dokunmadan önce yağla kendini okşadığını, kendini kapladığını duydum.

Yavaşça iki tanesini içeri bastırdığında inledim.

Yatak örtüsündeki parmaklarım kasıldı. "Ryder."

"Seni yakaladım tatlı kızım. Eğer bir konuda iyi hissetmiyorsan bana söylemelisin. Çok fazlaysa veya acı veriyorsa. Aksi takdirde, şimdiye kadar hissettiğin en iyi şeyleri hissetmeni sağlayacağım. Anlıyor musunuz?"

Bir kez daha başını salladı ve Ryder dizlerinin üzerinde arkamdaki yatağa tırmanırken beni kalçalarımın tuttu. Aynadan beni izledi.

Sertlik yüz hatlarında parladı ve elini titreyen karnıma kaydırıp ve avucu göğsümdeki çekiç darbesine dayanıncaya kadar yukarı doğru sürdü.

Sırtımı, kendisini kasıp kavuran gök gürültüsüne doğru bastırarak beni yukarıya doğru yönlendirdi.

Kalplerimizin ritmi şiddetli ama uyumluydu. Omzumun üzerinden bana bakarken tıngırdayıp tıngırdadı, eli beni hafifçe boğazımdan tutana kadar yukarılara çıktı. "Kendine bir bak, Dakota."

Beni açığa çıkardığı yere girmekten başka bir şey yapamadım.

Tam olarak olmak istediğim gibi ayrıştırıldım.

Saçlarım vahşi.

Gözlerim parlıyor.

Kalçalarım geniş, karnım titriyor ve meme uçlarım sert tepelere doğru boncuk gibi şekillenmişti.

Ağzı kulağımın dibindeydi. "İçimdeki ışık kırılıyor."

Beni sevdiği gibi kaldırdı ve başlığına tutunabileceğim şekilde beni hareket ettirdi. Pozisyon değişikliği o kadar hızlı oldu ki bana neyin çarptığını bile bilmiyordum. Bacaklarımı daha da açmak için dizini kullandı ve kalçalarımı geriye doğru eğdi, nefesi hâlâ saçlarımdayken "Seni o kadar çok seviyorum ki Dakota." diye mırıldandı.

O hareket edip sikişinin başını kışıma bastırdığında boğazımdan yukarı doğru keskin bir hava dalgası yükseldi. İçimde yankılanan şiddetli bir ağrı, şehvetle birlikte endişe de dağıldı.

Sanki her şeyi istiyordum ama asla yeterli olmayacaktı.

Pirsinginın soğuk metali omurgamda bir ürperti yarattı ve Ryder yavaşça içimi dürtmeye başlarken beni daha yakınına tuttu.

Beni daha önce kimsenin doldurmasına izin vermediğim bir şekilde dikkatlice doldururken bacaklarım titredi ve vücudum sarsıldı.

Ve o kadar çok şey vardı ki, acıya varan zevk krizi, kıvılcımlar saçıp parıldaması, sinirlerimin üzerinden geçip damarlarımda yepyeni bir ateş yakması.

Ryder en alçak sesi boğdu.

Gırtlaktan.

Oburluk ve açgözlülük.

"Siktir et, Dakota. Nasıl hissettiğini. Sikime sarılıyorum. Çok sıkı. Çok mükemmel." Bir kolunu belime daha sıkı dolayıp diğer kolunu yatak başlığına dayadığında bitkin bir nefesle konuştu. "Yemin ederim benim için yaratıldın. Bu vücut. Bu Kalp. Hissedebiliyor musun?"

"Hissediyorum. Ona ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

"Bana sahipsin, Cookie. Her zaman. Sonsuza kadar. Seni hiçbir zaman unutamadım."

O hareket etmeye başladıkça duygular daha da güçlenerek yüzüyordu.

Beni tamamen tüketen bir şekilde aldı. Vücudu benimkine çarptı.

Beni olabildiğince derine çekerken başlığa yapıştım, titriyordum, nefesim kesiliyordu ve titriyordum.

O beni doldururken.

Beni ele geçirdi.

Onunla birlikte hareket ettim ve onunla buluşmak için batmadan önce ayağa kalktım.

Eğildik, kıvrıldık ve yuvarlandık.

Bedenlerimiz kalplerimizin çarpması kadar uyumlu.

Ve ben tamamen ona düştüm.

Kendi karanlığında kayboldu.

Gece yarısı örtülüyor.

"Ryder." Adını hayranlıkla fısıldadım.

"Dakota." Benimkini övgüyle mırıldandı.

Parmakları klitorisime doğru hareket etti, ışık tıngırdadı ve alevlenen zevk nokta gibi bir noktaya geldi.

Bir flaş.

Bir kıvılcım.

Bir ışık saçılımı.

"Benim için gel tatlı kızım."

Ecstasy, daha önce deneyimlediğim her şeyin ötesinde bir güçle içimi parçaladı.

Tam bir parçalanma.

Ancak bu sefer, Ryder odaya girdiğinde her zaman hissettiğim o depresyon mu?

Tamamen çatladı.

Ve artık aynı ekseninde dönmüyordum.

Yeni bir yörünge ortaya çıkmıştı. Bu adamda zaman, mekan ve konum ayarı.

Bırakırken yüzünü boynuma gömdü. Nabızı atarken vücudundaki her kas kasıldı. "Dakota. Kahretsin. Çok iyi. Çok iyi hissediyorsun. Her şey. Her şey."

İkimiz de nefes almakta zorlanıyorduk.

Oksijen tutuldu.

Uzun süre öyle kaldığımız için bize verilen bir an.

Sanki aramızdaki son duvar da yıkılmış gibiydi.

Son çatlak çözüldü.

İzin verirse yaşadığımız korku dışında bizi ayıracak hiçbir şey yok.

Ve bilinmeyenlerin beni bundan alıkoymasına izin veremezdim.

Odasında uğuldayan bu bağlantı.

Doyurucu bir şarkı.

İkimizin de konuşamayacağı kadar çok anlamla dolu bir sessizlik.

Ryder beni hiç bırakmadı, sadece beni kollarının arasına aldı ve banyoya taşıdı.

Dokunuşu çok hassastı. Onun bakımı çok şiddetli.

Duşu açtı ve hava ısınca dereye adım attı, ancak o zaman beni ayağa kaldırdı.

Düşüşün altında bana doğru bir açı verdi ve saçlarımı ıslatabilmek için başımı geriye doğru itti. Sıcak su vücuduma hücum ederken ürpertilerim geçti.

Saçları ıslaktı ve su tenine çarpıyordu ve benimle ilgilenirken gözleri asla başka tarafa bakmıyordu.

Ve ruhum gerçeğe cınladı.

Bizimle.

Verdiğimiz sözlerle.

Hem söylenmeyenler hem de dudaklarımızdan dökülenler.

Beni havluya sarıp yatağına geri taşıırken hiçbir şey söylemesine gerek yoktu. Beni ortasına yerleştirdi ve içeri girip beni kollarına almaktan çekinmedi.

İkimiz de yüz yüze yatarken parmak uçları ıslak saçlarımın arasında geziniyordu.

En uzun süre bakmak.

Sonunda, bunalmış sessizliği kırabildim. "Sana bir şey söylemem gerek."

Keskin kaşları çatıldı ama parmaklarını saçlarımın arasından geçirmeye devam etti.

Elbette teşvik.

"Nedir?"

Aniden ağzımın kuruduğunu hissettim ve nabzım endişeyle hızlandı. "Kayden'in biyolojik babası bugün restorana geldi."

Ryder'ın her bir molekülü gerildi, endişe yüz hatlarına yayılıyordu, gerçi elini kalçama koydu, başparmağı endişemi uzaklaştırmak için daireler çiziyordu.

"Nasıl?" Tek kelime ortalığı parçaladı.

Parçalanmış bir nefes alıp kendimi parçalanın huzurun içinden konuşmaya zorladım. "Bir ay önce beni Kayden'la birlikte mağazada gördü. İlk başta beni tanımadığını söyledi ama tanıdığı anda Kayden'ın kendi çocuğu olabileceğini anladı. Arabamın arka camında Time River Market & Café tabelasını görmüştü ve şehre geri döndüğünde içeri girdi."

Ryder irkildi ama kalçamda daireler çizmeye devam etti. "Sana ne istediğini söyledi mi?"

Başım yastığa dayalıydı. "Şüphelerinin doğru olup olmadığını öğrenmek için gelmişti. Onları doğruladığı anda, bunu işleme koymak için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi."

Oyalandım, sonra korkuyu fısıldadım. "Velayet falan isteyebileceğinden korkuyorum ve bunun beni bencil yaptığını biliyorum ama onun hayatımızın bir parçası olmaması fikrine o kadar alıştım ki."

"Bunun için kendini suçlu hissetmene gerek yok Dakota. Sen bu adamı tanı mıyorsun bile." Ryder'daki korumacılığı çok iyi hissedebiliyordum.

Yükselen bir dalga.

Karaya çarptığında yıkılacak bir şey.

"Biliyorum." Dişlerim alt dudağımı çekti. "Bunun ne anlama geldiğinden korkuyorum."

"Olmanıza izin var. Ama yapabileceğimiz tek şey onu olduğu gibi kabul etmek. Ve ne olursa olsun her zaman Kayden'ın yanında olduğumuzu bilin. O bize sahip ve bu sevgi onu asla yüzüstü bırakmayacak."

Ruhum sarsıldı ve bir gözyaşı serbest kaldı. Ryder uzanıp başparmağıyla kavradıktan sonra beni kendisine yaklaştırdı; güçlü kolları beni koruma altına alırken dudaklarını alnıma bastırırken şöyle fısıldadı: "Bu hayat artık ikiniz için. Her ne görünüyorsa. Her ne demekse. Sana söz veriyorum Dakota."

KIRK ÜÇ

RYDER

WION KING'i İZLİYORUM.” Kayden göğsünü okşadı ve çenesini iyice eğdi ve bana tamamen öldüren o gamzeli gülümsemelerden birini gönderdi.

Temeline inen ve yaptığım seçimin doğru olduğunu garanti eden şey. Bu eylemi sadece kendimi özgürleştirmek için değil, çocuklarımız daha iyisini hak ettiği için yaptığımı doğrulayan bir açıklamaydı. Büyümek için daha güvenli bir yer. Yaşamak ve öğrenmek için daha güvenli bir yer. Ağgözlülükle iltihaplanmayan ve masumiyetlerini avlamayan biri.

Acıları ve kederleri üzerine.

Dünyayı değiştirecek ya da olayların düzenini değiştirecek değildim ama bu, yapabileceğim küçük bir ayak iziydi.

Çünkü Kayden'in yaşındayken kendimi tam o noktada dururken görebiliyordum ve aklımda annemin bana benim şu anda ona baktığım gibi baktığına dair hiçbir soru yoktu.

O kadar şiddetli bir aşklaydı ki, onun büyüklüğüyle patlayacakmış gibi hissetti. Kaburgalar onu tutacak kadar güçlü değil. İyi bir adama dönüşeceğime dair o kadar hararetli bir umutla. Sevinci, huzuru ve bu hayatta onu yaşamaya değer kılan her şeyi bulacağımı.

Ama kederimi yanlış yolda takip etmişim. Bunca yıl geriye dönüp bunu çaresizliğin olduğu bir yerde verilen pervasız, aptalca bir karara bağlamak çılgınlıktı. Asla geçmemem gereken bir kapıdan geçme seçimi.

Artık buna son vermek için yaptığımdan başka seçeneğim kalmamıştı. Sonuçları lanet olsun. Dakota'nın oğluna bakmak ihtiyacım olan tek kanıttı.

Aslan Kral'ı izlemek istiyorsun , öyle mi? Bunu daha iki gece önce izledik.”

"Yine, Çavdar-Çavdarım." O çenenin bir kez daha eğilmesi ve o aşk çılgınca çarpıyordu.

" *Aslan Kral* işte."

"Eski mi yeni mi?"

Kulaklarıma çarpan bunaltıcı ses karşısında, iki oda arasındaki kemerde Dakota'yı bulmak için yönümü değiştirdim; o, Kayden ve benim televizyonun önünde durup ekrandaki seçeneklere göz attığımız yeri izlerken muhteşem yüzünde o yumuşak sevgiyi taşıyordu.

Kayden olduğu yerde zıplayarak tombul parmağını televizyonun duvarda asılı olduğu yere doğrulttu. " *Bu bir, anne!*"

Dakota kıkırdadı. "Oğlum klasiklere meraklıdır."

"Kendine dikkat et kadın. Ben bu filmin çekildiği yıl doğdum."

O baştan çıkarıcı ağızın kenarında cilveli bir sırıtış belirdi ama Dakota olduğu için damarlarımdan süzülen bu tatlılık damlıyordu.

Doğrudan bir bal balı.

"Merak etme Ryder, her zaman yaşlı bir adamla çıkmanın seksi olacağını düşünmüşümdür."

"Daha yaşlı adam?" Bir uyarı niteliğindeki hırıltının sözcüklerin arasında süzülmesine izin verdim, gerçi bu, beni ele geçiren bir hafiflikti. Bizi ele geçiren bir kolaylık.

"Bu doğru." Kasıtlı olarak dudağını ısırđı çünkü bu küçük alay beni nasıl sertleştireceğini çok iyi biliyordu.

İşte oradaydı. Bütün bu şımarıklığa rağmen çok tatlı.

Ona doğru yavaşça yürüdüm. Etrafımızdaki havanın gerçekten titrediğine yemin ettim.

Yer çekiminin parıltısı, çekip cezbederken ruhumu o kadar derinden çekiyordu ki gidebileceğim başka hiçbir yer yoktu. Bir kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim ve aletimi karnına doğru bastırırken avucumun knının üzerine çıkmasına izin verdim.

Kalbi kt küt atıyordu ama cilveli gülümsemesi daha da büyüdü.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, Cookie."

"Umarım bu bir söz"dr."

Bir inlemeyle yüzümü boğazına gömdüm. "Bana ne yapıyorsun, Dakota."

"Bana yaptığın bu olduğuna eminim."

Kendi dikkatini çekmek için yarışan kot pantolonumun paasını çeken küçük bir el dışında neredeyse orada kayboluyordum. "şimdi, avdar-avdarım."

Geri çekildim ve minik kasırgamı kollarıma doğru savurdum, tüm bu hayatla kıkırdamasını sağladım, onu kanepeye doğru taşırken küçük kollar boynumun etrafında uuştu.

Kayden'in yanına oturmadan önce, "Kayıt olarak söylüyorum, bu bir söz"dr," diye omzumun üzerinden atladım, ocuk sanki beni bir orman jimnastiği sanıyormuş gibi anında üzerime tırmandı. Odanın öbür ucuna gelip yanımdaki yere hafifçe vurduğunda ben de ona sırıttım. "şimdi ait olduğun yere gel."

Dakota ıplak ayakları üzerinde zıplayarak geldi, o kadar güzeldi ki nefesimi çaldı. Yanıma sokuldu, ben de kolumu onun omzuna doladım ve oynat tuşuna basmadan önce ışıkları söndürdüm.

Film canlandı ve Kayden hemen kendini kaptırdı ama büyülenen bendim.

İkisi tarafından.

Onlar kollarımdayken hissettikleri ve etrafımızı saran sakinlik ve huzur.

Haftanın geri kalanı, Dakota'nın Kayden'in biyolojik babasından başka bir şey duymadan geçmişti. Bu şekilde hissettiğim bir suçluluk duygusunu hissederken, dikimin ortadan kaybolacağı konusunda beni umutlandırdı.

Ama bunu korumak istedim. Korumu. Her türlü dış tehditten koruyun.

Belki içinde bulunduğum saçmalık hızla ortaya çıktığı için bunu daha da fazla hissettim. Harekete geçirdiğim şey, oynamaya hazırlanmaktı. Ruhumu bir heyecan dalgası sardı çünkü bunun neye benzeyeceğini bilmiyordum ama başka seçeneğim yoktu.

Yaptığım seçim yapabileceğim tek seçim olduğunda değil.

Filmin yarısına gelindiğinde Kayden yanağını göğsüme bastırmış, kolumun kıvrımında uyuyordu, derin nefes alıyor ve değerli yüzünü bana doğru çevirdiği küçük ağzını aralamıştı.

Dakota diğerine sarılıydı ve o da uyuyakalmıştı.

Şu an hissettiğimden daha büyük bir önem hissedip hissetmediğimi merak ettim.

Tuttuğum hazinenin farkına varmak.

Asla hak edemeyeceğim ama hayatımın geri kalanında savunacağım bir şey.

Dakota'yı rahatsız etmemeye dikkat ederek onu döndürdüm ve başını yastığa dayadım, sonra ayağa kalkıp Kayden'i yukarı taşıdım. Onu beşiğine yatırıp elimi sırtına koydum. "Küçük Kasırga. Hayatımdaki mükemmel bir yıkım. Senin yanında doğruyu yapmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Annen tarafından. Seni olması gerekenden daha çok seviyorum. Var olmayan türden bir sevgiyle. Siz ikiniz onu yaratana kadar olmaz."

Dakota'yı yatağıma taşımayı planlayarak aşağıya indim. Ancak arka bahçeden metale benzer bir ses duyduğumda sustum. Yüksek değildi ama beni hareketsiz kılmaya ve kulağımı eğerek, oynatılmaya devam eden kısık ses seviyesinden dinlemeye yetti.

Rüzgarın ağaçların dalları arasında hışırdadığını ve hışırdadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Hızlı ama sessizce oturma odasından geçerek mutfağa ilerledim ve arka kapıya gittim. Üst kısmı kaplayan kare pencereden dışarı baktım. Karanlık geri uludu, yalnızca ince aydan gelen hafif bir ışık avluda dans eden gölgelerin içine sızıyordu.

Yanlış bir şey göremeyince elektrik düğmesini açtım, verandayı ve çimenliğin bir metre kadarını ışıkla doldurdum. Kenarında bir şeklin taslağını gördüm; orada olmaması gereken bir şekil, aniden ağaçların derinliklerine doğru fırlayan bir şekil.

Tereddüt etmeden, el yordamıyla kilidi kırdım ve kapıyı açtım ve verandanın merdivenlerini tek bir sıçrayışta atarak hızla çöken karanlığa doğru koştum.

"Hey!" Neye bağırdığımdan emin olamayarak bağırdım.

Bir kişi olduğundan emin olmam bir saniyemi aldı.

Gece boyunca hızla ilerleyen gölgenin şekli.

Ayak sesleri çılgınca bir vuruşla gümbürdedi ve sesleri bir davul gibi içime çarparak beni daha da hızlandırdı. Bahçemde gizlenen bu piç her kim olursa olsun kaçmasına izin vermeyecektim.

Bir yanım odamdaki kasadan silahımı almaya zaman ayırmış olmayı dilerken diğer yanım bunun üzerime bir kehanet gibi sinsice yaklaşan şeyi durdurmak için tek şansım olabileceğini biliyordu.

Midemin dibe çökmesine neden olan yapışkan farkındalık.

Dare biliyor muydu? Acaba öğrenmiş miydi? Çok dikkatli davranmıştık. Bu olamaz. Yapamadı. Yine de kendimi daha da zorlayarak ayaklarımın altında çöken yumuşak çimlerin üzerinden geçtim.

"Orada dur!" Bağırdım.

Lanet olası yavaşlamadı. Kendini mülkümün arka tarafındaki ahşap çitin üzerinden attı.

Evimin arkasında, diğer taraftaki başka bir mahalleye açılmadan önce bir ormanlık alan vardı. Ortadan kaybolmasından önce sadece birkaç saniyem vardı; büyümüş çalılar ve çalılar arasında saklanabileceği milyonlarca yer vardı ve ben de kendimi çitin tepesine attım.

Avlanmaya geri dönmeye hazır bir şekilde ayaklarımın üzerine çömelerek indim, ancak kendimi ileri doğru ittiğimde metal bir çubuğun keskin kuvvetiyle karşılaştım. Havada o kadar hızlı uçtu ki kendimi hazırlayacak zamanım olmadı.

Acı beynime dağıldı.

Delici.

Kör edici.

Beni doğrudan dizlerimin üzerine düşürdü.

Başımın yan tarafındaki yaradan kan akıyor, yüzümde düzensiz bir ağ örüyordu.

Bir çatlak daha sırtıma indi. Beni öne doğru eğdiğinde çığlık attım ve yüzüstü yere çöktüm.

Aklı başında kalmak için çabaladım.

Görüş alanımın kenarlarına baskı yapan karanlıkla savaştım için.

Bilinç içeri girip çıkıyor.

Burun deliklerim nemli toprağın ve yeni dökülüp çürümeye başlayan yaprakların keskin kokusuyla doldu.

Ama üzerime sinen pisliğin ve pisliğin kokusuydu, kulağıma uyarıda bulunan hain sesti. "Yerinizi unutmamaya Dare'den dostça bir hatırlatma."

Yanıma düşen bot birdenbire hızlı bir şekilde geldi ve nefesim ciğerlerimden dışarı atılırken acı içinde hırıldadım.

Dünya dönerken ve karanlık kuşatılırken.

Terör üzerime şeytanlar gibi bağıırıyordu. Vücudumun üzerinde dolaşan hayaletler.

Sırtımın ortasındaki metal çubuk bir kez daha kırıldı ve acının ağzımdan guruldamasını engelleyemedim.

Bir saniye sonra, ben nefes almaya, ciğerlerime havayı doldurmaya çabalarken ağır ayak sesleri uzakta kayboldu.

Yanan akciğerler.

Vücudumun her yeri alevler içinde.

Ve gözlerim kapanmaya devam etti.

Teslim oluyorum.

Bilinçsizliğe doğru düşmek.

"Ryder mı? Ryder mı?" Dakota'nın çılgın sesi aniden gecenin içinden geçti. "Ryder mı? Burada mısınız?"

Adı göğsümde köpürdü ama boğazımda şişelendi, tüm umutları donduran azap karşısında susturuldu.

Ancak umudum tükenmedi ve o "Aman Tanrım, Ryder!" diye bağırmadan önce arka kapının takırtısını ancak belli belirsiz secebiliyordum.

Düşen dalların ve açığa çıkan köklerin üzerinden geçerek yanıma doğru ilerledi ve dizlerinin üzerine çöktü. Yüzüme yapışan saçları geriye doğru tararken parmakları titriyordu.

Dudaklarının arasından acı dolu bir ıglık fıskırdı. "Aman Tanrım. Ryder. Ne oldu? Ben... Ambulans çağıracağım."

Ayağı kalktı ama bir şekilde onu bileğinden tutmayı başardım. "HAYIR."

"Sen... kanıyorsun." Ne kadar kötü olduğunu belli etmek istemiyormuş gibi söyledi.

Ama ne kadar kötü olduğunu zaten biliyordum.

Hayal edebileceğinden çok daha kötü.

KIRKDÖRT

DAKOTA

KORKU DUYULARIMA HÜCUM ETTİ, kolumu çekerken kafa karıştırıcı bir panik oluştu.

"Kanayorsun." Zar zor dışarı çıkarabildim.

Tanrı. Kanıyordu ve o kadar çoktu ki yüzü, başının yan tarafındaki açık bir yarıktan sarp çizgiler halinde akan derelerle kaplıydı.

Kir ve saç topaklanmıştı ve çıplak ışığın altında bile yaradan parlak, koyu renkli sıvının sızmaya devam ettiğini görebiliyordum.

Ama beni etkileyen gözleriydi.

Beyazlılar geceyi abarttı. O kadar çok korkuyla doluydu ki içimde bir isyana yol açtı.

"İyi misin? Aman Tanrım. Ryder. Ne oldu? İyi misin?"

Cevap vermedi ve bunun yerine ellerinin ve dizlerinin üzerinde doğruldu. Yönünü bulmaya çalışırken uyumsuz bir inilti yükseldi. Ayağa kalkmak için.

"Sana yardım edeyim." Çılgınca eğildim ve bir kolumu beline dolayıp yukarı çıkmasına yardım edebildim. Ayağa kalktığında sallanıyordu. Dengeyi bulmaya çabalarırken tüm varlığı sarsılıyor ve yalpalıyordu.

"Bana yaslan," dedim ona ve bunu yaparken nasıl bir durumda olduğunu biliyordum. Tekerlek izleriyle dolu arazide sendeleyerek kapıdan geçerken iri bedeni ağırdı. Çimenliğin üzerinden nasıl geçmeyi başardığımızı bilmiyordum; atmosferi doyuran şiddetli önsezinin içinden geçerken hareketlerimiz yavaşladı.

Bunu hissedebiliyordum.

Etrafımızda titreştiğini ve zonkladığını hissedin. Verandanın merdivenlerinden çıkıp arka kapıdan girerken Ryder'ın belinin büküldüğünden bunu hissedebiliyordum.

Varlığına eziyet eden hayaletlerin baskısını hissetti.

"Kilitle." Bir uyarı sekti. Gece sürgüyü devreye soktuğumda kayan metal bir silah sesi çıkardı.

"Ezra'yı arayayım."

"Hayır" dedi tekrar.

Tartışmak istediğim için kelimeleri yutkundum ama bir şekilde Ryder'ın bunu kastettiğini biliyordum.

Böyle davranmaması çok da önemli değildi.

Bu sadece başkalarının yardım edebileceğinden daha büyük bir şeydi.

Ve bu korku, evinden geçip merdivenlerden yukarı çıktıkça daha da arttı; her ikimiz de korkuluklara tutunarak, her zorlu adımı atarken ben onu desteklemeye çalışıyorduk. Sonunda banyoya girebildik, ışığı yaktım ve tuvaletin kapağına oturmasına yardım ettim.

Yüzüne iyice baktığımda ruhumdan bir çığlık yükseldi ve sanki geçişini iptal edebilirmiş gibi elimle ağzımı kapattım. Geri al. Ama gözyaşları serbestçe akıyordu; Ryder'ı bu şekilde bulmanın verdiği acı ve kafa karışıklığı o kadar yoğundu ki, bunu nasıl sindireceğimi bilmiyordum.

Çünkü havayı kaplayan o duygudan kaçış yoktu.

Bunu içime çektim ve odaklanmaya çalıştım çünkü orada durup kendimi kaybetmek hiçbir şeyi çözmeyecekti. Lavaboya gidip dolaptan bir bez aldım ve onu soğuk suyun altında ıslattım.

Dizlerinin arasında durmak için geri döndüm. Dikkatlice bezi yaranın üzerine sürdüm. Kan ve enkaz toplanıyor. Onu duruladım ve bakımlara devam ettim, bu duygu kaynayıp büyürken ikimiz de hiçbir şey söylemedik.

Ben onunla ilgilenirken Ryder bana bakmaya devam etti.

Ve kapalı alanda nefes almak çok zordu. Şişelenmiş soruların herhangi birini çıkarmak çok zor. Herhangi bir şey söylemek çok zor.

"Sanırım gerçekten dikiş atılmaya ihtiyacın var, Ryder." Bunu başardım, beş santim uzunluğundaki yaraya odaklandığımda başının üstünden bitkin bir fısıltı yükseldi, yaranın içindeki eti görebilecek kadar açıktı. Ve buna sebep olan şeye bakılırsa, onun da beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğinden endişelenirdim.

Ama o anda Ryder kendisiyle hiç ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu.

Elini uyluğumun dış kısmına doladı ve bana bakmak için başını geriye doğru eğdi. Orada dondum, bakışlarının acımasızlığında kilitlendim.

"Sana bir şey söylemem gerekiyor Dakota."

Bunu ona en son söylediğimde, Kayden'in biyolojik babasının olay yerine geldiğini ona açıklamıştım ama Ryder'ın bana söyleyeceği şeyin bundan çok daha kötü olduğuna dair bir önsezim vardı.

Bu çözemediğimiz veya üstesinden gelemediğimiz bir şey olabilir.

Çünkü orada yıkım yazıldı.

Tamamen yok etme.

"Nedir?" Bilmek istemediğim için soruyu geri almak istedim. Ryder ayağa kalktığında cevabı duymak istemedi.

Adam üzerime geldi.

"Oturup dinlenmen lazım."

Başı zar zor salladı. "Beni dinlemene ihtiyacım var Dakota."

Kelimeler o kadar alçaktı ki böceklerin etrafa saçılması gibi üzerime sürünüyorlardı. Üşümeler geçti ve soğuk bir korku omurgamdan aşağı kayarak midemin çukuruna kadar indi.

"Yeterince iyi olmadığımı her zaman biliyordum. Seninle şansını deneyen bir aptal."

Yaklaştı.

Havada asılı.

"Bu doğru değil" diye mırıldanmayı başardım.

"Bu doğru, Dakota. Bana ne durumda olduğumu sordun ama ben sana söyleyemedim çünkü bunu kendim çözmeye çalışıyordum. Onunla ilgilen. Bitir."

Dizlerimin zayıf hissetmesiyle mücadele ederek gözlerimi kırptırdım.

"Hala kullanıp kullanmadığımı sordun."

O soğuk korku dağıldı ve ben konuşamadım, orada öylece durup onun vereceği darbeyi indirmesini bekledim.

Çünkü zaten baskı yaptığını hissedebiliyordum. Aramıza giren bir çaresizlik çılgınlığı.

"Bu bir yalan değildi. Yirmi iki yaşımdan beri temizim."

Rahatladım ve nefes verdim ama o ısrar ettiğinde nefesim kesildi, itirafı o kadar sessizdi ki sanki bana bir sır veriyordu ve başka birinin duyacağından korkuyordu. "Ama hiçbir zaman kurtulamadığım şey o hayattı. On yedi yaşımdayken bu küçük çaplı satıcıya borçlu oldum.

Ürpertiler yuvarlandı, varlığımı parçalayan korku.

Ryder daha da yaklaştı ve sırtım duvara çarptı. "Benden bir iyilik istedi ve o tuzağa düşen aptal çocuk bendim. Zincirleri o kadar çabuk yaralandı ki bana neyin çarptığını anlamadım. Yıllarca ondan kurtulmaya çalıştım Dakota. Bizim için. Böylece bir şansımız olabilirdi. Ve her defasında benden bir adım önde oldu. Beni manipüle ediyorsun. Beni tehdit ediyorsun. Beni zincirleyen prangaları sıkılaştırıyorum."

Boğazım düğümlendi ve odanın döndüğüne yemin ettim.

Ryder'ın dili çatlamış dudaklarının üzerinde gezindi. "Fakat küçük çaplı dolandırıcılar asla bu şekilde kalmak istemezler. Onlar çok ağgözlüler ve bu ağgözlülüğü bana o itti. Yirmi altı yaşımdayken benimle bir anlaşma yaptı."

Yirmi altı.

Korku bilincimin içinden geçti. Engerekler derimin altından kayıyor.
Geri döndüğüm yazdı. Düşündüğüm yaz...

"Onun için bu büyük işi yapmalıydım, ikimize de tonlarca para kazandırmalıydım, sonra o beni serbest bıraktı."

İşlemek için çabalayarak gözlerimi kırptırdım. Ne söylediğini tam olarak anlamak için.

"Ama o bana ihanet etti Dakota. Parayı aldım ama aynı zamanda onun kirli dünyasının daha da derinliklerine çekildim. Yürümeye çalışırsam değer verdiğim insanlara ne olacağını açıkça belirtti. Ondan uzaklaşmayı düşünsem bile işimin bittiğini biliyordum.

Sefalet yüz hatlarından parladı.

Gırtlaktan ve kasvetli.

Dilinde o kadar keskin, derin ve çirkin bir sır vardı ki ne demek istediğini anlayamadım. Her ne olursa olsun midem kaldırmıyordu.

"Dükkanımı paravan olarak kullanıyor Dakota. Bütün bu kahrolası yıllar boyunca," diye devam etti, sesi itirafın ortasında çatlıyordu. "Doğu Yakası'na götürmeye çalıştığı her türlü pislikle yüklenebilmeleri için arabaları değiştiriyorum ve onu oraya sürmek bana düşüyor. Onu o bölgeye dağıtacak her ne sümüksü herifle buluş.

İnanamama bozukluğun üstesinden geldi ve nefeslerim dalgalı ve sık hale geldi.

Korku, ne söylediğini, bunun ne anlama geldiğini kapsıyordu.

Gözümü kırpmaya çalıştım.

İşleyin.

Bu sevdiğim adam. O bir... uyuşturucu kaçakçısı mıydı? Söylediği bu muydu?

HAYIR.

yutkundum.

"HAYIR." O zaman bunu yüksek sesle söyledim ve reddettim. Ellerim yırtık gömleğinin içindeydi. "HAYIR. Yalan söylüyorsun. Yalan söylüyorsun. Bana yalan söylediğini söyle Ryder. Lütfen."

Yüzümün iki yanından tutup beni kendisine bakmaya zorladı. "Bu yalan değil Dakota. Ben buyum. Bunca yıldır seni korumaya çalıştığım kişi o. Ama sen buraya geldiğinde bir şeyler oldu." Sesi çiğdi. "Ve senden daha fazla kaçamayacağımı biliyordum. Bunu durdurmam gerektiğini. Değiştir çünkü senin için yaşamasaydım yaşamaya değer bir hayat olmazdı. Bunun

üzerine Ezra'yı aradım. Onları ben ayarladım Dakota. Gelecek hafta arabayı yüklemeye gittiğimde DEA orada olacak."

Korku o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, beynimi dövüyor ve midemi çalkalıyordu. İğrenme ve inançsızlık bununla birlikte yaralanır.

HAYIR.

"Sanırım Dare bir şeyler döndüğünü biliyor. Adamlarından biri arka bahçedeydi. Onu yakalamak için peşinden koştum ama önce o bana ulaştı. Yerimi hatırlamam gerektiğine dair bir uyarı gönderdim."

HAYIR.

Düşünce sarmalını durdurmak mümkün değildi. Sorular. Bildiğimi sandığım her şey.

Aklım bana söylediği şeylerle dolup taşarken gözlerim sımsıkı kapandı. Yaptığı şeyler.

Ve her şey üzerime yıkılmaya başladı.

Katlanamayacağım bir meblağı ekliyorum.

"Bu evi nasıl satın aldın?" diye kekeledim.

İfadesinde suçluluk duygusu belirdi. "Burası annemin eviydi, Dakota. Yapmak zorundaydım-"

Boğularak sözünü kestim. "Benim restoranım mı? Bana ödünç verdiğin para mı? Söylediğin para annenin senin bilmediğin hayat sigortası poliçesinden mi geldi?"

Utanç, vicdanından taşıtı. O kadar aşıkardı ki gömleğine sarılı parmak uçlarımı kapladığını hissedebiliyordum.

HAYIR.

"Dakota." Adım bir ricaydı.

İtiraf. "Lütfen bana restoranımı kurmam için bana uyuşturucu parası vermediğini söyle Ryder. Lütfen bana yaptığım her şeyin bozuk olmadığını söyle. Lütfen."

Çenesi kasıldı ve gözeneklerinden utanç fışkırdı.

İhanet yüzüme çarptı.

Yaptığı şeyin gerçeği.

Beni bilmeden bir suç ortağı haline getirdiği şeyin.

Tutuşunu sıkılaştırdı. "Dakota."

Bunu halledebileceğimi düşünmüştüm. Tuttuğu herhangi bir şey. Ama benden bunu tutmamı nasıl isteyebilirdi?

Hastalık bağırsaklarımı çalkalıyordu. "Bırak beni."

"Dakota lütfen."

"Bırak!" Çığlık attım ve ellerini bıraktı.

Geriye doğru sendeleyerek orta kısma sarıldım. Mide bulantısı başladı ve safranın yakıcı ateşi boğazımda yükseldi.

Gözyaşları yüzümü kapladı. "Nasıl yapabildin? Nasıl yapabildin?"

Sırtım kapıya çarptı ve korku ve inançsızlık tüm varlığıma bir şok dalgası göndererek dağıldı.

Ruhumu parçaladı ve kalbimi yok etti. Bir çılgınlık alevlendi ve neredeyse bir haftadır orada uyumamış olmama rağmen dönüp banyodan eşyalarımın bulunduğu yatak odasına koştum. Bir spor çantası aldım ve içine bulabildiğim her şeyi doldurmaya başladım.

Arkamdaki kapı aralığından çıktığını hissettim. "Dakota."

"Yapma. Orada kalın. Yanıma yaklaşmayın." Kelimeleri zar zor ağzımdan çıkarabildim, görüşüm o kadar kasvetliydi ki göremiyordum. Düşünemedim. Nefes alamıyordum.

Hissettiğim tek şey ihanetti.

Acı.

Çok fazlaydı. Benden isteyemeyeceği kadar çok şey var.

Ayaklarımı düz ayakkabılara soktum, onun etrafından dolaşp Kayden'in odasına koştum. Yavaşlamadım. Doğruca beşiğine gittim ve uyuması için dua ederek onu oradan çıkardım.

Ryder oradaydı. "Dakota lütfen beni dinle."

"Söyleyeceğin başka hiçbir şeyi duymak istemiyorum Ryder." Dirseğimi onun etrafından dolaştırdım, koridordan aşağı koşup merdivenlere çarparken ayakkabılarım yerde takırdadı. Merdivenleri olabildiğince hızlı çıkarken Kayden'i göğsüme bastırdım. Kapıdan dışarı çıkmadan önce giriş masasından çantamı kaptım, verandayı geçip patikadan aşağı koşarken asla yavaşlamadım.

Ryder acıya karşı dişlerini gıcırdatarak onu takip etti.

Onun varlığı büyük.

Engin.

Berbat.

Mükemmel.

Aşkım.

Benim ölümüm.

Tiksinti her şeyiyle birlikte çarptı. Benim restoranım. Ne inşa ettim. Ve *bunun* üzerine inşa edilmişti .

Ve Ryder... nasıl bu kadar korkunç bir şeye bulaşmaya devam edebilmişti? Nasıl yapabilir? Onu hiç tanıyor muydum?

Çünkü o an kendini yabancı gibi hissetti. Tanıyamadığım biri. Tüm bunlar olurken bu aşinalık bağlantının kurulmasını sağladı.

Kapıların kilidini açabilmek için anahtarlarımı almaya çabaladım, Kayden'ı bağlarken titreyen ellerimi zar zor destekleyebildim.

Bölünmüş uykusunda "Anne" diye mırıldanan Kayden.

"Sorun değil tatlı oğlum. Sorun değil."

Bütün bu süre boyunca Ryder arkamdan bana yalvarmaya devam etti, "Dakota, lütfen bunu yapma. İçeri gel. Senin güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

Kayden'ın kapısını kapatıp benimkine doğru koşarken inanılmaz bir kahkahayla boğuldum. "Evet, burada kendimi *güvende* hissetmiyorum."

Sürücü koltuğuna atlayıp kapıyı çarptım ve kilitledim, motoru çalıştırmak için düğmeye basarken nefes nefese kaldım. Ryder avuçlarını pencereye bastırdı. "Dakota! Lütfen!"

Arabayı geri vitese taktım ve onun yolundan geriye doğru uçtum. Yola çıktığımda frene bastım.

Adam farların spreysi altında durmuş bana bakıyordu.

Kırık.

Üzıldüm.

Gece yarısı.

Karanlığın beni kaplamasına izin verdim. Beni bir bütün olarak almak için. Bana sahip ol.

Arabayı çalıştırıp caddede uçarken beni geri çağıran cazibeyi reddederek arabayı çalıştırdım. Dur işaretine doğru giderken gözlerimden akan yaşları sildim ve Time River Market & Café'nin önünden geçerken kusmamaya çalışarak dikkatlice Manchester'a doğru ilerledim.

Oraya gidemedim.

Eve gidemedim.

Annemin yanına gidemedim.

Bu yüzden birisinin gerçekten anlayabileceği tek yere gittim. Yıldızların örtüsü altında şehrin otuz mil dışında, ıssız iki şeritli yolda arabamı sürüyorum.

Hutchins Çiftliği'nin sapağına geldiğimde yavaşladım ve arazinin ana alanına giden otlakların üzerinden geçen toprak yola girdim.

Işıklarım karanlığı yarıp, dairesel yolda durduğum malikanenin ön cephesini aydınlatıyordu.

Ben kollarımda Kayden'la birlikte veranda merdivenlerine çıktığımda Paisley çoktan ön kapıyı açmıştı.

"Dakota, sorun ne? İyi misin?"

Bizi kucağına aldığımda beni sarsan hıçkırıklara kendimi teslim ettim.

Çünkü hayır.

İyi değildim.

Ve asla olabileceğimden emin değildim.

KIRK BEŞ

DAKOTA

YİRMİ ÜÇ YAŞINDA

DAKOTA OLDU ve dalda sallanarak oturduğu yerde bacaklarını sallandırdı. Hafif bir esinti mırıldanırken serin hava tenini okşadı, ancak arkadan aniden üzerine bir farkındalık parladığında anında bir sıcaklık hissetti.

Onu o kadar tedirgin eden bir rahatlıktı ki, sinirlerinin derisinin altında dağıldığını hissetti.

Ona bakabilmek için kıpırdandı. Adam elleri ceplerinde, siyah saçları rüzgarda hafifçe dalgalanarak yolun sonunda duruyordu.

Etrafında bir kucaklaşma gibi dolaşan bir yumuşaklık olmasına rağmen onda çok sert ve şiddetli bir şeyler vardı.

Adam öne doğru yavaşladı ve kadın bu gece onda tereddütlü bir şeyler olduğunu fark etmeden edemedi. Adımlarını yavaşlatan bir şey, sanki oraya gelmeyi sorguluyormuş gibi.

Ancak güvensizliklerini bastırdı çünkü artık onların elinde rehin değildi. Üniversitedeyken kendine olan güveni çok artmıştı ama Ryder'da onu her zaman dengesizleştiren bir şeyler vardı.

Onu utangaç ve titrek hissettiriyordu.

Güzel ama bir şekilde belirsiz.

Bunun muhtemelen Amelia'yı üç gün önce merhaba demek için uğradığında dükkanından çıkarken görmüş olmasıyla ilgisi vardı. Ama bütün yaz birlikte olmalarını reddetmişti. Daha önce seks yaptıklarını söylemişti ama dört aydan fazla bir süre önce bitirmişti.

Buna güvenmesi gerekiyordu.

Ona inanmamak için hiçbir nedeni yoktu.

Zaten birisiyle yatıyorsa ona kızmaya hakkı yoktu.

Ama onun da kendisi gibi hissettiğini inkar edemezdi.

Kendi mükemmel sırrı gibi.

Hiçbir şey söylemeden kendini dala kaldırdı, tüm pürüzsüz kasları yumuşak, hızlı hareketle kasıldı ve onun yanına çöktü.

Sinirleri sarsıldı ve çöktü, teni sürtündüğünde koluna karıncalanmalar yayıldı.

Temas noktasında alevler.

Sonunda, "Hey," diye mırıldandı ve bütün akşam onun için hazırlamakla geçirdiği limon çubuklarının bulunduğu kutuyu ona uzattı. "Sana bir şey getirdim."

"Benim için her zaman bir şeyin vardır, Cookie." Sesi çok sertti. Bir baştan çıkarıcılık.

İşte böyle hissetmeye başlamıştı. Sanki yavaş yavaş onu baştan çıkarıyormuş gibi.

Onu macuna çeviriyorum.

Onu bir ihtiyaç birikintisi olarak bırakıyorum.

Ve onun için de aynı durumun geçerli olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Ona nasıl bakacağını. Aralarındaki hava nasıl da parlıyordu. Bakışlarında onu her zaman içine kapatan bir şey olmasına rağmen, sanki gitmeye cesaret edemiyormuş gibi uzun süre orada kalması.

Çok yakın ama ulaşamayacak kadar uzakta.

Kapağı açtı ve içindekini görünce küçük bir inleme bıraktı.

"Bu bir klasiğin farklı bir versiyonu. Limon çubukları kremayla çırpılmış olmasına rağmen. Onlar daha tatlılar. Daha az ekşi."

Uzanıp başparmağını ağzının kenarındaki küçük gamzenin üzerinde gezdirdi. "Senin gibi tatlı."

İçini bir ürperti sarstı ve ona böyle dokunmasıyla dudaklarının arasından fısıldayan inlemeyi durduramadı.

Bakışlarını kaçırmadı, sadece onu izlemeye devam etti.

Bakışları delici ve karmaşıktı.

"Benim de senin için bir şeyim var Dakota."

Kaşları çatıldı ve kalbi beklentiyle atmaya başladı.

"Bu da ne?"

"Bankadaki Todd'la konuştum."

Gözlerinin arasındaki çatıklık derinleşti.

"O krediyi alacaksın."

"Ne demek istiyorsun?"

Dereye baktı, kayaların üzerinde gevezelik eden su parlak siyaha boyanıyordu. "Bir miktar para kazandım."

Bunu söylerken çok sertti. Sanki bunu itiraf etmek ona acı veriyormuş gibi.

Açıklamasını bekledi.

Parçalanacakmış gibi hissettiği sırada sabırlıydı.

Çünkü kanında fokurdayan bir heyecan varken onun acısını hissediyordu.

"Annemin bilmediğim bir hayat sigortası poliçesi. Yirmi altı yaşına geldiğimde olgunluğa ulaşan bir şey."

Adam ürperdi ve kız uzanıp onun üst kolunu kavramaktan başka bir şey yapamadı. İçini kasıp kavuran işkencenin altında hareketsiz oturamıyordu. "Çok üzgünüm Ryder. Ben...sen bana o parayı veremezsin. Sizin. Gerek-"

"Kendimin ve annemin eski evini de onunla birlikte geri alacağım. Bu bir enkaz ama sahipleri ucuza satıyor. Geri kalan? Bu sana ait."

"Bunu kabul edemem."

Aniden daldan atlayıp kutuyu bir kenara bıraktığında şaşkınlık onu sardı. Uzanıp onu belinden yakalayıp ayağa kaldırdığında başı döndü.

Ondan bir santim uzakta.

Ve havada kıvılcımlar patlamaya başladı.

O kadar parlaktı ki gözlerini kör etti ve kalbinin kaburgalarına çarpmasına neden oldu.

Yüzünü elleriyle çerçeveledi ve avuçlarında bir ateş yandı. "Kabul edebilirsin Dakota. Çünkü sana bu dünyada hak ettiğin her şeyi vermek istiyorum. Yükselişini izlemek istiyorum. Uçmak. Dilediğiniz her hayale sahip çıkın. Ve bunu yaparken seni izlemeye layık olmak istiyorum."

Dudakları titrek bir nefesle aralandı. "Ryder."

"Gerçekten söylüyorum Dakota. Bu hayalin peşinden koşun. Çünkü bu iyi ve doğru, sen de bu kasabaya güzel bir şey sunacaksın. Size o kadar benzersiz gelen bir şeyi hayata geçirmemek kahrolası bir günah olurdu." Vurgulayarak, yüzündeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Aşk evdedir."

Koyu renk gözlerine bir savaş çöktü, sonra kapalı dudaklarına en yumuşak öpücüğü bastırdığında neredeyse dizlerinin üzerine çöküyordu. En çıplak fırçaydı.

Masum.

Ama bunda bir vaat olduğunu hissetti.

Geri çekildi ve ona uzun süre baktıktan sonra, "Gitmem gerekiyor" diye mırıldandı.

Dönüp gölgelerin arasında kayboldu ve Dakota parmak uçlarıyla dudaklarına dokundu.

Hayatında hiçbir şeyden o zamanki kadar emin olmamıştı.

Ryder - Yirmi Altı Yaşında

Ryder, Amelia yolcu koltuğundayken yirmi dört saatlik yolu doğrudan kat etti.

"Gerçekten bunu kabul etmene çok şaşırdım," dedi onu inceleyebilmek için yana doğru eğilerek.

Puslu bir sis halinde ağlayan tiksinti ve utanç bulutunu vicdanından uzaklaştırmaya çalıştı. Her şeyin yanlış olduğu hissi. Bir şeyler ters gidiyor ve ters gidiyor. "Bu benim çıkış biletim. Yapabileceğim tek şey bu."

Sanki ona gerçekten bir anlam veremiyormuş gibi, kısmen de olsa güldü. "Neden çıkmak istiyorsun?"

"Çünkü bu benim yaşamak istediğim türden bir hayat değil."

"Sert bir adamın bu kadar yumuşak olabileceğini hiç bilmiyordum."

"Ben yumuşak değilim." Sanki onun düşüncelerine girmesini engellemek istiyormuş gibi tükürdü. Koruması gereken kutsal yerlere.

"Evet öylesin Ryder. Ve utanman gereken türden değil. Bu dünyada bana bir aletten fazlasıymışım gibi davranan tek kişi sensin. Dare'in hem arkadaşlarına hem de düşmanlarına karşı kullandığı bir silah."

Onun sesindeki pişmanlığı ilk kez duyuyordu. Üstünü örttüğü ve bastırdığı tekinsiz bir sefalet.

"Belki senin de dışarı çıkma zamanın gelmiştir."

"Bazılarımız için artık çok geç olduğuna eminim."

Sesinde bir şeyler vardı. Onu olduğundan daha fazla kaşıntıran bir şey.

"Daha iyi bir şey olmak için hiçbir zaman geç değildir."

Otomatik tüfeklerle etraflarını saran on iki adamla ticaret yaptıklarından hiç bu kadar emin olmamıştı. Ölüme baktığında ve yaşamak istediğini bildiğinde.

Bu adamlar onun kaderine tam o anda karar vermeliydi ve o ve Amelia para dolu dört spor çantasını toplarken içini gerçek bir korku duygusu kapladı.

Ama yürümelerine izin verdiler ve Ryder kendi kendine bir daha asla o durumda olmayacağına söz verdi. Kendileri için ayarlanmış olan kiralık arabayı alıp sırayla Colorado'ya dönerken sessizce bu şarkıyı söyledi.

Ancak molada uyuyamadı.

Çok fazla düşünceyle boğuşuyordu.

Çok fazla duygu.

Acı ve umut.

Korku ve sevgi.

Suçluluk duygusu ve daha iyi olabileceği inancı.

Şafaktan hemen önce nemli kuru temizlemecinin ofisinin arkasındaki ara sokağa girdiklerinde de bu inanca tutundu. İçeri girip çantaları Dare'in ayaklarına fırlattıklarında bunu anladılar.

"Bitti, ben de öyle." diye rendeledi.

Dare'in yüzüne bir gülümseme yayıldı. Tehditkar türden. Ryder'ın damarlarındaki kanı donduran türden.

"Ah, Ryder, daha yeni başlıyorsun."

Pete öne çıktı ve silahının dipçliğini Ryder'ın ensesine dayadı. Onu dizlerinin üzerine düşürdü. Dare öne çıktı ve onun üzerine eğildi, o da omzunu tutuyordu ve kulağına yakın bir yerde mırıldanıyordu: "Sen benimsin, Ryder. Bunu hatırlaman için kimin ölmesi gerekecek?"

Bu, başının yan tarafına başka bir darbe inmesinden hemen önceydi. Onu tamamen yere seren bir darbe.

Başını ikiye bölen acıyla uyandı. Acı çekerek gözlerini kırpıştırarak parlak ışığa doğru açtı ve yönünü bulmaya çalıştı.

Kiraladığı ev. Evinde yatağındaydı.

Kolu bir şeye sürtündüğünde korku daha da derinleşti ve doğruldu ve Amelia'yı yatakta yanında buldu.

Ve onun çok hareketsiz olduğunu fark ettiğinde korku soğuktu. Fazla sessizdi. Dizlerinin üzerine uçtu, yüzünden tuttu ve onu sarstı. "Amelia. Uyanmak. Lütfen uyan."

Onu sallarken vücudu zıplıyordu. Cevap yok. Direnç yok.

Boynuna bastırıldığı parmakları titriyordu. Nabız yoktu. Ve cildi çok solgundu. Çok beyaz.

El yordamıyla telefonunu arayıp 9-1-1'i aradı ve ağzına nefesler üflemeğe başlamadan önce acele etmeleri için yalvardı.

Göğsüne pompalarken çılgıncaydı.

Sağlık görevlileri içeri girdiğinde gözyaşları gözlerini bulanıklaştırdı ve onlar müdahale ederken tökezleyerek yataktan kalktı.

Sanki kopmuş gibi izliyordu.

Yüzer.

Ölüme yakın bir deneyim yaşıyordu ve altındaki bedenini izliyordu.

Ama o anda bir parçasının öldüğünü tahmin etti.

Gittiğini bilmesine rağmen onu ambulansla götürdüklerinde.

Hala onu götürdükleri Poplar'daki hastaneye gidiyordu. Bekleme odasında bekledi, onun nişanlısı olduğunu iddia etti ve onun başka kimsesi olmadığını biliyordu. Aile yok. Olabileceğinden çok daha yalnız.

Ve doktor dışarı çıktığında hiç anlayış göstermedi ve ona onu geri getiremeyeceklerini söyledi. Aşırı dozda ölmüştü. Vücudunda o kadar çok opioid vardı ki kalbinin atmasına imkan yoktu.

Ryder başını kollarına gömdü ve parçalanmış bir sesle boğuldu: "Ne?"

Sanki şoktaymış gibi.

Sanki bilmiyormuş gibi.

Sanki bu işe bulaştığına inanamıyormuş gibi.

Ama şoktu.

Dare'in yaptıkları karşısında şok oldu. Ryder'ı tuzağa düşürmek için ne kadar çabalamıştı.

Bir uyarı.

Bir tehdit.

Bu Amelia'nın hayatına mal olmuştu.

Zincirler etrafını sarsıyordu. Sıkıca kapanıyorum.

Hastaneden dışarı çıktı.

Ve dizlerinin üzerine çöktü ve gökyüzüne doğru feryat etti.

Dakota – Aynı Gün

Dakota, çocukluk odasında tuvalet masasında oturduğu aynadaki yansımasına baktı. Sinirleri karnında ve göğsünde kanat çırpışları gibi çırpınırken dudaklarına ısıltılı bir parlaklık sürdü.

Bugün o gündü.

Artık rezervasyon yok.

Artık geri durmak yok.

Onu bir hayalin peşinden koşmaya teşvik etmiş, ona bu hayali gerçeğe dönüştürme armağanını vermişti ve o da bunun peşinden gidecekti.

Gecenin kapağını beklemezdi. Dünya etraflarında fısıldadığında. Kendilerine hiçbir zarar gelmeyecek bir sığınakta tutuldukları zaman.

Ona gidip nasıl hissettiğini anlatacak ve onun da aynı şeyi hissetmesi için dua edecekti.

Keskin bir nefes alarak ayağa kalktı ve bu durum için seçtiği kırmızı elbiseyi düzeltti. Onu güzel ve kendinden emin hissettiren şey. Giydiğinde Ryder'ın sevdiğinden emin olduğu elbise.

Kendine kısa bir moral verici konuşma daha yaptıktan sonra yatağından çantasını aldı ve koridora doğru ilerledi. Mutfığa gitti ve *Sevinç Tepeleri* adını verdiği şeyle dolu kutuyu aldı . Ryder'ın en sevdiği şekerle yapılan kurabiyeler.

Hızla ön kapıdan çıkıp arabasına doğru ilerledi.

On dakika sonra, öğleden sonra güneşi çevresinde parlarken, şehrin uzak bir ucunda kiraladığı küçük evin önüne park etti .

Joy onun da yeni bir hayalin peşinde olduğunu hissettirdi ona.

Çocukluğunun geçtiği evi geri almaktan biri. Orada onu bekleyen anılar onu heyecanlandırıyor ve bu duvarların arasında bir parça huzur bulması için dua ediyordu. Kendisinin de bunun bir parçası olabileceğini umuyordu.

Yolcu koltuğundan kutuyu kapıp dışarı çıktı ve kapıya doğru koştu.

Beklenti adımlarını hızlandırdı.

Kapıyı tıklattı, kelebekler midesinde uçuşuyor ve göğsünde parlıyordu.

Bunu yapıyordu.

Bunu gerçekten yapıyordu.

Bir dakika geçtikten sonra Dakota hafifçe kaşlarını çattı ve cevap vermedi. Ayağının üzerinde hareket ederek etrafına baktı. Motosikleti her zaman park ettiği yerdeydi.

Orada olması gerekiyordu.

Bisikletin orada olmasının yanı sıra onu *hissetti* . Ne zaman yaklaşırsa bu duyguyu hissediyordu. Kanında vızıldayan uğultu ve ayaklarının hiçbir zaman sağlam zemindeymiş gibi hissetmemesi.

Tekrar çaldı, bu sefer daha yüksek sesle.

Beklerken sinirleri sarsıldı.

Beklenti.

Heyecanlanmak.

Aynı zamanda yapışkan bir rahatsızlık da vardı.

Sonunda kapının diğer tarafından yankılanan hantal ayak seslerini duyduğunda büyüdü ve kilit çözüldüğünde ve adam onu çektiğinde hava boğazında kilitlendi.

Görüş alanına girdiğinde nefesi kesildi.

Saçları darmadağındı, yüzü kül rengindeydi ve gözlerinin grisine derin bir keder kazınmıştı.

"Ryder?" Adını dilinde zar zor oluşturabiliyordu. "Sorun nedir? Ne oldu?"

"O öldü" diye fısıldamadan önce boş boş ona baktı.

Binlerce kayanın ağırlığıyla onun içinden yuvarlanmasına rağmen kelimelerin içi boştu.

"DSÖ?" Zar zor çıkardı.

Korku duyularına yayılıyordu.

Çok kalın.

"Amelia." Ryder bir taş daha attı.

Tuttuğu teneke parmaklarının arasından kaydı ve ayaklarının dibine düşerek kapağı serbest bıraktı.

Sevinç yığınları yere döküldü.

Suçluluk duygusu onu çok etkiledi.

Kalbi pır pır eden, dünyanın en korkunç, bencil insanı olmalıydı. Ryder'ın kesinlikle kırılmış görünmesi karşısında kıskançlık krizi geçirdi.

Sanki kendisinden bir parça kaybetmiş gibi.

Yapabildiği tek şey, adamın yüzündeki ifadenin düşündüğü gibi olmaması için sessizce dua etmekte.

Kargaşanın içinden mırıldandı, "Aman Tanrım, Ryder. Ben çok üzgünüm. Ne oldu?"

Çünkü öyleydi. Ruhunun sıkışması önemli değildi, bu korkunç bir haberd.

Ryder sanki dayanamıyormuş gibi geri çekildi ve o da onu takip ederek evin küçük girişine doğru bir adım attı.

"Ben..." Sözcük aklından uçup gitti ve duvara yaslanırken gözlerini kırpmaya devam etti ve kadın onun şokta olduğundan emindi.

Acısını silmek istiyordu. Al onu. Ona verdiği her şeyi ona ver. Bu yüzden onun alanına daha da yaklaştı ve elini ıslak yanağına koydu.

"Şu anda ne olduğumu bilmiyorum ama burada olduğumu bilmeni istiyorum. Yalnız değilsin. Ben tam buradayım."

"Dakota." Onun adını mırıldandı.

Çok derin.

Yanağını onun eline daha da bastırdı.

Sanki ona dokunmak ona kısır bir soğukta hafif bir rahatlama hissi veriyordu.

"Dakota."

Ona ihtiyacı vardı.

O bunu biliyordu.

Ve aceleyle yapılan itirafı durduramadı. "Buradayım Ryder. Ben tam buradayım. Buradayım çünkü seni seviyorum. Çünkü sana aşığım. Tanrım, Ryder, seni çok seviyorum. Ne olduğumu bilmiyorum ama tek bildiğim seni sevdiğim. Senin için burada olduğumu."

Dakota sonunda bunu itiraf ettiğinde bir rahatlama hissetti.

Kalbini ayaklarının altına koyuyor. Elinde tutmasını rica ediyorum.

Dehşete düşmüştü. Uzun zamandır taşıdığı bu aşk artık onun kirli sırrı değildi.

Bunu çok kötü bir zamanda teklif ediyordu.

Ama onun da bunu hissettiğine inanması gerekiyordu.

Buna inanması gerekiyordu .

Onlara inanmak gerekiyordu.

Tek taraflı olması mümkün değildi. Bu kadar güzel ve güçlüyken değil.

Ryder bir inilti çıkardı.

Gırtlaktan.

Acısıyla zayıfladı.

Yanağındaki elini tuttu ve ikisinin arasında tuttu. Parmak eklemlerini dudaklarına götürdü, sesi o kadar gergindi ki ne dediğini anlamakta zorlandı. "Seni seviyorum Dakota. O kadar çok ki."

Yüzünden uzağa, duvara baktı. "Ama öyle değil."

İtirafının sonuncusu çatlıktı, o kadar pürüzlüydü ki, onun ruhunu kesti. Onun reddedilmesi onu ikiye böldüğünde dizleri zayıfladı.

Onun acımasına dayanamıyordu. Bunu söylerken gözlerine bile bakamamıştı.

Ama öyle değil.

Boğulup hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı.

Kalp kırıklığını geride tutmak için. Zaten içinde tutamadığı bir acı çığlığı koptu. Gözlerini sımsıkı kapattı ve toparlamaya çalıştı.

Onun arkadaşı olarak durmak.

Çünkü eğer kendisi hakkında bunu yaptıysa nasıl bir canavardı?

Ama bunun bir parçası olduğunu hissetmekten kendini alamadı.

Onunla ilgiliydi.

Onun hakkında.

Onlar hakkında.

Birlikte olmaları gereken kişi.

"Lütfen ağlama Dakota." Kelimeleri parmak eklemlerine doğru fısıldarken Ryder'ın yüzünün her keskin açısı acıyla buruşuyordu. "Ağlama. Ben buna değmem. Bana bu sevgiyi vermekten çok daha iyisin. Sen dünyayı hak ediyorsun. İçindeki her şey. Sunabileceği her şey. Onu kovalamanı istiyorum. Her iyi şey. Lütfen."

Parmaklarını gömleğinin içine sokmak istedi.

Ona yanıldığını söyle.

İsteddiği şey oydu.

Onu sevmesi için ona yalvar.

Ama yapmadı.

Onu sevmiyordu.

Öyle değil .

Göğsü sonuna kadar açılırken baş dönmesi döndü.

Yaralı.

Üzüldüm.

Aman Tanrım, Dakota kusacağını sandı. Çünkü az önce her şeyi itiraf etmişti ve sevdiği adam, başka birinin kaybıyla yıkılmıştı.

Amelia.

Nasıl bilmiyordu?

Neden görmedi?

O bir aptaldı. Bir aptal gibi.

“Ben...kaybınız için üzgünüm.” Sözcükler parçalanmış bir hıçkırığa dönüştü.

Durumu daha da kötüleştirmeden önce döndü ve yürüyüş yolundan aşağı koştu.

Tamamen dağılmadan önce oradan uzaklaşması gerekiyordu.

Arabasına bindiğinde nefes alamıyordu ve göğsü o kadar sıkışıyordu ki, alabileceği azıcık hava bile boğazından hırıltılı bir şekilde yükseliyordu.

Kaldırımından hızla çıkarken lastikleri gıcırdayarak çalıştırdı.

Arabayı sürerken gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu.

Kaçması gerekiyordu.

Gerçekten gidecek hiçbir yeri olmadığını fark ettiğinde acı dolu bir hıçkırıkla boğuldu.

Güvenilecek kimse yok.

Anlayacak kimse yok.

Paisley bir ay önce taşınmıştı ve her zaman gidebileceği tek kişi Ryder'dı. Sırlarını saklayacak olan kişi.

Onun gerçekleri ve korkuları.

Bir çılglık koptu ruhundan.

Sanki kalp kırıklığını geride bırakabilecekmiş gibi Time River'dan ayrıldı.

Sanki paramparça olmamış gibi davranabilirmiş gibi.

Kendini riske atacak kadar aptal olmadığını.

Kendini Poplar'da bir barda buldu.

Gürültülüydü ve insanlarla doluydu.

Hiçbirini tanı mıyordu ama yalnız kalmak istemiyordu.

Boş odasına dönmeye dayanamıyordu.

Ayın altında sallanacak boş dalı düşünmeye dayanamıyordum.

Annesi onları her zaman acılarını alkolle boğmanın riskleri konusunda uyarmıştı ama o anda bulabildiği tek çözüm buydu.

Sadece bir gece için.

Bir geceliğine bu acıyı uyuşturmak zorunda kaldı çünkü çok büyüktü.

Belki de adamın yanındaki tabureye oturması aptalca ve çaresizceydi. Ona bakışının hoş hissettirmesi acıklıydı.

Ve elini dizine koyduğunda ürkmedi.

Kendisi olmak istemiyordu.

Sadece bir geceliğine bile hayatının geri kalanında Ryder Nash'i sevecek kız olmak istemiyordu.

Bir geceliğine onu unutmak istedi.
Çünkü yarın hatırladığı kişinin Ryder olacağını biliyordu.

KIRK ALTI

DAKOTA

GÖZYAŞLARI YANAKLARIMDAN AŞAĞI AKTI ve banket masasında kıvrılmış oturduğum yerden Caleb ve Paisley'nin mülkünün arka tarafına bakan başıboş pencere duvarından dışarı bakarken burnumu çektim ve onları sildim.

Evin arkasından nehre ve uzaktaki ormana kadar uzanan geniş bir çimenlik uzanıyordu. Yüksek ağaçlardan oluşan koruların ötesinde, Time Nehri'ni çevreleyen baş döndürücü dağlar sonsuz mavi gökyüzüne dokunuyordu.

Bundan daha nefes kesici bir manzara hayal edemezdim.

Ama o zamanlar güzelliği tanımakta gerçekten zorlanıyordum. Her şey kötüye gittiğinde değil.

Aklım onun açığa çıkardığı her şeyin acısını yaşamaktan vazgeçmiyordu.

Amelia öldükten sonra, ona gerçekte ne hissettiğimi itiraf ettikten sonra, Ryder'la benim arkadaş olabileceğimiz bir yere dönmemiz uzun zaman almıştı. Birbirimizin yanında rahat olabileceğimiz bir yere. Ona bakmak o kadar acı vermiyordu ki nefes alamıyormuşum gibi hissediyordum.

Aylardır benden uzak kalmıştı. Bu süre zarfında birbirimizi sadece geçici olarak görmüştük ve her defasında tamamen çatladığımı hissetmişim.

Sanki kendimden bir parçam eksikmiş gibi.

Durumu daha da kötüleştiren şey, borç verenin beni arayıp kredimin kapanacağını söylemesiydi. Bu onunla konuşmak için Ryder'a gittiğim ilk seferdi. Ona bunu kabul edemeyeceğimi söylemişim. İlk defa etrafımda öfkesini gösteriyordu. Reddetmeden önce gözleri öfkeyle doldu.

Yani ben almıştım.

Kendimi restorani yenilemeye ve onu benim yapmaya adadım.

Ona borcumu en kısa sürede ödeyeceğime dair kendime söz vermişim. Bunu bir kredi olarak değerlendirdim ve bu şekilde bölümlere ayırmaya çalıştım.

Kayden'in doğduğu güne kadar onunla en çok konuştuğum şey buydu. Hastane odamın kapısı hafif bir şekilde çalınmıştı ve aralıktan kafasını uzatan kişi de Ryder'dı.

Aramızdaki bu duruma devam edemeyeceğini söylemişti. Böyle olmaması gerektiğini söyledi. Biz bir aileydik ve o bana değer veriyordu ve hayatımın bir parçası olmak istiyordu.

O gün yeni doğan oğlumu kucağına almış ve çok güzel olduğunu fısıldamıştı. Onu her zaman seveceğine söz verdi ve neye ihtiyacımız olursa olsun ikimizin de yanındaydı.

O gün onun girişinde itiraf ettiğim şeylerin hiçbirini hiç tartışmamıştık.

Ve şimdi beni neden geri çevirdiğini, bana yalan söylemesinin ve beni sevmediğini söylemesinin nedenini anladığıma göre, sevmemiş olmayı diledim.

Paisley'nin sesi düşüncelerimi böldüğünde sarsıldım. "Daha fazla kahve?"

"Elbette."

Kahve makinesinden sürahiyi alıp yanına taşıdı ve son altı saattir emzirdiğim kupamı yeniden doldururken bana baktı. Fiziksel olarak hareket edemediğimi hissettim.

Durağan ve sıkışmış.

Yataktan çıkmayı başarmış olmam bile bir mucize olarak görülmeliydi.

Teşekkür ederim, dedim ona.

Yanımdaki sandalyeye çöktü. "Nasılsın?"

Dumanı tüten kupayı dudaklarıma götürdüm, kahveyi tatmaktan çok kokuyu içime çektim. "Beklenebileceği kadar iyi."

Pencerelerden bakmak için arkama döndüm. Kayıp. Kendimi nasıl kurtaracağımı bilemediğim bir trans halindeydim. Çünkü tüm bunlar kötü bir rüya olmalıydı.

İçine düştüğüm bir kabus.

"Şu anda kendini pek iyi hissetmeni beklemiyorum Dakota."

Düşmeden önce daha fazla gözyaşı görüşümü bulanıklaştırdı. Sinirlenip onları uzaklaştırdım. "Bunca yıldır bunu benden sakladığına inanamıyorum."

Paisley'nin saçları başının üstünde gevşek, dağınık bir düğüm halinde bükülmüştü. Masanın üzerinden bana ulaştığında yan tarafa düştü. Elini tahtaya yumrukladığım ve sıktığım elimin üzerine koydu. "Peki ya paranın onu dışarı çıkardığını ve geçerli bir amaç için kullanıldığını düşünürse? İyi bir şey için mi?"

"Uyuşturucu parası mı, Paisley?" Fısıltı ile birlikte tiz bir ses de çıktı. "Bana uyuşturucu parası verdi ."

Acı ortalığı keserek katletti. Bir çılgılığı daha bastırmaya çalıştım ama yine de çılgılığı bastı.

Sempati Paisley'nin yüzünü sıkıştırdı. "Ryder'ın kötü bir insan olduğuna inanmıyorum. O açgözlü değil Dakota. O değil ve bunu biliyorsun. Peki ya tuzağa düşürüldüğünü söyleseydi? O zaman buna inanmam gerekiyor."

"Ama bu durumu daha iyi hale getirir mi?"

Elimi daha sıkı sıkarken bana baktı. "Sanırım buna yalnızca sen karar verebilirsin ama bildiğim tek şey hepimizin hayatında pişmanlık duyduğu şeyler olduğudur. Geri alacağımız şeyler. Ve çoğu zaman bundan iyilik gelecek kadar şanslıyız. Göremediğimiz bir gümüş astar. İhtiyacımız olan dersi aldık. Neyin önemli olduğunu öğrenin. Bize gelecekte nasıl daha iyi yürüyebileceğimizi öğretir. Ryder için de aynı şeye inanmam gerekiyor."

Bakışlarımı yükselen camlara çevirdiğimde gözlerimi kırpıştırarak burnumu çekti. "Bizi tehlikeye attı."

Başparmağının yüzeyi elimin arkasını ovuşturdu. "İşte bu yüzden bunca yıl senden uzak kaldı. En iyi arkadaşımın karşı konulmaz olmasına engel olamaz.

En son bir dalga geçti.

Dilimden acı dolu bir kıkırtı kaçtı. "Sanırım o ve ben kaçınılmazdık."

Kaçınılması mümkün olmayan bir manyetizma.

Yer çekimi.

Sözlerim acı dolu bir vurguyla daraldı. "Keşke bana söyleseydi. O zaman bana güvendin. Bir şeyler bulabilirdik."

Paisley'in ifadesinden spekülasyonlar çıktı. "Eğer giderse değer verdiği herkese ne olacağını açıkça belirttiklerini söyledi sana. Ayrıntıları bilmiyor olabilirim ama bunun neye benzediğini ancak hayal edebiliyorum. Muhtemelen çok korkmuştu Dakota. Sevdiği birini tehlikeye atmaktan korkuyordu. Kendinizi o ayakkabıların yerine koyun. Senin de bunu itiraf edebileceğinden şüpheliyim. Ama aynı zamanda bunun devam etmesine izin veremeyeceğini de bilen iyi bir adam, o yüzden bu adımı attı."

Korku sarmallaştı.

Bir dehşet dalgası.

Ya bu adım onun hayatına mal olursa?

Bunu düşünmeme bile izin veremedim.

Bu fikri halledemedim.

"Bana yalan söyledi," dedim ona, ne kadar acı çektiğinden nefret ederek. Bu kadar saf olduğumu. Çok aldatıcı. Hayalimin çok çirkin ve aşağılık bir şey üzerine kurulduğunu.

Konuşmamız bir ayak sesiyle kesildi ve ikimiz de döndüğümüzde Evelyn'in hızla mutfığa girdiğini gördük.

Yüzündeki dağınık kahverengi saçlar, pembe bir tişört, kot pantolon ve ona uygun pembe kovboy çizmeleri giyen küçük kız. "Anne! Kayden'ı atları görmesi için ahıra götürdüm, o da Mazzy'nin üzerine oturdu. Onu sevdi!"

Ellerini havaya kaldırdı ve sanki gol atıyormuş gibi ayaklarını bir hamle yaptı.

Paisley'nin büyükbabası, kısık sesle kıkırdarak onun arkasından içeri girdi. "Eğer izin verseydik o ikisi bütün günü o ahırda geçirirdi. Öğle yemeği yiyebilmek için onları geri sürüklemek zorunda kaldık."

Evelyn son derece kayıtsız bir tavırla, "Bunun nedeni ahırın dünyada en sevdiğim yer olması, büyükbaba," dedi.

Yaşlı adamın yüzü şaşırtıcı bir sevinçle aydınlandı ve gözleri Paisley ile çocuk arasında gidip geldi, onlarla geçirdiği her anın kıymetini biliyordu.

Paisley aslında onun torunuydu ve o ve karısı onu küçüklüğünden beri büyütmişlerdi. Paisley ve Caleb, yanlarında olabilsin diye onu buraya, eve taşımışlardı. Yani yalnız olmayacaktı.

Caleb en son Kayden'ı taşıyarak içeri girdi.

"Anne! Atı görüyorum!" Kayden sanki ahırın içini görebiliyormuşum gibi küçük parmağını duvara doğru işaret etti.

Acıyı yuttum ve kendimi oğlum olan hazineye gülümsemeye zorladım.

"Atları gördün mü? Bu harika."

Caleb onu ayağa kaldırdı ve o da zıplayarak Evelyn'in yanına gitti. "Ata biniyorum, Evie'm?" Göğsünü okşadı ve elini tutmak için uzandığında deli gibi kıkırdadı.

"Şimdi olmaz. Öğle yemeği yememiz lazım, sonra belki tekrar yiyebiliriz."

"Büyükbabam bize sandviç yapsa ve sonra biraz dışarı çıksak nasıl olur?" Paisley'in büyükbabası önerdi.

"Evet!" Evelyn bağırdı.

"Evet!" Kayden onu taklit etti, onu güldürdüğünde ayaklarının üzerinde dans etti.

Caleb, "Bu ikisi," diye gürledi ve odanın derinliklerine giderek yolumuzu kolaylaştırdı. Yaklaşırken yüzündeki endişe okunuyordu. Paisley'nin sandalyesinin arkasına geldi ve başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurdu ama baktığı kişi bendim.

Gözlerinde endişe ağırlaştı. Dün gece bana, Ryder'ın bir şeye karıştığını bildiğini çünkü kendi hayatında yeterince yolsuzluğa bulaştığını ve şüpheli bir şeyin kötüye gittiğini bildiğini söylemişti.

Ama durumun ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ryder'ın başı o kadar dertteydi ki.

Ryder bunu kendisi için önemli olan herkesten saklamıştı. Sonunda kırılma noktasına gelip Ezra'ya gitmesi dışında.

Bir alarm dalgası daha duyuldu.

Caleb koluma dokundu. "Senin için buradayız Dakota. Hem sen hem de oğlun. Ayrıntılara sahip olmadığımı ya da tam olarak neler olup bittiğini bilmediğimi biliyorum ama kesin olarak bildiğim tek şey kuzenimin seni sevdiği ve senin için kesinlikle her şeyi yapacağıdır."

Ama sorun da buydu, değil mi?

Benim için yaptıklarını ve bunu örtbas etmek için söylediği yalanları.

"Sence partiyi ertelemeli miyiz?" Paisley beni kapıya kadar takip ederken sordu. Nasıl ilerleyeceği konusunda savaş halindeyken, tefekkür içinde tırnağını çiğniyordu.

Ben de o savaşın ortasında olmama rağmen omuz silktim.

Çatışmalı ve şiddetli bir savaş, birbiriyle çelişen pek çok soru, bomba yağmurunun altında nasıl durduğumu bile bilmiyordum.

Dün bütün günü ağlayarak geçirmiştim, hem uyuşmuştum hem de çok fazla hissediyordum ve bugün en azından kalkıp kendimle ilgili bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. İltihaplanmasına izin veremezdim.

"Bilmiyorum" dedim ona. "Sanırım biz sadece... planlamaya devam ediyoruz ve sonra olanlara göre nasıl ilerlemek istediğinize karar verebilirsiniz."

Ne olacağına dayanarak.

Bir hıçkırık yüzünden neredeyse boğuluyordum.

Bütün bunların ne anlama geleceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ryder'a ne olacaktı?

Hem kaçmaya çalıştığı kişiyle hem de yasal olarak ne kadar büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı.

Ezra'yı arayıp ne tür bir anlaşma yapıldığını soramazdım ve bu sorular ortaya çıkmadan çok önce Ryder'ın evinden kaçmışım.

Artık sürekli üzerime geliyorlardı.

Acımasızca.

"Bununla uğraşmak istediğinden emin misin?"

"Gerçekten aklımı bazı şeylerden uzaklaştırmak için bir şeyler yapmaya ihtiyacım var."

İçimi sürekli yaralayan acı ve ıstırap. Çünkü onu çok özledim ve sürekli gönderdiği mesajlara cevap vermemek acımasızlıktı.

Onunla konuşmam için bana yalvarıyor.

Dinlemek.

Ama o kadar uzun süre dinlemiştim ki artık onun söylediklerine bir daha inanabileceğimi bilmiyordum.

"Yalnızca olumluysan."

"Ben. Ayrıca Caleb gününü hak ediyor," diye ona söz verdim.

Zorlukla yutkundum. "Peki burada birkaç gün daha kalmak istemediğinden emin misin?"

Yalnız kalma fikrinden nefret ettiğim için ürktüm ama yine de takip etmem gereken bir hayalim vardı. İşletmek için bir restoran. Kayden için kurduğum hayat. İçimdeki suçluluk duygusu o kadar büyük olmasına rağmen bunun kan akışını engellediğinden emin olsam da bunun bunların hiçbirini yok etmesine izin veremezdim.

Ama bir şeyi çözecektim.

Bunu nasıl düzeltebilirim?

Benim tarafımdan işlenen bir günahın kefareti nasıl ödenir?

"Sabah altıda kafede olmam gerekiyor. Sanırım eve gitsem daha iyi olacak."

Ev.

Bunun düşüncesi içimi titretiyordu. Kısa bir süredir Ryder'ın yanında kalıyordum ama onun evi de öyle hissetmeye başlamıştı. Sanki ait olduğumuz yer orasıydı.

O duvarlar güvenlik ve sevgi.

"Tamam ama bir şeye ihtiyacın olursa beni aramanı istiyorum. Caleb söylediklerinde ciddiye. Senin ve Kayden'in burada her zaman bir yeri var."

"Biliyorum. Yanımda olduğunuz için çok teşekkür ederim."

Paisley beni kollarına aldı. "Merhaba, sen benim Doodle-Boo'msun. Olmayacağımı mı sanıyorsun?"

Bir takdir dalgası yükseldi. "Biliyorum ve bunun için çok minnettarım."

Geri çekildi ama beni kollarımın dışından tutmaya devam etti. "Bu gece uyumadan önce beni ara, tamam mı? Senin için endişeleneceğim."

"Yapacağım. Ama endişelenmene gerek yok. İyi olacağım."

"Öyle olduğunu biliyorum ama bu şu anda acı çekmediğin anlamına gelmiyor ve bunu ortadan kaldırmak için her şeyi yaparım."

"İşte bu yüzden seni bu kadar çok seviyorum." Gülümsemeye zorladım.

"Ne aşk değil?" Şiddetli rüzgarın sesine girmesine izin verdi ve ben de öğleden sonra ışığına çıkmak için kapıyı açtığımda üzüntü dalgalarının arasından kıkırdadım. Havayı sıcaklık doyurdu, ağaçlardaki yaprakların rengi değişmeye başlamış olmasına rağmen solmakta olan yaz hâlâ devam ediyordu.

Kayden evin önündeki çimenlikte Evelyn'le birlikteydi. Küçük ayakları yere basarken ciyakladı ve kız da onu kovaladı, onlar çalarken kıkırdamaları serbest kaldı.

Kayden beni gördüğü anda rotasını değiştirdi ve bana doğru koşmaya başladı. "Anne, yardım et bana! Evie at gibi bir canavar!"

Onu kucağıma alıp sıkıca sarıldım. "Ah, hayır, atlı bir canavar mı? Ben seni koruyacağım."

Evelyn bağırdı ve iki eliyle kalın saç buklelerini yüzünden çekti. "Ben aslında bir canavar bile değilim Dakota Teyze. Bunu biliyor muydun?"

Elimi başının üstünde gezdirdim. "Emin misin?" dalga geçtim.

"Eğer gerçekten bir at olsaydım, Mazzy gibi güzel bir at olurum."

Sevgim dalgalandı ve eğilip yanağını öptüm. "Sen çok tatlısın Evie. Yakında görüşürüz. Biz buradayken Kayden'la ilgilenmeye yardım ettiğiniz için teşekkür ederiz."

"Gerçekten hoşuma gitti ve bebek bakıcısı olabiliyorum, üstelik paraya da ihtiyacım yok."

Onu büyük bir bağlılıkla izleyen Paisley'e bakarak, "Eh, bu kaçırılmayacak kadar zor bir teklif," dedim.

Ben Kayden'a bağlanırken hepsi havada asılı kalarak bizi arabamıza kadar geçirdiler ve Paisley emniyetli bir şekilde bağlandıktan sonra bana tekrar sarıldı. Sürücü koltuğuna otururken, "Bana ihtiyacın olursa koşarak gelirim," dedi.

Çalıştırmak için düğmeye bastım. "Biliyorum."

Başını salladı, kapımı kapattı ve Evelyn'in elini tuttu. Caleb'in ön verandadaki bir sütuna yaslanmış durduğunu gördüğümde üzerime çöken korku dalgasıyla mücadele ederek arabayı çalıştırdım.

Ryder'la konuştuğumu biliyordum. Bana daha fazla ayrıntı vermemiş olmasına rağmen, sonrasında yepyeni bir kargaşaya sürüklendiğini biliyordum.

Kendimi arabayı sürmeye zorladım.

Kasabaya dönerken otuz millik yolculuk sırasında Kayden uykuya daldı, ben ise endişeleri, düşünceleri ya da kalp kırıklığını uzak tutamadığım için sessizce ağladım.

Sonunda kafenin otoparkına girdiğimde şükrettim. Pazar akşamı akşam yemeğine gelen misafirlerle çoktan doluydu. Evime giden küçük yoldan geçip döndüm.

Arabayı bunaltıcı bir sessizliğe kapattığım anda, işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için restorana koşmaya karar verdim. Ya da belki de küçük evimin boş yerine girmeyi düşünmek midemi bulandırıyor.

İki hafta önce buradan ayrılmadan önceki haline dönmeyi düşünmek mide bulandırıcıydı.

Ama hiçbir şey asla aynı olmayacaktı, değil mi? Sonsuza dek Ryder'ın sevgisiyle anılacak ve onun ihanetiyle sonsuza dek yaralanacaktım.

Kayden'ı koltuğundan kaldırdım ve kafeye taşıdım. Ne zaman içeri gelse herkes ona yaltaklanırdı ve ben ofise gittiğimde Beth onu yanına aldı, böylece yarınki özel kahvaltının tarifini yazdırabilirdim, böylece aşçılar sabah ilk iş onu yerlerdi.

Restoranda bulunmaya da pek alışmadığımı fark ettim, bu yüzden hızla birkaç görevi yerine getirdim ve ana yemek odasına geri döndüm ve çalışanlarıma sabah onları göreceğime söz verdim.

Dışarı çıktığımda güneş batıya doğru alçalmaya başlamıştı. Hava daha da soğudu, tenimi gıcıklayan hafif bir esinti esiyordu.

Her nasılsa, duyularımda bir huzursuzluk olarak çalkalandı.

Hiçbir şeyin doğru olmadığına dair yapışkan bir his.

Ya da belki de vücuduma mide bulantısı saçan şey beni bekleyen şeydi.

Son birkaç gündür neredeyse unuttuğum bir korku.

Çünkü kapıyı açtığımda Trey'i verendamın tek basamağında otururken, dirseklerini kalçalarına dayamış, sanki o da iki dünya arasında kalmış gibi eğilmiş halde buldum.

Kafasını kaldırdığında dondum. Ben dönüp kaçma isteğiyle mücadele ederken, o belirsizlik içinde gözlerini kırptırdı. Kayden hakkını reddetmek çünkü o anda başka bir şeyi kaybetmeyi kaldıramayacağımı düşünüyordum. Anlar, günler ya da huzur değil çünkü bu adamı hiç tanıımıyordum ve onun nasıl bir baba olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama hareket edemiyordum ve uzun süre ona bakarken ayaklarımın kök saldiğını hissettim. Ama dikkati bende değildi. Kollarımda olduğu yerden ona işaret eden Kayden'dı. "Bak, anne. Bir adam."

Ve o adam kaşınarak, eliyle başının üstüne sertçe vurarak yavaşça ayağa kalktı. "Böyle gösterdiğim için üzgünüm. Ben sadece... senin evde olma ihtimalini değerlendirdim. Kendini küçümseyen bir kahkaha attı. "Elbette, kapıyı çaldığımda kimse cevap vermedikten sonra son üç saattir burada oturuyorum."

Nihayet kendimi yeterince toparlayabildim ve sanki mayınların arasından parmak uçlarımda yürüyormuşum gibi patikadan aşağı doğru ilerledim. "Önce benimle iletişime geçmeliydin."

Bakışlarını bize döndürmeden önce başını eğip avucunu yüzünü ovuşturdu. "Biliyorum. Ben sadece... onu düşünmeden duramadım. Onu aklımdan çıkaramıyordum. Ve onunla tanışmam gerektiğini biliyordum.

Rezervasyonlar aktı ama yine de yürümeye devam ettim. Ondan iki adım uzakta durup yabancıнын yüzüne baktım. "Tamam aşkım. Ancak bunu çözeceksek bunun ötesinde her şeyin planlanması gerekiyor.

"Teşekkür ederim."

Ona dolanıp verandaya doğru bir adım atıp anahtarı kilide sokup kapıyı açtığımda boğazımın düğümlendiğini hissettim. Boşluk yankılandı ve kendimi bunun etkisine karşı hazırlamak zorunda kaldım.

İçeri girdim ve Trey arkamdan geldi. Kapıyı kapattı ve uzanıp kilitlediğinde kaşlarımı çattım. Kör, paslanmış bir bıçağın keskin kuvveti, duyularıma huzursuzluk bastırıyordu.

Bana döndüğünde, "Anahtarın sen olduğunu her zaman biliyordum," diye gürledi.

Geriye doğru bir adım atarak Kayden'ı göğsüme daha sıkı sardım. "Neden bahsediyorsun?"

"Hamile kaldığında daha iyi bir sonuç elde edeceğini umamazdım" diye devam etti. "Senin işe yarayacağın günün geleceğini düşündüm. Ryder'ın o gün ona verdiğim uyarıyı unutacağını biliyordum. Biliyor musun, onun kötü bir işe kalkışmak üzere olduğunu hissettim. Böyle öngörülerde iyiyimdir. İnsanların sadakatlerini ne zaman sorguladıklarını anlayabilir. Bu yüzden bana kimse dokunamaz. Ben de adamlarımdan birini buraya bir şeyler araştırması için gönderdim. Ryder'ın ne yapacağını görmek için ortalığı karıştır."

Farkındalığın derinlere inmesiyle hastalık pençelendi. Kemiğe kadar.

Buraya giren adamlarından biri miydi?

Onlar... bizi mi izliyorlardı?

"Davranışlarından bana kazık atmayı düşünecek kadar aptallaştığını anlayabiliyorum ve sanırım yapacağı hatayı ona hatırlatabilecek tek kişi sizsiniz."

Yüzündeki tüm belirsizlik ve çekinceler akmıştı.

Onların yerinde kötülük vardı.

Hiç tereddüt etmeden topuğumun üzerinde döndüm ve küçük boşluktan geçerek mutfağın karşı tarafındaki kapıya doğru koştum.

Kaçmak için tek şansımız buydu.

Sürgüyü çevirmeye çalışırken çılgınlar gibi odanın karşı tarafına geçtim.

Ama o çoktan oradaydı, saçlarımdan bir avuç dolusu alıp beni geri çekti. Ben bağırdım ve Kayden feryat etti ve bir saniye sonra Kayden'i kollarımdan aldı ve beni yere itti. Kalçamın üzerine sert bir şekilde indim. Acı yan tarafımı parçaladı ama ayağa kalkmaya hazır bir şekilde ellerimin ve dizlerimin üzerinde çabaladım, ancak bir silahın namlusuyla karşılaşınca oyalandım.

Terör beni olduğum yere çiviledi. Beni donduran bir buzul.

Kıvranan oğlumu mengeneyle kendisine bastırdığı yere baktım.

Ryder'ı manipüle eden adam. Beni manipüle eden biri. Bir barda benimle konuşan *rastgele* bir adam.

Ve biliyordum. Ve biliyordum. O gece beni takip etmişti. Beni kullandı. Zamanı geldiğinde alınması gereken bir piyon.

yeni başlayan zamandı .

Asla boşa harcamamamız gereken zaman.

Korktuğum süre yeni tükenmişti.

KIRK YEDİ

RYDER

"GİZLİ DURMALISIN RYDER."

Ezra'nın sesi içeri sızan kargaşayı zar zor bölüyordu.

Kalp, beden ve zihin.

Yerimde duramadım. Dükkanımda dolaşırken, ortalığı sakinleştirmeye çalışarak ellerimi saçlarımdan geçirmeye devam ettim. Ama ne yaparsam yapayım, bundan kurtulamıyordum.

Heyecan bir devre boyunca içimden geçti.

Cuma gecesi Dakota evimden ayrıldığından beri yarış sürüyordu. Bu durum ancak Caleb'in eve dönmek için çiftlikten ayrıldığını bana mesaj atmasından sonra dayanılmaz bir hal almıştı.

Onun oraya yerleşmesini beklemiyordum ama kahretsin, o anda onun tek başına olduğu düşüncesine dayanamıyordum.

İşlerin ne kadar çabuk kötüye gidebileceğine dair kanıtlar açıkken değil. Bunun kanıtı vücudumun o kahrolası metal çubuğun neden olduğu morluklarla kaplı olmasıydı. Yüzümün sol tarafı siyah ve mavi. Dare'in adamlarından birinin kulağıma yaptığı uyarı.

Ama en azından Dare'le aramda Dakota konusu açıldığında, onun sadece en yakın arkadaşımın küçük kız kardeşi olduğunu iddia ederdim. Sanki her şeyden çok baş belasıymış gibi davrandım çünkü onun daha fazlası olduğunu bilmesi riskini göze alamazdım.

Son birkaç haftadır evimde kalmasının bunu açıkça ortaya koymuş olması beni hasta etti.

Diğer yöne doğru yürürken, "Kahretsin, benim evime gelmesi konusunda ısrar etmem aptallıktı," diye tükürdüm.

Bilmeliydim.

Bilmeliydim.

Bunca yıldır ondan uzak durmamın tek nedeni buydu.

"Bu iş bitene kadar iki günümüz var Ryder ve o zamana kadar kendini toparlaman gerek." Öne doğru eğilen Ezra, masalardan birindeki metal sandalyeye oturduğu yerde ellerini kavuşturdu. Son bir saattir, hiçbir anlam bulunamadığında bana biraz mantıklı davranmaya çalışıyordu.

Endişe beni avladı. Beni takip etti. Ama canavar gibi hisseden bendim.

Ezra, "Dakota'nın şu anda yapabileceği en iyi şey normal rutinine dönmek" dedi. "Eve git. Restoranda çalış. Eğer ona daha fazla dikkat çekmek istemiyorsan, ona ilgi göstermeyi bırakmalısın."

İğrenme sesi çıkardım. "Zaten benimle bir şey yapmak istemiyor."

Ve bunu hak ettim. Yaptığım şeyden sonra bunu hak ettim.

"Ondan çok büyük bir şey sakladın, Ryder. Muhtemelen kendini suçlu hissettiği bir şey. Ona bunun üstesinden gelmesi ve bunu neden yaptığınızı anlaması için zaman vermelisiniz. Ve bu sefer ondan uzak durmaya ihtiyacın var . Bu şeyin parçalanmasını göze alamayız."

"Ya Dare zaten biliyorsa?"

Ezra derin bir nefes verdi. "Cesaret düşüyor, Ryder. Bunu biliyor. Bana geldiğinde DEA onu zaten iki yıldır izliyordu. Bunun daha erken gerçekleşmesi için onlara ekstra kanıt verdin. Bunların hiçbirinden kaçmıyor. Sadece bunu halletmemiz gerekiyor, böylece serpintiden korunabilirsin. Doğru tarafta olduğunuzdan emin olun."

İçimdeki en ufak bir rahatlama hafifledi. İstedğim tek şey Dare'i ait olduğu yere, parmaklıklar ardına koymaktı.

Bana gelince, bir anlaşma yapmıştım. Onlara güvenli evin yerini veriyordum ve ben Salı gecesi arabayı yüklerken onlar da baskın yapacaklardı.

Ben de tutuklanırdım ama teknik bir ayrıntıyı kaçırdım.

Bunu ayarlamak için bağışıklığım.

Mesaj geldiğinde Ezra telefonuna baktı. Ağzının kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Kim o?" Diye sordum.

"Olivia. Az önce büyükannesinin bizim için akşam yemeği hazırlamasına yardım ettiğini, bugünün pazar olduğunu ve aile günü olduğunu ve acele edip eve dönsen iyi olacağını söyledi.

Küçük kızı çok sevimliydi. Evelyn'den bir yaş büyük. Birkaç yıl önce kendi annesi öldürüldüğünden beri annelik rolünü üstlendiğini düşündüm.

Ve Ezra devasa kasları ve iri boyuyla, gözlerinin derinliklerinde hayaletler sonsuza dek kıvranırken dururken, çok şanslı olduğumu fark ettim.

Dakota güvendeydi ve Dare'in bir daha kimseye zarar vermemesi için bu tehdidi kalıcı olarak ortadan kaldıracamızdan emin olacaktık.

Ezra'nın bu şansı yoktu.

Karısı ondan çalınmıştı ve hiçbir uyarı bile almamıştı.

"Onların yanına geri dönmelisin."

"Evet." Uzanıp omuzumu sıktı. "Şu anda en iyisi bu, Ryder. Bırak onu, bu işi arkamızda bırakalım, sonra siz ikiniz ne halt ettiğinizi çözersiniz.

Ona sıkı bir baş selamı verdim. "Tamam aşkım."

"Saldırı için ona biraz şans ver, geleceğini göremediğin şekilde oyn."

"Zaten öyleydi."

Ezra gülümsedi. "Sana koçluk yapmam gerekmiyor, değil mi?"

Alay ettim. "Yıllardır bu hayatta hayatta kalmak zorunda kaldım."

Burnundan hava üflendi. "Salı günü görüşürüz kardeşim."

Bir söz de beraberinde geldi.

Kargaşanın içinden bir umut kırıntısı koptu.

Sonunda hayatımı geri alacaktım. Ben de Dakota'yı geri almak için çok geç olmaması için dua ettim.

Ezra dışarı daldı ve ben de derin bir iç çektim, anahtarlarımı masadan kaptım ve koşarak mağazadan çıktım. Arabama binmeden önce kapıyı arkamdan kilitledim ve her gece yaptığım gibi eve gitmeye karar verdim.

Bluetooth üzerinden bir çağrı çaldığında yolun yarısındaydım.

Dare'in adının ekranda parladığını gördüğümde içim öfkeyle doldu.

"Ne?" Çağrılarını her zaman düşmanlıkla karşılanmıyordu. Ben bunu tutarlı tutmaya çalışıyordum.

Arka planda yankılanan bir feryat dışında. Yüreğime saplanan bir feryat. Her yerde tanıyabileceğim bir feryat.

Kayden.

Cesaret edin. "Görünüşe göre oğlum benden pek hoşlanmıyor."

Ruhumun üzerinde buz dondu ve ortasından bir öfke şimşek çaktı.

Arka planda bir kıpırtı vardı ve çizgi boyunca kıvrılan öğürme sesi beni ikiye böldü.

"Dakota da beni pek sevmiyor, gerçi onu kamyonumda becermeme izin verdiği gece benden çok hoşlanmıştı."

Safra boğazımda patladı. "Seni lanet piç. Seni öldüreceğim."

Tekrar sordu. "Şu anda tehditte bulunacak konumda olduğunu düşünmüyorum, değil mi? Bir saat içinde ofisimde ol, hangisinin yaşayacağına sen karar vereceksin. Yalnız gel, yoksa ikisi de gelmez."

Başka bir şey söylemeden hat kesildi.

Terör sekerek kanımı kaosa pompaladı.

Söylediği şey aklımı karıştırdı. Ne ima etmişti?

Kayden'in babasıydı, bu da başından beri tanıdığı anlamına geliyordu. Bunları yem olarak kullanmayı planlamıştım. Zamanı geldiğinde piyon olarak.

Ve Kayden'in kanının damarlarında akıp gitmemesinin bir önemi olmazdı.

Hiçbir sadakati ve ahlakı yoktu.

Eğer bu ona istediğini kazandıracaksa Kayden'i memnuniyetle incitebilirdi.

Görüşüm kırmızıya döndü ve direksiyona tutunduğumda parmak eklemlerim beyazlaştı. Yolun ortasında bir U çizdim, arabam balık kuyruğu gibi giderken lastikler gıcırdıyordu. Düzeldiği anda ona ateş ettim ve diğer yöne uçtum.

Birçok kez gittiğim iki şeritli ıssız yola girdim. Her seferinde kendimden bir parçayı kesiyormuşum gibi hissettim. Onu geride bırakmak. Ama bu sefer onu geri alacaktım.

Önemli olan tek şey.

Tereddüt ettim, düşündüm, her senaryo düşüncelerimin arasından geçiyordu. Sonunda düğmeye bastım ve Ezra'yı aradım.

"Beni şimdiden özledin mi?" Çılgınlığı dışarı attı.

Boğazımı pıhtılaştıran korku ve öfkenin etrafında sadece ben viraklıyordum. "Onlara sahip."

Ezra bastırmaya çalıştığı korku dolu bir ses çıkarmadan önce bir süre sessizlik yankılandı. "Sakin ol, Ryder."

"Sakin kalmıyorum, Ezra. Onlara sahip. Bir saat içinde ofisinde olmamı söyledi. Yalnız gelmek. Eğer yapmazsam ikisinin de öleceğini söyledi. Aksi takdirde hangisinin yaşayacağını seçmek zorunda kalacağım.

"Kahretsin," diye tısladı. "Neredesin?"

"Yolumun üzerinde."

"Kahretsin Ryder, oraya gidemezsin. Kenara çekmek."

Arkasını dönerken lastiklerinin gıcırdadığını, gaza basarken motorunun kükrediğini duyabiliyordum.

"Bunun olmayacağını biliyorsun. Beni orada istiyor ve ben gidiyorum. Kimseyi içeri girmeye çağıramazsınız. Siren yok."

"Tam arkanda olacağım. Sadece bekle ve aptalca bir şey yapma."

İçimden çıkan kahkaha sertti. Dengesizliğe yakın. Çünkü hayatımda milyonlarca aptalca şey yapmıştım. Sayılamayacak kadar çok hata yaptı. Tökezlemiş ve başarısız olmuştu.

Ama bu sefer onlardan biri olmayacaktı.

Kuru temizlemecilerin arkasındaki ara sokakta durup dururken kalbim kaburgalarımı dövüyordu. Bunun benimkiyle Ezra'nın gelişi arasındaki boşluğu kapatacağını bildiğim için kendimi yavaşlamaya zorlamıştım.

Şimdi sanki vücudum titreyecekmiş gibi hissediyordum. Kanım o kadar hızlı atıyordu ki kulaklarımda uğulduyordu. Dakota'ya zarar vermeyi düşünebilecek herkesi sona erdirmeye ihtiyacının öfkeyle yanıp tutuştuğunu parmak uçlarımda hissedebiliyordum.

Kayden'a zarar vermeyle ilgili.

Ama bu piç her zaman masumları avladı. Kokuşmuş gücünü suçsuzlar üzerinde kullandı.

Daha yakından izleyeceğini bilmeliydim. Dakota'ya karşı hissettiklerimi saklamanın hiçbir yolu yoktu.

O zaman değil, şimdi değil.

Bunu kendi lehine çevireceğini bilmeliydi. Onu avladılar, kullandılar, zamanı gelene kadar şantaj yapar gibi onu uzaklaştırdılar.

Arkadaki ağır kapıya vurduğumda ağırlığıyla titriyordum.

Kapı çatlayarak açıldı ve Pete dar yarıktan bana baktı. Öfke görüşümü bulanıklaştırdı ve bok gibi yüzümü gördüğünde ondan hastalıklı, memnun bir kahkaha yükselirken yumruklarım kıvrıldı. "Görünüşe göre başın belaya girmiş."

"Siktir git, Pete."

İçeri girmem için kapıyı genişletirken sadece daha alçak bir kahkaha attı. Beni duvara yasladı ve taşımadığımdan emin olmak için yere vurdu, sesi kulağımdaydı, "Senin yerinde olsaydım, ben çoktan şehri terk etmiş olurdu. Hiçbir iz bırakmadım. Ortadan kayboldu."

Evet, çünkü o kahrolası bir korkaktı. Hepsi öyleydi. Kendileri için dışarı çıkmışlar, eğer kızıllarını koruyorlarsa herkese zarar vermeye hazırlar.

Sözümü kestim çünkü o sıralarda sorunum Pete'le değildi.

Tek endişem havada dolaşan azaptı. Alçalan gece boyunca devam eden durgun terör.

Soğukkanlılığımı korumak ve kapıya doğru koşmamak için kendimi zorlamak zorunda kaldım ve Pete beni koridorun geri kalan kısmına yönlendirirken boğazımdaki jiletleri yutkundum.

Dare'in iki muhafızı daha duvarlara yaslanmış, yürüyen bir ölüymüşüm gibi beni izliyorlardı.

Her adımda Kayden'in çığlıkları daha da yükseliyordu.

Pete kapıyı açmadan önce silahının namlusuyla kapıyı tıklattı. "O burada."

"Yalnız?"

"Evet."

"Onu içeri getirin."

Kapı yolun geri kalanını açtı. Odayı tararken ciğerlerimdeki tüm oksijen boşaldı.

Dakota karşı duvara yaslanmış, bir sandalyeye bağlı, kolları arkasında ve ağzı tıkaçlı bir şekilde bana dönüktü.

Beni görünce sızlandı, tarçın rengi gözleri korkuyla parlıyordu.

Acı ve rahatlama içinde.

Dare'in masasında Kayden oturuyordu ve bir kolu da ona dolanmıştı. Diğer elinde bir bıçak vardı ve bıçağın ucunu tahtaya gömüp canı sıkılmış gibi onu döndürüp duruyordu.

Kayden'in küçük yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve beni görünce irkildi ve kollarını bana doğru uzattı. "Benim Çavdar-Çavdarım."

Göğsüne vurarak bana o vurgulu baş hareketlerinden birini yaptı ve beni yanına gelmeye teşvik etti.

Ona yardım etmek.

Onu kurtar.

Ben bunun acısını çekmeye çalışırken Dare kolunu ona doladı ve o uğursuz gülümsemelerden birini fırlattı. "Ah, Ryder, bu küçük aile buluşmasına katılman çok hoş."

Dare kıpırdanarak bıçağın ucunu aldı ve zar zor Kayden'in uyluğuna doğru sürükledi. Kesilecek kadar derin değil ama korkunun duvarlara çarpmasını sağlayacak kadar derin.

Dakota öğürerek bağırdı ve sandalyenin kenarlarına vurarak bacaklarının yere çarpmasına neden oldu.

Ellerimi yumruk haline getirdim, her bir parçam ileri uçup Kayden'i kollarından koparmak istiyordu. Ama bu çok riskliydi. Çok fazla şans. Ve

eğer herkes bundan kurtulacaksa, bunu doğru şekilde oynamam gerekiyordu.

Tüm dikkatini bana çekmesini umarak burnumdan alaycı bir nefes aldım. "En iyi arkadaşımın kız kardeşini avlayacak kadar zavallı mısın? Beni zorlamak için bu kadar ileri mi gidiyorsun? Bana çok çaresiz görünüyor."

Ancak ısırmıyordu. Birisini tuzaga düşürdüğünde her zaman kullandığı kendini beğenmiş sırıtiş, iğrenç yüzünde ortaya çıktı. Sandalyede hafifçe geriye doğru sallandı, Kayden tamamen kendisine yaslanmadığı için ciğerlerime biraz hava girmesine izin verdi. Onun yüzünden çıkmak istediğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Bunu gözlerinde göremediğimi mi sanıyorsun? Her gece onunla buluşmak için gizlice kaçtığını bilmediğimizi mi sanıyorsun? Ona olan takıntın benim için açıktı. Amelia için her şey açıktı."

Omuz silkti. "Bu yüzden tüm bu yaygaranın neyle ilgili olduğunu kontrol etmem gerektiğini düşündüm."

Kayden ağlamaya devam ederken Dakota sızlandı, "Rye-Rye'in evine gidiyorum. Ben gidiyorum, Çavdar-Çavdarım. *Lütfen* .

Acı kesildi ve öldürüldü. Onları bu duruma sokan kişinin ben olduğum gerçeği. Ben sorumluydum.

Son nefesimi onları bu durumdan kurtarmak için memnuniyetle harcardım.

"Biliyor musun, Amelia'nın gitmesine izin vermek zorunda kalmam çok yazık oldu. Seninle çok uyumluydu. Siz ikiniz birlikte çok iyi olabilirdiniz."

Amelia'yı bırakalım mı?

Nefret alev alev yanıyordu.

"Ama bana ihanet etmenin neye mal olacağını bilmen gerekiyordu, bu yüzden o gece tatlı Dakota'mızı takip etmek zorunda kaldım." Bunu kalitesiz bir pislik gibi söyledi. "Bu sadece bir önlemdi ve ek bir sigortaydı." Omuz silkti. "Bu kaynağa asla başvurmak zorunda kalmayacağımı umuyordum."

Bıçağın ucunu Kayden'in uyluğuna biraz daha derine bastırırken sesi sanki biraz pişmanlık duyuyormuş gibi çıktı.

Kaynak.

Sanki o küçük çocuğun hiçbir anlamı yokmuş gibi.

O canavar onun babası olduğunda hiçbir şey olmamıştı.

"Ve Şimdi beni buna sen zorladın."

"İkisine de dokunursan bu senin son günün olur." Parçalar  ıktı.

Sert bir kıkırdama boğazından yukarı tırmandı. "Muhafızlarım tarafından kuşatılmışken söylenecek büyük sözler."

"Benden ne istiyorsun?"

"Başından beri istediğim Şey. Bana ait olduğunu anlamın için. Seni Őekillendirdim. Seni sümüklü, zavallı bir çocuğın elinden aldım ve seni bugünkü haline getirdim. Ve sen kim olursan ol, benimsin. Adamlarımdan her zaman sadakat bekledim Ryder ve sen bana hepsinin toplamından daha fazla para kazandırıyorusun. Yani hayır, seni hak ettiğın Şekilde  ld rmeyeceğim ama sen haddini anlayana kadar değeri verdiğın insanları teker teker söküp atacağım. Çünkü bir Şeyler planladığının biliyorum ve senin için yaptığım planları bozmana izin vermeyeceğim."

Gerçek detayları bilmediğ  aklıma geldi. *Kalbimin* ne kadar derin olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. *planlar* gitti. Onu yok etmeye kararlıydım.

Bunu görene kadar durmayı reddettim. Dakota ve Kayden sonsuza kadar güvende olana kadar.

Sadece doğru anı beklemem gerekiyordu.

Doğru an, bir saniye sonra, koridorda bir yerde bir tıkırtı duyulduğunda geldi.

Bir anlığına Dare'in dikkatini dağıtmak yeterliydi. Dikkatinden dolayı kapıya doğru ok atıyorum. Ezra'nın orada olduğundan ve korumalarla ilgilendiğinden emin olmam benim için yeterliydi.

"Neler oluyor?" Kargaşayı görünce kaşlarını çattı, sanki i lerin kendisi için ters gitmeye başıladığını yeni anlıyormuş gibi.

Demek ki saltanatı sona ermek üzereydi.

Bu Şansı değeriendirip ileri atıldım ve onu bıçağı tutan elinin bileğinden yakaladım.

Sertçe geriye doğru eğdim.

O kadar sertti ki acıyla kükredi ve bıçak yere düştü.

"Seni pislik, bana ihanet ettin," diye tükürdü.

Bileğinin geriye doğru bükülmesini sağlayarak yana doğru dönmesini sağladım ve yüzüne o kadar sert bir yumruk indirdim ki geriye doğru savruldu.

Sandalyeyi devirdi ve onu da devirdi.

Kayden feryat etti ve ruhum paramparça oldu çünkü ona bunu yaşatmaktan nefret ediyordum. Koridorda silah sesleri duyulduğunda onu masadan kaldırdım.

Bir çılgınlık alevlendi.

Kaos.

Ve sadece bir dakikamın olduğunu biliyordum.

Onları bu durumdan kurtarmak için bir dakika.

Masanın etrafında koşarak bıçağı yerden almak için aşağıya daldım.

Ben ona doğru koşarken Dakota'nın gözleri kocaman açılmıştı, sanki binlerce şeyi ifade etmeye çalışıyormuş gibi, Kayden'ı tutmaya çalışırken onu serbest bırakabilmek için sandalyenin arkasına geçmeye çabalarken kalbim kaburgalarımın atıyordu. Bıçağı kalın ipin üzerinden gördüm.

Acele etmeye çalışırken, çaresizce, onları oradan çıkarıp güvenli bir yere götürme ihtiyacı duyarken kaşlarımın boncuk boncuk terler oluştu, damarlarımın yapışkan bir sıcaklık dolaştı.

Dakota sızlanmaya devam ediyordu ve ben de "Sana sahibim, sana sahibim, sana sahibim" diye mırıldanıyordum.

Sonunda bağlarını kestim ve kollarını serbest bıraktım. Uzanıp ağzındaki tıkaçı çıkardı, ayağa fırlarken oksijen almak için can atıyordu.

Ancak rahatlama olmadı.

Çünkü "Ryder!" diye bağırdı. tıpkı darbenin birdenbire gelmesi gibi. Ofis koltuğu kafamın arkasına çarptı. Beni dizlerimin üzerine çöktürdü, bıçağı elimden düşürdü ve metalin yere çarpmasına neden oldu. Dare arkamdan üzerime atarken Kayden'ı kendime karşı tutmak için savaştım, kendimi tamamen ona sardım ve onu saldırıdan korumaya çalıştım.

Kafatasımın arkasına ve şakaklarıma yumruklar çıtırdamaya devam ediyordu. Beni karartmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Kayden'ı ayağa kaldırmayı başardım ve "Dakota! Dakota!" diye bağırdım. Kayden'ı alın ve buradan çıkın!" Aynı anda Dare'in karnına bir dirsek attım.

Onu yeterince geri savurdu ve arkamı dönebildim, gerçi bir anda tekrar üzerime geldi ve yüzüme bir yumruk atarken beni yere itti.

Çeneme çarptı. Acı çılgınlık attı ama umurumda değildi. Alnımı burnuna çarptım.

Kan fışkırırken uludu ve tüm gücüyle bana geri döndü. "Benimle oynayabileceğini mi sanıyorsun? Kim olduğumu unuttun mu?" hırıldadı.

Sanırım o zaman gittiğim derinlikleri biliyordu. Binası artık bir grup ajan tarafından kuşatılmıştı.

Yani çıkış yolu yoktu.

Tekmeledim, yumrukladım ama herif çok büyüktü ve ellerini boynuma doladı.

Sıktı ve ben de dizimi yukarı çekerken ellerini tırmaladım, tutuşunu kaybetmesine neden olacak herhangi bir noktaya vurmaya çalıştım.

Başka bir silah sesi duyuldu, bu sefer çok fazla, duvarın diğer tarafından bir yıldırım düştü.

Ve Ezra'nın kendine hakim olması için dua ettim. Onun güvende olduğunu. Bu şehirde dolaşan ahlaksız pislikleri yerle bir ediyordu.

"Seni pislik herif. Seni öldüreceğim," diye homurdandı Dare, çabanın ortasında, daha da sıkarak. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra bana ihanet ettin."

Ellerini boynuma daha sıkı doladığında bilincim azaldı ve tutarlılık azaldı.

Aniden gözleri fal taşı gibi açıldı ve kükredi ve hızla dönüp ayağa kalkarken beni serbest bıraktı.

Boğularak ve nefes nefese, onu ciğerlerime çekmek için çaresizce yuvarlanarak yuvarlandım.

Bulanık görüş alanımda, Dakota'nın geri çekildiğini, Kayden'ı arkasına ittiğini, bıçağı tutarken elinin titrediğini fark ettim. Kan damlayan bir bıçak.

Onu bıçaklamıştı.

Beni kurtardı.

"Geride kal. Bizden uzak durun." Ağzının titremesinden kelimeleri zar zor çıkarabiliyordu.

Dare yaralı bir şekilde o tarafa doğru yürüdü, ancak saldırganlık ve adrenalin onu ayakta tuttu. Seni kahrolası kaltak. Seni yıllar önce öldürmeliydim. Benim sikime binerken lanet boğazını kestir.

Yaklaştığında, ıskaladığında ona dürttü ve eli dışarı fırlayarak onun yüzüne çarptı. Hız onu duvara çarptı. Sert bir şekilde vurdu ve yere düştü.

Kayden feryat etti.

Öfke beni delip geçti ve tekrar ona doğru koşmaya başladı ama ben çoktan ayağa kalkıp sırtına atlamıştım. O sırada kolum boğazına dolandı ve o kadar sert çektim ki dizlerinin üzerine çöktü.

Ve bırakmadım.

Tırnakları kollarıma değdiğinde sıktım. O guruldayıp savaşıırken. Beni başından atmaya çalışırken.

Kulağına, "Bu, bağımlısı olduğun her çocuk için," diye homurdandım. "Şimdiye kadar incittiğin her insan için. Amelia için. Ama en önemlisi Dakota ve Kayden için, böylece hayatlarının bir saniyesini bile senin için endişelenerek geçirmek zorunda kalmayacaklar."

Kollarımı tırmalayan parmaklar iflas etmeye başladı ve kolları iki yanına düştü.

Vücudundaki kan atmayı bırakıncaya kadar oruç tuttum.

Bir saniye sonra kapı hızla açıldı ve Ezra, elinde silahıyla içeri girdi, arkasında üç DEA ajanı vardı.

Herifin gitmesine izin verdim.

Yüzü ilk önce yere düştü.

Kayden ve Dakota'ya gitmek için gittim ama Ezra elini uzatıp beni durdurdu. "Kıpırdama Ryder. Orada kalın."

Bir grup sağlık görevlisi inmeden önce Ezra ve ajanlar odayı boşaltırken hiçbir şey yapamayacak durumda olduğum için yutkundum.

Bir dakika sonra Ezra'yla iletişime geçtikten sonra buluştuğum temsilci kapıda belirdi. "Benimle gel."

KIRK SEKİZ

RYDER

KAÇ SAAT geçirdiğimi bilmiyordum. Bildiğim tek şey kaşındığım, avuçlarımı sürekli yüzümü ovuşturduğum ve bana aynı lanet soruları tekrar tekrar sorarken saçlarımı çekiştirdiğimdi.

Hikayemin düz olması gerekiyordu.

O an cevaplanmaya değer tek sorunun sürekli sorduğum soru olduğunu düşündüm. "İyiler mi? Birisi bana onların iyi olup olmadığını söylesin."

Beni suçlayıp suçlamamaları umurumda değildi.

Eğer beni hayatımın geri kalanında parmaklıklar ardına koyarlarsa.

Yaptığım anlaşma bir tuzak olsaydı, onların kuracağı bir anlaşma olurdu.

Önemli olan tek şey Dakota ve Kayden'in iyi olup olmadığıydı.

Ama bu bir tuzak değildi.

Özgürdüm.

Tehlikede değildim.

Beni Dare'in yüzüğünde tanıyan herkes ölmüştü. Çatışmada yakın çevresi öldürüldü.

Şu anda güvenli evde gerçekleşen baskının DEA tarafından yürütülen iki yıllık soruşturmaya atfedildiği belirtiliyor. Eksik oldukları son *delili sağlayan kişi ben olmama rağmen, sonunda harekete geçtiklerine dair yeterli delil toplamışlardı*.

Adım asla anılmayacaktı. Bunda Ezra'nın büyük payı olduğuna inanmak zorundaydım.

Ama önemli olan tek şey Dakota ve Kayden'di, bu yüzden eve gitmem ve saklanmamı söylemelerine rağmen Poplar'daki acil servise açılan sürgülü çift kapıdan geçiyordum.

Amelia'nın götürüldüğü hastaneydi ve o gün hissettiğim umutsuzluğu ve çaresizliği hâlâ hissedebiliyordum. Duvarlardan sarkan hayaletler.

Doğruca resepsiyona gittim, adı dilimden kayıp giderken bitkin düştü. "Dakota Cooper'ı mı?"

Tezgahın arkasındaki adam başını kaldırıp baktı. Şaşkınlık ifadesini gizledi. Hiç şüphe yok, benim de tıbbi müdahaleye ihtiyacım var gibi görünüyordu.

Ama onların iyi olduğundan emin olma isteği dışında hiçbir şey hissedemedim.

Onlara gitmek için.

Onları güvende ve bütün olarak görmek için.

Sonunda arkasını döndü ve bilgisayarına girdi.

"Sana ziyaretçi rozeti yapabilmem için kimliğine ihtiyacım var."

Bilgileri doldurmasını beklerken nefes almaya çalışarak ehliyetimi çıkarmaya çalıştım. Bana bir çıkartma uzattı. "Bunu gömleğinin üzerine koy. E-16 odası."

"Teşekkür ederim."

Beni açık bir odaya açılan çift kapıdan geçirdi. Ortada bir hemşire odası vardı ve her iki tarafta da perdelerle kapatılmış bir sürü alan vardı.

Arkada bir salon ayrılıyordu ve bir tabela E-11 - E-20 arasındaki odaları gösteriyordu.

O tarafa doğru hızla koştum, köşeyi döndüm ve sürgülü kapılı özel odaların olduğu koridora çarptım. Cody, Kayla ve Dakota'nın annesinin yarıya kadar bir kapının önünde dolaştığını görünce hızımı artırdım.

"İyiler mi?" Yeterince yaklaştığımda içimden çıktı.

Tam onlara doğru gidecekken Cody, sesimi duyunca hızla arkasını döndü.

Ve bir yumruk atıp çeneme vurduğunda şaşırmamalıyım. Bunu saptırmadım ya da karşılık vermedim çünkü bunu hak ettiğimi biliyordum.

Kayla bağırdı ve Dakota'nın annesinin nefesi kesildi. "Aman Tanrım, Cody."

Cody beni gömleğimden tutup kendine doğru çekip yüzüme tükürdüğünde ikisini de görmezden geldi: "Onların iyi olup olmadığını soramazsın, Ryder. Senin yüzünden bu duruma düştüklerinde değil. Yaptığın şey yüzünden. Ona dokunduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Söylemeyi sevdiğin yalanları ona mı yediriyorsun? Seni ondan uzak durman konusunda uyarmıştım. Sana söyledim. Kardeşim için yeterince iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Sanırım bu gece hepimize senin çöpten başka bir şey olmadığını kanıtladı. Senin benim en iyi arkadaşım olman gerekiyordu. Ve bunu sen mi yaptın? Sana inanamıyorum. Ondan uzak duracağına söz verdikten sonra. Defol buradan."

"Onu görmem lazım." Suçluluk duygusuyla boğularak onun etrafından dolaşmaya, ellerinden kurtulmaya çalıştım.

Onu görmem gerekiyordu.

Sadece bir kere.

Ona üzgün olduğumu söyle.

Onun bütün ve özgür yaşamasını ve bu dünyanın sunduğu her türlü neşeyi bulmasını istedim.

Beni geriye itip yüzümü işaret etti. "Ondan uzak dur."

"Onun iyi olduğunu görmem lazım."

İleriye doğru ilerledi, dişlerini gıcırdatarak hırladı: "Kız kardeşimden uzak dur, beni anladın mı? Artık bu ailenin bir parçası değilsin. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Gözyaşları yüzünü yaktı. Ve kahretsin, bunu yok ettiğim için de nefret ediyordum. Bu dostluk. İyi günde de kötü günde de yanımda kalan adam.

Bana bir şey sormuştu.

Kardeşinden uzak durmak için.

Çünkü onu seviyordu. Onun güvende olmasını istedim.

Peki dinleseydim? O burada olmazdı.

Acıyı yutkunarak emmeye çalıştım. Azap dalgasına kapılmış aile fertlerinin arasına baktım. "Üzgünüm. Onu asla incitmek istemedim. Hiçbirinizi incitmek istemedim. Ve bunun hiçbir değeri olmadığını biliyorum ama onu seviyorum. Her zaman öyleydim. O başıma gelen en güzel şey ve istediğim tek şey onun güvenliği ve mutluluğu. Onun ve Kayden'in iyi olması için dua ediyorum."

Döndüm ve koridora koştum; ona ulaşmak için en yakın arkadaşım la kavga etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce oradan defolup gitmem gerekiyordu.

Zaten yeterince acıya neden olmuştum. Bunu yapmaya devam edemezdim.

Ama içimdeki şişliği durduramadım. Yapacağıma söz veren kişi. Sahip olduğum her şeyle onun için savaşacağımı.

Köşeyi dönüp çift kapıdan lobiye girdim. Park yerindeydim, gecenin karanlığında zorlukla yürüyordum ki ses arkamdan çarptı. "Ryder."

Yavaşça döndüğümde Dakota'nın annesinin üç metre ötede durduğunu gördüm. Yüzü gözyaşlarından benekli ve kızarmıştı. Parmaklarını büktü, tereddüt etmeden önce şunu söyledi: "İkisi de iyi. Dakota'nın yaraları çok azdı ama emin olmak için onu tomografiye götürüyorlar. Kayden'a zarar gelmedi ve Paisley onu çiftliğe götürdü."

Rahatlama bana çarptı ve iki büklüm oldum, taşıdığım tüm gerginlik bir ısıklık sesiyle dışarı çıktı. Onu topladım ve kendimi ona bakmaya zorladım. "Bana bildirdiğiniz için teşekkür ederim."

Bir gözyaşı daha yanağından aşağı süzüldü. "Sana çok kızgıyım Ryder. Kızım ve torunum sizin pisliğinize sıkışıp kaldıkları için kızgıyım. Ama aynı zamanda seni de tanıyorum ve onları asla kasıtlı veya dikkatsizce tehlikeye atmayacağınızı da biliyorum. Korkularının olduğunu biliyorum. Kayıplarınız. Senin hataların. Ama aynı zamanda Dakota'yı bundan kurtaracak kadar cesur olduğunu da biliyorum, bu yüzden sana teşekkür ediyorum."

Başka bir şey söylemeden döndü ve aceleyle acil servise doğru ilerledi. Beni orada tek başıma bırakarak.

KIRK DOKUZ

DAKOTA

ÇIPLAK ışıktı, evi bir kefenle kaplayan gecede, annemin mutfağında durmuş, karışımı metal bir kasede yavaşça çırpıyordum.

Şeker, un, yumurta, vanilya.

Tereyağı, esmer şeker, kabartma tozu.

Zaten kesmiş olduğum çikolata parçalarını ekleyip yapışkan karışıma karıştırdım. Topları kurabiye kağıdına yığdım, fırına koydum ve zamanlayıcının bitinceye kadar geri saymasını bekledim, ardından soğutma rafına aktardım.

Pişirmenin her zaman tedavi edici olduğunu düşünmüştümdür.

Kendinizi nasıl hareketlere kaptırabileceğinizi. Düşünceleriniz ve korkularınız hâlâ canlı ve sizi rahatsız ediyor, ama sanki malzemeleri karıştırırken onların içinden de geçebilirmişsiniz gibi. Daha büyük bir şeyin parçası haline gelmek için her birini seyreltilip yeniden şekillendirilene kadar işleyin.

Çünkü acı her zaman benim bir parçamdı ama büyük resmin bir parçası oldu. Bütünün bir parçası. Bizi biz olarak şekillendirdiğimiz her deneyim, acı kısımların diğer taraftan daha tatlı çıkmasını sağlamalıydık.

Kurabiyeler soğuduktan sonra bir spatula kullanarak onları bir kalıba aktardım, üzerini kapakla kapattığımda göğsüm ağırlaşıyor ve ağrıyordu.

Ben yerde parmaklarımın ucunda yürürken ev sessizlikte gıcırdadı. Annem ve Kayden uzun süredir uyuyorlardı. Yapmam gereken bir şey olduğu için ona bu gece Kayden'in portatif beşiğini odasına taşıyıp taşıyamayacağımı sormuştum.

İyileştığımızde burada kalıyorduk.

Biz dinlenirken.

Yüzümün yan tarafındaki morluk dışında iyileştirilebilecek herhangi bir fiziksel yara yoktu.

Biraz iyileşme gerektiren şey Ryder'ın geçmişinin keşfiydi.

Onun neye bulaştığı, Trey'in kim olduğu, Kayden ve benim yaşadığımız travma ve her şeyi bir bütün olarak tam olarak görebilmek için bu karışıma katmak zorunda kaldığım milyonlarca başka şey.

Ne anlama geldiğini.

Kapıyı açıp gecenin karanlığına adımımı attığımda nefesimi tuttum. Bunu daha önce pek çok kez yapmıştım, evin kenarından sinsice dolaşıp yıldızlarla benekli gökyüzünün altındaki ağaca doğru ormanın kenarına giden patikadan sessizce koşmuştum.

Çekildi çünkü onun orada olduğunu her zaman hissedebiliyordum.
İhtiyaç anında doğası gereği kendi yönünü çekti.
Unutulanların yerinde buluşalım benimle.
Artık büyümüştü, kullanılmıyordu ama yolu asla unutamazdım.
Beni her zaman şubemizde bekleyen adama yönlendiren şey.
Bu gece siyah saçları esintiyle hışırdadı, enerjisi o kadar yoğundu ki
bunu hep yerin gürlemesi gibi hissettim.
O zaman, kurulmaya zamanı olmayan bu temel titredi.
Tutuldum, uzun bir süre orada kaldım. Nabzım o kadar şiddetli
atıyordu ki serin havada yankılanıyordu ve nefeslerim yüzeysel ve sertti.
Sonunda omzunun üzerinden bana bakmak için kıpırdandı.
Etrafına karanlık yağıyordu.
Gece yarısı.
Acısı o kadar keskin ve yoğundu ki, bu dalganın içinde yürümek zordu.
Ama bunu yaptım çünkü sonunda bu karışımın diğer tarafta neye
dönüştüğünü görebildim.
Ve hayal edebileceğimden çok daha tatlıydı.
Yanına oturabilmek için dala tırmanana kadar gece boyunca ilerleyerek
yaklaştım. Bunun gerçekte ne anlama geldiğini anlamamız çok uzun
zaman almış olmasına rağmen, aşık olduğumuz yerde.
Engellerimiz o kadar büyüktü ki aşılmaz olmaları gerekirdi.
Ama bu aşk bundan daha büyüktü.
İkimiz de ileriye dönük, ormanın içinden geçen karanlığa bakıyorduk.
Aramızdaki bağlantı uğultuluydu.
Sarıldı ve sakinleştirildi.
Her şeyin üzerinden bir hafta geçmişti ama onu her gece burada
hissediordum.
Beklediğini biliyordum. Seçim yapmamı bekliyorsun.
Sonunda o alçak, derin sesiyle, "Bu dala kaç kez oturdum," diye
mırıldandı.
Beni ürpertiyordu.
"Seninle olan şansımı mahvettikten sonra geçen onca yıl boyunca."
Kendini küçümseyen bir kahkaha yükseldi ve aramızdaki gerilimi
bastırabilecekmiş gibi ellerini ovuşturdu. "Artık burada, annenin yanında
bile yaşamıyordun ve ben yine de sırf sana yakın olmak istediğim için
gelirdim. Böylece senin anılarında kaybolabilirim.

Acı göğsüme saplanıyordu. "Ve geledim çünkü sana karşı hissettiğim bu kadar sevgiyle burada oturmak ve senin beni sevmediğini bilmek çok acı vericiydi."

Pişmanlık onu yavaşça iç çekti. "Bu yalanı nasıl söylemeye zorladığımı bilmiyorum ama seni bu şekilde incitmek mi? Yüzüne yaptığım şeyin kanıtını görüyor musun? Beni tamamen kıran o an oldu. Kaybettiklerimi hatırlatmak için kendime işaretlediğim an. Kapımda durup ikimizin de kalbini kırmak zorunda kalıyorum."

Göğsünde kırık saatin durduğu noktaya elini yumruk yaptı.

Kırık elleri hareket edemiyor.

Ona göğsündeki kırık saatin ne anlama geldiğini hiç sormamıştım, anlamını zaten biliyordum.

Artık ruhum kendi gerçeğiyle uğraşıyordu.

Bu eller tam bir dertti.

Bunlar onun zincirleriydi.

Onlar onun kaybolan umutlarıydı.

Onlar *bendim* .

Acı sesini gölgeledi. "Amelia'yı öldürdü, Dakota. Ondan ayrılmaya çalışırsam sevdiklerime ne olacağına dair bir uyarı olarak onu öldürdüm. Ve seni bu hayatın bir parçası yapamayacağımı biliyordum. Bu yüzden senden uzak durmaya çalıştım. Aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaya çalıştım.

Amelia'yı biliyordum. Ezra bana, hastaneden çıktıktan sonraki ertesi gün beni kontrol etmeye geleceğini söylemişti. Bana en basit bilgiyi ve karmaşık karışıma işlenecek daha fazla malzemeyi vermişti.

O canavarın ona ne yaptığını bilmek mide bulandırıcıydı. Ryder'a ne yapmıştı. *Bize* ne yapmıştı .

Kıkırdaması içi boştu. "Görünüşe göre senden uzak durma konusunda pek iyi değilim, değil mi? Bir oğlunuz olduğumu duyduğumda sürünerek geri döndüm ve eğer sizin o küçük parçanıza sahip olabilirim tatmin olacağımı düşündüm. En azından hayatımın küçük bir parçası olarak sana sahip olsaydım, bu kadar acı vermeyeceğini düşündüm. Ama hiçbir zaman yeterli olmadı değil mi? Hiç istememem gerekirken senden giderek daha fazlasını istedim."

Başının üstüne doğru sürerken eli titriyordu. "Çok üzgünüm Dakota. Seni incittiğim için üzgünüm. Sana yalan söylediğim için üzgünüm.

Güvenine ihanet ettiğim için üzgünüm. Nereden geldiğini bilmeden sana o parayı verdiğim için. Seni sana ait olmayan bir şeye sürüklediğim için."

Gülüştüüne inanmazlık sızmıştı. "İkimiz için de doğru bir şey yaptığımı sanıyordum ama Dare beni tekrar tekrar aptal yerine koydu, her zaman benden bir adım öndeydi ve etrafımdaki herkesin elde edebileceği her mutluluk şansını yok ediyordu."

"Ama onu yok edemezdi, değil mi?"

Bana baktığında sert kaşları çatıldı. "Öyle mi yaptı, Dakota? Onu yok mu etti? Onu yok ettim mi? Sana iyi bir adam olmadığımı söyleyip durdum ve şimdi bunun ne kadar dolu olduğunu görüyorsun. Sana ve Kayden'a yaşattıklarım..."

Boğazından kırık bir ses çıktı ve eliyle yüzünü ovuştururken bakışlarını kaçırdı. "Bu beni öldürüyor Dakota. İkinizin de neler yaşadığını bilmek beni öldürüyor. Bu sonsuza kadar hayatımın en büyük pişmanlığı olarak kalacak."

Titrek bir nefes aldı. "Ama artık hayatımı seçimlerimden pişmanlık duyarak yaşamak istemiyorum. Sana baktığımda? Kayden'a baktığımda? Olmak istediğim adamı görüyorum. Başından beri olmam gereken kişi. Hayatımın her günü olmaya çalışacağım kişi."

Duygu göğsüme baskı yaptı ve gözyaşları gözlerimi bulanıklaştırdı.

Uzanıp başparmağını çenemdeki küçük deliğin üzerinde gezdirdi. "Sen içimde kırılan ışıksın Dakota Cooper. İyiliğin ne demek olduğunu bana öğreten sendin. Beni affedebilir misin? Bana bakıp senin için yaşamak isteyen adamı görebilir misin? Çünkü ben seni seçtim Dakota ve senin de beni seçebilmen için dua ediyorum."

Bu soruya cevap vermedim.

Bunun yerine boğazımı temizleyip kutuyu kaldırdım. "Senin için bir şey yaptım."

Yüz hatlarından özlem fışkırdı, büyük kırmızı dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi. "Tabii ki sen yaptın."

Kutuyu aldı ve içinde duran kurabiyelerin kapağını dikkatlice kaldırdı. İnledi ama hakkını kazanmadığından korkuyormuşçasına bir tane almadı.

"O gün bunları senin için yapmıştım. Sana aşkımı itiraf etmeye geldiğimde," diye fısıldadım gölgelere doğru. "Onlara Sevinç Tepeleri adını verdim çünkü sen beni neşeyle doldurdun Ryder ve hala beni aynı neşeyle dolduruyorsun. Hepimiz o kişinin hayatımızda olmasını hak ediyoruz."

Hava titredi ve sarsıldı ve Ryder bana delici ve öldürücü o metal gözleriyle bakmaya devam etti.

“Annem geçenlerde bana istediği tek şeyin benim mutlu olmam olduğunu söyledi. Benim gerçekleşmemi istediğini. Kalbime ve bedenime şarkı söyleten kişiyi bulacağımı umuyordu. Kaldırılmam gerektiğinde beni ayakta tutan ve kendi başıma iyi durduğumda bana tezahürat yapan kişi. Kendi kalbim bana, benim için ateşte duracak kişinin insan olacağını söyledi. Benim için savaş. Beni sahip olduğu her şeyle sev.”

Elini tuttum, iki elimde topladım ve göğsüme doğru çektim. “Kalbim seçimini çok uzun zaman önce yaptı ve şimdi, her şeye rağmen, hiç bu kadar emin olmamıştım. Sensin Ryder. O her zaman sendin. Ve şimdi bunu, yaptığınız her şeyi, hatalarınızı ve umutlarınızı görüyorum. Başarısızlıklarınız ve sevginiz. Seni affediyorum çünkü seni görüyorum Ryder; tüm bunların içinde seni görüyorum ve yaptığın her şeye rağmen kalbinin güzel olduğunu biliyorum.”

Nefesleri düzensiz ve kısa gelmeye başladı ve aniden daldan atlayıp yaklaşmadan önce tenekeyi bir kenara bıraktı.

Yavaşça.

Amaç ve özenle.

Ellerini belime dolayıp beni aşağı çekerek ayağa kaldırırken bakışlarını yüzümden hiç ayırmadı.

Yüzümü iri elleriyle çerçevelerken enerji çöktü.

"Kurabiye," diye mırıldandı, başparmakları yanaklarımda geziniyordu. “Seni seviyorum ve ömrümün geri kalanında da öyle kalacağım. Bu yıldızlar üzerimizde parladığı sürece. Ve sana söz veriyorum, sana bunu bir daha sorgulaman için bir neden vermeyeceğim.

Elimi alıp göğsündeki saatin üzerine koydu. “Peki ya bu kalp? Her zaman senin için atacak. Çünkü sonsuzlukta bana seni unutturabilecek yeterince gün yok.”

Sonra beni öptü.

Yavaşça ve güçlü bir şekilde ve aramızda hiçbir sır kalmaksızın.

Çünkü birbirimizin gerçekleri olmuştuk.

Hayır, buraya mükemmel bir şekilde gelmedik. Dağınık, çirkin ve pişmanlıklarla doluydu.

Ama annem haklıydı; kimin bana layık olduğuna yalnızca ben karar verebilirdim.

Ve benim açımdan Ryder bunu hak etmişti.

Geri çekilip o kara gözleriyle bana baktı ama kararmış havuzlar şimdiye kadar gördüğüm en net havuzlardı. "Bu bizim zamanımız, Cookie."

Ona en yumuşak gülümsemeyi sundum. "Bu bizim zamanımız."

Ryder parmaklarımızı birbirine geçirdi, sonra uzanıp kutuyu kapı ve bunu yaparken bana gülümseyerek baktı. "Bunlara ihtiyacım olacak."

Bir kıkırdama yükseldi ve yola geri döndüğümüzde onun yanına sokuldum. "Sanırım beni sadece tatlılarım için istiyorsun."

Dudaklarını şakaklarıma bastırdı. "Doğru, bütün tatlıları istiyorum . "

Sesi bir öneriyle doldu ve kolunu omzuma dolayıp beni yanına yaklaştırırken yeniden kıkırdadım. Sesi ciddileşti. "Kardeşin beni öldürmek isteyecek Dakota. Ona gerçekte kim olduğumu ve seni gerçekten ne kadar sevdiğimi kanıtlamanın zaman alacağını biliyorum ama bunu yapacağım. Bütün bu kahrolası kasabaya senin bana ait olduğunu göstereceğim Dakota Cooper. Sana her şeyi vereceğim."

Durdum, kıkırdandım ve onun önünde durdum; avucumu yanağına koyarken gözlerim yüzünün unutulmaz çizgilerindeydi. "Her şeye ihtiyacım yok Ryder. Sadece dürüstlüğüne ihtiyacım var. Senin gerçeğine ihtiyacım var. Bağlılığınız ve sevginiz."

"Aldın, Dakota." Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "Aşk evdedir."

SONSÖZLER

DAKOTA

Altı ay sonra

SESLERİ ve sesler restoranı doldurdu. On dakika içinde gelmesi planlanan büyük bir parti için ayrılmış, ortadaki yirmi kişilik uzun masalardan biri dışında, öğle yemeği telaşı sırasında tüm masalar ve kabinler dolmuştu.

Yemek odasında dolaşırken, misafirlerin mutlu ve iyi beslenmesini sağlamak için memnuniyet kaburgalarımı zorladı.

Gülümseyen yüzleri ve yemekle ilgili mırıldanan övgüleri beni asla uçurmadı.

Time River Market & Café'yle gurur duydum. Ne inşa ettim ve küçük topluluğumuza neler sundu? Çok küçük yaşlardan beri yapmak istediğim şeyin bu olduğunu biliyordum ve bu durum beni gururla doldurdu.

Bunda biraz utanç duymuştum ama bunu ortadan kaldırmak, onun yerine iyi bir şey yapmak Ryder ve bana kalmıştı ve bundan da keyif almıştım.

Kavak'ta Amelia adına bir vakıf kurulmuştu. Burası risk altındaki gençlere yönelik bir sığınaktı ve Ryder ve ben, onun açılışını finanse etmek için bana verdiği parayı ikiye katlamıştık.

Ryder her hafta sonu orada gönüllü olarak çalışıyordu ve benim pişirdiğim kurabiyeleri alıp paylaşıırken bir yandan da kendi hikâyesinden parçalar paylaşıyordu. Tek bir seçimin nasıl yıkıcı bir dalga etkisi yaratabileceği, ancak her birimizin nasıl iyi bir yolda yürüme gücüne sahip olduğumuz. Bazen tökezleriz ama doğru yola geri dönmek için savaşmamız gerekir.

Sağlık, neşe ve güvenlik için savaşın.

Kendisi için savaşmıştı ve bu yüzden onunla çok gurur duyuyordum.

Başımı kaldırdığımda Beth'in tezgahın diğer tarafından bana sırtıttığını gördüm. "Orada yine hayal kuruyormuş gibi görünüyorsun. Bu adam yatakta bir şeyler yapıyor olmalı çünkü her gün burada bir bulutun üzerinde dolaşıyorsun. Bu biraz sinir bozucu," diye dalga geçti.

Tezgahın etrafında dönerken ona vurdum, yanaklarıma kırmızılık çarptı. "Şunu durdurur musun?"

"Asla, onun adını andığım zaman lapa gibi olduğunda asla."

Onu inkar etmenin bir anlamı yoktu çünkü onunla ilgili her düşünce içimi yumuşatıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Kendini kaptırmadan önce konuyu değiştirmenin en iyisi olacağını düşündüm.

Tezgahın altındaki kısa buzdolabına kafasını soktu. "Yarın gelen süt ürünleri siparişini bir kez daha kontrol eder misiniz? Krem şantimiz çok azaldı ve kasabanın bunu nasıl yerel bir trajedi olarak gördüğünü biliyorsun.

Hafif bir kıkırdama serbest kaldı. "Bunu yapıyorlar. Ama bu sabah kontrol ettim, her şey yolunda."

"Tekrar kontrol eder misin?"

"Eminim. Eğer daha iyisini bilmeseydim, beni yolundan çekmeye çalıştığını düşünürdüm."

Beth bana alaycı bir el salladı. "Yoldasın. Burada işlerin benim hallettiğimi biliyorsun."

"Tamam, tamam, ne işe yaradığımı görüyorum. Sarf malzemeleri sipariş ediyorum," dedim ona, sallanan kapıya doğru yürürken.

"Ve tarifler. Tarifleri unutma," diye seslendi arkamdan. Ofisime geri dönerken nefesimin altından gülüyordum. Emin olmak için üç kasa daha krem şanti ekledim.

Gerçek şu ki, işin fırıncılık kısmı hızla büyüyordu.

Olması kötü bir sorun değildi.

Oradayken her şeyin halledildiğinden emin olmak için e-postalarımı kontrol etmeye karar verdim.

Birkaç dakika sonra başımı kaldırdığımda Beth'in kapı eşiğinde durduğunu gördüm. "Hey, büyük rezervasyon için içki siparişlerini doldurmaya yardım etmek için dışarı çıkabilir misin? Onlar asi bir grup ve Chloe onlara ayak uydurmakta zorlanıyor."

"Ah, nasıl olduğunu anlıyorum; bana ihtiyacın var."

"Bunu asla kabul etmeyeceğim." Onun yanından geçip koridorda ilerlemeye başladığımda bana şakacı bir gülümseme gönderdi.

Sallanan kapıyı ittim, ancak büyük masada toplanmış insanları görünce oyalandım.

Tanıdığım ve sevdiğim herkes. Paisley, büyükbabası Caleb ve Evelyn. Ezra, çocukları ve annesi Linda. Kardeşim, kız kardeşim ve Kayden annemin kollarındaydı.

Ama ayaklarımın altında şok dalgaları yaratan kişi, elleri ceplerinde önümde duran ve bana sırttan adamdı.

Hava ışıkla parlıyordu ve bilincim onun karanlığına doğru çekildi.

Bir ihtiyaç şişkinliğine çekilmiş.

Beni iliklerime kadar yakan bir aşk ateşi.

Yavaş yavaş ilerledim ve restoranımda benim için en çok anlam ifade eden insanlara doğru ilerledim.

"Hepiniz burada ne yapıyorsunuz?" Ağzımdan titreyerek çıktı. Kafeye sık sık gitmiyorlardı sanki. Ama genellikle bir araya gelmezlerdi ve eğer büyük bir aile işi yaparsak bunu biliyordum.

Hayır, bu farklıydı.

Elle tutulur ve canlıydı.

Atmosferde titreşen, parıldayan ve sinirlerimi duyularıma dağıtan bir uğultu.

Personelimin geri kalanı ve diğer masalarda oturan birkaç arkadaş ve tanıdık etrafımızda toplanmaya başladı.

Ryder'ın ön taraftan kara tahta tabelamı çaldığını anlamam bir saniyemi aldı. Günlük spesiyalleri yazdığım yer.

Hemen yanında duruyordu ve tatlı spesiyali artık onun güçlü yazısıyla yazılmıştı.

Ne söylediğini görünce gözlerim onu takip etti.

Evlen Benimle Muffinler.

Aynı anda dizinin üzerine düştü.

Ryder

İşte yine oradaydı.

Heyelan.

Beni anında içine çeken bataklık kumu.

Dizimin üzerine çöktüm, onun cazibesinden kaçamıyordum ki bu iyi bir şeydi çünkü artık onunla savaşmak zorunda değildim.

Ne olmamız gerektiğini.

Bu aşk.

Bu bağlılık.

İçimde o kadar parlak yanan bu şey asla söndürülemezdi.

Gözyaşları gözlerinin kenarlarından süzüldü ve dışarı çıkan minik ılgığı gizlemek için ellerini ağzına bastırdı.

"Kurabiye." Boğazımdaki kalınlıkta guruldadım.

Muhteşem yüzünden daha fazla gözyaşı aktı, tarçın rengi gözleri o kadar hayranlıkla doluydu ki sözlerim onun gücü karşısında boğuldu.

"Sana olan aşkım çok uzun zamandır bir sırdı. Gölgelede saklı. Ama senin aşkın ikimiz için de asla sönmeyecek kadar büyük ve parlaktı. Bu yüzden sonsuza dek senin için yanacağım. Uzun zamandır sana olan aşkımı bu kasabadaki her binanın çatısından haykırmak istedim. Ve başlamak için buradan, arkadaşlarımızın ve ailemizin önünde, sevginiz, bağlılığınız ve hayallerinizle inşa ettiğiniz bu yerden daha iyi bir yer olamayacağını düşündüm.

Hissettiğim şeyin üstesinden gelerek düzensiz bir nefes aldım.

"Seni seviyorum Cookie ve tüm bunları seninle paylaşmak istiyorum. Bu aşk. Bu bağlılık. Kurabileceğimiz her rüya. Onları birlikte kovalamamızı istiyorum. Bugün, yarın ve her zaman. Karım ol. Ortağım. Benim sana inandığım kadar bana inanan. Çünkü her günümü seninle paylaşmak istiyorum."

Dakota yolun geri kalanında ilerledi; artık gözyaşlarını yavaşlatmaya ya da saklamaya çalışmıyordu. Önümde diz çöktü. O narin parmaklarıyla uzanarak onları yüzümün kenarından aşağı doğru sürükledi.

Bir titreme oldu ve her şeyi değiştiren kadına bakmaktan başka bir şey yapamadım. Boş kaldığımda beni dolduran kişi. Tüm umudumu kaybettiğimde bana inancını veren kişi.

Bana kendime inanabileceğimi gösteren kişi.

Hiçbir şey beni her günümü seninle geçirmekten daha mutlu edemez Ryder Nash. Bütün bugünlerimiz ve bütün yarınlarımız."

Ağzımı onunkine çarptım çünkü ona bir saniye daha dokunmaktan, gözyaşlarımız, kahkahalarımız ve ailemizden yükselen tezahüratlar arasında onu deli gibi öpmekten kendimi alamadım.

Kolumu onun beline doladım, ikimize de ayağa kalkmamız için rehberlik ettim ve Dakota'nın annesi Kayden'ı ayağa kaldırdı. Ruhumun diğer parçası, o asla bitmeyecek bağlılık, yüzüğünü başının üzerinde tutarken yüzü o gamzeli sırıtişla doluydu.

"Senin için *bir şeyim var anne.*"

Oğlu yüzüğü avucuna koyarken Dakota'nın aşkı o kadar şiddetliydi ki, boğuldu. Benzersizdi ve her yönüyle Dakota kadar güzeldi, dükkanımda dövdüğüm metalden yapılmıştı ve taş da bir Kızıl Kaplan Gözüydü.

Bana doğru gelen o bilmiş bakışla aynı renk.

Joy göğsümü o kadar sert bir şekilde itti ki taşı.

Avucunu bana uzattı ve ben de titreyen parmağına takabilmek için yüzüğü aldım ve fısıldadım, "Tüm bugünlerimiz ve tüm yarınlarımız."

Son